

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

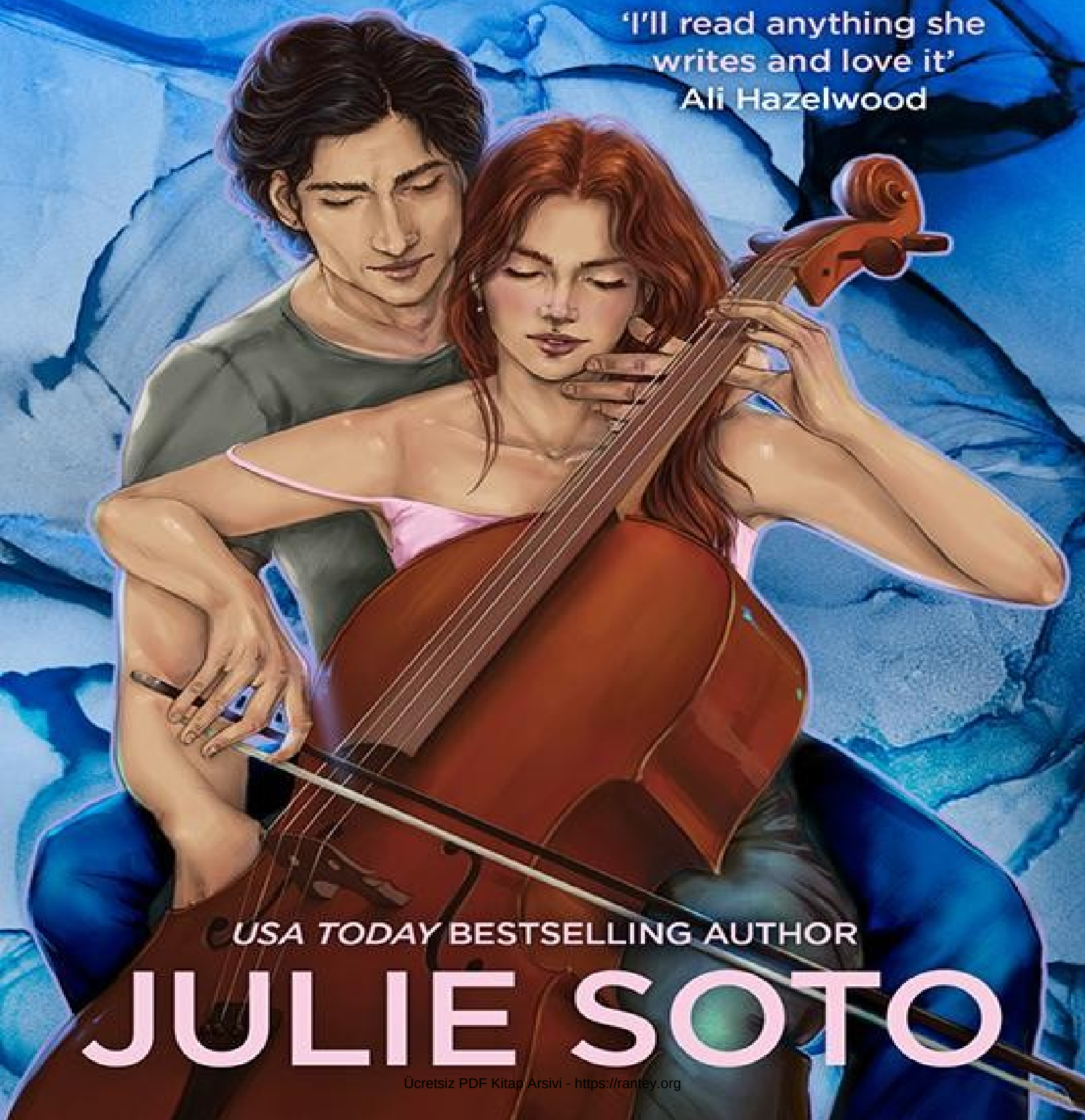
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NOT ANOTHER LOVE SONG

'I'll read anything she
writes and love it'
Ali Hazelwood

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

JULIE SOTO

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

**BAŞKA BİR
AŞK
ŞARKISI
DEĞİL
JULIE SOTO**

HarperCollins*Publishers*

HarperCollinsPublishers Ltd

1 London Bridge Street,

Londra SE1 9GF

www.harpercollins.co.uk

İlk olarak *HarperCollinsPublishers Ltd* 2024 tarafından

yayımlanmıştır Telif Hakkı © Julie Soto 2024

Kapak tasarımı *HarperCollinsPublishers Ltd* Kapak

illüstrasyonu © Nikita Jobson

Julie Soto, bu eserin yazarı olarak tanımlanmanın ahlaki bir hak olduğunu ileri sürmektedir.

Bu kitabın katalog kopyası British Library'den temin edilebilir.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. Bu kitapta tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitap metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins'in açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, derlenemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla.

Kaynak ISBN: 9780008564865

e-Kitap Baskısı © Temmuz, 2024 ISBN: 9780008564872

Sürüm: 2024-05-30

Başka Bir Aşk Sarkısı Değil için Övgü

'Bu kitaptaki çello sahnesi hayatınızı değiştirecek'

Ali Hazelwood, *Sunday Times* ve *#1 New York Times* çok satan yazarı

'En iyi senfoniler gibi, Julie Soto'nun kitabı da yükseliyor. (Ve bir daha asla çelloya aynı gözle bakamayacağım...)'

Jodi Picoult, *New York Times*'ın 1 numaralı çok satan yazarı

'En sevdiğiniz melodilerden oluşan bir merhem gibi, Not Another Love Song kalp ağrısı için mükemmel bir tedavi. Julie Soto asla ıskalamıyor!'

Ashley Poston, *New York Times* çoksatan yazarı

'%100 saf romantizm büyü'sü'

Christina Lauren, *New York Times* çoksatan yazarı

'Komik, dokunaklı ve hayranlık uyandırıcı'

Rosie Danan, *USA Today* çoksatan yazarı

'Olağanüstü bir yetenek'

Sarah Hawley, *Bir Cadının Sahte İblisle Çıkma Rehberi*

'Anında beş yıldızlı bir okuma. Soto, baygınlık, baharat ve kahkaha dağıtma konusunda bir virtüöz'

Julie Murphy ve Sierra Simons, *New York Times* ve *USA Today*
en çok satanlar

Forget Me Not için Övgüler

'Julie Soto benim en sevdiğim yazar, nokta. Yazdığı her şeyi okurum ve her saniyesine bayılırım'

Ali Hazelwood

'Forget Me Not düğünleri sevenler için bir zafer... ve ateşli çiçekçiler'

Abby Jimenez

"Unutma Beni, hayallerimin göbek attıran, yüzleri kızartan, keşke bu karakterler gerçek olsaydı dedirten romantik komedisi. Soto bayılmalar, baharatlar ve kahkahalar konusunda bir virtüöz ve huysuz çiçekçimiz ve donut kullanan düğün planlayıcımız huysuz/güneşli romantizmin yeni tanımlayıcı kelimeleri'

Sierra Simone

'Hem seksi hem de tatlı bir çıkış'

Kirkus

'Huysuz/güneş ışığı mecazının hayranları huysuz Elliot'a bayılacak'

Publishers Weekly

"Yazarın memleketi Sacramento'ya yazılmış komik, içten bir aşk mektubu; ikinci şans romantizminden, ateşli cinsel kimyadan ve huysuz/güneşli ilişki dinamiklerinden hoşlanan okurların ilgisini çekecek.

Kütüphane Dergisi

Keman çalmama izin vermeyen annem için. İyi karar.

İçindekiler

[Kapak](#)
[Başlık](#)
[Sayfası](#)
[Telif](#)
[Hakkı](#)
[Başka Bir Aşk Şarkısı Değil için](#)
[Övgüİthafı](#)

[Birinci Bölüm](#)
[İkinci](#)
[BölümBölüm](#)
[Üçüncü Bölüm](#)
[Dördüncü](#)
[Viyolonsel Süiti](#)
[No. 1 Beşinci](#)
[Bölüm Altıncı](#)
[Bölüm Yedinci](#)
[Bölüm Sekizinci](#)
[BölümBölüm On](#)
[Birinci Bölüm On](#)
[Bölüm Viyolonsel](#)
[Süiti No](#)
[Viyolonsel Süiti](#)
[No. 3. 2](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Onuncu İkinci](#)
[Onüçüncü Bölüm](#)
[Ondördüncü](#)
[Bölüm Onbeşinci](#)
[BölümBölüm](#)
[Onyedinci](#)
[Onaltıncı](#)
[BölümBölümBölü](#)
[m Yirminci Bölüm](#)
[Viyolonsel Süiti](#)

No. 4 Onsekizinci
Ondokuzuncu
Bölüm Yirmi Bir

[Bölüm Yirmi İki](#)
[Viyolonsel Süiti No. 5](#)
[Bölüm Bölüm Bölüm](#)
[Beş Bölüm Yirmi Yirmi](#)
[Yirmi Yirmi AltıÜçDört](#)
[Viyolonsel Süiti No. 6](#)

[Okumaya Devam Et](#)
[Okuma Grubu Rehberi](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında Ayrıca](#)
[yazan Julie Soto](#)
[Yayınevi Hakkında](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

Gwen lisedeyken, Shakespeare'in müziğin aşkın gıdası olduğunu söyleyen bir dizesini okudu. On altı yaşındayken bu kitabı ilk kez okuyan Gwen, belki de aşk hayatının o zaman doğru yolda olduğunu düşündü. Keman eğitimine başlayalı beş yıl olmuş ve Çaykovski Keman Konçertosu'nu yarılarmışken Juilliard'a gidecek, başka bir müzisyene aşık olacak ve -Dedikleri gibi, hayatının geri kalanında tatlı bir müzik yapacak.

Şimdi, on bir yıl boyunca keman çalmaktan başka bir şey yapmadıktan ve tam olarak sıfır büyük aşk ilişkisinden sonra, Shakespeare'in saçmalıyor olabileceğini fark etti.

Uber şoförü yavaşladı ve arka koltuktaki kadına döndü. "Bu kadar mı?"

Gwen ucuz kulaklıklarını tek kulağından çıkarıp Imagine Dragons cover'ının içinden mırıldanan elektrikli çelloyu durdurdu ve renkli pencereden eve doğru baktı.

Şey, malikane.

Daha çok bir saray gibi, gerçekten.

Gözleri garaj yolunda yürüyen ikram görevlilerini ve çiçek asistanlarını takip etti ve arabaya doğru yürüyen valeye takıldı. Lanet olası bir vale mi? New Jersey'nin ortasında mı?

"Sanırım öyle!" dedi. "Çok teşekkürler. Her yönüyle beş yıldız."

Keman çantasını aldı, siyah elbisesini düzeltti ve valeye personel olduğunu ve onun için kapıyı tutmasına gerek olmadığını bildirerek sedandan dışarı kayd.

Gwen açık bir çimenliğin üzerine yayılmış iki katlı beyaz tuğlaya baktı. Manhattan'da yarım şehir bloğunu kaplıyor olabilirdi ama New Jersey banliyölerinde görkemliydi. Keman çantasını kalçasına yakın tutan Gwen, koyu kumral perçemlerini gözlerinden uzaklaştırdı ve diğer personeli arka bahçeye giden araba yolunda takip etti.

Ya da park.

Muhtemelen ulusal bir simge.

Yumuşak çimenlere, özenle yerleştirilmiş ağaçlara, gölete ve - kuğulara mı? Canlı kuğular mı? Daha önce de arka bahçede düğün yapmıştı ama böylesini görmemişti. Sol tarafta, üç arabalık garaja yakın bir yerde, dans pisti ve yirmi yuvarlak masadan oluşan bir resepsiyon alanı kurulmuştu. Önünde, sandalye sıralarının önünde gururla duran güzel bir çiçekli kemer ve onun sağında, siyah bir Steinway kuyruklu piyano çimenlerin üzerine yuvarlanmıştı. Piyanonun arkasından koyu tenli genç bir adam ona el salladı: Jacob, oda arkadaşı, en iyi arkadaşı ve düet partneri.

Gwen ona doğru yürürken telefonundan saati kontrol etti.

Öğleden sonra 3:07.

Hiç geç kalmazdı. Bu utanç vericiydi.

New Jersey Transit ona pek nazik davranmamıştı ve uygun bir zamanda varabilmek için Jersey'nin bilmem neresinden Uber çağırması gerekmişti. Yolculuk ona bu iş için aldığı ücretin yarısına mal olmuştu ama diğer lüks düğünler için itibarlarını mahvederse kendini asla affetmeyecekti.

"Eve hoş geldin, kızım," diye alay etti Jacob, kız yaklaşırken. Siyah düğmeli ceket ve gri pantolonuyla şık görünüyordu, kolları ön kollarına kadar kıvrılmıştı.

"Dahling, bu evi istiyorum," diye mırıldandı, ne zaman güzel mahallelerde yürüseler kullandığı o büyük, transatlantik aksanıyla. "Harold'a söyle bir teklif versin. Maliyeti umurumda değil!"

"Buraya gelirken Zillow'dan baktım," dedi, kahverengi gözleri aşıktan parlıyordu. "Sekiz yatak odası, Gwen. *Sekiz*."

"Fiyat mı?"

"Sana söyleyemem. ."

Gwen homurdandı ve klasörünü çıkardı. Müzik sehpasının yanı sıra kendisi için bir sandalye de hazırdı, bu da oturmasını mı yoksa ayakta durmasını mı tercih ettikleri sorusunu cevaplıyordu.

Jacob bu işi ancak geçen hafta garantilemişti. Asıl ikili, içlerinden birinin bileğinin kırılması nedeniyle işi iptal etmiş ve düğün organizatörünün asistanı da son dakikada boşalan yeri doldurmak için onlara ulaşmıştı. Neyse ki Gwen'in Cumartesi öğleden sonraları için planları yoktu, çünkü ücret son derece iyiydi.

"Düğün organizatörü az önce giriş yaptı. Ona Uber'inizin sokağın olduğunu söyledim, bu konuda yalan söylemediğime sevindim."

"Kızdı mı?" Gwen keman kutusunu açtı.

"Hayır, ama çok fazla şey yapan bir nedime var," dedi Jacob, elini yüzünün önünde umursamaz bir şekilde sallayarak. "Neden hâlâ oynamadığımı sorup duruyor, ben de 'Neden bugün hepimiz kendi kulvarımızda kalmıyoruz Chelsea' diyorum."

bir kahkaha patladı. "Bunu gerçekten söyledin mi?" Gwen sordu.

"Emin . Burada soru sormadan önce kafasının üstünde ne varsa onu düzeltmesi gerekiyor."

Gwen gülümseyerek etrafına bakındı ve su matarasından derin bir nefes aldı. Hava serindi ama güneş tam tepelerindeydi ve domates kırmızısına dönmemek için bugün SPF sürdüğü için memnundu.

Düğünlerde çalmak Gwen için bir tatil gibiydi. Sadece güzel mekanlarda keman çalmakla kalmıyor, aynı zamanda bunu yapmak için gerçekten iyi para alıyordu. Jacob'la birlikte birbirlerini destekliyorlar ve bir topluluktaki pek çok kişiden biri olmak yerine liderliği değiş tokuş ediyorlardı. Elbette bu kısmı da çok seviyordu. Amerika Birleşik Devletleri'nin en büyük popüler müzik orkestrası olan Manhattan Pops'taki günlük işi dünyalara değişmeyeceği bir şeydi ama seyirci önünde solo çalmak başka hiçbir şeye benzemiyordu. Bu heyecanı seviyordu. Ve düğünler belli bir şekilde düşük basınçlıydı. Kimseyi etkilemek için orada değildi. Sadece çalabilirdi.

"Selam," dedi Jacob. İkisi nedime elbisesi giymiş üç kadının durduğu yere doğru başıyla işaret etti. "Esmer nedime mi? O Chelsea, meraklı olan. Ve şu kısa kahverengi saçlı kız, hani şu havalı Boho cadısı gibi ? O da düğün planlayıcısı. Ama sarışın nedime? Onu tanıyamadın, değil mi?"

Gwen omuz silkti.

"Bu Hazel Renee. O bir model. Kendi makyaj serisi ve her şeyi var. *Ve* daha yeni bir filmde oynadı."

Gwen, "değil," demeden önce sarışına bir göz attı.

"'Bu harika' mı?" Jacob iç çekti. "Gwen, lütfen benim seviyeme gel. Bu düğünde *herkes* olabilir. Bu gerçekten büyük bir olay!"

Kalp atışları hızlandı ama sinirlerinin onu ele geçirmesine izin vermedi. "Onun seviyesine inmeden" önce, düğün organizatörünün onlara doğru ilerlediğini gördü.

"Merhaba, sen Gwen olmalısın," dedi kısa boylu kadın. "Ben Ama Torres." Gwen'den daha genç görünüyordu ama olamazdı. Bütün gün nükleer füzelerle uğraşan birinin taşıyıcılığına ve özgüvenine sahipti.

Gwen onun elini sıktı. "Birkaç dakika geciktiğim için özür dilerim."

Ama, Gwen'e bugün muhtemelen yanlış bir şey yapmaması gerektiğini söyleyen kararlı bir gülümsemeyle, "Merak etme," dedi. Saatini kontrol etti. "İlk konuklar gelene kadar yaklaşık yirmi dakikamız var, o yüzden bu süreyi istediğiniz gibi kullanabilirsiniz. Asistanlarım etrafta koşturuyor, bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen onlara sorun." Ama dönüp yangın söndürmeye gidecekmiş gibi görünüyordu ki durdu ve Gwen'in ayaklarına baktı. "Çantanızı arabadan çıkarmak için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Gwen bir adımı kaçırmış gibi hissetti. "Benim davam mı?"

Ama önce Jacob'a, sonra da ona baktı. "Çellon nerede?"

Gwen'in ağzı açıldı, sonra kapandı. Jacob'ın arkasından anahtarları tıngırdatmayı bıraktığını duydu.

"Benim neyim?" Boynunu büktü, bu şekilde kendisini daha farklı duyacağını umuyordu.

"Bir piyano ve çello istedim," dedi Ama.

Jacob piyano sırasından kalktı. "Asistanınızın e-postasında bu ikiliyi istemişsiniz ve bu ikili piyano ve keman."

Ama bunu anladı. "Ah." Yere bakarak birkaç kez başını salladı. "Pekâlâ. Tamam. Tamam." Parmakları uzun kolyesine gitti, dalgınca çevirdi ama Gwen onun zihninin şimşek hızıyla çalıştığını anlayabiliyordu. "Yeni bir ikili bulmak için o kadar acele ettik ki asistanım seni bulduğunda iki kez kontrol ettiğimi sanmıyorum..."

Gwen, Ama'nın var olmayan bir cevabı arayışını izledi. Jacob boğazını temizledi. "Sizi temin ederim, biz çok iyiyiz."

"Hayır, eminim öyledir," dedi Ama, parmakları şakaklarını ovuşturuyordu şimdi. "Sonya özellikle bir çello istedi."

Gwen, Jacob'la sessiz bir bakış alışverişinde bulundu. Bu oyunu daha önce de oynamışlardı. İnsanlar her zaman çello istediklerini düşünürlerdi, oysa aslında yaylı çalgılar dörtlüsü istiyorlardı

"Bir dakika," dedi Ama, sesi gergindi ve topuklarının üzerinde dönerek çimenlerin üzerinde, düğün kemerinin üzerindeki çiçekleri kabartan uzun boylu, topuzlu bir adama doğru yürüdü. Gwen, Ama'nın paniklemiş gözlerle onlara el kol hareketi yapmasını izlerken, adam ellerini omuzlarına indirerek rahatlatıcı daireler çizdi.

Gwen gergin bir nefes verdi. "Bu konuda ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Jacob'a dönerek. "Buraya dörde kadar gelebilecek birini tanımıyorum."

"Gwen," dedi Jacob başını sallayarak. "Sen bu düğün için tutuldun. Sokağın bir çellist tanıyor olsak bile, sensiz çalmam."

Ama'nın stresinin çimenlerin üzerinden kendisine doğru yayıldığını hissederek tam buna itiraz edecekti ki solundan gelen soğuk bir sesin "Çellon nerede?" dediğini duydu.

Gwen arkasını döndüğünde esmer nedime Chelsea'nin ellerini kalçalarına dayamış, gözleriyle onu değerlendirdiğini gördü. Aslında tanıdık geliyordu ama Jacob onu tanıdığını söylemedi. Gwen'in onun tanımadığı bir ünlüyü tanınmasına imkân yoktu.

Gwen cevap veremeden Ama geri döndü.

"Tamam, tamam, tamam," diye atıldı. "Çello *çalabiliyor* musun?" Ama umutla sordu.

Gwen gözlerini kırıştırdı. "Hayali çelloyu da hayali keman kadar iyi çalabiliyorum."

"Beynim şu anda iğnelemeyi algılayamıyor," dedi Ama neşeyle, "o yüzden... Buraya bir çello getirsek çalabilir misin?"

Gwen hemen yanıt vermeyince Jacob, "Bu işler böyle yürümüyor," dedi.

Biraz çello çalıyordu. Keman hocası yeni başladığında ona birkaç ders vermiş, en iyi nerede çalabileceğini görmek için onu tüm tellerde test etmişti. Ve Gwen'in bu işe ihtiyacı vardı, özellikle de o Uber yolculuğundan sonra. Jacob'ın da bu işe ihtiyacı vardı. Ve ikisinin de bahşişe ihtiyacı vardı, eğer bu işi doğru yapmazlarsa sıfır dolar olabilirdi.

Chelsea sessizlik içinde alay ederek, "Belli ki yapamıyor. Umarım onlara fazla ödeme yapmıyorsunuzdur."

"Yapabilirim," dedi Gwen, "Dikkat et, bu çok ağır," diyen erkeklere ayırdığı kinle dolu sözlerle.

Ama onun yüzündeki kararlılığı araştırdı. Gwen, Jacob'ın itiraz etmeye başladığını duydu.

Chelsea gözlerini devirdi ve "Bakayım Alex gitmiş mi?" dedi. Telefonunu çıkardı ve uzaklaştı.

Gwen'in kolunu sıkan Ama, "Teşekkür ederim, teşekkür ederim," diye fısıldadı. Onlardan uzaklaştı ve Gwen onun kendi kendine, "Alex'in geç kalmasını takdir edeceğimi hiç düşünmemiştim ama..." diye fısıldadığını yakalayabildi.

"Gwen." Jacob piyanonun başında ağzı bir karış açık duruyordu. "İkisi tamamen ayrı enstrümanlar, değil mi? Tamamen farklı bir kas gibi."

"Biliyorum." Gwen sandalyeye çöktü ve titreyen parmaklarıyla müzik klasörünü açtı. Notalara baktı, sayfaları tek tek taradı, parmaklarını hayal etti.

Bu Gwen'in en iyi ve en kötü özelliklerinden biriydi: insanları memnun etmek. Aşırı bağılılık. Çoğu zaman parlıyor ve gerçekten iş yapıyordu. Ama diğer zamanlar gerçekten felaketti. Bir düğün ve bir Broadway sahnesinde yedek oyuncu olarak çalışmak için çifte rezervasyon yaptırmak; son dakika provaları için doktor randevularını atlamak; yedi tasma ve sadece iki eliyle köpek gezdirme işlerini almak.

"En son ne zaman çello çaldın?"

"Sekiz... belki dokuz yıl önce." Önündeki notlara odaklanmaya devam etti.

Ne yazık ki, keman müziği tiz nota anahtarındaydı, bu da beyninin bir kısmını kapatması, sadece sayfadaki notayı okuması ve oktavı ne olursa olsun parmaklarına o notayı çalmasını söylemesi gerektiği anlamına geliyordu.

Jacob iPad'ini kaptı ve çalacakları parçaların çello müziklerini internetten aramaya başladı ama bunu yapmak için Wi-Fi'ye ihtiyacı vardı. Tam birinden şifre istemek için ayağa fırladığı sırada ilk konuklar geldi. Tören öncesi müziğini çalmaya başlamak zorundaydı.

Gwen muhtemelen çok aptal göründüğünü biliyordu. Çellosu olmadığı için sessizce oturmak zorunda kalmış, çalmak yerine müziği . Ne kadar süre orada oturup müziğe baktığını bilmiyordu. Arka bahçeye giren her yeni iyi giyimli misafirle birlikte kalp atışları hızlanıyor ve zihinsel olarak yaptığı transpozisyonlarla zihni uğulduyordu.

Belki zamanında bir çello alamazlardı. Belki de kemanla yetinmek zorunda

Bir kamyonetin garaj yolunda takırdayarak ilerlediğini duydu ve Gwen başını kaldırdığında bir valenin siyah saçlı bir adamdan anahtarları aldığını gördü. Adam arka koltuğun küçük kapısını açarak bir çello kutusu çıkardı.

Lanet olsun. Bunu yapıyor gibi görünüyordu.

Bu "Alex "i selamlamak için ayağa kalktı ve Xander Thorne kalın kolundan sarkan çello çantasıyla ona doğru döndüğünde kasları olduğu yerde dondu kaldı.

Alex. Onun adının aslında Xander Thorne olduğunu hiç düşünmemişti ama... O bir çellisten daha fazlasıydı. O bir kayıt sanatçısıydı. O da Onunla ilk kez geçen Ağustos ayında tanışmıştı - Carnegie Hall'un üst katında şaşkın bir el sallama ve sonrasında saatlerce utanç içinde kıvrınmasına neden olan kekeme bir selamlama. Xander Thorne Manhattan Pops'un yeni sezonuna yeni katılmıştı. Onu işe almak her şeyden çok bir pazarlama stratejisiydi. Pops dışında, Thorne and Roses adında bir elektrikli yaylı çalgılar grubunun başındaydı ve her zaman önceliğinin

Orada. Her provaya geç gelir, hatta bir ya da iki performansı kaçırmıştı, bu da acil yedeklerin çağırılması anlamına geliyordu. Şarkı seçimlerine gözlerini devirdi, çello bölümüne havladı ve şef ya da birinci sandalye dışında kimseyle konuşmadı, o da sadece bir yay ya da tempoyu sorguladığında oldu - yüksek sesle, gururla, kendini beğenmiş bir şekilde.

Aynı zamanda Gwen'in kuşağının en muhteşem çellisti idi. Thorne and Roses'ı ilk kez lisede keşfetmiş ve o zamandan beri her şarkısını sadakatle indirmişti. Tanrı aşkına, Uber'de bile onu dinliyordu. Ve sevdiği sadece elektrikli yaylılar grubu ya da Instagram'da paylaştığı çıplak göğüslü susuzluk tuzakları değildi. Pops'ta da gözlerini ondan alamıyordu. Müzikle birlikte hareket ediyordu, sanki müzik onun içinden akıp gidiyordu. Keman hocası Mabel, Gwen'e her zaman çok gergin olduğunu ve daha fazla akması gerektiğini söyler, ona keman soloları uçuşan Hilary Hahn ve Sarah Chang'in videolarını gösterirdi. Ama Gwen müziği hiçbir zaman onlar gibi hissedememişti. Xander Thorne gibi. Her şey çok dramatikti. O sessiz bir tutkuyu tercih ederdi.

Bazen Xander Thorne çalarken, dalgalı siyah saçları sallanıp savrulurken bunu hissedebiliyordu. Müziğin içinizden su gibi akıp gitmesinin ne kadar önemli olduğunu görebiliyordu.

Ve şimdi de New Jersey'deki lüks bir düğünde ona bir çello getiriyordu.

Harika.

Adam bir elinde viyolonsel kutusu, diğer elinde giysi çantasıyla araba yolundan aşağıya, doğrudan ona doğru ilerlerken Gwen kendini tüfekte vurulmuş bir tavşan gibi hissetti. Önünde durdu, koyu kahverengi gözleri bir kez onun üzerinden geçti. "Çelloya mı ihtiyacın vardı?"

Onu tanımadığı belliydi. Şaşırtıcı değildi, çünkü provalarda sosyalleşmiyordu ve kız da arka plana karışmakta iyiydi.

"Evet, teşekkür ." Adamın çatık kaşlarından uzaklaşıp çantaya baktı. Tanrıya şükür, Pops'ta kullandığı Stradivarius çello değildi. O neredeyse bir milyon dolar değerindeydi.

Hızla dizlerinin üzerine çökerek çantanın kilitlerini açtı ve koyu renk saçlarının arasından ona baktı. "Seninkini getirmeyi mi unuttun?" Kadın önce onu duymadı, gözlerini ahşabın ipeksi yüzeyine dikmişti, Güzel bir enstrüman için güzel bir leke. Çelloyu boynundan tutup kaldırdı ve yayı kopararak ona uzattı.

"Um, evet." Boynunu tuttu ve parmakları birbirine değdi. "Hayır, yani." Göz teması kurmayı reddederek sandalyesine döndü. "Kemanımı getirdim. Ben... Ben bir kemancıyım."

Oturdu ve tam çiviye çimlere saptamak üzereyken, adam ayaklarının dibine bir dinlenme bıraktı. Ona baktı, uzun gövdesini, göğsünden geniş omuzlarına ve nihayet çatık kaşlı yüzüne kadar takip etti. Güneş tam arkasındaydı, saçlarına bir parıltı ve dış hatlarına meleksi bir aura veriyordu ve kalbi çarparken, bu günle ilgili her şeyin aleyhine işlediğinden nefret etti.

"Çello *çalıyor* musun?" dedi.

"Evet." Bu kadarla yetindi ve müziği başa doğru çevirmeye başladı, parmaklarını klavyenin üzerine yerleştirdi ve zihninde sessizce parmakları üzerinde çalıştı. Xander Thorne iki adım ötesinde durup ona doğru yükselirken bu oktavları test edecek değildi.

"Bu keman müziği."

"Evet, farkındayım," diye tısladı. "Ben bir kemancıyım, unutma." "O zaman neden keman çalmıyorsun?" dedi, sanki çok kolaymış gibi.

"Çünkü *Sonya -her kimse o-* bir çello istedi." Gözlerini ondan uzak tutarak başka bir yerde olmasını diledi.

"Sonya gelin."

Gwen istemediği halde başını kaldırıp baktı. "Ah." Jacob'ın kendisine gönderdiği e-postaları gerçekten okumalıydı.

Bakışları kızın parmaklarına kilitlenmişti ve kız hemen daha iyi bir pozisyona geçti. Daha önce hiç onun gözetimi altında kalmamıştı. Pops'ta bütün yıl onun altındaki çellolara ve baslara kaşlarını çatarak bakmasını, sıkılmış bir sesle notalar vermesini izlemişti. Ama daha önce onun yüzüne, parmaklarına ya da çellosunu kucaklayan dizlerine bakmak için hiçbir nedeni olmamıştı-

"Bu düşünüyü mahvetmek üzere misin?" diye sordu.

Gözlerini ona dikti. Ah, evet. Alışık olduğu Xander Thorne *buydu*.

"Gwen gerçekten çok iyi," diye araya girdi Jacob ve Xander sanki onu ilk kez görüyormuş gibi döndü. "Her şeyi çalabiliyor. Dahi bir çocuk gibi."

"Jacob, yapma-" diye denedi, gözlerini sıkarak kapattı.

"On bir yaşından beri keman *çalıyor*," diye devam etti ve Xander Thorne onun sözünü keserek Gwen'e baktı.

"On bir mi?" dedi alaycı bir ses tonuyla. "Ne kadar etkileyici."

Dudaklarını birbirine bastırdı. Gerçek harika çocuklar üç yaşında oynamaya başlar. "Madem bu kadar endişelisin, neden oynamıyorsun?" diye çıkıştı.

". Düğün partisindeyim," dedi basitçe, giysi çantasını kaldırarak.

Ona göz kırptı. Demek Sonya'yı iyi tanıyordu. Elbette, muhtemelen New Jersey'de malikanesi olan herkesi tanıyordu.

"Alex!"

Diğer sağdıçlardan biri verandada durup el sallayarak onu içeri çağırdı.

Xander Thorne ya da Alex ya da her kimse ona son bir kez kibirli bir bakış attıktan sonra uzun bacaklarının üzerinde yürüyerek ana eve çıkan merdivenleri üçer üçer indi.

İnsanların aynı anda *iki tane* bile yapmasından *nefret ederdi*. Ne tür iğrenç bir dev-

"Gwen, pratik yapmak için neye ihtiyacın var?"

Zıpladı ve gelinin seçtiği tören şarkısı olan "Jesu, Joy of Man's Desiring "in sayfalarını karıştırdı. Ne yazık ki, artık konuklar da geldiğine göre, "Here Comes the Bride "ın eşdeğerini çalmaya başlayamazdı, ama Jacob "A Thousand Years "a göz kırparken sessizce tören şarkılarını çalıştı.

Düğünün başlamasına beş dakika kala Ama kontrol etmek için yanlarına geldi. "Hey," dedi Gwen'in omzuna dostça bir el koyarak. "Muhtemelen hazırlandığını biliyorum ama başlamadan önce seni çalarken dinlemem gerek. Sonraki parçalarda Jacob'a katılabilir misin?"

Gwen başını salladı, Ama'nın tam olarak ne söylemediğini biliyordu: Gelin, kızgınlıktan inleyen kedilerin sesiyle koridorda yürümeden önce gerçekten çello çalabildiğinden emin olmalıyım. Jacob'ın notu alması ve "Can't Help Falling in Love "ı doğal bir sonuca ulaştırmasıyla tören öncesi müziğine geçti.

Yarım saat önce ne kadar kendinden emin olduğunu iddia etse de, Gwen tellerden çıkacak sestten gerçekten korkuyordu. Mabel'in ona ne söyleyeceğini düşünmeye çalıştı, on yıldan fazla bir süre önce kemanında ilk kez yay kullanmanın nasıl bir şey olduğunu düşünmeye çalıştı.

Sesinin nasıl çıktığı umurunda değildi. Sadece oynamıştı. Birinci sayfa, sonra ikinci sayfa. Ve sonra devam etti. Ve başlangıç kitabının tamamını bitirdiğinde, Mabel kapının önünde duruyordu, çenesi gevşek ve

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sanki başka birinin hayaletiymiş gibi ona bakıyordu.

"İyi değil miydi? Geri dönmeme izin verirseniz daha iyi olabilirim," diye kekelemişti on bir yaşındaki Gwen.

Mabel'in vücudu sanki yeni uyanıyormuş gibi kasılmıştı. Gwen'den son iki şarkıyı onun için tekrar çalmasını istedi ve sonra ara kitapları getirdi.

Gwen şimdi Radiohead'in "Creep" şarkısının notalarına bakıyordu; garip bir düğün seçimi olduğu kesin ama telli çalgılar için muhteşem bir şarkı. O anı tekrar yakalayabilirdi. Sadece kitaba bakacak ve çalacaktı.

Keman müziğini zihinsel olarak viyolonsele aktarma zorluğuyla birlikte. Tabii ki.

Jacob müzikte yazandan farklı bir şey yapmak isteyip istemediğini sordu ama Gwen başını salladı. Yay tellerin üzerine yerleştirdi ve Jacob'ın ilk dört ölçüsünü bekledi.

Harika değildi. Yine de oldukça iyiydi. Yay işaretlerini takip etti ve Jacob altındaki kırık akor eşliğini çalarken teller melodiyi seslendirdi. "Creep" bittiğinde, Gwen üzerinden bir yük kalktığını hissetti. Yapılabilirdi. Bunu başarabilirdi.

Arka verandaya baktığında Ama'nın ona başparmağıyla onay verdiğini ve üç dakika uyarısında bulunduğunu gördü. Rahatlama vücuduna yayıldı.

Gwen müzik kitabındaki sayfayı çevirdi ve güldü. Linkin Park'tan "Numb". Telli çalgılarla çalınan bir başka güzel şarkı, ama bundan daha fazlası, Gwen'in ezberlediği bir şarkı.

Jacob tekrar açılış ölçülerini aldı ve Gwen küçükken çığlık attığı melodiyi hissederek gözlerinin dalmasına izin verdi. Şarkı tüm çocukluğu boyunca sürekli bir döngü halindeymiş gibi görünüyordu. Annesi onunla birlikte spatulalara ve saç fırçalarına bağırır, tencere ve tavaları davul gibi çalar ve Queens'teki dairelerinin dar oturma odasında onu kalabalık içinde sörf yaptırırdı. On yaşındayken, Gwen büyükbabasını annesinin cenaze töreninde Linkin Park'ın müziklerini çalması için ikna etmeye çalışmış, ama büyükbabası ayak diremişti.

Bu anı gözlerinin dolmasına ve dudaklarının gülümsemesine neden oldu. Bu şarkılar bir düğün için tuhaf seçimlerdi ama o "Numb" ve "Creep" i geleneksel aşk şarkılarına tercih ediyordu. Aşık olmak üzerine yazılmış şarkılarda hep zorlama bir şeyler hissediyordu. Aşk karşıtı şarkıları çalmayı tercih ederdi. Düzenlemeleri her zaman daha iyiydi.

Jacob, son konuklar da yerlerini alırken "Numb "ın son tıngırdayan notalarının çalmasına izin verdi ve telefonunu kontrol etti.

16:01.

Ama'nın asistanı onlara işaret vermek için geldi ve müziği "Jesu, Joy of Man's Desiring" olarak değiştirdiler. Gwen'in yıllar önce kemanda mükemmelleştirdiği çok hızlı bir melodiydi. Çelloda ise... her şeyi gözünde canlandırmakta zorlanıyordu.

"Gwen, kendini iyi hissediyor musun?" Jacob sordu. "Sadece bas hattını almak ister misin?"

"Hayır, hayır," dedi, gözleri sayfanın üzerinde uçuşuyordu. "Bunu yapabilirim. Sadece tempoyu beş tık düşür."

Asistan onları tekrar dürttü ve Gwen yayı kaldırdı, kolundaki kaslar çello için uygun dayanıklılık olmadan zaten yoruluyordu. Jacob'ın gözleriyle buluştu. Nefeslerini senkronize ettiler ve başladılar.

Gwen ilk sekiz ölçü boyunca bakışlarını notalara sabitledi. Sayfalar arasında nefes almadan ilerledi ve sonunda Jacob sonraki sekiz ölçüde soloya geçtiğinde bir anlığına ona baktı. Xander Thorne esmer nedime Chelsea ile kollarını birleştirip onu koridordan aşağıya doğru götürürken gözleri tören alayına kaydı. Fiyonkunu tekrar eline alıp Jacob'a katılmadan önce kömür grisi smokinin üzerinde ne kadar harika durduğunu fark etmeye ancak fırsat bulabildi.

Oynama şeklinden memnun değildi. Pratik yaparak çok daha iyi çalabilirdi. Ve Xander Thorne'un yedek çellosuyla çaldığı gerçeğinin üzerinde durmamaya çalıştı. Ya da dizlerinin arasında bir çello olacağını bilseydi diz hizasında bir etek giymeyeceği gerçeğini.

Xander Thorne'un çellosu.

Hayır, hayır. Xander Thorne'un dizlerinin arasında bir şey olduğunu düşünme.

Jacob'a baktı ve o da ona cesaret verici bir baş selamı verdi. Müzikte ileriye bakarken, keman bölümünü bilerek nasıl ezberlediğini hatırladı, böylece gözlerinin ciltte olmasına gerek kalmayacaktı. Her ne kadar kemanının yanında olmasını dilesse de, yine de hafızasına güvenebilirdi.

Notaları hayal etti ve kendini sadece çalmaya bıraktı, Mabel'ı çalışma odasının kapısında hayal etti, annesinin Radiohead söylediğini ve sözleri doğru söyleyip söylemediğini umursamadığını hayal etti. Gwen gözlerini kapadı ve kendine güvenerek çaldı. Yay son akoru çekene kadar gözlerini bir daha açmadı.

Seyirciler ayakta, çiçekli kemere bakıyordu. Gelin koridordan aşağı inmeyi başarmıştı. Papaz herkese yerlerine oturmalarını söylediğinde Jacob'a baktı ve Jacob ona gülümseyerek başını salladı, sessizce güldü. Bunun başardığı anlamına geldiğini tahmin etti. Adrenalin damarlarına hücum etti ve Gwen bu heyecan karşısında şok oldu. Böyle bir güvenlik ağı olmadan oynamak çok farklı hissettiriyordu. Pops'ta böyle bir şey yaşamamıştı, orada her şey prova edilmişti ve müzik eğlenceli olsa da amaca yönelikti.

Gwen titreyen parmaklarıyla dosyadaki sayfayı çevirerek son şarkıya geldi, solo satırına baktı ve ne yapması gerektiğini düşündü. "Jesu "dan çok daha kolay olacaktı.

Tören başladıktan sonra tekrar yukarı baktığında, hayatında gördüğü en uzun boylu iki kişinin bakanın önünde birbirlerinin ellerini tuttuğunu gördü. Gwen kısa boylu bir kadın değildi ama gelin 1.80'in üzerinde olmalıydı. Xander Thorne arkasında dururken daha da uzun görünüyordu.

Gwen gözlerini kırptırdı. Xander düğün partisinde olduğunu söylediğinde bunun sağdıç olduğu anlamına geldiğini tahmin etmişti. Ama gelin Xander, Chelsea ve açık renk saçlı modeli arkasında sıraya dizmişti, yani Xander'ın aslında sağdıç olduğu açıktı. Gwen gülümsedi. Muhtemelen bir gün Jacob'la birlikte bunu yapmak zorunda kalacaktı.

Gözlerini tekrar Chelsea'nin üzerinde gezdirdi. Ve tam onu tanımaya çalışmaktan vazgeçtiği sırada, Gwen damadı da tanıdığını fark etti. Xander Thorne'un Thorne and Roses grubunun üyelerinden biriydi. Bakışları sandalyelerdeki konuklara kaydı ve diğer üç üyenin de aralarına dağılmış olduğunu gördü. Kalbi boğazında düğümlendi. Xander'la Carnegie Hall'da ilk kez karşılaştığında yıldız çarpması yaşadığını düşündüyse, bu bir sonraki seviyeydi.

Chelsea'yi böyle tanıyordu. Thorne ve Roses'ın sosyal medya hesaplarının her yerindeydi, fotoğraflarda dilini çıkarıyor ve şehir dışındaki konserlerde gruba katılıyordu. İnsanlar onun Xander'ın yanında jakuzide otururken çekilmiş bir fotoğrafının altındaki yorumlarda çılgına dönmüş, birlikte olup olmadıklarını sormuş ve ikisini de durmadan etiketlemişlerdi. İkisi de cevap vermedi.

Gwen Xander'a baktı ve onu tam kendisine bakarken buldu. Yüz ifadesi odaklanmıştı. Karanlık.

Sarsıldı, çelloya bakarak adamın hoşuna gitmeyecek bir şey olup olmadığına baktı. Çimlerdeki kir, sürünen uğur böcekleri, parmak izleri? Hiçbir şey yoktu ama ikinci favori çellosuna dikkatle bakıyordu.

Muhtemelen dördüncü favorisi. Nereden bilebilirdi ki?

Sonya'nın Mac'i kocası olarak kabul edişini izledi. Ve Xander Thorne'un gözlerinin birden fazla kez ona ve Jacob'a kaydığını gördü.

Çelloyla kaçmayacaktı. *Sakin ol*, Xander Thorne. Ya da Alex?

Tören boyunca ona doğru bakmaya devam etti, elleri önünde kıpırdanırken gözleri tünel gibi karanlıktı. Fotoğrafların onu dalgın dalgın bakarken gösterip göstermeyeceğini merak etti.

Papaz onları sırasıyla karı koca ilan etti ve Gwen kendini hazırlayarak dikkatini Lady Gaga'nın "Bad Romance" şarkısına verdi.

Yay, Gaga'nın genellikle çıkardığı küçük sesleri çıkararak kayıyordu-
Ra ra ah ah ah-ah. Roma ah ah ah-ah.

Jacob alt vuruşta ona katılmak için tuşların üzerinde bir glissando kaydırırken başını salladı.

Seyirciler şarkıyı tanıdıkça kıkırdadı ve Mac ile Sonya koridorda dans etti. Xander kesinlikle dans etmedi, bunun yerine keskin, ölçülü adımlar attı. Sonya ve Jacob düğün partisini canlandırdı ve ardından bir dize ve nakarata daha devam ederek şarkıyı sonlandırdı.

Jacob çelloyu başıyla işaret ederek, "Bu konuda oldukça iyisin," dedi.

Gwen gülümsedi, boynunu okşadı, pürüzsüz cilasını hissetti. Nazik bir düşünceydi ama Jacob teller hakkında hiçbir şey bilmiyordu, bu yüzden yayların yanlış olduğunu ya da "Jesu "yu bu kadar hızlı çalmak için parmaklarında doğru nasırların olmadığını bilemezdi.

Jacob çello kutusunu getirdi ve onun için açtı. Çantayı kapatmadan önce güzel enstrümana son bir kez baktı ve ardından kalabalığın içinde onu bırakabileceği yardımcılardan birini aradı. Birkaç teşrifatçı konukları çimenliğin karşısındaki resepsiyon alanına götürüyordu ama Xander Thorne ya da herhangi bir personelden iz yoktu.

"Neden ben Ama'yı ve paramızı bulmuyorum, sen de bununla ne yapacağına karar vermiyorsun?" Jacob çello kutusunu işaret etti.

Gwen bir elinde kemanı, diğer elinde çellosuyla biraz dolaştı. Evin içine girdi, içeriği incelerken gözleri kamaştı. Yemek servisi yapanların ve fotoğrafçıların arasına sıkışmış, elindeki çantalarla manevra yapmaya çalışıyordu. Bir koridorda, uzun boylu bir genç kızın basketbol smaç basarken çekilmiş çerçeveli resimlerini gördü; Sonya'nın ailesinin evindeydiler anlaşılan.

Küçük bir banyodan çıkan Chelsea'ye çarptı. "Evin içinde ne yapıyorsun?" diye tersledi.

Gwen onun kabalığı karşısında şaşkınlıkla kekeleyerek, "Özür dilerim, ben sadece... Xander'ı arıyorum-um, Alex. Çellosu bende."

Chelsea kaşlarını çatarak ona baktı ve "Onu üst katta sağdıçların odasına bırakabilirsin. Soldaki ilk yatak odası."

Hızlıca bir teşekkür mırıldanan Gwen, bir kapı aralığında dönerek ikinci kata doğru genişçe uzanan dairesel bir merdiven buldu. En üstten sola döndü ve kafasını boş bir yatak odasına soktu; giysiler, ayakkabılar ve atılmış kemerler her yere saçılmıştı. Her yüzey boş viski bardakları ve kolonya şişeleriyle kaplıydı.

Evet. Erkeklerin odasını buldum.

Gwen çelloyu şişelerden ya da her türlü sıvıdan uzak, güvenli bir köşeye koydu. Bir perdeyi kenara iterek resepsiyona baktı ve kalabalığın arasından süzülen şarap kadehlerini ve ordövrleri gördü. Ağzının bir köşesi çekildi. Muhtemelen şimdiye kadar gittiği en güzel düğündü. Güzel bir yer, güzel bir hava, güzel çiçekler. Ama muhteşem bir düğün planlayıcısıydı. Ve bahsetmişken, Gwen kadının kendisini yemek masasının arkasındaki uzun boylu çiçekçinin kıcını sıkarken gördüğünü düşündü. Adam ona ters ters baktı ve sonra yanağına bir öpücük kondurdu. Gwen kıkırdadı.

Resepsiyonu taradı ve Thorne and Roses'ın tuşlu çalgılar çalan müzisyeni ile davulcusunu sevgilileriyle sohbet ederken buldu. Kumral kemancı Dominic'i aradı ve onu uzun boylu ve çarpıcı bir Hintli kadın olan fotoğrafçıyla flört etmeye çalışırken ve bunu başaramazken buldu. Hepsinin önünde çalacağını önceden bilseydi, muhtemelen bütün gün midesi bulanırdı. Bu yüzden kendinden nefret etse de, Xander Thorne'un çello çalması hakkında ne düşündüğünü merak ederek siyah bir saç teli aradı.

"Tonlaman berbat."

Döndüğünde adamın kapının girişini kapladığını gördü. Gwen adamın sözleri karşısında gözlerini kırıştırdı ve bununla ne yapması gerektiğini merak etti.

Vücut dilinde gergin bir şeyler vardı. Elleri cebinde değildi, omzunu rahatça kapı eşiğine dayamamıştı. Bunun yerine, çerçevenin iki yanını avuçlarının içinde tutuyor, sanki ona bir şey söylemek için içeri girmiş gibi odaya doğru eğiliyordu.

Adam başka bir hakaret ya da yorum eklemeyince, "Çellonu getirdiğin için teşekkürler," dedi. Çelloyu koyduğu köşeyi işaret etti.

Bakışları kızın üzerinde gezindi ve kız bunu neredeyse teninde hissedebiliyordu. "Ne zamandır oynuyorsun?"

"Kemana on bir yaşındayken başladım." "Çelloyla ne kadar zamandır," diye açıkladı.

Saçlarını kulağının üzerine taradı. "Aslında çalmıyorum. Küçükken birkaç ders almıştım ama çoğunlukla keman çalıyorum." Yutkundu ve gözlerini ondan kaçırdı.

"Notalara ." "Hayır," dedi sessizce.

"Ezberledim."

"*Keman* müziğini ezberlemiştin..." Dudakları gülümseyecekmiş gibi kıpırdadı. Onu hiç gülümserken görmüş müydü? Emin değildi. Ona başka bir şey sorabileceğini düşündü ama sonra hiçbir şey sormadı. Gwen kıpırdandı.

"Tekrar teşekkürler, Xander-" *Oh Tanrım*. "Alex. Teşekkür ."

Gözleri onun üzerinde gezindi ve yine o neredeyse gülümseme vardı.

Lanet olsun. Artık onun kim olduğunu bildiğini biliyordu. Yarıları boşalmış viski şişesine ve bu noktada kendisinin de bir içki içmesini arzuladı. Jacob'ı bulup New Jersey'den gitmesi gerekiyordu.

Keman kutusunu kaldırarak adamın hâlâ kapattığı kapı aralığına doğru ilerledi. *Tanrım, adam iriydi*. Onu gömleksiz çalarken görmüştü -tabii ki tanıtım amaçlı- ve smokininin altında mantıksız derecede kaslı ve geniş olduğunu biliyordu. Bu kadar yakından, adamın tıraş losyonunun kokusunu açık havadaki baharla karıştırarak alabiliyordu. Adam onun için kenara çekilmeyince başını kaldırdı ve onu hâlâ boğazında sorular düğümlenmiş gibi kendisine bakarken buldu.

"Affedersiniz, buraya girmeniz gerekiyor mu?" dedi başıyla odayı işaret ederek. "Hayır."

Verdiği yanıt onu kısa süreliğine durdurdu. Demek onu buraya kadar takip etmişti. Ona hakaret etmek için mi? Sorgulamak için mi?

Kız elini garip bir şekilde sallayınca adam kenara çekildi ve kız onun omzuna dokunarak yanından geçti.

Koridordaki hava farklıydı. Çok daha... nefes alınabilir. Merdivenlerden tökezleyerek inmeye başlamıştı ki, adamın hâlâ kendisini izlediğini hissederek, "Düğünlerde oynamamalısın," dedi.

Durdu, ayakları havada asılı kaldı. Bağırsaklarında kaynayan bir öfke başladı. O bir kemancıydı, çellist değil. Bilmediği bir enstrümanda zihinsel olarak her şeyi transpoze ettiğini *biliyordu* ve hala gelirini desteklemek için çaldığı konserler için uygun olmadığını önerecek kadar küstahtı?

Ona ters ters bakarak, "Genelde yapmam," dedi. Soğuk bir kaşını kaldırdı. "Genellikle Manhattan Pops'ta senin karşında çalışıyorum."

Adamın kaşlarının çatılmasını, zihninin onu bulmak için harıl harıl çalışmasını içten içe kaynayan bir memnuniyetle izledi. Adam cevap veremeden merdivenlerden indi ve ön kapıdan çıktı.

İKİNCİ BÖLÜM

Evden çıktığında Jacob kaldırımında onu bekliyordu. Damarlarında uğuldayan siniri temizlemek için derin bir nefes aldıktan sonra koşarak ona doğru gitti.

"Karar nedir?" diye sordu. "Herhangi bir ipucu var mı?"

"İkimiz için yetmiş beş! Ama sana gerçekten minnettar olduğunu söyledi."

"Güzel!" Gwen çantasını omzuna attı ve onunla birlikte otobüs durağına doğru yürüdü. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun..."

"General Tso's ve potstickers." Elini kaldırdı ve Gwen elini . "Çelloyu o dangalağa geri verdin mi?"

"Yani...'o pislik' aslında Xander Thorne'du." Jacob köşeden sola döndü ve Gwen de onu takip etti.

"Thorne, şu sevdiğin gruptaki gibi mi? Çıplak adamlarla-"

"Çıplak değiller." Gwen yanaklarının ısındığını hissetti. "Sadece bazen üstsüz oynuyorlar. Ayrıca, eğer doğru hatırlıyorsam, o posterini koridora asmakta bir sakınca görmemiştin."

Geçen sonbahar Xander'la yaptığı ilk Pops provasından eve döner dönmez onu indirmişti. Jacob'ın dehşetine rağmen.

"Cidden seni tanımadı mı? Pops'tan mı?" Adamın mükemmel manikürlü kaşları ona doğru kalktı.

"Ben arkaya doğru oturuyorum," dedi omuz silkerek. "Önemli bir şey değil. Çok dikkat çekici değilim."

Jacob onu dürttü. "Artık seni fark ettiği kesin."

"Jesu'yu berbat ettikten sonra mı demek istiyorsun? Eminim biz konuşurken beni kovdurmak için yönetim kurulunu arıyordu."

"Hayır mı? Gwen, sana benim Grubhub kuryesine baktığım gibi bakıyordu. Hazır. Yemek için. Bir. Yemek."

"Oh, her neyse, Jacob." Kadın homurdandı ve adamın omzunu itti.

Köşeyi döndüklerinde otobüslerinin iki blok ötedeki durağa yanaştığını konuşmalarının geri kalanı kesildi. Roket gibi havalandılar. Jacob kollarını sallayarak ve bağırarak onun önüne geçti. Yakaladı

tam kapanmak üzereyken kapıyı açtı ve kalan yarım bloğu koşarken kapıyı onun için açık tuttu.

Nefes nefese, tek iki koltuğa birlikte oturdular ve Manhattan'a dönecekleri uzun yolculuk için bir protein barı paylaştılar. Eve varmalarına doksan dakika vardı ve Gwen şimdiden Chinese 88'den alacağı mantarlı tavuk yemeği için salyalarını akıtiyordu.

Otuz dakika sonra otobüsten inmişler, NJ Transit'e -ya da Gwen'in deyimiyle şeytanın otoyoluna- atlamışlardı. Thorne ve Roses'ın Instagram'ında damat Mac'i aradı ve düğünün hashtag'ini buldu: *#MackenzieFrenzy*

Konuklar Instagram Hikayelerine fotoğraf ve video yüklüyorlardı. Bunlardan birinde, arka planda "Jesu" çaldığını duyabiliyordu ve hemen tıkladı. Xander Thorne haklıydı. Tonlaması berbattı.

Hikâyelerden birinde onu gördü - barda, yanındaki insanların üzerinde yükselen siyah saçlı bir kafa. Jacob sonunda telefonunu elinden almadan önce etiketlenmiş fotoğraf ve videoların geri kalanını yakınlaştırmak daha fazlasını aradı.

"Takıntı yapmayı bırak," dedi gülümseyerek. "Eğer ona gerçekten bakmak istiyorsan o posteri tekrar asabilirsin-"

"Kapa çeneni." Tren onları Penn İstasyonu'na götürürken kız kıpkırmızı oldu.

Washington Heights'taki evleri küçüktü; oturma odası Manhattan tanrılarına feda edilerek iki yatak odasına dönüştürülmüş bir yatak odası. Yemek alanı yoktu. Sadece dar bir mutfak, daha dar bir banyo, iki oda ve arada bir yerde bir dolap. Odasının kapısı bile yoktu, sadece bir perde vardı. Eğer Gwen bir yabancıyla yaşıyor olsaydı, bu dar odaya asla dayanamazdı ama Jacob lise ikinci sınıftan beri onun ruh ikizi sayılırdı. Son sınıftan sonraki yaz, şampanyalı bir akşam ona açılana kadar, bir gün aşık olabileceklerini düşünmüştü. Ona sarılmış ve sarhoş bir halde Grindr hesabını oluşturmaya yardım etmiş, gözyaşlarını bastırmak için sadece iki kez tuvalete gitmişti. Daha sonra, bir ilişki içinde oldukları düşüncesine gülecekti. Büyükbabası mezuniyetten bir gün önce vefat ettiğinde, bursları reddedildiğinde onun yanında olan, hayatının değişmeziydi. Onu lanetli bir aşk yüzünden kaybetmediği için mutluydu.

Gwen dört merdivenin sonuncusunu sürünerek çıkarken Jacob dairelerinin kapısını açtı ve Grubhub'a siparişlerini verdi. Vantilatörünü açtı

ve yatağına uzandı. Ne kadar serin bir gün olursa olsun, merdivenleri çıktıktan sonra vantilatörün önünde beş dakikaya her zaman ihtiyacı vardı.

Gwen formdaydı; uzun ve inceydi, voleybol bacakları ve keman kolları vardı. -Ama bu apartmanda geçirdiği dört yıldan sonra bile beşinci kata çıkmayı ciğerlerine kabul ettirememişti.

Jacob kirasını çıkarmak için Yukarı Doğu Yakası'ndaki çocuklara piyano dersi veriyordu ve Gwen Manhattan Pops'a katılmadan önce metro istasyonlarında çantasını açıp bahşış için çalışıyordu. Yedinci sınıfta, haftada iki kez okuldan sonra 14. Cadde metro istasyonunda çalmaya başlamıştı. Günde yaklaşık elli dolar kazanıyordu; bu para pazartesi günleri bakkala gidip kendisi ve büyükbabası için yiyecek almaya yetiyor, biraz da kendisi için kalıyordu. Bir keresinde, toplanan seyirciler alkışlarken, saçları mükemmel bir şekilde kıvrılmış, kıvrak, güzel bir kadın ona yaklaşmış ve Gwen'e yüz dolarlık bir banknot uzatarak, "Bunu sakla, aşkım. Bunun çantada durmasına izin verme."

Gwen iri gözlerle ona baktı ve "Sen... değişiklik mi istiyorsun? Çantanın içindekini alabilirsin-"

Kadın gülümsemiş ve yanağını okşamıştı. Resmi olarak ancak bir yıl sonra Mabel'in dükkânında tanışmışlardı ama Gwen, Manhattan Pops'un başkemancısı ve zamanının en zarif ve yetenekli kemancısı Ava Fitzgerald'la ilk tanıştığı günü her zaman hatırlayacaktı.

"Hey," diye seslendi Jacob koridorun öbür ucundan ve Gwen'i anılarından uyandırdı. "Declan buraya gelmek istiyor. Sorun olur mu?"

Gwen burnunu tavana doğru kıvrıdı. "Evet, tabii ki!" Sesi parlaktı ama yüzü bomboştu.

Declan'ı sevmediğinden değildi. Onunla sadece bir kez tanışmıştı. Eğlenceliydi ama Jacob sürekli birileriyle çıkıyor, onu sürekli bir daha görmeyeceği insanlarla tanıştıyordu. Bu biraz yorucuydu. Bugünkü gibi uzun günlerden sonra, sadece 400 metrekairelik dairedeki payını istiyordu, başka bir şey değil. Yataktan yuvarlandı ve çantasını açmaya koyuldu.

Declan otuz dakika sonra A treniyle ilgili bir söylev çekerek daireye daldı. Sözlerinin arasında selamlamak için Gwen'in yanağını öptü ve derin bir nefes alıp sonunda "Düğün nasıldı?" diye sorarken solgun alnına dökülmüş saçlarını itti.

"Gwen bugün yeni bir enstrüman çalmayı öğrendi," diye alay etti Jacob. Declan'a bir yumurtalı ekmek uzattı.

Isırırken gözleri kocaman açılmıştı. "Gerçekten mi?"

"Hiç de bile. Programda bir karışıklık oldu ve onun yerine çello çalmak zorunda kaldım."

"Aman Tanrım, bu zor muydu?"

"Öyle olmalı," dedi Jacob, "ama Gwen için değil." Ona göz kırptı.

Tam başından savmak üzereydi ki odasında telefonu çaldı. Onlara içeri girmelerini ve sabunlu vampir dizilerini yeniden izlemeye başlamalarını işaret ederek telefonu açmaya koştu ve ekranda Mabel'in adını gördü. Göğsü ısındı ve neşeli bir merhabayla cevap verdi.

"Selam aşkım. Bugün düğün var, değil mi?" Mabel'in sesi sadece Queens'te yaşanmış bir hayatın tınısıyla kabaydı ama bu Gwen'i sıcak bir şekilde karşılamasını daha da tatlı kılıyordu.

"Evet, Jersey'de. Oraya gitmek çok zor oldu ama iyi bahşiş verdiler."

"Önemli olan da bu zaten." Gwen yazar kasanın tık sesini duydu.

Kapatıyor olmalıydı. "Bilin bakalım bugün dükkana kim geldi?" "Lindsey Stirling geri döndü mü?" Kendini şifonyerine yasladı, elini boğazına bastırdı.

"Hayır, ünlü biri değil. Juilliard'dan Dr. Richards."

Gwen söndü. "Öyle mi?"

Juilliard onlar için biraz hassas bir konuydu. Mabel hâlâ Gwen'in okula geri dönmek isteyeceğini ve güz dönemi için başvuracağını umuyordu. On sekiz yaşındayken Juilliard'da bekleme listesine alınmış, ancak mali yardım teklifi, özellikle de büyükbabasının cenaze masraflarından sonra, neredeyse yeterli olmayınca kaydını geri çekmişti.

Mabel bunu bir yara gibi hissetmişti, sanki parayı biriktirseydi masrafları bir şekilde karşılayabilirdi. Ama Gwen onun bu suçu taşımasını istemiyordu. Gwen aileden değildi ve Mabel'in Juilliard eğitimi için para biriktirmesi için hiçbir neden yoktu.

"Dr. Richards seni hatırlıyor," dedi Mabel, Gwen'in telefondan duyabildiği sinsi bir gülümsemeyle. "Sonbahar için tekrar seçmelere katıldığını görmekten memnun olacağını söyledi. Harç meselesinden bahsettim -tabii ki seni acınası bir duruma düşürmeden- ve o da, 'Bu konuda ne yapabileceğimize bakmamız gerekecek,' dedi."

Gwen gözlerini yatak odasının duvarına dikti. Sevinçten havalara uçması gerekiyordu ama tek söyleyebildiği "Oh, vay canına" oldu.

"Evet, *vay canına*," dedi Mabel. "Bu konuda daha fazla düşündün mü? Gelecek sezon için sözleşmeni henüz imzalamadın, değil mi?"

"Hayır, o gelecek ay. Bunu düşüneceğim, söz veriyorum. Sadece... hayatımda büyük bir değişiklik olacak."

Büyük bir hayat değişikliği. Gwen artık 18 yaşında değildi. Dört yıldır Pops'ta çalışıyor ve kendi kariyerini sıfırdan inşa ediyordu. Keman için okula gitmek öncelik listesinin başında değildi.

Ama o gece, vampirlerin ve kurt adamların günlük dramını izlerken, mantarlı tavuğunun her bir ısırığının tadını çıkarırken, Juilliard'ın merdivenindeki eksik basamak olup olmadığını merak etti. Dünyanın en büyük orkestralarında keman solisti olan bir sonraki Sarah Chang olabilir miydi? Gwen liseyi bitirir bitirmez Pops'a katılmıştı ama on sekiz yaşında Juilliard'a gidebilseydi profesyonel solistliğe ne kadar yaklaşmış olurdu?

Ertesi sabah Gwen bir elinde vanilyalı latte, diğer elinde kemanıyla sabah yedide D trenindeydi. Pops'un bir üyesi olarak Carnegie Hall'daki prova odaları için indirim almıştı. Genellikle orada prova yapıyordu, böylece ilk kez okuduğu parçalarla komşularını rahatsız etmiyordu. Eğer apartmanda keman çalmak zorunda kalırsa, örneğin son dakika yedek konserleri olduğunda, genellikle önceden Rüşvet Brownileri pişirir, bunları üst, alt ve sol dairelere dağıtırdı.

Başlangıçta Pops'a yedek olarak katıldığında, Gwen haftanın her günü pratik yapmak için oda kiralamıştı. Kendini hep yetişmeye çalışıyormuş gibi, oraya ait değilmiş gibi hissediyordu. Bu his, sandalyelerde yükselip öne yaklaştıkça bile hiç geçmedi. Artık koridorda dördüncü sırada çalışıyordu.

Pazar sabahları Carnegie Hall'u severdi. Daha az insan vardı ve iyi bir oda ayırtmak daha kolaydı. Bir sonraki Pops provası Çarşamba gününe kadardı ama o hafta sonu verecekleri konsere hazırlanmak için kendi başına yapması gereken çok iş vardı.

Yan girişten içeri süzülerek, bir oda ayırtabileceği yönetici ofisine doğru üst kata çıktı. Koridorlar boştu ama kapıları kapalı birkaç oda vardı ve duvarlardan boğuk bir müzik sesi geliyordu.

Gwen tıpkı çocukken Mabel'in Queens'teki müzik dükkânının koridorlarında dolaşırken, çalışma odalarında özel dersler dinlerken hissettiği gibi hissediyordu. Keman sesini duymak için kulağını kapıya dayardı.

müzik, unutulmaz melodiler ve canlı allegrolar. Bütün evrenler açılıyor - eğer sadece kapıdan geçebilseydi.

Koridordan ofise doğru yürüdü ve önümüzdeki doksan dakika için stüdyo beş için nakit ödeme yaptı. En büyük odalardan biriydi, genellikle yoğun saatlerde tam orkestralar için ayrılmıştı ama Gwen erken geldiği için şanslıydı. Binanın diğer tarafına yöneldi ve odasına yaklaştığında kapının altından bir çello sesi duydu. Bach'ın Çello Sütleri. Akıcılık, hassasiyet... Kim olduğunu anlamak için kapıdaki küçük pencereden bakmasına bile gerek yoktu.

Xander Thorne odanın ortasındaki bir sandalyede oturuyordu, çellosu kalçalarının arasındaydı ve parmakları enstrümanın boynunda hızla hareket ediyordu. Gözleri kapalıydı ve her zamanki hoşnutsuz kaşları yerindeydi.

Gwen onu çalarken izlerken, Instagram takibine göre gecenin geç saatlerine kadar parti yaptığı belli olan bir düğünün ertesi günü, sabah sekizden önce Carnegie Hall'da olduğunu fark etti. Onun disiplinine hayran kaldı. Ama aynı zamanda onun odasında olduğunu da fark etti... ve muhtemelen araya girmesi gerekecekti.

Birden yay alçaldı ve ses boğuk bir şekilde . Derin bir nefes aldı ve 1 numaralı süitten tekrar başladı. Gövdesi her ölçüyle birlikte nabız gibi atıyor gibiydi, sanki kendisi ve çello kaynaşmış, birlikte nefes alıyorlardı. Gözlerini dikmiş, anlamaya çalışıyordu - bu tür bir tutkuyu kendi çalışına nasıl dahil edeceğini bulmaya çalışıyordu. Çok tahta ve hayal gücünden yoksun olmakla eleştirilmişti ama Xander Thorne hiç de öyle değildi.

Tam kendini pencereden ayırıp ofise başka bir oda olup olmadığını soracaktı ki, adam durdu ve çenesi gerildi. Hiç duraksamadan bir kez daha yukarıdan başladı.

Gwen kaşlarını çattı. Önceki oyunda adamın yüzündeki iğrenme ifadesini haklı çıkaracak bir şey duymamıştı.

Aniden ayağa kalkıp enstrümanı ile birlikte karşı duvara geçmeden önce ancak altı ölçü alabilmişti. Dış pencereden dışarı baktı ve bir elini saçlarında gezdirdi.

Kendisi de mükemmeliyetçi olan Gwen hayal kırıklığını anlayabiliyordu ama nedenini değil. Bach'ın Çello Sütleri kendini hırpalayacak bir şey değildi, özellikle de onun onları çalma şekli. Omuzlarını geriye atıyor, boynunu kırıyor ve yayı tembelce tellere götürüyordu. Yedinci Cadde'ye bakarken yumuşak, tanıdık bir melodi çaldı: "Jesu, Joy of Man's Desiring."

Gwen karnına yumruk yemiş gibi hissetti. alabileceği onca parça varken, *bugün*, düğünden sonraki gün. Özellikle de o kadar kötü oynadıktan sonra.

Sanki kendince onu düzeltiyordu.

Utanç yanaklarına vurdu. Başka bir oda isteme düşüncesi buharlaştı. Bu oda onundu. Ve adam *onun* yolundaydı.

Kapıyı açarak, adamın sesle sıçrayıp yayını bırakmasını memnuniyetle izledi. İçeri girdi ve yüzünü soğukkanlı tutarak şöyle dedi: "Önümüzdeki bir buçuk saat boyunca beşinci stüdyom var. Bu yüzden 'Jesu'yu başka bir yerde çalışman gerekecek."

Kazma onun üzerine bile düşmedi. Gözleri kızın üzerindeydi, neredeyse şok olmuştu ve kılını bile kıpırdatmadı.

Gwen kemanını yere bıraktı ve Nisan sabahının soğuğunda ihtiyacı olan ceketinin düğmelerini açmaya başladı. *Onun* varlığını görmezden geldi ve odasında kendini evinde hissetti. O odayı *ayırtmış* ve *parasını ödemişti*.

"Pops'ta çalışmaya ne zaman başladın?" Sesi mükemmel tasarlanmış akustikte yankılanarak ona ulaştı.

"Dört yıl önce," dedi hızlıca, bakışlarını meydan okuyan bir kaşla ona çevirerek. "Geçen Ağustos'ta tanıştık. Aslında bu prova odasının hemen dışında."

Utanmış görünmüyordu. Sadece konsantre olmuştu. ellosunu kaldırıp dışarı çıkmak için hiçbir hareket yapmadı.

Azı dişlerini gıcırdattı ve köşeden bir müzik sehpası aldı. Odanın ortasına kendisi için koyduğu sandalyeye doğru ilerledi, sandalyeyi yeni bir yöne çevirdi ve müzik sehpasını önüne yerleştirdi.

Sonunda toparlanıp gidene kadar onu görmezden gelecekti. Bu da her an olabilir. Her an.

Notalarını sehpanın üzerine yerleştirip keman kutusunu açtıktan sonra yayını hazırlamak için harekete geçti ve kehribar reçine çemberine uzandı.

"Nerede okudun?"

Gwen sandalyesinde dondu kaldı, belini büktü, kolunu çantasına doğru uzattı. Dönüp ona baktı. Adam hâlâ gitmek için acele etmiyordu. Aslında, dünkü sorgulamasını bitirmemiş gibi görünüyordu. Dar pencere pervazına oturmak için arkasına yaslanmıştı, bir elinde çellonun boynu, diğerinde yay, uyluklarının üzerinde duruyordu.

Ayağa kalktı ve yapışkan reçineyi sürmeye başladı. "Ben yapmadım." Yutkundu. "Yani, bir keman öğretmenim vardı ama okula gitmedim."

Özellikle de dün Mabel'la yaptığı konuşmadan sonra bunu yüzüne vurması çok hoşuna gitmişti. Kesinlikle harika.

Ona baktığında, kaşları birbirine kenetlenmiş ve ağzı çatılmış bir halde reçineyi yay boyunca sürükleyişini izliyordu. Onun incelemesi altında bir an geçirdikten sonra, reçine tekniği hakkında bildiği her şeyi yeniden gözden geçirdi. Bir şey söylemek için nefes aldı ve aniden durdu. Yayını diğer eline geçirdi ve parmaklarını sinirli bir şekilde saçlarında gezdirdi.

Gwen birdenbire kendisini rahatsız eden kişinin sadece iş arkadaşı olmadığını hatırladı. Bu, son beş yıldır en sevdiği grubun solistiydi. Onun parmaklarını saçlarında nasıl gezdirdiğini *biliyordu*. *Çok yakından*. Boğazını temizledi ve adam yanaklarında ve çenesinde yükselen rengi görmeden önce müziğine döndü.

"Bernstein medleyi üzerinde mi çalışıyorsun?" dedi. Sonunda onun pencereden uzaklaşıp çello çantasına doğru adım attığını duydu.

"Evet." Kapı arkasından kapandığı anda oynamaya hazır olmak için sayfalarını çevirmeye başladı.

Ayak sesleri eski ahşap zeminde gıcırdıyordu. Cildi kaşınıyor ve sıcak hissediyordu.

"İyi mi?" diye sordu, sesi alçaktan titriyordu.

Omzunun üzerinden döndü ve gözlerini ona dikti. "Henüz açmadın mı?"

Başını salladı, onu izliyordu. Sandalyesine bir metreden az mesafede durmuş, çantasının önünde duruyordu.

"Ezbere okumanın heyecan verici bir yanı var," dedi. "Sence de öyle değil mi?" Sanki ortak bir noktaları varmış gibi kaşlarını kaldırdı - sanki dün çello için deşifre okumak onun seçimiymiş gibi.

Alay etti. "Bölüm lideri olarak mı? Gerçekten mi? İlk provada mı okudun?"

"Bazen." Omuz silkti.

Gwen bu küstahlığı kısıkanıyordu. Etkilemesi gereken kimse olmadığı fikrine, kendi becerisine duyduğu güvene. İki kat daha sıkı çalışmadığı, iki kat daha hızlı koşmadığı bir zamanı hatırlamıyordu.

"Üzerinde birlikte çalışmak ister misin?" diye sordu.

Ona gözlerini kırıştırtarak baktı ve sözcükleri anlamlandırmaya çalıştı. Vücudu anlık bir şoka girdi ve oksijen almayı reddetti. Onunla Bernstein mı oynamak istiyordu? Xander Thorne? Ve onunla?

"Hayır," dedi hızla, sesi tek kelimedede çatlıyordu. Adam başını eğdi, gözleriyle onu değerlendirdi. "Neden olmasın?"

İçinden bir kahkaha yükseldi. Onun önünde çelloyu kötü çalmak yeterince zor olmuştu. İkinci kez başarısızlığa katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu. "Ben... Ben bu odayı kendim için tuttum. Prova yapmak için. Parasını ödediğim zamanın bir kısmında bile bunu yapabilseydim çok sevinirdim Xander."

Gözlerini bir an için çok uzun süre tuttu, sonra başını salladı ve sonunda çellosunu yerine koymak için eğildi. Onun toparlanma seslerini duymazdan gelerek tekrar müzik sehpasına döndü.

"Başlamaktan çekinmeyin," dedi.

"Ben bekleyebilirim."

O hâlâ odadayken kesinlikle hiçbir şey çalmıyordu.

Adamın gölgesi yanından geçti ve kadın gözlerini notalardan ayırmadı. Adam kapıya geldiğinde başını kaldırdı ve adam gitmeden önce ona başıyla selam verdi.

Başını göğsüne yasladı ve derin bir nefes alarak adamın koridorda ilerleyen ayak seslerini dinledi. Cildi uğulduyordu. Şu anda konsantre olabilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Xander Thorne gerçekten de onunla oynamasını istemiş miydi? Ve o gerçekten hayır mı demişti? Gwen ellerini yüzünde gezdirerek bunu istemesine neyin sebep olmuş olabileceğini merak etti. Bir gün önceki yorumunu hatırlayınca, belki de onu iğnelemek, daha iyi olabileceğini ima etmek için küçük yollar bulmuş olabileceğini düşündü.

Ayağa fırladı ve kollarını sallayarak sandalyesinin etrafında birkaç kez döndü. Telefonuna uzanarak stres azaltıcı şarkısını çaldı - ne yazık ki Xander Thorne, Karl Jenkins'in "Benedictus" şarkısını çalıyordu. Her şeye rağmen işe yaramıştı.

Sonraki bir saat boyunca pratik yaptı ve toparlanırken, idari ofisten gelen kadın içeri girmeden önce kapıyı çaldı.

"Gwen? Xander Thorne prova zamanının parasını ödedi. Çoğunu kendisinin aldığı söyledi." Gwen'in bir buçuk saat önce ödediği parayı ona uzattı.

Çenesini sıktı. Bu tam olarak yanlış değildi ama onun ima ettiği şekilde de değildi. İçini çekti. O bir sadaka vakası değildi.

"Sende kalabilir mi? Belki öğrencilerden birine verirsin?" Gwen çantasını omzuna attı ve eve gitmeden önce ona teşekkür etti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çarşamba günü provaya kadar Gwen, Xander Thorne'u aklından çok uzaklara itmişti. Ya da en azından denemişti.

Sekizinci caddedeki prova mekânına vardı ve Ava Fitzgerald taksisinden indiği sırada kapıyı açtı.

"Günaydın, Gwen," dedi gülümseyerek, koyu renk saçlarındaki seyrek gri çizgiler sabah güneşinde parlıyordu.

Gwen'in kalbi, Ava Fitzgerald onunla her konuştuğunda olduğu gibi sarsıldı. Manhattan Pops'un birinci başkanı olarak Ava teknik olarak Gwen'in patronuydu ama daha da önemlisi, onun kahramanıydı. Kendi babasının kurduğu orkestra olan Pops'un başına geçmeden önce yıllarca uluslararası bir solist olarak kariyer yapmıştı -Gwen'in sahip olmak için can atacağı türden bir kariyer-. Gwen, Ava Fitzgerald'ın Pops'a katılmak için neden solo kariyerini bıraktığını sorduğunda Mabel gözlerini devirmişti. "Çünkü o bir aptal, işte bu yüzden. Her senfoni onu konuk solist ya da başkemancı olarak kabul ederdi ama o hepsini bir kenara attı." Mabel kayıt çekmecesini kapattı ve uçtu. klavyelere vuran çocuklara bağlamak için.

Gwen daha çocukken bile Mabel'in kızgınlığının ardında başka bir şey olduğunu biliyordu. Mabel, Ava Fitzgerald'ı nasıl tanıdığından hiç bahsetmemişti ama Gwen onu müzik dükkanında birden fazla kez görmüş, Mabel'i hibe başvurusunda bulunmaya ikna etmeye çalışmış ya da reklam fikirleri konusunda yardım teklif etmişti. Mabel onu her seferinde geri çevirmişti. Ava'yla ilk kez doğru dürüst tanıştığında, Gwen Mabel'a bir oyun oynamak için kemanını yarım adım yukarı akort etmeyi yeni bitirmişti. Gwen çalışma odasında çalışıyor, Mabel'ın fark etmesini ve bir şeylerin ters gittiğini söylemesini bekliyordu ki bir kadının Mabel'la bir tür başvuru hakkında tartıştığını duydu.

"Yardımaınıza ihtiyacım yok-"

"Öyle olduğunu söylemedim. Sadece başvuruyu gördüm ve burayı düşündüm."
_"

"Gwen!" Mabel seslendi ve Gwen irkildi. Başını kapıdan dışarı uzattı. "Gelin Ava Fitzgerald'la tanışın." Kadın -Ava- ona gülümsedi ve Mabel, "Ava dünyanın en iyi kemancısıdır," diye devam ederken gözleri elindeki kemana kaydı -ve sonra homurdandı

-"Sadece ona sor."

Ava Mabel'in başının arkasına baktı, sonra derin bir nefes alarak bir bukleyi yüzünden uzaklaştırdı. Ava gözlerini tekrar Gwen'e dikti ve gülümsedi.

"Merhaba, Gwen. Keman mı çalıyorsun?" "Evet, evet."

"Ne zamandır çalıyorsun?"

"Neredeyse iki yıl oldu." Gwen fiyonkun kıllarını parmak uçlarında gezdirerek gözlerini Ava'nın pürüzsüz buklelerinden ayırdı.

"Bu harika. Terazinizi duyabilir miyim?"

Ava kapı pervazına yaslanmış, usulca gülümserken, Gwen sonunda onu yerine oturttu. Ona 14. Cadde metro istasyonunda yüz dolarlık bir banknot veren kadın. Kalbi çarpıyor ve parmakları beklentiyle uğulduyordu. Kemanı çenesine doğru kaldırdı ve yayı tellere yerleştirdi.

Ve yüzünü buruşturdu - Mabel'la uğraşmak için yaptığı akordu unutmuştu. Gamlar yarım adım yukarıdan sesleniyordu. Kulağınız duymadığı sürece fark edilmiyordu, bu yüzden Gwen sinirlerini telafi etmeyi umarak bazı arpejlere bastı.

Yayı çekip başını kaldırdığında Ava'nın yüzünde tanıdık bir ifade vardı - iki yıl önce Gwen ilk kez gam çaldığında Mabel'in yüzünde beliren ifadenin aynısı, ona üçüncü kez daha önce hiç keman eğitimi alıp almadığını soruyordu.

Ava başını eğdi. "Metro istasyonlarında , değil mi?"

Gwen tüm vücudunun şarkı söylediğini hissetti. Boğazı düğümlenince yutkundu. "Evet, bazen."

Ava gülümsedi. "Seni hatırlıyorum."

Nasıl cevap vereceğini bilemediği için gözlerini hızla kırıştırdı.

"Çalmaya devam et Gwen," dedi Ava omzundaki Louis Vuitton çantasını düzelterek. Kapı aralığından kaybolmadan hemen önce de, "Bu arada Mabel'a söyle de kemanına bir baksın. Yarım basamak yukarı akortlanmış."

Gwen, Ava Fitzgerald'ın işgal ettiği boşluğa baktı, teni karıncalandı ve nefesi kesildi. Sanki bir pikap tıklamış, iğne sonunda yivleri bulmuştu.

Akordu fark etmişti. Mabel fark etmemiştir. Belki de dünyada bunu duyabilen sadece iki kişiydiler.

Seni hatırlıyorum.

Bu onun için yüz dolarlık banknottan daha değerliydi.

Ava ne zaman Pops provalarında onunla konuşsa, Gwen o ilk konuşmanın gölgesinin içinden geçtiğini hissediyordu - belki de onun hakkındaki her şeyi anlayabilecek biriyle konuşuyor olmanın verdiği aynı heyecan.

"Günaydın," diye yineledi Gwen, sokakta durup Ava'nın kapıya doğru yürümesini beklerken. "Hafta sonu tatilin iyi geçti mi?"

"Hayır, tabii ki değil." Ava güldü. "Bir atölye çalışması için Houston'daydım. Güzel şehir ama hiçbirini göremedim." Kapıyı Gwen'den aldı ve önce onun girmesini işaret etti. "Hiç gittin mi?"

"Hayır, ama hiçbir yere gitmedim." Gwen onun yanına doğru adım attı. Ava ondan neredeyse yarım ayak kısaydı ama her fırsatta topuklu ayakkabı giyer, herhangi bir podyum modeli kadar zarıftı.

"Çok yazık. Çok gençsin. Neredeyse yirmi üç, değil mi?"

Gwen'in gözleri ona kaydı. "Evet, Haziran'da."

"Gerçekten dört yıldır bizimle misin?" Ava odalarının kapısını onun için açık tutarak sordu. "Seçmelerin daha dün gibi."

Bir yıl önce büyükbabasının cenazesinde giydiği elbiseyi giydiği ve keman bölümündeki seçmelere katılmak için trenle Manhattan'a gittiği günü hatırlayınca yanaklarındaki sıcaklık arttı. Ava, Pops'un şefi (ve 'nın kocası) Nathan Andrews'la birlikte masanın arkasındaydı. Ava masaya doğru eğilip "Sen Mabel'in kızı değil misin?" diye sorduğunda Gwen neredeyse bayılacaktı.

Anısı hâlâ başını döndürüyordu. Gwen ayrılıp keman bölümünün arkasına doğru gitmek üzereydi ki Ava dirseğini yakaladı.

"Bugün provadan sonra biraz vaktin var mı? Seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Kanı donmuştu. Ava arkadaş canlısı ve sevecendi ama özel konuşmalar yapmazlardı. Asla. İçinden bir ses, "*Boku yedin*," diye bağırdı ama o bunu duymazdan geldi ve gülümseyerek başını salladı.

Ava onun kolunu sıktı ve ikinci sandalyede oturan kadını selamlamak için döndü.

Bu konuda çok fazla endişelenmeden önce Gwen orkestraya doğru döndü ve her provadan ya da performanstan önce hissettiği o sakin ve uyumlu duygunun kanına işlediğini hissetti.

Pops ilk provasında birlikte akort yaptığında, göğsünde bir şeylerin yerine oturduğunu hissetmişti. Bu, annesinin onu oturtup meme kanserinin ne olduğunu anlattığı gün kaybolan bir parçaydı.

Bu sakinlik. O bütünlük. Mabel'la iyi bir yemeği paylaşırken ya da senfoniler hakkında konuşurken bunun titreşimlerini hissetmişti. Jacob'la tanıştığında, onu paylaşmak zorunda kalacağını öğrenmeden önce bu duygu canlanmıştı; Jacob asla onun kendisine ait olduğu gibi gerçek anlamda ona ait olamayacaktı. Ve büyükbabasının mizah anlayışını yeni yeni anlamaya başlamıştı ki, başka bir kanser onu da alıp götürdü.

Ama Pops'un melodisini dinlemek... aslında onlarla *birlikte* akort etmek, katkıda bulunmak, daha büyük bir şeyin parçası olmak - Gwen'in on üç yıldır hissettiği kadar ait olmaya yakındı.

Dördüncü sıradaki sandalyesine doğru ilerledi, iç tarafta oturan ve ona büyükbabasını hatırlatan kemancı Henry'nin yanından geçip gitti. Koltukların sadece yarısı doluydu, oyuncuların çoğu hâlâ etrafta dolaşıyor ve sohbet ediyordu.

Gözleri Xander Thorne'un kondüktör koltuğunun sağındaki boş koltuğuna kaydı. Başka türüsünü beklemiyordu. Asla erken gelmezdi ve nadiren zamanında gelirdi. Nathan provanın başında, kapıdan içeri girdiğinde durumu daha az garip hale getirmek için oyalanmaya başlamıştı.

Arkadaşı Mei ona işaret etti ve Gwen trombon bölümüne geçmeden önce eşyalarını bıraktı.

Mei ona sarıldı ve "Düğün nasıldı?" diye sordu. Ama Gwen daha bir şey söyleyemeden, "Aman *Tanrım*, *Wicked*'de yedek oyunculuk yaptım - bu kızın sesinin nasıl çatladığını duymalıydınız. Çılgıncaydı. Nasıl tarif edeceğimi bile bilmiyorum, Gwen-

"*Wicked*? Cumartesi matinesi mi?" diye seslendi trompetçilerden biri. "Ben de oradaydım!"

"*Wicked*'in yerine mi çalışıyordun?" Mei ona doğru döndü. "Seni görmedim." "Seyirciler arasındaydım-"

"Elbette öyleydin Jeremy. Bilirsiniz, bazılarımızın *çalışması gerekir*-"

Gwen Mei'yi çok severdi. Sırım gibi bir bedenin içinde duble espresso gibiydi.

Çinli kız. Trombonu ondan daha büyüktü ama onun kadar gürültülü değildi. Gwen'in gözleri tekrar odaklanmadan önce kapıya doğru kaydı.

"Yatının borcunu ödemeyi bitirdiğinde konuş benimle Jeremy," diye tısladı Mei.

"Bu bir *yüzen ev*. Sana söyledim-"

"Dinlemiyorum, Jeremy!" Gwen'e doğru döndü. "Bana düğünden bahsetmedin. Yemekleri yiyebildin mi? Yemek yemene izin vermelerine bayılıyorum. Ne tür bir pastaydı?"

"Biz sadece tören için oradaydık-"

"Sana tabak vermediler mi? Ne tür bir ucuz kış- Seninle *konuşmuyorum* Jeremy, bu yüzden arkanı dönüp ait olduğun trompet bölümüne geri oturabilirsin. En azından gelinlik güzel miydi?"

Gwen elinden geldiğince çabuk cevap verdi. "Muhteşem. Her şeyiyle muhteşem. Jersey'de bir malikane. Sanırım gölette kuğular vardı."

"Jeremy! Bu hafta sonu evinde düğün mü vardı? Gwen bir pisliğin malikanesinde oynadığını söyledi."

Gwen güldü, Mei'yi terör estirmekle ya da flört etmekle -adına ne derse desin- baş başa bırakmaya hazırdı ki stüdyonun kapısı çekilerek açıldı ve Xander Thorne, Ray-Ban'lerini takmış, sırtında çello çantasıyla içeri girdi. Saate baktı: 9:54.

Mei ona dönüp baktığında, Jeremy başını keman bölümüne çevirmiş, gözlerini hâlâ güneş gözlüklerinin arkasına saklamıştı. Gwen trombonların arasına gizlenene kadar yan tarafa geçti ve Jeremy'ye söylenirken Mei' omzunun üzerinden baktı.

Xander sandalyesine oturdu ve gözlüklerini çıkardı. Gözleri kemanların üzerinde geziniyor, araştırıyordu. Gwen'in boğazı zımpara kağıdı gibi oldu.

"Hasta mısın?"

Hızla Mei'ye döndü. "Hasta mısın?"

"Kızarmışsın." Bir elini Gwen'in önce alnına sonra yanağına götürdü. "Ve sıcak. Kızım, beni hasta etme."

"O zaman bana kes," dedi Gwen onu tokatlayarak. "Ben hasta değilim."

Prova asistanları odanın önünde elini kaldırdı ve "Beş dakika, millet" diye seslendi.

Gwen'in hâlâ yayını reçinelemesi ve akort etmesi gerekiyordu. Xander Thorne'un kendisini fark edip etmediğini görmek için başını kaldırmayı reddederek hızla sandalyesine doğru yürüdü. Müziğini hazırlama ve enstrümanının paketini açma işlemlerini yaparken, gözlerini yere indirerek odanın her tarafındaki akortlara odaklandı.

Nathan Andrews prova masasından kalktı ve seslendi: "Hepiniz hoş geldiniz! Günaydın." Odanın dört bir yanından mırıltılı selamlama sesleri yükseldi. Gwen gözlerini kaldırdı ve gülümsedi.

Ellili yaşlarında, zayıf ama yuvarlak yüzlü, çok daha genç biri izlenimi veren, enerjik ve büyüleyici bir adamdı. On beş yıl önce Seattle Senfonisi'ni yeniden şekillendirdikten sonra Manhattan Pops'a girmiş ve hemen Pops'a kâr getirmeye başlamıştı. Ava ve Nathan'ın ilk günlerdeki ateşli aşkları hakkında eski dedikodular vardı - görünüşe göre Ava tamamen boşanmamıştı ve Nathan da tamamen bekâr değildi - ama Gwen buna aldırış etmedi. Bu onu ilgilendirmezdi.

"Herkes iyi bir hafta sonu geçirdi mi? Rapor edecek heyecan verici bir şey var mı?" Ellerini ovuşturdu ve parlak gözlerle etrafına bakındı.

Gwen kaçınılmaz anı bekledi. Bir saniye bile geçmeden, Diane iki sıra önünde elini salladı ve geçtiğimiz Cuma günü yağmur altında gerçekleşen aile buluşmasının haberini paylaştı. Kaşlarını ovuşturan Gwen, Mei'ye can sıkıntısı dolu bir bakış attı. Diane'in hafta sonundan, diyetinden, bazı TV programlarını küçümsemesinden bahsetmek için eline geçen her fırsatı değerlendirdi.

Nathan kibarca sohbeti ilerletirken, Gwen kazara çellolara baktı.

Xander Thorne onu izliyordu.

Sayfaları karıştırıyormuş gibi yaparak müziğine baktı ve gözlerinin gezinmesini engelledi. Orkestranın bir araya gelerek çıkardığı sese, müziğin tenine ılık ve ağır bir şekilde düşüşüne odaklandı. Kemanının telleri diğerleriyle birlikte şarkı söylüyor, trompetlerin çağrısına yanıt veriyor, pikololarla gülüyor, viyolalarla mırıldanıyordu.

Ama ne zaman Nathan'a ya da Ava'ya baksa, Xander Thorne görüş alanına giriyordu. Provalar sırasında onu görmek normaldi - birinci çello olarak Ava'nın tam karşısında oturuyordu - ama genellikle onun *kendisini* görüp görmediğini merak etmesi gerekmiyordu. Bakışları kemanlara kilitlendiğinde, Ava'nın ötesine, dördüncü sıraya baktığını mı hayal ediyordu? Gwen omuzlarının kulaklarına doğru yükseldiğini hissetti, bu da çalmasının gerginleştiğinin kesin bir işaretiydi.

Zor telli bölümü birkaç kez çalıştıktan sonra Nathan, "Mükemmel. Mükemmel. Sanırım çok fazla bas duyuyorum. Ava?"

Gwen, Ava'nın başını sallayışını izledi. "Anlaştık. Xander, onları geri çek. Ve işaretler için beni izlemeyi unutma. Burada sadece dekorasyon yapmıyorum."

Dizeler kıkırdadı ve Gwen'in yüzünde bir gülümseme belirdi. Xander'a baktı. Kabul etmedi ya da notu "teşekkür " diyerek almadı. Dudakları gergindi ve

Ava'ya bakarken yüzünde huysuz bir ifade vardı.

"Herkes'e teşekkür ederim," dedi Nathan, ellerini çırparak "prova bitmiştir" işareti yaptı.

Gwen eşyalarını toplarken Ava'nın onunla buluşmak istediğini hatırladı ve sinirleri midesinde dans etmeye başladı. Kemanını yavaşça kaldırdı, müziğine dikkat etti ve çantasını yeniden yerleştirirken düpedüz tembel gibiydi.

"Pops'ta farklı çalışıyorsun."

Derin sese doğru baktı. Xander Thorne sandalyesinin yanında durmuş, çellosunu kaldırmış ve Ray-Ban'lerini nasırlı parmaklarının arasında açmıştı. Onun sadece kendisini izlediğini değil, aynı zamanda bunu kendisine söylemek için burada olduğunu da fark edince midesi pek de eğlenceli olmayan bir takla attı.

Onun yorumunu anladı ve değişiklik olsun diye iyi eğitim aldığı enstrümanı çaldığını gördüğü için minnettar oldu.

"Teşekkür ederim," dedi, diğer tüm sözcükler onu terk etmişti.

"Bu bir iltifat değildi." Güneş gözlüklerini taktı, çello çantasını aldı ve kapıya yöneldi.

Dudakları aralandı. Buna söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı ama onun yerine utanç yanaklarını boyarken Nathan'ın gidişini izlemekle yetindi. Üzerine bir gölge düştüğünde, Nathan'ın ona gülümsediğini görünce sıçradı.

"Gwen. Ava ve benimle sohbet etmek için vaktin var mı?"

Nefesi kesildi. Ava ve Nathan ikisi de mi? Xander'ın neden olduğu trans halinden sıyrıldı. "Evet, kesinlikle."

"Harika. Herkes çıktıktan sonra oturacağız." Prova masasını işaret etti ve sonra timpanistle konuşmak için döndü.

Gwen yanındaki sandalyede oturan Henry'ye baktı. Gri, bulanık bir kaşını kaldırarak ona baktı ve "Tazminat istemeyi unutma" dedi.

"Kapa çeneni." Xander'ın omzunu dürttü ve onun haklı olabileceği hissini bastırmaya çalışarak güldü. Xander'ın Cumartesi günüki düğündeki performansıyla ilgili olarak yönetim kuruluyla temasa geçip onu kovdurduğunu düşünmek gülünçtü ama onun veda cümlesi aklından çıkmıyordu.

Bu bir iltifat değildi.

Son kişinin de kapıdan çıkmasını beklerken, Gwen çay ve kahve arabasına doğru yürüdü ve bir kâğıt bardak dolusu yeşil çay demledi. Prova masasına yerleşti ve kısa bir süre sonra Ava onun karşısına bir sandalye çekti.

"Yeni karışık şarkıyı beğendin mi?" Ava gevşek kestane rengi bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırarak sordu.

"Oh, bu harika. Bernstein'ı seviyorum." Gülümsedi, dizini masanın altında zıplatmamaya çalışıyordu.

"Bu sezon müziği seviyor musun?" Ava sol elinin eklemlerini ve bileğini ovuşturdu, kısa bordo tırnakları açık teniyle parlak bir kontrast oluşturuyordu. "İyi bir ekleme olabileceğini düşündüğün bir şey var mı?"

"Ben mi?" Gwen ona göz kırptı. "Oh, umm. Yani, Pops'un seçtiği müziği seviyorum."

"Ama Nathan ve ben"-Ava masanın baş köşesine, aralarına otururken onu işaret etti-"yaşlı . Hangi müziğe ilgi duyduğunu bilmek istiyorum."

Nathan nefesinin altında "huysuz" kelimesini mırıldandı ve iki saatlik kapuçinosunu yudumladı.

"Şey," diye başladı Gwen, emin değildi. "Bu hafta sonu bir düğünde çaldım ve müzik harikaydı. Gerçekten beklenmedik şeyler vardı, örneğin her zaman aşk şarkıları değildi, ama konuklar tanıdıkları parçaları gerçekten sevmiş görünüyorlardı." Onu izliyorlardı, sanki gerçekten ilgileniyorlarmış gibi dinliyorlardı. "Merak ediyorum da, insanların ne geleceğini bilmediği daha fazla karışık parça olsa güzel olur mu?"

Nathan başını salladı ve not defterine bir şeyler not etti.

"Aslında Xander da düğündeydi. Güzel bir tesadüftü ama..." Çok fazla konuşuyordu ama başladığına göre artık duramazdı. "Ona da sormalısın. Thorne ve Roses'ın çoğunu o düzenliyor, bu yüzden bazı fikirleri olabilir ya da..."

Ava'nın gözleri sıcaktı ama yüzünde gergin bir gülümseme vardı. Nathan boğazını temizledi ve kalemını kapattı.

"Fena fikir değil," dedi ama ses tonundaki kibarlık Xander Thorne'un fikrini sormanın söz konusu olmadığını düşünmesine neden oldu. "Gwen, seninle birkaç şey hakkında konuşmak için biraz zaman ayırmak istedik."

"Harika," diye mırıldandı sesi.

"Gelecek sezon yaklaşırken bazı zor seçimler yapmak zorunda kaldık," diye söze başladı Ava. "Bu sezonun sonunda görevimden ayrılıyorum ve yönetim kurulunda denetleyici bir pozisyona geçiyorum."

Gwen ona bakakaldı. Tek söyleyebildiği "Oh," oldu. Babaları Ava olmadan hayal etmek imkânsızdı.

"Dizilerde bazı karışıklıklar olacak," dedi Nathan, "ve senin yükselme konusunda ne hissettiğini sormak istedik."

"Elbette. Onur duyarım." Şu anda Gwen yedinci kemandı, dört sıra gerideydi. Övünülecek bir şey değildi. "Orkestranın neye ihtiyacı varsa, yapmaya hazırım."

Ava'nın dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. Nathan'ın bakışlarında bir şey parıldadı. "Gwen, yarın birkaç üyeye çalmak için Carnegie'ye gelir misin? yönetim kurulunun?" Nathan sandalyesinde öne doğru oturdu. "Birkaç parça hazırlayın. Çok gayri resmi."

Nabızı hızlandı. "Gayri resmi" bunun tam tersi bir şeymiş gibi geldi.

Gwen aralarına bakarak, "Yani bu bir seçme," diye açıkladı.

"Evet. Ava'nın yerine birini arıyoruz."

Boğazı kurudu ve cildi aniden gergin ve kaşıntılı hissetti. "Ve beni o koltukları doldurmam için mi seçmelere alıyorsunuz?"

Ava kıkırdadı, sesi uzaklarda çınlayan bir çan gibiydi. "Hayır, Gwen. Benim yerime geçmen için seni seçiyoruz. Birinci olarak."

Gwen yerin eğildiğini, havanın kalınlaştığını hissetti. "Doğru. Hayır, tabii ki. Doğru."

Nathan sırtıttı ve kısa, bakır rengi sakalını kaşıdı. "Bu ilgini çekecek bir şey mi?"

Yutkundu. Görüntüler ve sesler akın etti -hatıralar, rüyalar. Yayın teller üzerindeki ilk uğultusu. Alkışlar, sadece onun için, 14. Cadde metro istasyonunun fayanslarında yankılanıyordu. Sahne ışıklarının yüzünde yarattığı his, yayını kaldırdığında seyircilerin sessizliği, onlarla zamanın bir anını paylaşmaya hazır oluşu. Birinci sandalye böyle bir şey miydi? Birinci kürsü sololar ve öne çıkan performanslardı. Birinci sandalye aynı zamanda sıkı çalışma ve liderlikti, ailenin önemli bir üyesi olmaktı, vazgeçilmez olmaktı.

"Kesinlikle," dedi. "Ne zaman orada olmalıyım?"

Ona gülümsediklerinde, uzaktan gök gürültüsü gibi yankılanan alkış seslerini duyabildiğine yemin etti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jacob'ın neşeli kıkırdaması telefonunun hoparlörlerinden patladı. "Aaah! Kıçını eve getir! Yemek ısmarlıyorum!"

"Gelemem. Bir prova odası ayırtmam gerekiyor." Gwen karşıdan gelen trafiğe göz ucuyla bile bakmadan Sekizinci Cadde'yi geçti.

"Bunu kutlamalıyız, Gwen!"

"*Pratik yapmalıyım*," diye tısladı, Broadway matineleri için toplanan kalabalığın arasından dalarak. "Ne oynayacağım hakkında hiçbir fikrim yok, ya da-"

"Gwen. Bana bir iyilik yapar mısın?" Jacob dedi ki. "Olduğun yerde durabilir misin? Bir saniyeliğine duraklatabilir misin?"

Ayakları durdu. Bir binanın dışına yaslandı ve gözlerini kapattı. "Ne oldu?"

"Bu iyi bir şey. Bu doğru yönde ilerliyor. Ve sen bunu hak ediyorsun."

"Times Meydanı'nın ortasında bu meditasyon saçmalığını yapamam, Jake."

"Sadece *dur* ve bana mutlu olduğunu söyle?" Sesi yükseldi ve onu yönlendirdi.

Gwen derin bir nefes aldı. "Mutluyum. Bu..." Boğazını temizledi. "Bu öylece olmuyor, biliyor musun? Birincilik koltuğu *asla* hayal edemeyeceğim bir şeydi."

"Bu doğru değil. İlk sezonunuzdan beri basamakları tırmanmaktan bahsediyorsunuz. Bu solo anlamına geliyor ki sen de bundan bahsediyordun. Belki de solo kariyerine doğru bir adımdır!"

"İlk sandalye bir atlama taşı değil, bir varış noktasıdır." Çantasını omzunda daha yükseğe kaldırdı ve turistlerin arasından tekrar ilerledi. "Bu bir nevi... hayatımın geri kalanı gibi, belki de. Bilmiyorum. Emekli olana kadar Manhattan Pops'un birinci başkanı olabilirim ve bu da iş güvencesi demek. Bu bir hayat. Ayrıca kendim için hayal ettiğim bir şey de değil."

"O zaman alma," dedi. Gwen köşede durdu ve kaşlarını çattı. "Eğer istediğin yer değilse seçmelere katılma."

Gwen başının üzerinde yanıp sönen reklam panolarına baktı ve geleceğinin onu etkilemesine izin verdi. Nasıl bir hedef istiyordu? Hilary Hahn ve Sarah Chang gibi seçkin solist konserleri mi? Lindsey Stirling gibi bir pop kariyeri mi? Bu fırsatlar neredeydi? Manhattan Pops'ta yedinci sandalyede otururken onları nereden bulacaktı?

"İstiyorum," dedi kararlı bir şekilde. "Seçmelere katılma fırsatı istiyorum. Birinci sandalyeyi istiyorum."

"Evet, öyle!"

Homurdandı. "Altıya kadar evde olurum."

Telefonu kapattıktan sonra Gwen'in aklına Mabel'ı aramak geldi; ona hangi parçayı çalacağını, ne giyeceğini, ne araştıracağını soracaktı. Ama şimdi bunu duyabiliyordu: *Juilliard ne olacak?*

Telefonunu çantasına attı ve bir prova odası bulmak için Carnegie Hall'a koştu.

Gwen yirmi beş dakika erken gelmişti, Nathan'ın ofisine giden yoldaki her kapının üzerindeki isim levhalarını okuyarak zaman öldürüyor, böylece beklentiyle tırnaklarını kemirmiyordu.

Hayatında sadece bir kez seçmelere katılmıştı, o da Manhattan Pops içindi. Bugünle tam bir tezat oluşturunuyordu. Dört yıl önce kimseye söylememiş, metroda omzunun üzerinden Mabel nasılsa öğrenecekmiş gibi bakmıştı. Gwen'in Psikolojiye Giriş dersinde olması gerekiyordu, Mabel'ın devlet üniversitesinde ödemesine yardım ettiği dokuz üniteden üçü.

Mabel, Juilliard ve Manhattan Müzik Okulu seçmelerine yeniden hazırlanırken genel eğitim dersleri almasını istemişti. Gwen ne zaman Manhattan Pops'tan bahsetse, Mabel susar ve ona bir gün *gerçek* senfonilerin onu işe alacağını söylerdi. Mozart ve Bach çalanlar. Yılda bir kez "Jingle Bells" değil.

Ama Gwen "Jingle Bells "i, Lady Gaga'yı ve konuk sanatçı olarak sahneye çıkan Broadway şarkıcılarını *seviyordu*. Lisede her gezisi olduğunda Carnegie Hall'un balkonunda otururdu ve bu, Mabel'in idolleştirdiği "gerçek" senfonilerden çok farklıydı.

Mabel, kemana yeni başladığı yağmurlu bir Cumartesi günü ona New York Filarmoni'nin videolarını göstermişti. Beethoven'ın

Re Majör Keman Konçertosu ve konuk kemancı olarak Hilary Hahn. Gwen tüm bunların ne anlama geldiğini, kayıtları varken insanların neden bir oda salonunda oturup eski müzikleri dinlemek için para ödediklerini anlamamıştı. Ama orkestra şefini izlerken bir şey dikkatini çekmişti. Dikkatle izledi, bedeniyle ve asasıyla onlara ne anlattığını anlamaya çalıştı; sanki sihir yapıyordu. Ve birdenbire o odada olmayı ve bunu canlı olarak dinlemeyi her şeyden çok diledi.

Birinci koltuk kemancısı sahnenin sağ kapısından girdiğinde ve tüm orkestra ayağa kalktığında, Gwen Mabel'a döndü ve "Hilary Hahn mı o?" dedi.

"Hayır, henüz değil. Bu onların lideri."

"Kondüktörün onların lideri olduğunu sanıyordum."

"O onların direktörü, o da onların temsilcisi. Oda ve sesle o ilgileniyor. Kadın da onlarla ilgileniyor."

Gwen tekrar ekrana baktı. Uzun saçlı ve sıcak yanaklı küçük Asyalı bir kadın selam verdi.

Mabel ona birinci sandalyeyi anlattı: pozisyonun neden başkemancı olarak anıldığını, neden kendi girişi ve yayı olduğunu, provalar sırasında neler yaptığını ve eve ne kadar iş götürmesi gerektiğini.

Gwen ikinci yarı boyunca dikkatini dağıttı, Hilary Hahn'ın yeniden girmesi için saygıyla ayağa kalkarken gözünü birinci sandalyeden ayırmadı ve Hilary Hahn'ın ikinci ve üçüncü bölümleri çalmasını saygıyla izledi ve saygıyla gülümseyip alkışladı.

Video bittiğinde, Mabel ona neden kaşlarını çatıldığını sordu.

"Neden konser-" Hatırlamaya çalıştı. "...Başkemancı solo çalmadı? O en iyisi, değil mi? Muhtemelen başka bir kemancının gelip baş çalmasına izin vermek onun için zor olmuştur."

"Hilary Hahn başrol oynamıyordu ama," dedi Mabel düşünceli bir ifadeyle. "Solo çalışıyordu. O konuk yıldızdı. Hilary Hahn başka senfonilere ve başka ülkelere gidecek ama başkemancı her zaman burada olacak, onlara liderlik edecek."

Gwen kaşlarını çatarak tırnaklarına baktı, anlamaya çalışıyordu. Mabel devam etti, "Bu bir misafiri yemeğe davet etmek gibi bir şey. Belki bütün gününüzü yemek pişirmekle geçirirsiniz, ama herkes yemek masasına oturduktan sonra misafirle sohbet edersiniz. Yemekle ilgili olmaktan çıkar, ama yemeği hazırlamamış olsaydınız en başta misafir ağırlamak için bir nedeniniz olmazdı."

"Bütün günümü New York Filarmoni için akşam yemeği hazırlayarak geçirseydim, bütün gece yemeğin ne kadar güzel olduğundan bahsetmelerini isterdim," diye homurdandı.

Mabel güldü ve ona doğru eğildi. "İşte bu yüzden kendi girişini ve kendi selamını alacaksın." Gülümsedi ve dükkânı kapatmaya başladı, Gwen'i hayatının geri kalanında bir akşam yemeği misafiri olmayı tercih edip etmeyeceğini düşünmeye bıraktı, eğer masa ona akşam yemeği hazırladığı için sadece bir ya da iki kez teşekkür edecekse.

Nathan'ın ofisine yaklaşırken içeriden gelen sesleri duyabiliyordu. Burada oturup başka birinin seçmelerini dinlemek zorunda kalmayacağını umuyordu. Bu çok utanç verici olurdu.

Kapının dışındaki sandalyeye oturdu ve tam gözlerini kapatıp seçme parçasını hayal ediyordu ki ani bir bağırsık duydu. Sarsıldı, hırıltılı ve hırçın bir erkek sesi duydu. "-tüm *hayatım boyunca!*"

Dikkatle dinlediğinde sadece birkaç kelime yakalayabildi. "...beni yönlendirmek mi?" Gwen sessizce oturdu ve bir şeylerin ortasında kalmamak dua etti.

Nathan'ın sesini tekrar duydu ama kelimeleri çıkaramadı. Nathan'ın sesi sakinken, diğer adamın sesi tedirgindi.

Kulaklıklarını takmalı mıydı? Gwen dedikoduculardan ve kulak misafiri olanlardan nefret ederdi. Sesi kapattı ve notalara odaklanmaya çalıştı ama tartışma devam etti.

Tam polisi araması gerekip gerekmediğini düşünürken, ofisin kapısı hızla açıldı ve Xander Thorne, yüzü öfke dolu ve elleri saçlarını karıştırarak dışarı çıktı.

Gwen hızla ayağa kalktı ve adam onu fark ederek durdu. Gözleri şok içinde parladı ve dönerek kapıya doğru bağırdı: "Bu kızın burada ne işi var?"

Nathan dışarı çıkıp, "Xander, çocuk gibi davranmayı bırak," dediğinde Gwen nefesinin hızla kesildiğini hissetti. Ses tonunda bir aşinalık vardı.

Xander bu yorumu duymazdan geldi ve onu işaret etti. "Şaka yapıyor olmalısın. Hiç tekniği yok. Tonlaması berbat, neredeyse hiç vibrato yok. Çelloyu metro direği gibi tutuyor-"

"Çello mu?" Nathan meraklı bir bakışla Gwen'e baktı. "Gwen en iyi kemancılarımızdan biridir. Gerçi sadece bir yıldır birlikte çalışıyorsunuz, bu yüzden neden dikkatinizi çekmemiş olabileceğini anlıyorum." Xander'a kaşlarını kaldırarak baktı.

Gwen'in kendi kalp atışlarını sayabileceği bir sessizlik oldu. Bir çello pozisyonu için seçmelere katıldığını mı düşünüyordu? Muhtemelen *onun* çello pozisyonu için?

Sonra Xander güldü. Derin ses kaburgalarında yankılandı.

Gözlerini ona çevirdi ve "Elbette" diye fısıldadı. Bakışları onun üzerinde gezindi, bacaklarının ve kalçalarının her kıvrımında dolaştı. "Broşürde kesinlikle güzel bir resim oluşturacak. Oynayıp oynayamaması önemli değil sanırım." Teninin ısındığını hissetti, ama karşılık vermek için ağzını açamadan adam yaklaştı ve ona baktı. Nefesini alnında hissetti. "Onlara karşı dikkatli ol. Her şeyini elinden alabilirler."

Nathan'a son bir bakış fırlattı ve sonra koridorda ilerledi, ağır botları gıcırıyor ve koridoru keserken hava cızırdıyordu.

Gwen, Nathan'a dönmeden önce merdiven boşluğunun kapısının açılmasını bekledi. Ava'yı onun arkasında, neredeyse gizlenmiş, kollarını kavuşturmuş ve Nathan'ın ofisinde Gwen'in göremediği bir noktaya bakarken bulunca şaşırıldı.

Nathan boğazını temizledi ve ona gülümsedi. "Gwen." Sanki yeni gelmiş gibiydi. "Hadi oditoryuma gidelim."

Gwen başını salladı ve Ava'nın pembe burnuna ve ıslak gözlerine zayıfça gülümsedi.

Onları Carnegie Hall'daki Stern Auditorium'a, Pops'un iki ayda bir ana konserlerini verdiği sahneye kadar takip etti. Nathan aşağıya inerlerken Ava'nın sırtında rahatlatıcı bir el gezdirdi ve Gwen'le sanki hiçbir şey olağandışı değilmiş gibi günü hakkında sohbet etti.

Salona girdiğinde, ön sırada oturan yaşlı bir beyefendiyi ve sahneye yaslanmış zayıf bir kadını fark etti. Eski dostlar gibi birlikte gülüyorlardı. Onlar yaklaşırken yaşlı adam ayağa kalktı ve sırtarak onlara baktı. Nathan ellerini sıktı ve Ava ikisinin de yanaklarından öptü.

"Bu Gwen Jackson." Nathan, "Gwen, bunlar Rebecca Michaels ve Dr. Adriel Bergman. Pops'un yönetim kurulundalar."

Gwen, Bayan Michaels'ın elini biraz fazla sıkmış olabileceğini düşündü. "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," diye mırıldanmayı başardı.

"Gwen, bunu bir seçme olarak düşünme," diye başladı Nathan, onu sahneye doğru yönlendirirken. "Rebecca ve Adriel eski arkadaşlarımız ve seni daha önce hiç solo çalarken dinlemediler."

"İyi deneme, ama bunu 'seçme değil' yapmak için söyleyebileceğin hiçbir şey yok." Gwen çantasını açarken Nathan sıırttı.

"Bayan Jackson, sormamın sakıncası yoksa kaç yaşındasınız?" Bayan Jackson. Michaels ön sıradan seslendi. "22 yaşındayım."

"Haziran'da yirmi üç yaşında olacak," dedi Nathan, gizli bir gülümsemeyle Bayan Michaels'a bakarak. Bayan Michaels Ava'ya fısıldadı ve o da başını sallayarak Gwen'e parlak bir şekilde gülümsedi.

"Bugün ne oynamak istiyorsun, Gwen?" Nathan koşarak merdivenlerden indi ve Ava'nın yanına oturdu.

"Beethoven, eğer olmazsa."

Kabul ettiler ve o da yayı kaldırdı. Beethoven Keman Konçertosu kollarından tellere doğru aktı.

Hızlı ve görkemli başladı ve Gwen melodiye konsantre olmak için gözlerini kapattı. New York Filarmoni'nin videolarını izledikten sonra bunu Mabel ile birkaç yıl çalmış, allegro bölümünde tek bir hata yapmadan çalabilene kadar yay ve vibrato üzerinde çalışmıştı.

Notaların şimdi elinde olmasını diliyordu ama gözlerini açtı, bakışlarını sahnenin kenarına dikti ve sayfayı hayal etti. Sırada zor parmaklar vardı ve Mabel'in onun için sayfayı nasıl çevirmesi gerektiğini hayal ederek pasaj boyunca titredi. Gwen sayfa çevirmeyi neden oraya koyduklarını sormuştu ve o da "Bir yere gitmesi gerekiyordu" demişti.

Üzerinde dört çift göz olduğunun farkındaydı ve boynu gerilmeye başladı. Rahatlamaya çalışarak müziğin içine doğru nefes aldı. Allegro bölümü yaklaşık yirmi dakika sürüyordu, bu yüzden bir duraklama anında Gwen yayı tellerden kaldırdı ve devam edip etmeyeceğini görmek için Nathan'a baktı.

Ona gülümsüyordu. Hepsi öyle. Aslında Dr. Bergman gözlerini kapatmış, başını sallayarak eşlik ediyordu.

Bayan Michaels, "Bu fevkalade bir şeydi Bayan Jackson," dedi. "Teşekkür ederim."

"Biraz rahatlaması gerekiyor," dedi Dr. Bergman aniden, gözleri hâlâ kapalıydı. Asıl başarısızlığının hatırlatılmasıyla omuzlarının kulaklarına doğru kaydığını hissetti. "Ama genel olarak çok etkileyici."

Nathan, Dr. Bergman'ın kulağına eğildi ve yaşlı adam onun söylediklerini başıyla onayladı.

Ava Bayan Michaels'a fısıldadı, "...on bir yaşından beri çalışıyor... kendi kendini yetiştirmiş..." Gwen sadece birkaç kelime yakaladı ve kaşlarını çatı.

Mabel insanlara Gwen'in de kendi kendini yetiştirdiğini söylemekten hoşlanırdı, ama bu gerçekten doğru değildi. Mabel onun eline ilk kemanını daha altıncı sınıfta okulu asan yalnız bir öğrenciyken vermişti. Ona çalışma odasını, duruşunu, parmak egzersizlerini, başlangıç keman kitaplarını ve daha sonra kemanın kendisini veren Mabel'dı - parmak uçlarından gevşekçe sarkan kemanın ta kendisini.

"...on dokuz yaşında bizim için seçmelere katıldı-"

"Peki kaç yıldır bizim için çalışıyorsun?" Bayan Michaels ona seslendi.

Gwen sonunda kendisine hitap edilmesine o kadar şaşırması ki soruyu tekrar duymak için bir an durmak zorunda kaldı.

"Dört. Bu benim dördüncü sezonum."

"Yani Pops senin ilk ücretli, profesyonel keman konserin mi?"

"Evet, öyle. Ben... Ben çocukken metro istasyonlarında bahşiş için oynardım ama kastettiğinizin bu olduğunu sanmıyorum." Beceriksizce güldü ve Bayan Michaels'ın gözlerindeki bir şey bu bilgi karşısında parladı. Ava ona gülümseyerek bu anıyı paylaştı.

Nathan ayağa kalktı. "Gwen, sana daha önce hiç görmediğin bir müzik parçası vereceğim. Sorun olur mu?"

"Tabii."

Bunu derslerde birçok kez yapmıştı. Görerek okuyabildiğini biliyordu. Ama Nathan bir nota sehpası kapıp iki sayfa açtığında, daha önce hiç seyirci önünde nota okumadığını fark etti. Pops'ta sırf eğlence olsun diye deşifre okuyan Xander'ı düşündü.

"Selamlamayı işaretle," dedi usulca. Bir kalemi sehpanın üzerine bıraktı. "Acele etmeyin."

Acele etme, insan dilindeki en kötü ifadeydi. Acele etme, ama herkes izliyor. Acele etme, ama *çok* fazla acele etme.

Gwen kalemi eline aldı ve kendisi için yukarı ve aşağı yayları gösteren birkaç not aldı. Tempo işaretlerine dikkat ederek cümlelere göz attı ve enstrümanını çenesinin altına kaldırdı.

Ön sıradaki dört kişi sessizdi.

Çekti ve sonra notaları gözleriyle yuttu, on altılık notaların arasından atladı, bağlı çeyreklerin üzerinden kaydı - sadece sayfayı ve kendi işaretlerini görerek okurken melodiyi zar zor dinledi.

Sadece sayfaya baktı ve oynadı. Gerginleşmek ya da gerilmek için zaman ayıramıyordu - beyni başka bir yerdeydi.

Derin bir ses kulaklarında yankılandı.

Ezbere okumanın heyecan verici bir yanı var. Sence de öyle değil mi?

Gwen kalp atışlarının uzayan ritimlere uyum sağlamasına, kesik kesik notaların ve arpejlerin üzerinde yuvarlanmasına izin verdi. Sona geldiğinde yay kemandan ayrıldı ve tam gözlerini kaldırıp Nathan'ı önde, ona gülümserken bulduğu sırada, iki yüz metre ötedeki balkonun köşesinde iri bir gölge sandalyesinde kıpırdandı.

Aman Tanrım.

Tanrım, Tanrım, Tanrım. Xander Thorne az önce onun Beethoven çalmasını izlemişti.

Dirseklerini dizlerine dayamış, sandalyede kambur duran adama baktı. Yüz ifadesini buradan göremiyordu ama kaşlarını çatmış, yaylı çalgılar bölümünü yönetmek için girdiği seçmeleri izlediğinden emindi. Kulak misafiri olduğu sınırlı konuşmadan, artık hoş karşılanmadığı bir yer olduğunu tahmin ediyordu.

Ayağa kalktı, ellerini yüzünde gezdirdi, çok küçük sandalyeye yaslandı ve tam Ava'nın konuştuğunu fark ettiği sırada kollarını tekrar kavuşturdu.

"Gwen, sevgilim. Gel bizimle burada otur."

Yeni doğmuş bir geyik yavrusu gibi tökezleyerek seyircilerin arasına daldı, balkondaki karanlık figürü görmezden geldi ve yaşlı kadın elini tutarken Ava'nın yanına oturdu.

"Gwen." Nathan onun diğer elini tuttu ve ona genişçe gülümsedi. "Pops, ben ve yönetim kurulu adına sana başkemancı pozisyonunu teklif etmek istiyoruz. Birinci sandalye."

Gwen kelimelerin kulaklarında şekillenmesini bekledi. İfadelerin anlaşılabilir bir şeye dönüşmesini bekledi. Bir giriş. Bir selam. Nathan şef kürsüsünden ona gülümsüyor, Ava'ya yaptığı gibi ona da elini uzatıyor, onu gururlu bir akıl hocası gibi dünyaya takdim ediyordu. Gururlu bir ebeveyn-

"Özür dilerim," diye fısıldadı Gwen. "Tekrar söylemek zorunda kalacaksın." Bayan Michaels onun arkasından kıkırdadı.

"İlk sandalye, Gwen," dedi Nathan tekrar.

Kalbi yeniden çarpmaya başladı.

Ava onu yüzüne doğru çekerek, "Bence tüm şeffaflığıyla bilmelisin ki," dedi, "yirmi iki yaşında birinin birinci koltuğa oturması Pops için mükemmel bir reklam olur-"

"Oh, yapma..." Nathan araya girdi. "Bunu ona söyleme." Yüzü buruştu ve Ava'ya ters ters baktı.

"O bir çocuk değil," diye tersledi Ava. "Bununla başa çıkabilir." Gwen, Ava'yı dinlemek için arkasına döndü. "Bugüne kadar karşılaştığım en yetenekli müzisyenlerden biri olduğun gerçeğinin yanı sıra, Gwen, basın ve aboneler seni yiyip bitirecek."

Gwen bu övgülerle irkildi ve bu tür bir ilgiyle karşılaşma ihtimali karşısında yüzü kızardı.

"Pops..." Bayan Michaels, "En iyi sezonumuzu geçirmiyoruz. Finansal olarak."

"Bütün bunları duymasına gerek yok," dedi Nathan, ayağa kalkarak.

"Öyle. Takımın bir üyesi olacak, sadece ödülü değil." Ava dikkatini tekrar Gwen'e çevirdi. "Senin nitelikli olduğunu düşünüyoruz. Olağanüstü olduğunu düşünüyoruz. Benim rehberliğimle bu orkestranın başına geçebileceğini düşünüyoruz." Ava onun elini sıktı. "Ama aynı zamanda New York orkestraları tarihindeki en genç birinci kemanın bir dinleyici kitlesi getireceğini de biliyoruz. Kabul etmeden önce bunun senin için açık olmasını istedim. Bazı motivasyonlarımızı bilmemen adil olmazdı."

"Ben... Teşekkür ederim. Anlıyorum," diye mırıldandı Gwen, Ava'nın başparmağının elini okşayışına odaklanarak, kendisine gösterilen ilgiden teninin karıncalandığını hissetti.

Nathan, "Bunu düşünmek için birkaç gün ayırabilirsin," dedi.

"Şey..." Bayan Michaels araya girdi. "Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Basın bültenini Kırkıncı Yıl Konseri'nden önce göndermek istiyoruz. Abonelikler yenilendiğinde."

O birkaç hafta içindeydi. Ve sonra Eylül konserine kadar yaz boyunca sezon dışı kalacaktı.

Midesinde bir şeyler düğümlendi. Gwen yirmi yıldır sekizinci keman koltuğunda oturan Henry'yi düşündü. Şu anda ikinci keman olan ve Ava'nın asistanlığını yapan Mary, 1984'teki kuruluşundan beri Pops'ta çalışıyordu. Gwen bunu hak ediyor muydu?

Xander'ın koridordan gelen yorumu kulaklarında çınladı: *Broşürde kesinlikle güzel bir resim olacak.*

Xander, Ava ve yönetim kurulu üyeleri açtı. Bilet satmak için o koltukta güzel bir yüze ihtiyaçları vardı. Güzel ve genç.

Jacob'inkine çok benzeyen bir ses kafasının içinde çınlayarak Ava Fitzgerald'ın koltuğunu ve babasının orkestrasını başarılı olamayacak birine teslim etmeyeceğini hatırlattı.

Gwen Ava'ya baktı, onun zeki gözlerini ve güven dolu gülümsemesini inceledi. "Kabul ediyorum. Yani, bence hepiniz aklınızı kaçırmışsınız ama kabul ediyorum."

Ava'nın ona sarılmasının, Nathan'ın elini omzuna koymasının, Bayan Michaels'ın ellerini birbirine vurmasının ve Dr. Bergman'ın uykulu bir şekilde başını sallamasının kendini içine soktuğu karmaşaya değeceğini düşündü.

Nathan ve Ava ile kutlama yemeği yemeye gitmeden önce kemanını sahneden aldığında, balkondaki gölgenin kaybolduğunu fark etmeden edemedi.

ÇELLO SÜİTİ NO. 1

Alex'e hayatı boyunca pek çok şey söylendi ama mütevazı hiçbir zaman bunlardan biri olmadı. İlk kez üç yaşındayken ayakta alkışlandı ve bir daha asla arkasına bakmadı. Ailesi, müzik öğretmenleri, menajeri ve hiç tanımadığı insanlar ona dünyanın en iyisi olduğunu söyledi. Bir gün adının Joshua Bell, Yo-Yo Ma ve Nicola Benedetti gibi isimlerle birlikte anılacağı söylendi.

Yıllarca, hak ettiği için iltifatlar almıştı. Hak ettiği için kendisine sololar verildi. Fırsatlar verilmişti çünkü onlar için çalışmıştı. O en iyisiydi. Ve bu gerçektir.

Son yirmi altı yıl boyunca bunu sorgulamak için birkaç saniyeden fazla zaman harcamamıştı.

Ama "Jesu, Joy of Man's Desiring"i çalan bir hiç kimse tarafından tamamen hipnotize edilmek tedirgin ediciydi.

Hiçbir resmi eğitim almadığını duymak çıldırtıcıydı.

Ve onu bir *pops*'un dördüncü sırasında otururken görmek yaralanmaya hakaret ekledi Orkestra.

Normalde Alex diğer insanların müzik endüstrisinde ne yaptığını umursamazdı. Onlarla kayıt yapma zamanı gelene kadar bu onu etkilemezdi. En iyi olduğunuzda, yerinize kimin geleceği konusunda endişelenmeyi bırakabilirdiniz.

Gwen Jackson.

Bu onun adıydı. Orkestra listesinde bulmuştu. Telefon numarası ve e-posta adresinin hemen yanında. Günaha girmemek için belgeyi tamamen silmeden önce parmakları kıpırdadı.

Dünkü prova sırasında onu takip etmiş ve neden dördüncü sırada olduğunu tam olarak anlamıştı. Göze çarpmama sanatını mükemmelleştirmişti.

Talihsizlik.

Alex, sözleşmesinin yenilenmesini görüşmek üzere Nathan'la yapacağı toplantıya kafasında hiçbir endişe olmadan yaklaştı. Ve onu bıraktıklarında bile, en azından

onun yerini doldurmalarının mümkün olmadığı düşüncesiyle teselli buldu.

Onu Nathan'ın ofisinin dışındaki koridorda otururken görene kadar, bir odaya girdiğinde diğer müzisyenlerin hissettiklerini ilk kez .

Çünkü onu devirebilecek biri varsa, o da Gwen Jackson'dı. Eğer biri onun fırsatlarını elinden alabilecekse, bu muhteşem bir yüze, mükemmel bir forma ve cilasız bir performansa sahip bir kızdı. Daha genç biri. Daha parlak biri.

Düğünden beri ona duyduğu hayranlığı hayal ettiğini umuyordu. Carnegie Hall'da balkonda otururken, onun yerini dolduramayacağı yolları tam olarak belirleyebileceğini umuyordu.

Beklendiği gibi Beethoven'ı kötü çalmıştı.

Aslında harikaydı ama muhteşem değildi. Ve Doktor'un Bergman kabul etti.

Sonra Nathan ona notaları verdi ve o çalarken Alex, eğer Nathan kemanını bu şekilde, dünyanın geri kalanının hiçbir önemi yokmuş gibi çalacak kadar uzun süre aklından çıkarsa boku yiyeceğini fark etti.

Hayatının geri kalanını onu takip ederek, çalışarak geçirecekti.

Çünkü Alex yirmi altı yaşına kadar tüm dünyayı dolaşmıştı ve Gwen Jackson onun yaptığı şeyi gerçekten yapabilecek ilk kişiydi. Ve muhtemelen daha iyisini.

Ama henüz bunu bilmiyordu. Korkunç olan da buydu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Metro merdivenlerinden hızla inip Queens'in tanıdık sokaklarında hızla ilerlerken ayakları merdivenlerde hafıftı. Az önce içinden atladığı tren, her vitrinin hoparlöründen İspanyolca müzik çalarken raylara sürtünen dişlilerle gıcırıyordu.

Keman kutusu parmaklarının ucunda tehlikeli bir şekilde sallanırken, en sevdiği yiyecek arabalarının ve komik bir şekilde tepesi ağır mankenlerin olduğu dükkânların yanından uçarak geçti ve Mabel'ın Müzik Dükkânı yazan yıpranmış bir tabelası olan bir binanın köşesini döndü. Kapının üstündeki zil çaldı ve plak kapaklarının ve ilhamın kokusu yüzüne çarptı.

Mabel tezgâhın arkasındaydı ve Gwen'in onun kullandığını bildiği dört inçlik küçük basamağın üzerinde duruyordu. Soluk bakır rengi kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, kaşlarını çatmış, bugün Queens'e gelmiş olmasına çok iççerlemiş gibi görünen Park Avenue Prensesi'ne bakıyordu.

"Kızımın müzik öğretmeni bana New York'ta kemanı için güvенеbileceğim tek yerin burası olduğunu söyledi, o yüzden anlamaya çalışıyorum" -kadın burnunun kenarını sıktı- "bunu yirmi bire kadar halledemeyeceğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Hayır," diye bağırdı Mabel. "Diyorum ki mağaza politikası gereği onarım için en az bir hafta gerekiyor."

"Bu bir tamir değil. Sadece ayın yirmi birinde vereceği konser için yeniden akort edilmesi gerekiyor."

Mabel ona baktı, erik rengi dudakları sözünü kesmeden önce hâlâ ayırıktı. "Sana söylemek üzere olduğum gibi, tamirat ve yeniden düzenlemeler için bir hafta."

Gwen kendi kendine gülümsedi ve ön taraftaki yeni CD'leri ve plakları karıştırdı. Mabel'ın zor müşterilerle uğraşmasını izlemek her zaman çok eğlenceliydi.

"Tamam," diye homurdandı kadının sesi. "Yani, eğer konseri ayın yirmi birindeyse..."

"Bunu ayın on dördünde getirmeliydin," dedi Mabel sert bir sesle.

Prenses ofladı pufladı. "Peki, acele sipariş politikanız nedir?"

"İki " dedi Mabel hiç vakit kaybetmeden. Gwen gülümsemesini bastırdı.

"Ciddi olamazsın."

"Kalp krizi gibi."

Kadın içini çekti ve sanki Mabel'in fikrini değiştirmesini bekliyormuş gibi kalçasını kaldırdı. "Peki, *tamam*. Yirmi birinde yaptırın ve bu adrese teslim edin-"

"Teslimat yapmıyoruz."

Gwen kahkahasını bir öksürüğün arkasına sakladı ve dikkatleri üzerine çekmemek için çalışma odalarından birine girdi. Kendisine çok tanıdık gelen ağır, durgun havayı içine çekti. Burası ilk kez eline keman aldığı odanın ta kendisiydi.

Parmaklarını odanın ortasındaki eğri büğrü metal müzik sehпасının üzerinde gezdirirken, annesinin onu büyüttüğü apartmana 7 treniyle gitmek için ortaokulu nasıl astığını hatırladı. Flushing'e taşınmak, okul bölgelerini değiştirmek ve büyükbabasının mizahına ve kızı için duyduğu kedere alışmak en hafif tabiriyle bir kültür şoku olmuştu. Gwen okul günlerini Queens sokaklarında yürüyerek, annesiyle birlikte ziyaret ettikleri yerleri arayarak geçiriyordu.

Sekiz yaşındayken annesi kaldırımında durmuş ve küçük bir müzik dükkanının vitrinindeki bir plağı işaret etmişti. Hangi plak olduğunu hatırlamak isterdi, ama üç yıl sonra ve onsuz dükkânın vitrinini tekrar bulduğunda plaklar değişmişti. Gwen dükkânın içine girmiş ve adını bilmediği enstrümanlarla kaplı duvarlara bakmıştı. Bir saat sonra hepsini ezberlemişti.

Klarnet ve obua arasındaki farkları öğrenmeye çalışırken kısa boylu Porto Rikolu bir kadın yoluna çıktı ve "Senin okulda olman gerekmiyor mu?" dedi.

"Babam sokağın karşısında çalışıyor," diye yalan söylemişti Gwen. "Sadece onu bekliyorum."

Mırıldanarak tezgâha geri döndü ve kartal gözleriyle Gwen'i izlemeye başladı.

Gwen bir hafta sonra geri döndüğünde, mağaza sahibi Gwen'i kollarını kavuşturarak takip etti. Sonunda Gwen ona sorular sormaya başladı. Kadın her birine cevap verdi, ilk başta kaba bir şekilde, birkaç hafta sonra Gwen bir şeyleri ezberlediğini kanıtladıkça yavaş yavaş yumuşadı.

"Neden ikinci kemanları satmıyorsunuz?" Gwen bir cumartesi günü sordu.

Dükkan sahibi başını geriye attı ve güldü. Gwen'i tezgâha götürdü ve canlı bir orkestranın resimlerinin olduğu bir albüm kapağını açarak ona birinci ve ikinci kemanların aynı enstrüman olduğunu, sadece bir toplulukta farklı pozisyonlarda yer aldıklarını gösterdi. Bir senfoni partisinin notalarını çıkardı ve ona hangi satırın hangisi olduğunu ve nasıl bir araya gelerek armoni oluşturduklarını öğretti. Gwen'in gözleri notaları takip etti, dili tam olarak anlamıyordu ama enstrümanların birbirleriyle nasıl konuştuğunu görüyordu. Günün geri kalanını tezgâhın arkasında yere oturup notaları iyi bir kitap gibi okuyarak geçirdi.

Gwen haftada iki kez oraya gidiyor, çalışma odalarındaki dersleri dinliyor, yeni bir trompetçinin gamlarını dinlerken yüzünü buruşturuyor ve iyi bir keman solosu dinlerken uyukluyordu. Sonunda, dükkan sahibi kapanış saatinde ona döndü ve bir kartvizit uzattı. "Bana bir iyilik yapar mısın, evlat? Bunu annene ver ki zamanını nerede geçirdiğini bilsin. Eğer bana ya da ona yalan söyleyeceksen bir daha gelme."

Gwen karta baktı. *Mabel'in Müzik Dükkanı. Mabel Rodriguez, sahibi.* Adres ve telefon numarası.

Dükkan sahibi -Mabel- dükkanı kapatmaya başladı, kasadaki paraları saydı, aletleri temizledi, ince halıları hızlıca süpürdü. Gwen kımıldamayınca, gözlerini yere dikmiş, parmakları kartın keskin kenarlarını bukerken, Mabel sonunda dükkanın kapandığını söylemek için omzunu salladı.

Gwen damlayan gözlerle ona baktı. "Annem öldü, bu yüzden bunu ona veremem. Lütfen geri gelmeme izin verin."

Mabel ona bakarken yüzünde değersiz bir acıma ifadesi yoktu. Öğretmenlerinin ona söylediği gibi boş sözler, taziye ya da üzüntü yoktu. Sadece derin bir nefes aldı ve "Bu kartı senden kim sorumluysa ona vereceksin, duydun mu? Şimdi evine git. Kapalıyız ve hava kararıyor."

Mabel bundan bir daha bahsetmedi. Ama ertesi hafta Gwen'e keman öğretmeye başladı. Tam da bu çalışma odasında.

Gwen omuzlarını geriye attı ve Mabel'in ön taraftaki zor kadınla işini bitirmesini dinleyerek anının akıp gitmesine izin verdi. Birkaç dakika sonra, kadın kapıyı çarparak çıktığında, Gwen de tezgâhta ona katıldı.

"Keşke teslimatlar için hala sen olsaydın, evlat. *Onu* hiç görmemek isterdim tekrar." Mabel evrakları doldururken mırıldandı. Koyu renk saçlarından bir tutam

Gwen dikkat etmediği halde yüzüne düşen grinin ne kadar büyüdüğünü görünce şok oldu.

Kolları serbest kaldığında, Mabel ona doğru döndü ve sarılmaya hazırды. Gwen onun üzerine kıvrıldı ve biberiye baharatının kokusunu içine çekti.

Mabel en iyi kucaklamaları yapardı, kemiklerinizi çatırdatan ve kaslarınızı aynı anda rahatlatan türden. Gwen ilk kez Mabel Hug aldığında on üç yaşındaydı. Ne için olduğunu hatırlayamıyordu, belki de sadece merhaba ya da hoşça kal demek içindi.

-Ama Mabel'in kısa kollarına atılmış ve annesi öldüğünden beri ilk kez bir kalp atışının yanında tutulmuştu.

"Seni buraya kadar getiren ne?" diye sordu Gwen'in omzuna yaslanarak. "Bir ay daha askıya alınmana gerek yok."

En kötüsüne hazırlanan Gwen geri çekildi ve "Haberlerim var," dedi.

Mabel onu kurnazca izledi ve devam etmesi için işaret etti.

"Ava, Nathan ve yönetim kuruluyla bir seçme yaptım. Bana birincilik teklif ettiler."

Sözcüklerin kendisi bile Gwen'in damarlarında bir heyecan ve gurur dalgası yarattı. Ama Mabel'in yüzü kıpırdamadı.

"Sahip olamazlar."

Gwen ona göz kırptı. "Şey-"

"Onları yanlış duymuş olabilirsin." Mabel'in kaşları bir araya geldi, dikkatle inceliyordu. "İkinci sandalye... daha olası, ama yine de uzak bir ihtimal."

Yutkundu. Bunun bir resepsiyon olacağını biliyordu. Sadece yas tutmak zorunda kalana kadar içten bir "tebrikler" demeyi ne kadar çok istediğini fark etmemişti.

"Hayır, birinci sandalye. Konser şefi. Ava yönetim kurulundan emekli oluyor."

Mabel'in gözleri kısıldı. "Peki bunu sana neden teklif ettiler? İki yıldır oradasın."

"Neredeyse dört, aslında," dedi Gwen acı bir ısırıkla.

"Hâlâ yeterince uzun değil. Bu kadar saygı ve kıdem kazanmak *yıllar* alır."

"Ava Fitzgerald yirmili yaşlarındayken birinci sandalyeye oturmuştu," diye tersledi Gwen.

"Oh, ve sen yeni Ava Fitzgerald mısın?" Mabel kaşlarını kaldırdı ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bugün sana sattıkları şey bu mu?"

Gwen elindeki kemana baktı. Mabel'in ona verdiği kemana.

"Benim için mutlu olmanı umuyordum," diye fısıldadı.

Mabel'in derin bir nefes aldığını ve ardından sıcak kolların ortasına dolandığını duydu. "Elbette öyleyim." Mabel onun omzunu öptü, ulaşabildiği tek tenini. "Sadece kimsenin seni kullanıp bir kenara atmasını istemiyorum."

Gwen'in aklı o derin sese gitti, kelimeler alnına doğru tısladı-

Onlara karşı dikkatli olun. Her şeyinizi elinizden alabilirler.

Mabel'dan uzaklaştı ve onun gözlerinin içine baktı. "Ava Fitzgerald'la aranızda olan bu muydu?" diye sordu usulca. "Seni kullandı mı?"

Mabel burnunu çekti ve Gwen'in omzunun üzerinden baktı. "Belki başka zaman-"

"Sana onu sorduğumda hep böyle söylüyorsun."

Dolgun dudaklarını birbirine bastırdı ve ellerini kasayla meşgul etti. "Birbirimizi birkaç orkestradan tanıyorduk, çoğunlukla Broadway çukurlarından. Adını duyurduktan ve şehir dışında konserler vermeye başladıktan sonra beni her zaman onun yardımcısı olarak ayarlardı. Oldukça yakındık; birlikte müzik yazıyor, yeni düzenlemeler hayal ediyorduk. Ama sonra Nathan'la tanıştı ve artık bana ihtiyacı kalmamıştı. *Nathan* babasının orkestrasını kurtaracaktı. *Nathan* onun beste yapmak yerine çalmaya odaklanmasını istiyordu.

"Ona pek çok kez ona dikkat etmesini söyledim. Seattle'da biriyle görüşüyordu ama bu Ava'ya kur yapmasına engel olmadı." Mabel keskin bakışlarını ona çevirdi. "*Asla* iyiye işaret değil." Mabel hatırladıkları karşısında başını sallarken Gwen özenle başını salladı. "Ve ilk günlerde onu *keşfetmiş* gibi *sunuş* şekli. Çoğu zaman ona eşit değil de bir öğrenci gibi davranırdı. Ona! Ava Fitzgerald!"

Çekmecenin çarpması Gwen'in sıçramasına neden oldu. Mabel nasırlı parmaklarını alnına sürterek kendini toparlamaya çalışır gibi oldu.

"Birinci sandalyede oynayarak hayatının fırsatını yakalıyorsun," dedi. "Ama dikkatli ol. Nathan kendi yaratmadığı şeyler için övgü almayı sever."

Gwen yanağının içini çiğneyerek kelimelerini dikkatle seçti. "Bunca zamandır Pops'tan, popüler müzikten nefret ettiğini sanıyordum. Nathan'dan bu kadar hoşlanmadığını bilmiyordum."

"İnan bana, bu karşılıklı. Bildiğiniz gibi ben fikirlerimi içime atacak biri değilim."

Gülümsedi ve Mabel'in eline uzandı.

"Dikkatli olacağım, söz veriyorum. Ama bunu istiyorum, Mabel. Tamamen bunalmış durumdayım ve bugüne kadar Manhattan Pops'un başkemancısı olmayı hayal ettiğimi bile sanmıyorum, ama tek bildiğim bunu istediğim. Juilliard'da olmadığım ve daha prestijli bir senfonide yedinci keman *çalmadığım* için üzgünüm ama"-sesi takıldı-"ama bunların istediğim şeyler olduğundan emin değilim. Ben solo çalma fırsatı istiyorum."

Sessizdi, sadece hoparlörlerden Chopin'in yumuşak sesi geliyordu. Sonra Mabel'in elleri yüzündeydi, başparmaklarını yanaklarında gezdiriyordu. "Bu benim için yeterince iyi o zaman." Mabel ona zayıf bir gülümseme vererek keman kutusunu elinden aldı ve tezgâhın üzerine koydu. "Bir bakalım. Bu keman 'Manhattan Pops'un Başkemancısı' için yeterince iyi mi?"

Mabel sırtıttı ve Gwen bu unvan karşısında göğsünün ısındığını hissetti.

Birinci başkanlık çocuk oyuncağı olmayacaktı. Nathan ve Ava ertesi hafta onu öğle yemeğine götürdüler, günlük işleyiş ve perde arkası görevler hakkında konuştular ve ona bir sezonun birinci koltuk için nasıl görüldüğünün ana hatlarını verdiler. Gwen sezonun geri kalanında Ava'yı gölgeleyecek ve üçüncü koltuğa geçerek onun hemen arkasında oturacaktı.

"Diane bunu nasıl karşıladı?" Gwen, genellikle üçüncü sandalyede oturan yaşlı, iğrenç kadını düşünerek sordu.

"Oh, tamam, tamam." Nathan elini sallayarak konuyu geçiştirdi. "Eminim senin için çok heyecanlıdır."

Gwen çayını yudumlarken durumun böyle olamayacağını biliyordu. Kaç arkadaşı ve meslektaşı bu yüzden ona kızacaktı?

Gwen daha konuyu ona getiremeden, Nathan ona seçmelerin yapıldığı gün Xander Thorne ile bağlarını resmen kopardıklarını söyledi. Gelecek sezon onlara katılmayacaktı ve Gwen sessizce minnettar oldu.

"Demek 'ipleri karıştırmak' konusunda şaka yapmıyormuşsun." Gwen salatasını yerken endişeyle kıkırdadı. "Ava geri adım atarken Xander'ın gitmesine izin vermek mi?"

"Gitmesine izin vermedik." Nathan boğazını temizledi. "Ona sadece bazı kötü haberler verdik."

Gwen yukarı baktı. Ava'nın çenesi gergindi.

"İyi olacak," dedi, öğlen brendisini yudumlarken. "O küçük rock grubuyla önünde koca bir kariyer var. Zaten Guns and Roses'a daha fazla zaman ayırmak için provalarını azaltmak istiyordu," diye mırıldandı bardağına.

"Thorne ve Roses," diye düzeltti Gwen. "Aslında pek rock sayılmazlar. Mozart ve Bach'tan oluşan bir albümleri var ama elektrikli enstrümanlarla çalışıyorlar. Büyüleyici." Önümüzdeki bir saat boyunca Thorne ve Roses hakkında konuşmaya devam etmeden önce ağzını kapatmaya çalışarak bir kruton sapladı.

Ava bardağına bakarken gözleri kehribar rengine döndü. "Bunu bilmiyordum," diye fısıldadı. "Bir dinlemem gerekecek."

O gecenin ilerleyen saatlerinde Gwen evde Jacob'ın dizüstü bilgisayarıyla oturmuş, geçmişteki birinci kemancıları, yaşlarını, geçmişlerini araştırıyordu.

Başı beladaydı.

İnternette bir tavşan deliğini takip eden Gwen, Ava'nın ilk günlerdeki röportajlarını buldu - tam da birinci başkan olarak başladığı zamanlarda. Ava'nın annesi ve babası Pops'u kendileri kurmuş, babası kuruluşundan doksanlı yıllarda emekli olana kadar orkestrayı yönetmişti. Ava'nın amcası, 2000'li yılların başında Ava onun yerine geçene kadar kardeşinin altında birinci şef olarak çalmıştı. Fitzgerald ailesinin geçmişini dinlemek ve kanlarındaki yetenek miktarını hayal etmek inanılmazdı ama Gwen tek bir düşünceye takılıp kalmıştı.

Gwen Jackson, soyadı Fitzgerald olmayan Pops'un başındaki ilk kişi olacaktı.

Şarap kadehini boşalttı ve bir tane daha doldurdu.

Bayan Michaels haklıydı. Tanıtım kendi kendine yazıldı. Şimdi sadece yerini hak edecek kadar iyi olması gerekiyordu.

Jacob ona ne kadar moral konuşması yapmış ya da Mei ona ne kadar kutlama içkisi içirmiş olursa olsun, kafasının içinde Xander'ın sesini duymaktan kendini alamıyordu-

Tekniği yok. Tonlaması berbat, neredeyse hiç vibrato yok.

Broşürde güzel bir resim oluşturacağı kesin. Oynayıp oynayamaması önemli değil sanırım.

Gwen, YouTube'da takılıp kaldığı Ava Fitzgerald otomatik oynatma döngüsünü durdurdu ve hızlı, suçlu parmaklarıyla arama çubuğuna *Xander Thorne* yazdı.

Thorne ve Roses, Nirvana cover'ları için profesyonel olarak çekilmiş bir klip hazırlamışlardı ama Instagram sayfalarına göre ikinci bir klip üzerinde çalışıyorlardı. Sonraki on beş dakikasını

Xander Thorne'un canlı performansları, diğer dört müzisyenin önünde her şarkı boyunca saçlarının uçuşmasını izlemek.

Chelsea'nin düğünde ona ne dediğini hatırladı. Alex.

Xander Thorne + Alex'i denedi ve Fitzgerald'ın arama çubuğunda otomatik olarak dolmasını izledi.

Garipti ama belli bir anlam ifade ediyordu. Pops'ta Ava Fitzgerald'ın karşısında birinci viyolonsel çalıyordu. İsimleri birlikte çıkabilirdi. Ama ilk arama sonucu, kırpılmış siyah saçlı, çirkin bir gençti. *Keman* çalıyordu.

Gwen'in nefesi kesildi. Tıkladı ve Xander Thorne'un Sol Minör Vitali Chaconne'u kusursuz bir solo yorumlayışını izledi.

Aman Tanrım.

Onun olduğunu *biliyordu*. Akışkanlıkta, gerginlik yokluğunda bir şeyler vardı. Ayrıca saçları, çenesi, omuzları... hepsi de zamanla bir parçası haline gelmişti. Gwen nefesinin altında zar zor duyulabilen bir "Siktir" mırıldanırken parçalar yerine oturmaya başladı. Xander ya da Alex, her zaman bir çellist olmamıştı. O, her şeyden önce bir kemancıydı.

On yaşındaki Alex'in Tchaikovsky konçertosunu çalışını izledi. Alex ve Yo-Yo Ma'nın Chicago Senfoni Orkestrası'nda düet yapmasını izledi.

Arama sonuçlarının en altında *Alex Fitzgerald* kelimelerini gördü.

Ekrana gözlerini kırıştırdı. Küçük resimde çok daha genç bir Ava, siyah çanak kesimli dört yaşında bir çocukla resmedilmişti.

Tıkladı ve Ava'nın çocuğu sahneye çıkarıp alkışlar arasında elini tutmasını izledi. Çocuk kalabalığa gülümseyerek selam verdi ve herkesi gülmekten kıldı geçirdi. Sonra küçük kemanını kaldırdı ve Gwen, Ava'nın oğlu Alex ile keman düeti yapmasını izledi.

Gwen filmin sonunda kendini perdeye o kadar yaslamıştı ki neredeyse içine düşecekti, elleri yanaklarında, gözleri kocaman ve kupkuru.

Xander Thorne Ava'nın oğlu ve Nathan'ın üvey oğluydu. Ava'nın önceki evliliğinden bir oğlu olduğunu biliyordu ama onun hakkında hiç konuşmamışlardı. Ve eğer soyadı Fitzgerald ise, babasının soyadı yerine Ava'nın soyadını mı almıştı? Bu dedikodu için bir kaynak gibi görünüyordu. Neden bütün orkestra bunu konuşmuyordu?

Xander'ın ilk çello sandalyesine oturduğunda Ava ile uygunsuz bir şekilde tartışıklarını biliyordu ve Xander'ın en iyi ihtimalle soğuk olduğunu da biliyordu

Nathan'la. Mükemmel olduğu için onu burada tuttuklarını düşündü. Ama Ava emekli oluyordu ve Fitzgerald koltuğu

Fitzgerald'ın dahi çocuğu Alex yerine, dışarıdan biri olan Gwen. Fitzgerald'ın on iki yaşındayken şu anda çaldığından daha iyi keman çalan çocuğu.

Otomatik oynatma videoyu Beyaz Saray'da oynayan beş yaşındaki Alex Fitzgerald'a çevirdiğinde, Gwen başını ellerinin arasına aldı. Boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

ALTINCI BÖLÜM

Nisan ayının son Pazartesi günü Ava, Gwen'i Bergdorf Goodman'ın tepesinde ikinci çayına davet etti - Gwen için iki ilk. Ava'nın sadece ona akıl hocalığı yapma ve sorularını yanıtlama sözünü yerine getirdiğini biliyordu ama Gwen, Ava'nın *onun* bildiklerini bildiğini hissetmekten kendini alamıyordu.

Parmak sandviçler geldiğinde Gwen'in bacağı masanın altında zıplıyordu. Ava yay işaretlerini müzik aranjörüne gönderme sürecini çoktan konuşmuş, Gwen'e Nathan'la sağlıklı bir çalışma ilişkisi kurması için ipuçları vermiş ve şimdi de yaylılar arasındaki kişiler arası etkileşimleri gözden geçiriyordu.

"Mesela," dedi Ava, bez peçetesini ağzının kenarına bastırarak, "bu yılki Noel konseri. Hatırlarsan, çellolar ve baslar... son dakika değişiklikleri konusunda pek de hevesli değillerdi."

Gwen hatırlıyordu. Tatil konseri için konuk vokalist larenjit olmuştu ve bir gün önce farklı bir yelpazeye sahip farklı bir vokalist .

"Xander 'gereksiz' ekstra provalar hakkında konuştuğunda, onu bir kenara çekip tüm yaylı çalgı çalanların onun kadar usta olmadığını ve materyalle daha fazla zamana ihtiyaçları olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım."

Ava tepsiden bir salatalıklı sandviç aldı. Gwen gözlerinin seğirdiğini hissetti.

"Yani," diye devam etti, "bazen biraz şımartılman ." Ava ona muzip bir gülümsemeyle baktı. "Şımarık çocuklar için."

Gwen çayını yudumlarken boğuldu. Dudaklarından sıcak sıvı fışkırdı. "Özür dilerim," diye öksürdü.

Ava parmağıyla bir hareket yaparak su istedi ve Gwen koluyla ağzını sildi.

"Yanlış boru mu?"

Gwen yaşaran gözlerle ona baktı. "Aslında," dedi, "biliyorum. Alex hakkında."

Ava'nın kaşları kalktı. Kibar bir gülümsemeyle sandalyesine geri oturdu. "Ah. *Benim şımarık* çocuğum, evet." Devam etmeden önce garsonun bardağını doldurması için durakladı. "Birinin dedikodu yapmaya cüret etmesine şaşırdım."

"Dedikodu değildi aslında. Nasıl öğrendiğim tamamen tesadüftü. Kimseye söylemeyeceğim. Bunun büyük bir sır olduğunu bilmiyordum."

Ava mırıldandı ve pencereden dışarı baktı. "İnan bana, bunu dünyaya anlatmakta bir sakınca görmüyorum. Sorunu olan o."

"Saklanmasını mı istiyor?"

"O 'Ava Fitzgerald'ın oğlu' olarak tanınmak istemiyor," dedi uzaklara dalan bir bakışla. "Bunu açıkça belirtti."

Birden aklına bir düşünce geldi: Ava Fitzgerald'ın çocuğu olmak ne kadar güzel olurdu. Gözlerinin önünden keman dersleri, resitaller ve tembel pazar günlerinde çalan senfoni plakları geçti... kendi annesiyle asla sahip olamayacağı şeyler.

Rüyadan sıyrıldı ve temkinli bir şekilde sordu: "Önce keman çalıştı, değil mi?"

Ava başını salladı. "Mükemmeldi. Benim hiç olmadığım kadar hassas ve gördüğüm tüm çocuklardan daha kararlıydı. Bir notayı kaçırdığında ya da perdenin altında çaldığında öfke nöbetleri geçirir, mükemmel olana kadar baştan başlardı."

Gwen düğünün ertesi sabahı Bach Çello Süitlerini hatırladı
-Tekrar tekrar başladığı gibi. "Aslında onu Mabel eğitti."

Parmakları şekere uzanırken durakladı. "Mabel? Mabel'im mı?"

"Mm-hmm. Babam beni eğitmişti ve bunun ilişkimizi nasıl zorladığını biliyordum, bu yüzden onu cezalandırmayacak bir öğretmeni olmasını istedim." Ava gülümsedi.

Gwen'in aklı dakikada bir mil koşuyordu. Mabel, Ava'nın oğluna keman öğrettiğinden hiç bahsetmemişti. "Ne kadar süreyle?"

"Tanrım, neredeyse on iki yıl oldu sanırım. Mabel onunla üç yaşında başladı. Ona asla bir çocuk gibi davranmadı, ondan her zaman on iki yaşındaki bir öğrenciden beklediği kadar çok şey bekledi. Bu onun çok hoşuna gitti, özellikle de büyüdükçe."

Gwen umutsuzca kafasında rakamları çalıştırarak, Xander'ın Gwen yeni öğrenirken Mabel'in dükkânında bulunup bulunmadığını anlamaya çalıştı.

"Ama ortaokul sıralarında onu biraz geri çekmeye başladım," diye devam etti Ava. "Ben de spot ışıkları altında büyüdüm. Babam da amcam da tanınmış kişilerdi ve bu yüzden hep göz önündeydim. Ben yapmadım

kendisi karar vermeden önce tüm ilginin Alex'in üzerinde olmasını istiyor." Ava alaycı bir gülümsemeyle ona döndü. "Ama bir çocuğa Joshua Bell ile turneye çıktıktan sonra yedinci sınıfa geri dönmesi gerektiğini söylemeye çalışıyorsun."

Gwen'in midesi altüst oldu. Hayal bile edemiyordu.

"sonra zor biri oldu. Moody," diye devam etti Ava, Gwen'in omzunun üzerinden bir noktaya bakarak ve Gwen bunun içine attığı bir şey olduğunu hissetti - Ava'nın hakkında pek konuşmadığı bir şey. "Onu her yaz Jersey'deki babasının yanına gönderirdim, sırf şehirden uzaklaşsın, tüm o baskıdan kurtulsun diye. Üniversite başvurularından önce hala kemanda kararlıydı, bu yüzden onu birkaç programın dekanlarıyla tanıştırdım. Juilliard'a girdi, bir yıl devam etti ve sonra bıraktı."

Gwen sarsıldı, çay fincanı tabağa çarptı. "mı?"

Ava'nın dudakları büzüldü ve başını salladı. "Ondan bir daha haber alamadım. Kötü bir televizyon komplosundaki gibi bir dedektif tutmanın eşiğindeydim ki karşıma 'Xander Thorne,' çellist olarak çıktı." Sanki tüm acı orada yaşıyormuş gibi bileğini ovuşturdu. "Juilliard öğretmenlerinden biri onu rock müziği denemeye, farklı bir şekilde isim yapmaya ikna etmişti. Alex'in menajeri oldu ve onun müzik grubunu kurdular."

Çay fincanından bir yudum aldı ve ardından, "Alex yeniden ortaya çıktıktan kısa bir süre sonra beni aradı. Bana artık Fitzgerald soyadını istemediğini söyledi." Gwen'e bakarak açıkladı: "Keman çalmaya başladığında onu benim soyadıyla yetiştirdik. Babası kariyeri için en akıllıca olanın bu olduğuna karar verdi." Boğazını temizledi. "Ama o vazgeçti. Ve ona alenen oğlum diye hitap etmemem gerektiğini açıkça belirtti. 'Alex Fitzgerald' Juilliard'a gitti ve bir daha kendisinden haber alınamadı."

Porselen fincanların tabaklara çarparken çıkardığı çınlama dışında ortalık sessizdi. Gwen, Xander'ın annesi, onların mirası ve keman hakkında bu kadar rahatsız edici bulduğu şeyin ne olduğunu hayal etmeye çalıştı...

Gwen bir mirasın parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Bahsedecek bir babası yoktu ve anne tarafından sadece nesilden nesile kanser hastasıydı. On yaşındayken annesinin eşyalarını karıştırırken, öldüğünde hayatının sadece bir "eşyadan" ibaret olmamasını istediğini fark etmişti. Bir şeylerle hatırlanmak istiyordu.

"Özür dilerim," dedi Ava. "Bütün bunları senin üzerine yıkmak istememişim." Kucağındaki peçeteyi düzeltti ve kirpiklerini fırçaladı.

"Hayır, hiç de değil. Yine de bir şey sorabilir miyim?" Gwen'in bacağı yeniden zıplamaya başladı. Ava başını salladı. "Eğer senden bu kadar uzaklaşmak istediye"

neden Pops'ta başladı?"

"Bir yıldan biraz fazla bir süre önce beni aradı. Birinci başkan olmak istediğini söyledi. Orkestranın kuruluşundan bu yana birinci başkan olan amcama çok yakındı. Alex, Walt Amca'yı idol olarak görürdü ve Walt ona bir gün kendisinin de onun gibi birinci başkan olacağını söylemişti. O zamanlar bunu bilmiyordum ama bu Alex'in hayalini kurduğu bir şeydi."

Göğsü o tanıdık panikle gerildi. "Yani sadece birincilik için mi katıldı?" Başkemancılığı ona vermiş olsalardı, sahne adı ne olursa olsun Fitzgerald'ın birinci kemancı soyu devam edecekti. "Xander Thorne'u ve Thorne and Roses'ı bırakacak mıydı?"

"Kim bilir." Ava omuz silkti. "İsteği beni çok şaşırttı ama Nathan ve ben onun bir şeyler talep ederek gelmeyeceğine, bir yer edinmesi gerektiğine karar verdik. Çellolara katılmayı kabul etti." Gwen yenmemiş salatalıklı sandviçini karıştırırken Ava'nın gözleri parladı. "Bu yıl nasıl olduğunu gördün. Yaylılara liderlik etmesi mümkün değildi."

Gwen başını salladı. Geç, kibirli, huysuz. Hiç tutkusu yoktu. Rock grubu için olduğu gibi değil.

"Yani onu oyalamaya devam edebilirdik, bir yıl daha iyi bir performans gösterirse emekli olduğumda benim pozisyonumu alacağını düşünmesine izin verebilirdik," dedi Ava. "Ya da temiz tutabilirdik. Hızlıca bitirebilirdik."

Xander'ın Nathan'ın ofisinden hışımla çıktığı gün Ava'nın gözlerindeki yaşlar, içeride duyduğu bağırışlar-"...beni yönlendirmek mi?"

Masada öne doğru eğilen Ava bakışlarıyla onu kıştırdı. "Beni konuşurken dinlediğiniz için çok nazıksınız. Ama senden bunu Pops'un diğer üyeleriyle tartışmamı rica etmek zorundayım." Gwen şiddetle başını salladı. "Çok sıkı bir şekilde kilitlendi. Başından beri buralarda olan ve Alex'in provalar sırasında Walter Fitzgerald'ın dizinde oturduğunu hatırlayabilen birkaç kişi biliyor." Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi ama sonra kayboldu. "Ama hepsine bunu kendilerine saklamaları ve ona asla Alex dememeleri talimatı verildi."

Gwen kaşlarını çatı. "Hiç mi? Arkadaşları ona Alex der."

Ava başını eğdi ve gözleri Gwen'in yüzünde dans etti. "Öyle mi? Siz ikiniz... arkadaş mısınız?"

Boğazında bir kahkaha düğümlendi. "Hayır! Hayır, hayır. Hayır." Yanakları alev alev yanıyordu. "Hiç de bile. Çaldığım düğünde sağdıçtı ve ben de kulak misafiri oldum. Hepsi bu kadar. Hiç dostça değil."

Gwen konuşmamak için ağzına bir salatalıklı sandviç tıktırdı ve garson daha fazla çörek getirmek için geldiğinde Tanrı'ya şükretti.

O haftanın ilerleyen günlerinde, New Jersey'deki arka bahçe düğününün düğün planlayıcısı Ama Torres'ten bir telefon aldı ve son dakika kemanına ihtiyacı vardı.

Ama kıkırdarak, "Çift fikrini değiştirdi ve daha fazla ses istiyorlar ve New York'ta tanıdığım tek kemancı sensin," dedi. Gwen arka planda elmalı börekle ilgili bir şeyler duyduğunu düşündü. "Sonunda çaldığını duyabiliyorum! Kemanı yani."

Gwen, "Konseri kesinlikle kabul edeceğim, ancak düğünlere katılan tek kemancı ben olamam," dedi.

"Kaliforniya'da bir liste oluşturdum. Aslında bir Rolodex. Çok şirin. Her neyse, evet, tek umudum sizsiniz, General Kenobi. Bu referans için yeterince yaşlı mısınız?"

Gwen kekeledi, "Bu referans için yeterince büyük müsün?"

"Touché! Tamam, sana detayları göndereceğim." Ama durakladı. "Ve bir arabaya ihtiyacınız olursa bana bildirin... ya da planlanmış bir Lyft-"

"Bu sefer geç kalmayacağım," diye araya girdi Gwen. "Söz veriyorum. Dört saat erken geleceğim."

"Tanrım, bu daha kötü. Yapma bunu. Hey, Dunkin' Donuts'ta ne yiyorsun? Hayatımda sadece iki kere falan gittim. Güneş gibi süslenmiş küçük bir tane var."

Ama'nın her şeyden bir tane sipariş etmesini dinledikten sonra, Gwen gelen kutusunu açtı ve o Cumartesi için notaları içeren bir e-posta buldu. Bu çift Sonya ve Mac ile aynı zevke sahip değildi - Radiohead ya da Gaga yoktu, onun yerine olağan şüpheliler vardı. "A Thousand Years," "Marry Me," "Marry You," ve benzerleri. Gwen aşk şarkıları seçimini *sevmese* de, programında hala zaman varken düğünlerde çalmayı takdir ediyordu. Bir düğünde çalmak, ağrıdığının farkında olmadığınız bir kası esnetmek gibiydi. Performansınızı kendi ölçütlerine göre değerlendirmeden sizi solo çalarken dinleyen samimi kalabalıklar çok tatmin ediciydi.

Cumartesi günü Gwen trenle Brooklyn Botanik Bahçesi'ne gitti ve on beş dakika erken gelmeye özen gösterdi. Ama'nın asistanlarından biri onu, tören sandalyelerinin ve koridorun her tarafına küçük al renkli yapraklar saçan güzel pembe çiçekler açan kiraz ağaçlarının bulunduğu bir şeride yönlendirdi.

"Oh, vay canına," dedi Gwen nefesinin altında, pembe gölgeye bakarak.

"Biliyorum, değil mi?" Ama yanında belirdi, kulağında bir Bluetooth ve kolunun altına sıkıştırılmış bir pano vardı. "Elliot'tan çiçeklerini yapmasını istediklerinde, 'Neden? Neredeyse her şey dahil' dedi." Çiçekçiye taklit ederken sesi alçak, huysuz bir tona düştü. "Ama kiraz ağaçlarını resepsiyona getirdi. Ortadaki süsleri *görmelisiniz*. Neredeyse *ağaçları o yaptı*. Her neyse, müzisyenler orada," dedi ve iki müzik standı ile iki sandalyenin bulunduğu sandalyelerin sağını işaret etti. "Tahmin edin kim geç kaldı. Her zamanki gibi." Ama gözlerini devirdi.

Gwen kaşlarını kaldırdı. "Kim..." Ama uykuya dalarken, içinde bir batma hissi vardı.

Ama'nın bakışları omzunun arkasındaki bir şeye takıldı ve gözleri parladı. "Ah! Çok erken konuştum."

Gwen döndü. Elli adım ötede ve güneş gözlükleri takılıyken bile adamın gözlerinin onun üzerinde olduğunu biliyordu.

Xander Thorne sırtında Stradivarius çellosuyla onlara doğru yaklaşırken Gwen'in aklından geçen tek düşünce kemanının bir Stradivarius çelloyla aşk şarkıları çalamayacağıydı.

"O neden burada?" Gwen ağzından kaçırdı. "Üzgünüm, yani, düğünlerde oynamasına gerek yok, o yüzden..."

"Bu benim için bir iyilik," dedi Ama. "New York'taki müzisyen listemin büyümesi gerekiyor, farkındayım."

Ama onu karşılamaya gittiğinde, Gwen onun düet partneri olarak orada olduğunu fark ettiğinde kaşlarının çatılmasını bekledi.

Düet partneri. Dizlerinin bağı çözülmek üzereydi.

Onlar için ayrılan sandalyelere gitti ve müziğini kurmaya başladı, Ama'ya uygunsuzluğundan şikayet ederken onu dinlemedi.

Keman kutusunu açana kadar *Alex Fitzgerald*'ın önünde keman çalmak üzere olduğunu fark etmemişti. Gözlerini sıkıca kapadı ve nefesini kontrol etmeye çalıştı.

Kaslı bir sırttan çıkarılan çello kılıfının şingirtisini duydu. Derin bir nefes çekerek gözlerini açtı ve tam adam Ray-Ban'lerini çıkarırken ona döndü. Bakışları ona kilitlenmişti.

"Ama beni aradı. Bunda da bir kemancı istediklerini söyledi," diye açıkladı, sanki parmakları kurabiye kavanozunda yakalanmış bir çocuk gibi.

Adam başını salladı ve kadın onun ifadesini okumaya çalıştı. Çenesinin gergin olabileceğini düşündü. Ya da belki sadece çenesiydi. Gözleri ona odaklanmıştı çünkü onu korkutmak mı istiyordu?

"Demek birinci sandalyeye evet dedin," dedi kesin bir ifadeyle. Sanki cevaplaması gereken bir soru sormuş gibi durakladı.

"Evet." Oturdu ve müzik sayfalarını karıştırdı. "Bana teklif ettiler ve ben de evet dedim."

Onu dinledi, aldığı her nefesin, parmaklarının dokuz yüz bin dolarlık çellosunun boynu üzerindeki her kayışının farkındaydı. "Alex" hakkında soru sormak istedi. Ava Fitzgerald'ın çocuğu olarak büyümenin nasıl bir şey olduğunu sormak istedi. Bu kadar başarılı bir çello kariyerinden sonra neden kemana geri dönmek istediğini, birinci sandalyenin onun için neden bu kadar önemli olduğunu bilmek istiyordu.

"Neden?" diye sordu ve ne hakkında konuştuklarını hatırlamak zorunda kaldı.

"Ben... bu inanılmaz bir fırsat. Nasıl hayır diyebilirim ki?" Adamın bakışları kadınınkilere gömülüyordu. "Broşürde sadece güzel bir yüz olsam bile," dedi ve bunu bir sayfa çevirerek noktaladı. Adam yemi yutmadı. "Yani hep bir orkestranın birinci başkanı mı olmak istiyordun?" Sanki bunu daha çok istediğini kanıtlayabileceğini söylüyormuş gibi bir suçlama aradı. Ama orada değildi.

"Her zaman değil, hayır. Ben sadece... istikrar istiyorum. Bir kariyer."

"Ve öne çıkmakla hiç ilgilenmiyorsun? Özel olmak?" Saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak ona .

Kaşları birbirine yaklaştı. "Öne çıkacağım. Birinci sandalye olarak sololar yapacağım ."

"Solo çalışıyor olman seni özel yapmaz, Gwen," dedi usulca. Alçak sesle söylediği adının tınısı kafasını karıştırmıştı. "Seni birinci sandalye yapar."

Adamın sözlerini ayırttı ve kendisine ne kadar hakaret ettiğini anlamaya çalıştı. Ama düşüncelerini böldü.

"Hey!" Elinde bir kucak dolusu programla koşturuyordu. "Prova yapmadığınızı biliyorum ama zaten birlikte çalışıyorsunuz, değil mi? İyi misiniz?"

Gwen ona gülümsedi. "Evet." Hayır, Xander Thorne ile "birlikte çalışmadıklarını" söylemenin bir anlamı yoktu. Pek sayılmaz.

Ama dört el daha kullanabilecekmiş gibi koşarak uzaklaştı ve Gwen dikkatini müzik dosyasına verdi. Eğer bunu gerçekten yapacaklarsa, iyi davranmaya çalışabileceğini düşündü.

"Alıştırma yaptın mı, yoksa sadece kanat mı kullanacaksın?" diye sordu hafifçe. "Yaptın mı?" Gözleri bir şeyle parlıyordu.

"Evet, çalıştım." Yutkundu.

Elindeki reçine küpünü yay kırıışlerinin üzerinde gezdirdi ve kadın adamın kolundaki damarın hiçbir neden yokken patlayışını izledi.

Kiraz ağaçlarının arasından yumuşak bir rüzgâr esti ve pembe çiçekler usulca yağdı.

"Misafirler gelmeden önce üzerinden geçmek istediğin bir şey var mı?" diye sordu. "'Marry You' için hangi tempo?"

"Siz söyleyin, başkemancı." Adamın ağzının kenarı seğirdi. Ve kadın onun liderlik etmesine izin vereceğini anladı.

Çünkü o birinci sandalyedeydi.

Gwen yutkunmasının muhtemelen duyulabilir olduğunu düşündü. Gelecek yıl onun yaylı çalgılar bölümünde olmayacağına o kadar ama o kadar memnundu ki. Bu yeterince eziyetti. Bruno Mars şarkısının temposunu ayarladı ve kemanını omzuna götürdü - ki omzu zaten inanılmaz derecede gergindi. için Oyna keman içinde ön . Xander Thorne. Çello başladı düzenleme, hızlı vurmali çekişler, neredeyse bir bas gitar gibi. Xander'ın gözleri müzikte değil, ondaydı ve bunun onun müziği izlediği anlamına geldiğini umuyordu.

onu tempo için.

Ses olarak onun üstüne çıktı. Onunla daha sonra yer değiştirecekti ama şimdilik kemanyla Bruno Mars'ın yaptığı gibi şarkı söyleyerek liderlik ediyordu. Gözlerini müzikten ayırmadan keman çizgisini hassasiyetle takip etti. Onun altında tempoyu koruyor, karmaşık ritmik bölümlerde güçleniyordu.

Nakarata yaklaştıklarında dizeler bir araya geldi ve melodiyi uyum içinde çaldılar. Gwen'in omuzlarındaki gerginlik kollarına doğru iniyor, tutuşunu ve yayı hareket ettirme şeklini etkiliyordu. Gwen gözlerini ona doğru kaldırdı.

Bakışları parmaklarının üzerinden koluna, oradan da boynuna kaydı. Bunu neredeyse teninde hissedebiliyordu. Adamın gözleri kızınkilerle buluştuğunda, onu orada tuttu ve kız kendini kısıtılmış hissetti. Adam sanki bir denklemi çözmeye çalışıyormuş gibi odaklanmıştı.

Gwen'in midesi bulandı. Onun önünde daha iyi çalmayı diliyordu. Omuzlarını geriye atmaya çalışarak şarkının ortasında gerginliğini azaltmaya çalıştı ama bu sadece konsantrasyonunu bozdu.

"Marry You" bittiğinde ağlayacak gibi hissetti. Süre uzadıkça daha da kötüleşti, daha da sıkılaştı.

Öne doğru uzandı ve sayfayı çevirdi, "Zincirsiz Melodi "ye başlamaya hazırdı. Sandalyelerde oturan iki erken misafir onlara gülümsüyordu. Gwen de küçük bir sırtıtlıla karşılık verdi ve Xander'a döndü. "Hazır mısın?"

Ona sanki mükemmel, beyaz kumlu plajına vurmuş ölü bir balıkmış gibi bakıyordu. Kız da kendini tam olarak öyle hissediyordu. Dudakları bir şey söylemek, bir şey sormak için aralandı ama sonra kendini durdurdu ve gözlerini ona dikti. "Evet."

Gwen derin bir nefes aldı. Birinci sandalyedeydi. Ona birinci sandalyeyi vermişlerdi. Bunu onun üzerinde hak etmişti. Onun hakkında ne düşündüğü önemli değildi.

"Unchained Melody" için ona işaret verdi. Birlikte başlıyorlardı ve sonra kırık akorları devralıyor, o melodiye alırken çelloyu bir bas gibi parmakla çalışıyordu. Gwen nefes almaya çalıştı. Biraz daha iyiydi ama yine de bir Stradivarius'un yanında çalan bir amatör gibi hissediyordu. Ve o da tam olarak öyleydi.

Parçayı bitirdiklerinde sandalyelerde yedi kişi daha vardı. Ama ona mutlu bir başparmak işareti yaptı.

Sayfayı çevirirken onun bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Sıradaki şarkı Rihanna'dan "We Found Love" idi. "Hazır mısın?"

Adam cevap vermeyince, kadın ona bir bakış attı.

Gözleri hâlâ ona dikilmişti. Birden uzanıp nota kâğıdını kaptı.

"Takas yapalım."

Gwen'in ağzı açık kaldı. "Takas mı? Ne demek istiyorsun?"

Keman müziğini kendi önüne bıraktı ve çello müziğini müzik sehпасına bırakmak için uzandı.

"Görerek nasıl transpoze edileceğini biliyorsun," dedi.

"Bu, bunu *istediğim* anlamına gelmiyor," diye tısladı, içeri giren misafir grubunun dikkatini çekmemeye çalışıyordu.

"Eğlenceli olacak," dedi sırtarak ve bunu görünce nabızı hızlandı.

Gwen Ama'yı aradı, sanki Ama gelip onu bu muazzam derecede kötü fikirden kurtaracaktı.

Xander onu da saydı. Hızlı ritimleri ve viyolonsel normalde keman melodisini destekleyeceği yerleri anlamak için saniyeleri vardı.

Yayı kaldırdı ve onun çello çizgisini takip etti, beynini kapattı ve kendini çalmaya bıraktı. Keman çizgisi olması gereken yerde iki ölçü içinde ona katıldı, *gökyüzünde sarı elmaslar*.

Gözleri sayfanın üzerinde geziniyor, notları takip ediyor, beyni başka bir şey yapamıyordu. Bir noktada onu yankıladı ve düşünebildiği tek şey, "*Bu muhteşem*" oldu.

Çello hattının -kendisi, kemanla- şarkıda tekno ritminin yükseldiği, kulüplerde zıpladığınız bölümü alması gerekiyordu -eğer Gwen kulüplere giden türden bir insan olsaydı. Yay kemanının üzerinde dans ediyor, gamda tırmanıyordu. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu şarkıyı biliyordu.

Başını kaldırdığında Xander'ın notaları bir kenara bırakıp ona odaklandığını gördü. Onun altındaydı ve aynı asansörle titriyordu. Dudakları ayrılmıştı ve nefesi sığıdı. Xander Thorne gibi çalarken ona en yakın olduğu andı, yay telleri kırılıyor, güçlü bedeni ritme göre hızla hareket ediyordu.

Adamın gözlerinin kızın ağzına kaymasını izledi.

Tekrar nakarata döndüler ve artık notalara ihtiyacı kalmamıştı. Şarkı, dans edilebilir pop şarkıları gibi tekrar ediyordu. Gwen onun peşinden gitti, o da Gwen'in. Gwen'in gösteriş yapmasına gerek yoktu, sadece böyle çalmaya devam etmesi gerekiyordu.

Sanki içinden akan su gibiydi.

Bir dize ve nakarattan sonra Xander ona başıyla selam verdi ve birlikte yaylarını kaydırarak sona erdirdiler.

Vücudundaki her tüy diken oldu. bir esinti dalgalandı ve kiraz çiçeklerinin bir öpücük gibi tenine konduğunu hissetti.

Ve Xander'ın gözlerini tuttu.

Sol tarafındaki bir uğultu dikkatini çekti. Gelmiş olan otuz kadar konuk alkışlıyordu.

Şimdiki zamana geri döndü ve bir bakıma düğün set listesinde haydutluk yaptıklarını fark etti. Ama'yı kalabalığın içinde buldu. Alkışlara katılarak aşağı yukarı zıplıyordu.

Gwen tekrar Xander'a baktı. Yine o zoraki gülümseme vardı. Gözlerini ayırdı ve sayfayı çevirdi, ama sonra aniden dört şarkı ileride olan "Every Breath You Take"e başladı.

Müziğe ihtiyaç duymadan onu izledi. Ve o da anladı. O da müziğe ihtiyaç duymadan yayını kaldırdı.

Düğünün geri kalanında da böyle oynadılar. Gelin koridorda Elton John'un şarkılarıyla yürüdü ve Gwen tüm bu süre boyunca Xander'ın bakışlarını üzerinde tuttu, ikisinin de birbirlerinden başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Tören bittiğinde

Gwen'in kalbi çarpmaya başlamıştı ve nefesini tutamıyordu. Kilometrelerce koşmuş gibi hissediyordu. Ya da sanki...şey.

Vücudu titriyordu ve Xander'ın gözlerinin tüm tören boyunca onun üzerinde olduğunu biliyordu. Xander'ın bakışlarını omurgasından aşağı inen bir parmak ucu gibi hissedebiliyordu, gittikçe daha aşağı, onu istediği yere gittikçe daha yakın.

Gwen, Ama'dan tören şarkısını başlatması için işaret aldığı anda, ona başıyla onay verdi ve "All You Need Is Love" başladı. Kendini gergin ve kaşıntılı hissederken, sanki biraz yalnız kalmaya ihtiyacı varmış gibi, bu şarkının çalması çok saçmaydı.

Müziğin ortasında Xander'a baktı, tembelce ama hassas bir şekilde çalışıyordu. Parmakları yayının üzerinde gevşekti ve vücudu müzikle birlikte sallanıyordu. Kız ona baktı, müziği nasıl bu kadar kolaymış gibi gösterebildiğini ezberlemeye çalışıyordu, hatta boynundan aşağı lezzetli bir ter damlası süzülürken bile.

Şarkı bittiğinde Gwen onunla göz göze gelemedi. Konuklardan birkaçı ellerini sıkmak için yanlarına geldi ve sonra toparlanmaya başladı. Sessizliğe daha fazla dayanamadığında, "Dürüst olmak gerekirse, Mac ve Sonya'nın seçimlerini daha çok beğendim" dedi.

Çantasını açarken bir duraksama oldu. "Neden?"

"Sonya ve Mac'in aşk şarkıları için iyi alternatifleri vardı. Sanırım ben aşk şarkılarını pek sevmiyorum."

"Neden olmasın?"

"Ben gerçekten... Gerçek gibi hissetmiyorum." Gelin alayı için Elton John'un "Your Song" şarkısını işaret etti. "Sanki 'Bu şarkıyı sana seni sevdiğimi söylemek için yazdım. Bu arada, bundan milyonlar kazanmayı da umuyorum, bu yüzden teşekkürler tatlım. Çok ticari bir duygu."

Ona baktı ve o da başını eğerek onu izledi. "Sanırım 'Creep'i seviyorum çünkü 'Ben bir ucubeyim ve sen beni terk ettin; en azından bundan para kazanmalıyım' gibi bir şey. Bilmiyorum. Belki de iyi anlatamıyorum."

"Aşk karşıtı şarkılar," dedi.

Gözlerini ona dikti. Kendisi de onlara tam olarak böyle sesleniyordu. "Evet."

Dudaklarını birbirine bastırmadan önce dili alt dudağının üzerinde gezindi. Teninin ısındığını hissetti.

Gözlerini adamın ağzından kaçırmak zorunda kaldı. "Zaten daha iyi orkestrasyonları var," diye ekledi.

"Sen sadece minör tuşları seviyorsun," diye geçerek müzik dosyasını kaldırdı. Kadın güldü. "Belki de."

Xander ayağa kalktı ve çellosunu sırtına aldı. Onun bir şey söylemesini bekledi. Bu noktada bir eleştiri bile kabul edebilirdi.

"Mükemmel, siz ikiniz!" Ama onun arkasında belirdi. Ona içinde muhtemelen parası ve bahşişi olan bir zarf uzattı. Bir tane de Gwen'e uzattı. "Az önce yaptığınız şey hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bence hayatımda duyduğum en iyi şeydi. Elliot bile senin iyi olduğunu söyledi. Ve eğer onu tanısaydın, yüksek sesle konuşmanın sadece bir nedeni olduğunu bilirdin."

Gwen'i sıkıca kucakladı ve gelecek ay New York'a döndüğünde bir şeyler içmek için zamanı olup olmadığını sordu. Gwen cevap verdi ve Xander'ın kiraz çiçeklerinin arasından uzaklaşmasını izledi.

"Beni düşündüğün için çok teşekkür ederim Ama. Bu konser harikaydı," dedi Gwen.

"Tabii ki! Ve aslında..." Ama omzunun üzerinden kontrol etti ve fısıldadı, "Seni isteyen Xander'dı."

Gwen'in bir şey ifade ettiğini düşündüğü bir şekilde kaşlarını kaldırdı, ama hâlâ önceki sözlere takılıp kalmıştı.

"O... Gelin ve damadın daha fazla ses istediğini söylediğini sanıyordum." Göğsü sıkışmaya başladı.

"Yaptılar." Ama gülümsedi. "Xander Thorne, çellist rock tanrısı, bir kemana ihtiyacı olduğunu söyledikten sonra."

"Ve sen... beni aradın çünkü tanıdığın tek kişi bendim..." Sesi kesildi.

"Xander bana söylediğinde seni aradım." Ama yüzünü buruşturdu. "O patronluk taşıyor. Patron olmamayı sevmiyorum."

Gwen hâlâ Xander'ın onu ismiyle çağırdığı fikrini anlayamıyordu. Onun akliyle mi oynuyordu?

"Tamam, ama bu muhtemelen bütçede yoktu? İki enstrümana sahip olmak?" Zarfı Ama'ya uzattı. "Yani, eğer ihtiyacın olursa-"

"Tamam, bunu size söylüyorum çünkü şu anda ikinizi gönderiyorum, ama Xander para almamayı, sadece bahşiş vermeyi kabul etti. Onun maaşı sana gitti. Bunu özellikle istedi."

Gwen'in ağzı kapandı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. İnsanlardan sadaka almak kadar nefret ettiği bir şey yoktu. Ve görünüşe göre onda Xander Thorne'a sadaka diye bağırان bir şeyler vardı.

"Anlıyorum." Ama'ya gülümsedi. "Bunun için çok teşekkür ederim. Ve lütfen şehre döndüğünde beni ara!"

El sallayarak vedalaştı treni aradı, eve gidip Jacob'ı Shake Shack siparişiyle şımartmaya hazırdı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ava ve Nathan, Xander Thorne'un Pops'tan ayrıldığını Mayıs Yıldönümü Konseri'nde sezon kapanana kadar duyurmayı bekliyorlardı. Kalan provalar ve performanslar için diğer çellistlerden biri devreye girecekti ama ona bunun geçici olduğunu, Xander Thorne'un grubunun bir konser aldığını söylemişlerdi. Bağışçıların ve abonelerin henüz bilmesini istemiyorlardı.

Gwen, Yıldönümü Konseri'ne kadar her provada Ava'yı gölgeledi. Henüz basın bülteni çıkmamış olmasına rağmen, orkestra arasında onun terfisi hakkında söylentiler yayılmıştı.

Nathan'ın söylediklerine rağmen Diane, sırf Gwen antrenman yaparken Ava'nın arkasında oturabilsin diye üçüncü sandalyeyi bırakacağı için heyecanlı *değildi*. Henry ve diğer kemancılar onu tebrik etmiş olsalar da, ona içerleyip içerlemediklerini merak etmekten kendini alamıyordu - özellikle de teneffüslerde kimse ona yaklaşmadığında. Gwen gerçekten de birinci sandalyeyi hak ediyor muydu? Bazı meslektaşları kendi terfilerini mi umuyorlardı?

Konserden önceki hafta, Ava ve Nathan bir provada onu birinci sandalyeye oturtular ve Diane yeterince *liderlik* yapmadığından şikayet etti. Dirseği yeterince uzağa çekilmiyordu, alt vuruşu bulduğunda başı hareket etmiyordu, omuzları çok az hareket ediyordu.

Birinci keman olarak yaylı çalgılar bölümünü yönetmek Nathan'ın olduğu kadar onun da göreviydi. Ve endişelenmesi gereken bir enstrümanı olan bir orkestra şefi olarak, elleri yapamadığı için vücudu aracılığıyla iletişim kurmak zorundaydı.

Ve Diane'e göre, kendi kışından başka bir şeyle iletişim kurmuyordu.

"Önerin için teşekkürler Diane," dedi Nathan dostane bir ses tonuyla. "Bu Gwen'in kesinlikle üzerinde çalışabileceği bir şey."

Ona sırtlamak için döndü ve o da dizlerine baktı. Üç koltuk arkasından Diane'in homurdandığını duyduğunu sandı.

Ava, Gwen'e ilk sezonu boyunca her türlü sorusu ya da yay problemi için kendisine ulaşabileceğine dair güvence verdi. Yine de, tüm bunların yarattığı stres Gwen'in solo çalışmalara yönelmesine neden oluyordu ki bu da yeni görevinde ona yardımcı olmayacaktı. Arada bir keman solosu dışında, Gwen'in topluluk çalışmalarına odaklanması ve bölümüne liderlik etmesi gerekiyordu. Yine de solo çalışma sinirlerini yatıştırıyordu.

Garip bir şekilde, sürekli geri döndüğü Vitali'nin Chaconne'u, özellikle de Alex Fitzgerald'ın YouTube'da çalarken bulduğu düzenlemesiydi. Popüler bir düzenleme değildi ama Gwen bunu çok daha fazla seviyordu. Ezberledikten sonra Alex'in performansını açıyor ve onu izliyordu. Sesi kısar ve onunla birlikte çalardı, gözleri omuzlarında, eğilmesinde, parmaklarında olurdu. Onun başını takip etmeye çalıştı, hatta artık meşhur olan Xander Thorne saç taklasını denemek için saçını bile indirdi.

Boynunu incitmişti.

Bu doğal değildi. Ya da en azından onun için değildi. Alex Fitzgerald için... bu bir sanattı.

Adamın gözlerini kapamasını, dudaklarının tüm parçada mükemmel bir şekilde tonlanmayan tek bir yer üzerinde gerilmesini izledi. O ana odaklanıp odaklanmadığını merak etti. Günlerce bunu takıntı haline getirip getirmediğini, videoyu çekip tekrar denemeyi düşünüp düşünmediğini.

Video on yıl öncesine aitti. Bu kayıt sırasında on altı yaşındaydı (kızın yaptığı utanç verici miktardaki Google araştırmasına göre). Keman çalmaya ondan sekiz yıl önce başlamıştı. Thorne ve Roses'ın Instagram'da Xander Thorne'un davulla uğraştığı videodan da anlaşılacağı üzere, bir enstrümanda ondan daha fazla ustalaşmıştı - muhtemelen iki. Kendisinden sadece dört yaş büyüktü ama şimdiden izlediği en başarılı müzisyenlerden biriydi.

Chaconne videolarını yayınlayan hesap, Alex'in şarkılar üzerinde çalıştığı yaklaşık seksen başka video da yayınlamıştı. Kullanıcı adı Alex'e aitmiş gibi görünmüyordu ve altyazılarda ondan üçüncü şahıs olarak bahsediliyordu. *Alex Fitzgerald, 15 yaşında. Bartók Keman Konçertosu No. 2. Gerçekten etkileyici bir şey için 13:52'ye bakın.* Hepsini en az üç kez izlemişti.

Reddit'i bile araştırmış, Alex Fitzgerald'ın neden ortadan kaybolduğuna dair söylentiler ve teoriler bulmuştu. Pek çok internet hafiyesi, Xander Thorne'un çirkin genç kemancı olduğunu anlamıştı, özellikle de Xander'ın Thorne ve Roses'tan önceki geçmişi hakkında sınırlı bilgi olduğuna dikkat çekerek.

Gwen iç çekti.

Ava'yla yaptığı konuşmayı düşünmeden edemiyordu; bir sezon boyunca anne demeyi reddettiği kadının karşısında oynamaya katlanacak kadar birinci koltuğu nasıl da çok istemişti. Bunu yapmak için Thorne ve Roses'tan vazgeçer miydi?

Ve bunu elinden aldığı için *ona* ne kadar kızgındı?

Kendini durduramadan Thorne ve Roses'ın canlı performanslarına baktı. Onun yay tellerini kırmasını, terlemesini ve saçlarını savurmasını izledi. Kalabalığın onun için attığı çığlıkları dinledi. Kemancı Dom bir ses sorununu çözerken Xander'ın mikrofonu alıp kalabalıkla konuşmak zorunda kaldığı bir video vardı. O anı şakayla karışık anlatmış, Dom'a amfiye nasıl takılacağını bilmediği için takılmıştı. Dom ona siktir olup gitmesini söylediğinde Xander'ın dudakları küçük bir gülümsemeyle kalktı.

Neredeyse düğünde üst katta onunla konuşurken fark ettiği dudak seğirmesi gibi. Prova odasında çellosunu yavaşça toplarken zoraki gülümsemesi. Nasıl yapılacağını unutmuş biri gibi.

Gwen tekrar izledi.

Gwen, Yıldönümü Konseri'nde yeni birinci sandalye olarak müşterilere takdim edilecekti. Ava bu vesileyle yeni bir elbise almasını önermiş, Gwen'in yüzündeki korku dolu ifadeye gülmüş ve onları Beşinci Cadde'ye götürmesi için arabayı çağırmıştı. Ava onu konser sırasında rahatça oturabileceği uzunlukta, ama Ava'nın çılgın hayal gücüne yetecek kadar da ışıltılı bir elbise giymeye zorlamıştı.

Konser gecesi, seyirciler içeri girerken Gwen sahnede ısınıyor, yeni elbisesinin parıltılı kumaşını tırmalıyordu. Konserlerden önce Mei ve müzik grubuyla sohbet ederdi ama terfi ettikten sonra onların kendisinden uzaklaştığını hissetmeye başlamıştı. Şimdi sahnede tek başına oturuyor ve odaklanıyordu.

Işıklar söndüğünde Ava Fitzgerald'ın içeri girmesini bekledi. Gwen bir dahaki sefere Stern Oditoryumu'nda çaldığında, sahne arkasında bekleyen kişi *o olacaktı*.

Kapılar açıldı ve Gwen kakofoniye dinledi. Ava birinci obuaya döndü ve orkestrayı akort etti. Tatmin olduktan sonra oturdu.

Nathan içeri girdi ve ellerini orkestra için açarak seyirciye el salladı. Müzisyenler Nathan'ı alkışladı. Buna gerek yoktu,

Gwen duymuştu, ama o başladığından beri orkestra Nathan'ı sahnede karşılarken seyirciye katılıyordu.

Podyuma çıktı ve Gwen gözlerini ilk parçaya çevirdi.

Çalmaya devam ettiler ve Gwen bir gözünü Ava'dan ayırmadı, tellerin ilerlediğini hissettiğinde dirseğinin çekilmesini ve dizinin zıplamasını izledi.

şarkının sonunda Nathan kalabalığa hitap ederek Yıldönümü Konserine katıldıkları için herkese teşekkür etti. O yılla ilgili birkaç anısını şaka yollu anlattı ve aboneler kıkırdadı. Gecenin konuk şarkıcılarından birini, Gwen'in tanımadığı bir Broadway ismini tanıttı.

Kemanların başlamasını beklerken, Gwen sahneye yakın olan ilk katta oturan Bayan Michaels ve Dr. Bergman'ı gördü. İyi giyimli birkaç kişiyle birlikte oturuyorlardı - Gwen'in tahminine göre daha çok yönetim kurulu üyeleri.

Konser başladığı andan itibaren zamanın akıp gittiğini, Ava son notalarını çalana ve Gwen onun yerini alana kadar geri saydığını hissetti.

Nathan, "Happy Days are Here Again/ Get Happy" ile kapanışı yapmak üzere konuk şarkıcıları tekrar takdim etmeden hemen önce bir an durdu ve "Bu gece hepinize bir duyurum var" dedi.

Gwen avuçlarının terlediğini, yayının kaydığını hissetti.

"Sizler - sadık abonelerimiz ve müşterilerimiz - bunu ilk öğrenenler olacaksınız. Eşim Ava'nın Manhattan Pops için birinci keman olarak son eserini çalmak üzere olduğunu büyük bir üzüntüyle duyuruyorum."

Gwen soluk soluğa konuşmayı midesine saplanan bir bıçak gibi hissetti.

Ava ayağa kalktı ve küçük bir selam verdi. Alkışlar bitmeyince, gürültünün üzerine "Kapa çeneni," diye bir ses gönderdi ve hepsi yuvarlandı.

"Onunla sahne almayı çok özleyeceğim," dedi Nathan. "Ona patronluk taslamayı daha da çok özleyeceğim."

Kalabalık gülerken çift birbirlerine gülümsedi. "Ama sizi yeni birinci kemancımızla tanıştırmak istiyorum." Gwen yutkundu ve yüzünü rahatlatmaya çalıştı.

"Yirmi iki yaşında, sadece Manhattan Pops tarihinde değil, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki tüm profesyonel orkestralarda birinci sandalyeye oturan en genç kemancı."

Bu gerçekler kontrol edildi. Gwen araştırmıştı. Mırıldanan ve mırıldanan kalabalığı görmezden geldi.

"Sizi arkadaşım Gwen Jackson ile tanıştırmak benim için bir zevk."

Bir ışık ona çarptı. Kalabalığa gülümsedi ve enstrümanını beceriksizce yanında tutarak ayağa kalktı. Nathan elini uzatarak onu takdim etti. Ona sırtı ve kalabalığa elini hafifçe salladı.

Alkış sesi ona bir dalga gibi çarptı ve nefes almasına izin vermeden önce onu altına çekti.

"Pops'tan önce Gwen metro istasyonlarında keman çalıyordu ve bahşış için çantasını açıyordu."

Gwen gözlerini kırptırdı. Yanıp sönen kameralı telefonlar. Mırıltılar.

Bu doğrudu ama kamuoyuna bu şekilde duyurulacağını bilmiyordu. Bu şekilde söylediğinde kulağa farklı geliyordu. Yanaklarının ısındığını hissetti ve yiyecek alabilmek için kemanda yeterince iyi olması gereken o yetimin anısını aklından uzaklaştırmaya çalıştı.

"On dokuz yaşında seçmelere katıldı ve bizi büyüledi. Son dört sezondur burada, Pops'ta sanatını geliştiriyor ve ben onun dönüştüğü müzisyenle ne kadar gurur duysam azdır."

Gwen gülümserken yanaklarının gerildiğini hissetti. Nathan'ın hikâyesinde eksik olan bazı gerçekler vardı. Ve Mabel'in sesi kulaklarında uğulduyordu, Nathan'ın Ava'yı "keşfetmesi" hakkında. Ama birinci koltuğa evet dediğinde bu tür bir teşhir için imza atmıştı. Terfisinin bir kısmı pazarlama taktiği idi - "broşürde güzel bir resim" falan- bu yüzden derin bir nefes aldı ve Nathan devam ederken ona gülümsedi.

"Önceden sorarsam reddedeceğini bildiğim için," dedi Nathan, "hepiniz için bir şeyler çalma fırsatını ona sunmayı umuyordum."

Kanın yüzünü terk ettiğini hissetti. Bacakları havayla doluydu, ciğerlerindeki oksijen yavaşça uyluklarına boşalıyordu. Kalabalık alkışlamaya başlarken Gwen gözlerini kırptırdı, başındaki çarpıntının arasında kulaklarında gürültü patlamaları oldu.

Parmak uçlarından sarkan kemanyla orada hayalet gibi bembeyaz dururken gülünç görüldüğünü biliyordu. Nathan alkışlıyordu. Ava alkışlıyordu. Siktiğimin Diane'i bile alkışlıyordu - mecburiyetten de olsa çünkü Carnegie Hall'un tamamı onun için gürültü yapıyordu.

Nathan mikrofondan Ava'ya bir şeyler fısıldadı ve Ava gülümseyerek başıyla onu onayladı.

Gwen kalabalığa döndü. Gözlerini çeken bir gülümsemeyle Ava'nın rahat zarafetini taklit etti. Kemanı köprücük kemiğinin üzerine yerleştirdi ve kalabalık sessizleşti.

Yayı kaldırına kadar ne çalacağı hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etti.

Aklına Beethoven konçertosu geldi ama bu ondan daha büyük bir şeydi. On yıldır çaldığı aynı eski şarkıdan daha büyüktü.

Ve aniden yay tellere değdi ve Vitali'nin Chaconne'u içinden aktı. Alex Fitzgerald'ın videoları kadar mükemmel değildi ama yay onun gürleyen kalbiyle senkronize oldu ve parmakları haftalardır çalıştığı bir maharetle kemanın boynunun üzerinde uçtu.

Sinirleri tempoyu birkaç vuruş fazla hızlı ayarlamıştı. Hızını geri kazanmak için tuttuğu notalara nefes vermeye çalıştı.

Delicesine zor *leggiere* bölümünün sonuna kadar çaldı ve sonra yayı kemanın üzerinde son bir kez sürükleyerek performansını bitirdi. Gözlerini açtığı anda ilk olarak Ava'ya bakmaktan kendini alamadı.

Ava yüz hatlarını gururlu bir sırıtışa dönüştürmeden önce o anı yakaladı.

Dudakları kısılmış, gözleri Gwen'in parmaklarına takılıp kalmış, çocukluğundan kalma bir kokuyu yerleştirmeye çalışır gibi perili bir ifadeye bürünmüştü. Gwen bunu oğlunun eskiden oynadığı bir oyun olarak hatırlayabileceğini fark ettiğinde bir panik sarsıntısı geçirdi. Ama sonra Ava ılık ılık gülümseyince panik kayboldu. Ve tuğladan bir duvara çarpmış gibi, ses odaya geri döndü ve Gwen neredeyse geriye doğru . Ava'ya baktı.

Bayan Michaels ve Dr. Bergman'ı koltuklarında ayakta yakaladı.

Hepsi öyleydi. Carnegie Hall onun için ayağa kalktı.

Kimse ona alkışın hissedilen bir şey olduğunu söylememişti. Ve gürlediğinde, sadece bir uğultu olduğunu. Sanki kulaklarınız sizi onun tatlı acısından koruyordu.

Gwen küçük bir selam verdi. Carnegie Hall'da sahnedeki ilk solo selamlaması.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Manhattan Pops konser sonrası parti vermeyi iyi bilirdi. Plaza Hotel, sezonun her konserinden sonra Pops için kapılarını, alt kattaki barlarını ve yemeklerini açtı.

Gwen, Jacob ve Declan'ı barın yanında dururken buldu. Declan onu görünce çılgılık attı.

"Bir solo çalmalısın!" Her iki yanağını da öptü. "Bu çok etkileyici!" Çiçek desenli bir takım elbise ve mavi süet ayakkabılar giymişti.

"Evet, beklenmedik bir şeydi." Jacob'dan bir şampanya kadehi aldı.

"Harikaydın Gwen," diye güvence verdi Jacob ona.

"Ezberden çalma şeklin..." Declan hayretle başını salladı. "Ben sadece... nasıl?"

Declan çok tatlı ve destekleyiciydi ama orkestra müziği hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordu. Adam bir çeşit avukattı ve kız onun ofisten çıkıp buraya gelebilmesine bile şaşırmıştı.

"Kaç kere uyuyakaldın?" Gwen bardağının üzerinden sordu. "Bu gece sadece iki kez," diye yanıtladı Declan dürüst bir sırtıyla. "Ama değil *Sen* oynarken! Söz veriyorum!"

Bunun ardından bir yönetim kurulu üyesi Gwen'i kolundan tutarak *New York* dergisinden birkaç kişiyle tanıştırdı. Gwen, kaç abonenin ve bağışçının elini sıkmak ve onu tebrik etmek için bu kadar zahmete girdiğine şaşırdı. Her zamanki soruları tekrar tekrar cevaplamak zorunda kaldı, bu süreçte kendi adı ve yaşı onun için soyut kelimeler ve ifadeler haline geldi.

Bir fotoğrafçı yanından geçerek onu, Jacob'ı ve Declan'ı birkaç kez çektikten sonra Nathan ve Ava'nın yanına götürdü. Üç kişinin hayal edebileceği her bir düzenlemeden sonra, Nathan daha fazla bağışçıyla el sıkışmak için ayrıldı ve Ava burnunu pudralamak için izin istedi.

Gwen, Mei'yi odanın öbür ucundaki yemek istasyonlarından birinde buldu ve yüzünü bruschetta ile doldurdu. Tam ona katılmak için harekete geçtiğinde, ince yapılı bir adam

Gözlükleri ve kalın siyah kaşları yoluna çıktı.

"Bayan Jackson," dedi. Sesi ipeksişti ve elini ona doğru uzatırken yumuşaktı. "Calvin Lorenz. Sizinle tanışmak bir zevk."

"Merhaba." Ona gülümsedi. "Özür dilerim, henüz tanımam gereken tüm yüzleri tanımıyorum. Yönetim kurulunda mısınız?"

"Hayır, hiç de değil." Başını eğdi ve ellerini pantolonunun ceplerine soktu. "Bu geceki gösteriyi izledim. Harikaydınız. Manhattan Pops'taki yeni rolün için tebrikler."

Gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmıyordu ve soluk mavi bakışlarında eksik bir şeyler vardı. Nathan'ın yaşlarındaydı, belki de daha büyüktü, duruşu ve giysileri para kokuyordu.

"Çok nazıksınız," dedi, konuşacak konu bulmakta zorlanarak. "Siz de bir enstrüman çalıyor musunuz?" "Ben sadece bir hayranınızım."

Gözleri vücudunun üzerinde gezinmedi ama gezinmiş de olabilirdi. İçinden garip bir ürperti geçtiğini hissetti.

"Kendinizi tanıttığınız için çok teşekkür ederim Bay Lorenz. Önümüzdeki sezon sizi daha fazla Pops konserinde görmeyi umuyorum!"

Kadın adamın etrafından dolanırken adam birden cebinden bir kart çıkardı. "Eğer bir menajere ihtiyacınız olursa, Bayan Jackson, beni aramanızı tavsiye ederim."

Gözleri karta kaydı ve tekrar yukarı baktı. "Oh. Bunu hiç düşünmemiştim. Bu ilk sandalyelerin ihtiyacı olan bir şey mi?"

"Gwen." Nathan'ın sesi onu yerinden sıçrattı. Dirseğini sıkıca kavradı. "Seni ödünç alabilir miyim?" dedi sıkı bir gülümsemeyle ve Calvin'e doğru başını sallayarak. "Calvin, seni gördüğüme sevindim."

"Bay Andrews. Ne kadar da küçük bir elmas bulmuşsunuz." Lorenz dedi ki.

"Artık ikimiz de koleksiyoncuyuz, değil mi?" Nathan'ın kıkırdaması olabildiğince sahteydi. "Bize katıldığınız için teşekkürler."

Ve sonra Nathan onu hızla kalabalığın içinden, sütunların etrafından dolaştırıp gözden uzaklaştırdı.

"Sana kartını verdi mi?" Yeterince uzaklaştıklarında Nathan sordu.

"Evet."

"Kendine bir iyilik yap, yırt at." Nathan birisine el sallayıp yanından ayrılmadan önce ona bilmiş bir bakış attı.

Kalabalığın içinde Bay Lorenz'i bulmaya çalışarak omzunun üzerinden baktı ama o da yutulmuştu. Kartına bakınca, onun bir menajer ve müzik yapımcısı olduğunu gördü. Bu cazip bir bağlantıydı ama Nathan konuşmayı böyle aniden kesmek için acele ettiyse, Calvin Lorenz'e güvenmemek için iyi bir nedeni olmalıydı. Gwen kartı ikiye böldü ve en yakındaki çöp kutusuna attı.

Bara geri döndü. Jacob ve Declan'ın izini kaybetmişti ve daha önce Jacob ve sevgililerinden biriyle Pops etkinliklerine gitme deneyimine dayanarak, bu genellikle onları bulamayacağı anlamına geliyordu. Mei ya da Ava'dan ya da sohbet edebileceği herhangi birinden iz yoktu. Neredeyse bir saat aralıksız sohbet ettikten sonra tuhaf bir şekilde yalnız kalmıştı. Erkenden çıkıp bir taksiye atlayıp eve dönmek ve arka koltuktan Mabel'ı aramak istiyordu ama en iyisinin otuz dakika daha beklemek olduğunu düşündü.

Barmen ona siparişini sordu ve Gwen'in gözü sadece yanındaki kadın için doldurduğu bir kadeh şampanyadaydı. Barmen şampanyayı doldurduktan sonra açık barın beş dakika önce sona erdiğini söyledi. Gwen utangaç bir tavırla kredi kartını aldı.

Omzunda birini hissettiğinde yirmi yedi dolarlık bir kadeh şampanya için imza atmayı henüz bitirmişti.

"Sanırım çözdüm."

Bir yudum aldı ve Xander Thorne'un yüksek figürü yanında belirdiğinde her şeyin ters gittiğini hissetti. Düğünde oturlurken onun ne kadar uzun boylu olduğunu unutmuştu. Neredeyse altı-dört, en azından.

Boğazını temizledi, dudaklarını sıvazladı ve "Özür dilerim?" dedi.

"Bu gece çok serttin," dedi. "Oyun tarzında doğal olan hiçbir şey yoktu."

Adamın gözleri sanki onu tarıyor, ezberliyor ve not alıyormuş gibi yüzünde gezinirken gözlerini kırıştırdı. O da oradaydı. Onu bu gece çalarken izlemişti. Onun Chaconne'unu çalmasını izlemişti.

Yüzü kızardı ve adamın yoğun bakışlarından gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Tamam..." Çok sert. Bunu zaten biliyordu. "Bunu mu 'anladın'?"

Bir dirseği hâlâ bara dayalı halde, vücudu onunkine dönük olana kadar kaydı. Elinde kehribar rengi bir bardak vardı ve derin bir yudum alarak bardağın kenarından onu izledi. Dili dudaklarının üzerinde gezindi.

"Sanki etkilemeniz gereken biri varmış gibi davranıyorsunuz." Kaşları birbirine yaklaştı.

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

Bir onu izledi. "Yapmak zorunda değiliz, hayır."

"Biz" sözcüğünde bir sesli harf uzaması, bir anlam anı vardı, diye düşündü. Ama belki de hayal görüyordu.

Onun yetiştirilme tarzını hatırlayarak gözlerini kaçırdı. Neredeyse bir milyon dolar değerindeki çellosunu. Ava Fitzgerald'ın oğlu olarak yıllarca rahatlık ve fırsat sağlayabilecek hayatını.

"Hepimiz o kadar şanslı değiliz Xander. Bazılarımızın gerçekten bir işte çalışması gerekiyor."

"Demek Nathan?" dedi, sanki bundan şüpheleniyormuş gibi. "Dört yıldır buradasın ve hâlâ onu etkilemeye çalışıyorsun."

İçindeki öfke kaynadı ve iki kez düşünmesine fırsat kalmadan kelimeler ağzından döküldü. "Belki de en çok etkilemek istediğim kişi *annendir*."

Adamın yüzündeki bilmiş bakışın süzülüşünü izledi. Adamın gözleri kızinkiler arasında gidip geliyordu ve kız başını çevirmeyi reddediyordu. Bir şey düşünüyormuş gibi alçak sesle mırıldandı, sonra içkisini hızlıca boğazından aşağı boşalttı ve bara dönerek bir tane daha içmesini işaret etti.

"İlginç bir düzenlemeydi. Nereden buldun bunu?" Kızın boğazı kurudu. "İnternette, sanırım."

Yalan değildi.

Dudakları kıpırdadı. Bu bir gülümseme değildi ve ona ilk düğünde verdiği ya da Instagram'daki videodaki gülümseme de değildi. "Çok hızlıydın."

Onun güçlü profiline baktı. Dolgun dudaklara. "Biliyorum."

Bunun için bir bahane uydurması gerektiğini düşündü; gergin olduğunu ve prova yapmadığını söyleyecekti. Ama o bunların hepsini biliyordu. Barmenden içkisini alırken gözleri adamın kollarına takıldı, kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı. Muhtemelen veda etmeli ve hakaretleri için ona teşekkür etmeliydi.

Ona dönerek, "On bir yaşındayken mi başladın?" diye sorarken bakışları derisinin altına kazıyordu.

Başını salladı. *Mabel Rodriguez*'le, diyecekti neredeyse. *Eski öğretmenin*. Ona Mabel'in oynarken gözlerinin nasıl büyüdüğünü anlatmak istiyordu. Çocukların ders kitaplarını kendi başına ne kadar çabuk bitirdiğini.

Ama Alex Fitzgerald'a keman çalmakla övünmek, İsa Mesih'e sahilde dalgaların arasında yürümekle övünmek gibiydi.

Yüzüne baktı, omuzlarına indi ve tekrar yukarı çıktı. Bunu bir okşama gibi hissetti.

"On yıldan fazla bir süre ve birinin sizi izlediğini fark ettiğiniz anda paramparça oluyorsunuz."

Gwen'in nefesi kesildi. Kelimeler ona güçlü bir rüzgâr gibi çarptı. Uzaklara, baloncuklarının içine baktı.

"Pekala," dedi boğazını temizleyerek. "İstenmeyen yapıcı eleştirileriniz için teşekkür ederim." Gözlerinden onun gözlerine buz gönderdi. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa, aslında bir sözleşmem olan organizasyonun partisine geri dönmem gerekiyor."

Sonra ona gülümsedi. Alçak ve kedi gibi bir şeydi ve onun istediği gibi değildi.

Topuklarının üzerinde döndü ve ondan uzaklaştı.

"Babalarla birlikte olmamalısın," diye mırıldandı, ses ona kadar ulaştı.

Damarlarında bir ateş dolaştı ve ona doğru döndü. "Düğünlerde çalacak kadar iyi değilim. Pops'ta çalacak kadar iyi değilim. Söyle bana, nerede *çalmalıyım*?"

Kaşlarını kaldırıp ona baktı. "Yeterince iyi değil mi?"

"Biliyorsun," diye devam etti, "seçmelere adil ve dürüstçe katıldım. Pops'a bir seçmeyle girdim ve bir seçmeyle birinci sandalyeyi aldım-"

"Biliyorum. Ben de oradaydım. Beethoven, Keman Konçertosu." Kadehinden bir yudum alıp onu izledi. Dudaklarının kadehin kenarına dolanışından gözlerini alamıyordu, balkondaki gölgesinin anısı içinde bir şeyleri kıpırdatıyordu. "Sana birinci sandalyeyi vermelerinin nedeni Beethoven değil."

Mabel'in uyarıları aklında çınılıyordu. Ve Ava'nın şeffaflığı *-yirmi iki yaşında bir çocuğun birinci sandalyede oturması- Pops için mükemmel bir reklam olacaktı.*

Elini kalçasına koydu ve diğer eliyle şampanya kadehini sıktı. "Yönetim kurulu benim yeterince iyi olduğumu düşünüyor. Bunun senin için neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum."

Gwen, söyleyeceğini söylemiş gibi hissederek tekrar döndü - sanki eve gidebilir ve bir daha Xander Thorne'u düşünmeyebilirmiş gibi-

"Babalar benim için önemli değil." Sesi sadece birkaç adım gerisindeydi, onu takip ediyordu.

Kadın homurdandı. "Belli ki." Kadınlar tuvaletinin kapısını iterek açarken şampanyası şırıldadı. Adamın kolunu tutmasını ya da onu tutmak için bir şey söylemesini bekledi ama hiçbir olay olmadan lavabolara geçti.

Muslukların üzerindeki aynada yüzü ve boynu kızarmış, saçları şekilden şekle girmişti. Ve Xander Thorne onun bir adım gerisindeydi,

onu kadınlar kadar takip ettim.

"Hey!" Kendini porselene dayayarak etrafında döndü.

"Önünde koca bir meslek hayatı olan birinin nasıl olup da Nathan Andrews'un kuklası haline geldiğini anlamaya çalışıyorum."

Adam sinirli bir şekilde elini saçlarında gezdirirken kadın gözlerini kırptırdı. "'Kukla mı?' Bana hayatımın fırsatı verildi-"

"Sana bir ömür boyu söz verdiler mi?" Ona doğru bir adım attı. "Koltuk sonsuza dek senin mi? Yoksa sözleşmeniz getirdiğiniz basına mı bağlı?"

Adamın kaşları ona doğru kalkarken, ağzı açık kalan kadın sözcükler bulmaya çalıştı. "Kontratımı seninle tartışmayacağım."

"Eğer istedikleri her şey olduğunu kanıtlayamazsan," diye fısıldadı, "senden kurtulacaklar."

Kanı kaynıyordu. "Burada masum bir kurban değilsin *Alex* ya da adın her neyse." Gözleri kızarmıştı. Kollarını kavuşturabilmek için bardağını lavaboya çarptı. "Bu yılki her öfke nöbetinde, Nathan'ın şefliğine yapılan her hakarete, annene yapılan her şakada oradaydım," dedi. Gözleri kısıldı. "Seni izliyordum, *Xander Thorne*. Burada melek değilsin."

Gözleri kızın yüzünde, kızaran boynuna doğru kaydı. Adam yaklaştı ve kadın başını geriye eğmek zorunda kaldı.

"Beni mi izliyordun?" diye fısıldadı, ağzının kenarında bir sırıtış vardı.

Kadın yutkundu ve adam dişleri alt dudağında gezinirken kadının boğazının hareketini izledi.

"O halde, geçen aya kadar adını bile *duymamış* olmam ne kadar ilginç," diye alnına üfledi.

"Kulağa daha çok 'sen' sorunu gibi geliyor ama-"

"Seni saklıyorlarmış," dedi. "Sıradan. Oysa hiç de öyle değilsin."

Gözlerini onunkilere doğru kaldırdı ve Gwen'in görüşü, sadece o görünene kadar kenarlarda lekelenerek yaklaştı. Nefesinin yoğun ve nemli bir şekilde aralarında dolaştığını hissetti. Göğsünün sıcaklığı tenini yatıştırdı ve onun bu kadar yakın kokusu... sıcak bir banyoya girmek gibiydi.

Müzik gibi. Olması gerektiği gibi.

"Çok sert olduğumu düşündüm. Ben-" Adam ona bir adım daha yaklaştığında kekeleydi, ta ki hiç boşluk kalmayana kadar. "Sanıyordum ki

metro direği gibi ello."

"Biliyorsun," dedi, dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Gözleri kızın ağzına kaydı ve elini kaldırdı. Elini çenesinin yakınında gezdirdi. "Ama kafanı toparladığın anda muhteşem oluyorsun."

Gwen kalp atışlarını boğazında hissetti, parmakları usulca kalbine bastırmadan bir saniye önce. Söylediği kelimeleri, bunları neden söylemek istediğini anlamaya çalıştı.

Ağzı yakındı. Onunla aynı havayı soluyordu.

Kendini onun göğsüne yaslamak için uzandı, parmaklarını gömleğinin içinde kıvrıldı ve parmak uçlarını kafesindeki düğmelerin arasından geçirdi. Adamın gözleri karardı.

"Yani, düğünlerde almamam gerekiyorsa... ve Pops için almamam gerekiyorsa..." Sesi yumuşaktı, titriyordu ve gözleri dudaklarındaydı. Çenesini ona doğru eğdi.

"Yapmamalısın," dedi. "Sen-" Sözüünü bitiremeden uzaktaki klozetten bir sifon sesi geldi.

Gwen sıçradı, arkası lavaboya çarptı. Doğruldu, küçük bir adım attı ve kabinden çıkan Mei'ye ters ters baktı.

"Özür dilerim," dedi. "Ben sadece... siz sevişmeden önce oradan gerçekten çıkmak istedim."

Gwen'in gözleri büyüdü ve tartışmak için ağzını açtı.

"Ben sadece...umm..." Mei onlardan en uzaktaki lavaboya yaklaştı ve bir süre musluklarla uğraştıktan sonra, "Biliyor musun, el dezenfektanım var. Güle güle."

Koşarak banyodan çıktı ve Gwen lavabodan kayarak çıktı ve onu takip etti, *Xander-Alex-her* kimse ve onun delicesine geniş omuzlarını geride bıraktı.

Banyodan ıktığında Mei ona doğru döndü. "Aman

Tanrım, Gwen. Ne oluyor lan?"

"Yapma. Sadece yürümeye devam et." Kollarını birbirine doladı ve Mei'yi kalabalığın içinde sürükledi. Zihni az önce olanları ayırştırmak için hızla çalışıyordu.

"Xander Thorne ile aranızdaki bu şey ne zamandır ediyor?" "Bu

bir şey değil. Hiçbir şey yok."

"Gwen, seni kırdığım için üzgünüm ama ikiniz de *nefes nefese* kalmıştınız. Çok geç kaldığımı sanmıştım. Elini çoktan onun pantolonuna soktuğunu sanıyordum-"

"Tanrım, Mei. *Plaza*'da mı?"

"Hey, sen söyle. Xander Thorne'un tuvalete kadar takip ettiği kişi sensin."

Gwen onları kalabalığın arasından geçirirken, adamın ne söylemiş olabileceğini, elinin çenesinde nasıl hafifçe durduğunu ya da ağzını ona doğru nasıl kaldırdığını düşünmemeye çalışıyordu.

"Beni kaçırıyor musunuz?" Mei sordu. Gwen gözlerini kırıştırdı. Neredeyse kapıya varmışlardı. "Lütfen beni kaçırın. Bu saçmalık çok sıkıcı."

"Evet, seni kaçırıyorum." Onu sokağa sürükledi, ısırın rüzgârın onu serinletmesine izin verdi. "Şimdi beni on doların altında bir fiyata iğne yaptırabileceğim bir yere götür, Tanrı aşkına."

ÇELLO SÜİTİ NO. 2

Lisedeyken Alex'in arkadaşları yoktu, ortakları vardı. Benjamin Kim, düet partneri - Alex onu geçene kadar onunla piyano çalışıyordu. Hamish Schwartz, kimya laboratuvarındaki partneri. Hazel Renee Brown, ilk cinsel partneri (sadece bir geceliğine)-şimdi mutlu bir evliliği olan bir lezbiyen ve tomurcuklanan bir film yıldızıydı. Nigel Hoffman, suç ortağı (çalınan bir tarih sınavı). Heather Lee, onu aşana kadar yarışma partneri. Heather Lee, yine romantik bir partner. Ve yıllar içinde bir avuç dolusu başka müzik partneri.

Bu ortakların arkadaş olduğunu varsaymak gibi bir hata yaptı. Doğum günü davet listesindeydiler - hepsi de annesinin kim olduğu nedeniyle katılmıştı. Hepsine Noel hediyesi verdi, sadece ikisi bu jeste karşılık verdi. Onları yazın babasının evinde ilkokuldan tek arkadaşı Sonya ile bir hafta geçirmeye davet etti, sadece Hazel geldi. Daha sonra Sonya ile iyi arkadaş oldular ve Alex olmadan da bir şeyler yapmaya başladılar.

Annesine hiç arkadaşı olmadığı konusunda ısrar ettiğinde, annesi onun için birkaç arkadaş yarattı. Pops oyuncularının kızları ve oğulları. Yarışmaları ona kaptıran kemancılar. Yo-Yo Ma'nın yeğeni. Bunlar arkadaş değildi. Alex Fitzgerald'a veda edip Xander Thorne'a merhaba diyene kadar arkadaş olmak isteyen partnerler bulamayacaktı.

Juilliard'da farklı türde partnerler buldu. Üç saat boyunca Brahms konuşmak ve sonra onunla birlikte yurt odasına dönmek isteyen sınıf arkadaşları. Aynaya baktığını ve birinci sınıfın onda bu kadar çekici bulduğu şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştığını hatırlıyordu. Dikkat çekici olmayan yüz hatları vardı ve kasları belirgin değildi. Saçları uzamıştı ve 1.80 boyundaydı ama kendine güveni olmayınca bunlar sadece bir müzik ineği olmanın aksesuarlarıydı. Kızlarla yatıyordu ama birinci sınıfın ortasında hiçbirinin yanında kalmadığını fark etti.

Yani onun kişiliği değildi.

İlk başlarda anladığı şey, *onu* becermek istemedikleriydi. Müziği sikmek istiyorlardı. O gün sınıfta icra ettiği kusursuz Beethoven keman Sonatı No. 9. Tıpkı lisedeki gibi, partnerleri vardı, ilişkileri değil. Alex'in sosyalleşmeyle ilgili temel sorunu her zaman arayışında olmasıydı. Her zaman kendisiyle eşleşebilecek bir potansiyel arıyordu.

Alex dokuz yaşından beri müzik yazıyor, popüler şarkıları daha iyi çalacağını düşündüğü şekillerde düzenliyor ve sonunda orijinal besteler yapmaya başlıyordu. Kafasında melodilerle uyanmaya yabancı değildi ama Brooklyn'deki düğünden sonraki günlerde olduğu gibi bir melodiye hiç direnmemişti. Çünkü onun ayrılmış dudaklarını, yay yuvarlanırken çıkardığı hızlı nefesleri, gözlerinin içine batarken kararmasını her hatırladığında damarlarında dolaşan melodiye yazarsa...

Birlikte çaldıklarında zihninde bütün senfonilerin açıldığını itiraf etseydi...

Müzik artık onun olmayacakmış gibi hissediyordu.

Düğünden sonra eve gitmek işkence gibiydi. Neredeyse ondan kalmasını ve tören bittikten sonra bile onunla oynamaya devam etmesini isteyecekti. Daha sonra duşa girdiğinde, yazmayı reddettiği bir melodi duyduğunda, elini sikine götürerek dikkatini dağıttığında, sadece onunla müzik yapmaya devam etmek istemediğini fark etmişti.

Alex yedi yıldır Vitali'nin Chaconne'unu düşünmemişti; çalmamış, eski videolarını izlememişti. Gwen Jackson'ın kemanından süzülüp Carnegie Hall'u geçerek ona ulaştığını duymak, A noktasından B noktasına bir çizgi çizmek ve telden aşağı bir titreşim göndermek gibiydi.

Dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru oturmuş, arkasındaki yaşlı kadının başını önüne eğmesine aldırmamıştı. Kadın on iki ölçüye gelene kadar bunun Chaconne olmadığını fark etmemişti. Bu *onun* Chaconne'uydu. Düzenlediği, kurguladığı ve mükemmelleştirdiği.

Tanrı aşkına bunu nereden bulmuş?

Plaza'ya gitmeyi planlamamıştı. Ama onunla konuşmaya ihtiyacı vardı. Yanaklarının tekrar o güzel pembeliğe bürünmesini izlemek için. Ona bir pop orkestrasından daha değerli olduğunu söylemesi gerekiyordu.

Bunu tam olarak söyleme şansı olmamıştı ama Plaza'da parmaklarını gömleğinin içine sokması, yakasına doğru sertçe nefes alması...

O da onu istiyordu.

Alex Plaza'dan eve bir telaş içinde döndü. Vücudu, açık ağzı ve göz kapaklarının arkasındaki kızarmış teniyle tekrar gelme şansı için çılgık atıyordu.

Kendini tuttu. Onun yerine müzik yazma yazılımındaki kayıt düğmesine bastı ve yayını eline aldı. İşi bittiğinde, içinden çıktığında, kaydet'e tıkladı. Bilgisayar ona adını ne koyacağını sordu. Henüz isim vermek istemiyordu ama dosyanın bir isme ihtiyacı vardı. Yazdı:

Bir aşk şarkısı değil.

Ve birkaç hafta boyunca buna inandı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Yıldönümü Konserinden sonra **Gwen**'in hayatı yavaşladı. Jacob ve yeni erkek arkadaşı Nicky ile Central Park'ta güneşlendiği günlerle dolu sakin bir yaz geçirmeyi dört gözle bekliyordu. Gwen Declan'a ne olduğunu sorduğunda, Jacob ona işlerin çok hızlı ilerlediğine dair kısa bir cevap verdi ve konuyu hızla değiştirdi. Ama Gwen telefonunda Declan' isminin yanıp söndüğünü görmeye devam etti. Haziran ayında Gwen, Declan'ın doğum günü yemeğine davet edilmesine aldırmayacağını ima etti, ancak Jacob omuz silkti ve Netflix kuyruğundaki sonraki bölüm düğmesine bastı.

Yeni sezona hazırlanmak için Ava ve Nathan'la haftalık toplantılar yapıyor ve sabahları notalarıyla kilitli bir şekilde çalışıyordu. Her gün, Eylül ayındaki ilk provalarına kadar işleyecek bir saat gibi geliyordu.

Ama Xander Thorne için yaz... Gwen'in söyleyebildiği kadarıyla, yavaştan başka bir şey değildi.

Thorne ve Roses, yirmi şehri kapsayan ve müzik salonlarından dans kulüplerine kadar her yerde çaldıkları bir Doğu Yakası turnesi gerçekleştirdi. Her durakta dinleyicilerine hitap ettiler, Boston Senfoni Salonu'nda klasik müziklerini ve Orlando'daki bir kulüpte eksantrik cover'larını çaldılar.

Mükemmel bir reklamcılar vardı, ya da onları ayarlamaktan ve sosyal medya hesaplarını aktif tutmaktan kim sorumluysa. Provada, plajda, kulüpte çekilmiş resimleri ve videoları. Chelsea, Gwen'i dehşete düşürecek şekilde yine onlarla turneye çıkmıştı. Genellikle Instagram'da Xander'la kulüplerde ya da jakuzilerde yakın otururken çekilmiş fotoğrafları yayınlanırdı ama şu ana kadar hiçbir şey yoktu.

Gwen'in umurunda değildi.

Hem de hiç. Her neyse.

Plaza'da paylaştıkları anı aklından uzaklaştırmıştı. Yanlış hatırladığı bir şeyler vardı. Olmak zorundaydı. "Sıradan biri" değildi, özellikle de onun için. Muhtemelen bir şeyi gözden kaçırmıştı. Belki de adam onu öpmek üzere değildi.

"Gwen, neden kendine gaz veriyorsun?" Mei ona içki içerken sormuştu. "Bunu ataerkilliğe bırak. Xander Thorne Plaza Otel'in tuvaletinde seni yemek üzereydi ve sen benim fikrimi değiştiremezsin."

Xander'ın kendisini sabote etmeye ve oyununu bozmaya çalıştığına dair teorisini Mei'ye anlattı. Mei bunu duymak istemeyince Gwen konuyu, birbirlerinden nefret etmeye başlayan Mei ve Jeremy'ye çevirdi.

Ancak her şeye rağmen, Gwen Instagram'da Xander'a takıntılı bir şekilde çok fazla zaman harcıyordu.

İçini çekti, telefonunu yere bıraktı ve provanın ilk gününde çalacağı parçaya tekrar konsantre oldu. Müziğin aranjöre teslim edilmesi ve yarın akşama kadar dağıtılması gerekiyordu, bu yüzden Mabel'dan bu sabah işaretlerini kontrol etmesini istemişti.

Ve o günün ilerleyen saatlerinde, Ava öğle yemeğinde ona bakacaktı.

Gwen kendini boşanmış bir çocuk gibi hissediyor, ebeveynleri arasında gidip geliyor ve birinin diğerini sormamasını umuyordu. Mabel'a Ava'nın da notlarını gözden geçireceğini söylemeye hiç niyeti yoktu. Belki biraz abartılıydı ama babasının olduğu kadar Mabel'ın da onayını almak istiyordu ve Mabel Gwen'in kendisini utandıracak bir şey yapmasına asla izin vermezdi.

Notlarını bitirdi, uykulu Jacob'a veda etti ve erkenden yola koyuldu.

Popüler bir orkestra dergisi (böyle bir derginin varlığından haberi yoktu) Ekim sayısında yer alacak bir röportaj için onunla temasa geçmişti. Röportajı önümüzdeki Çarşamba günü, ilk provalarından hemen önce yapılacaktı. Hazırlık için bir kitapçıya uğrayıp Ağustos baskısına göz atmış ve kendisine tam olarak ne soracaklarını anlamaya çalışmıştı.

Tabii ki Ağustos sayısında Xander Thorne'dan başka kim yer alabilirdi ki? Tezgâhtar kız dergiyi ona doğru kaydırduğında, Gwen kapakta Xander'ın kırmızı elektrikli çellosunu açmış kollarını görünce donakaldı.

"Çok seksi, ha?" Satıcı kız ona göz kırptı.

Gwen sarsıldı ve derin bir nefes aldı. "O... aslında biraz götün teki." "Öyle mi?" Kız omuz silkti. "Yine de ateşli."

Gwen cüzdanını açtı ve satıcı kızın hâlâ bir yanıt beklediği anlaşılınca ekledi: "Evet, çok seksi."

Bir kafeye gitti ve makaleyi açtı. Xander Thorne ve Stradivarius'unun, Xander Thorne ve Güller'in, Xander Thorne'un kayıt stüdyosundaki resimlerinin devamı. Alex Fitzgerald'dan bahsedilmiyor. Ya da

kemanlar. Klasik müzisyenleri ve enstrümantalistleri hedefleyen bir dergi için bu oldukça maksatlı bir ihmal gibi görünüyordu.

Alex Fitzgerald'ın Vitali'nin Chaconne'unu çaldığı YouTube videosu, Gwen'in Yıldönümü Konseri'nde çalmasından iki gün sonra tüm YouTube hesabı gibi kaldırılmıştı. Alex hakkındaki gerçeği kaç kişinin bildiğini öğrenmek için taradığı Reddit başlıkları gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuştu. Alex Fitzgerald'a dair tüm kanıtlar silinmişti.

Hatta makalede, röportajı yapan kişi ona başka hangi enstrümanları çaldığını sormuş ve keman verdiği cevaplar arasında yer almamış.

Gwen Queens'e giden E trenine bindi ve Mabel saat onda dükkânı açarken dükkâna vardı.

"Her zamanki gibi tam zamanında," diye seslendi Mabel kasanın arkasından.

"Elimde değil." Tezgâhın etrafında bir tur attı ve içinde iki yaban mersinli kek olan bir tupperware'i yere bıraktı.

Mabel kaşlarını çattı. "Sana kaç kez diyetle olduğumu söylemem gerekiyor!"

"Bir kekin zararı olmaz! Dün yapmıştım."

Kapağı açan Mabel inledi. "Yaban mersini mi? Kahretsin, Gwen." İçini çekti ve tezgâhın arkasından birkaç yedek peçete aldı. "Peki, ne yiyorsun?"

Gwen güldü. "Eğer gerçekten istiyorsan ikisini de alabilirsin."

Mabel bir tanesini Gwen'e doğru itti ve kendi kâğıdını soymaya başladı. "Tamam, göster bakalım ne varmış."

Dosyasını açtı ve Mabel'in çalışmasını görmesine izin verdi. Gwen, Green Day'in "Wake Me Up When September Ends" şarkısının yeni bir düzenlemesi olan başlık karşısında dudaklarının gerildiğini gördü. Mabel, Nathan'ın Pops'ta kullandığı müziğe karşı hâlâ büyük bir küçümseme besliyordu. Çiğneyerek ve mırıldanarak notalara eşlik eden Mabel gözlerini işaretlerin üzerinde gezdirdi, sayfaları çevirdi ve yukarı yayların indiği yerde keskin bir nefes aldı. Gwen sessizce durdu, kekini ayırdı ama Mabel bitirene kadar yemeyi reddetti.

Mabel son sayfayı gözden geçirdikten sonra,

"Güzel," dedi. "İyi mi? Değiştirmek istediğin bir şey yok mu?"

"Sayfa dönüşünden sonra bu var. Bence sizin yaptığınız gibi iyi, ama bazı bölüm liderlerinin bunu bir ölçü sonraya taşıdığını biliyorum."

"Taşıyayım mı?"

Mabel başını kaldırıp ona baktı ve kalçasına yaslandı. "olduğunu söylemedim mi?" "Ama iyi olması yeterince iyi mi?"

Mabel omuz silkti. "Bir karar ver. Arkasında dur. Tüm söyleyebileceğim bu." Keki ısırıldı ve inledi.

Gwen ona gelecek haftanın parçaları için ne düşündüğünü gösterdi. Mabel çiğnerken başını salladı, her karara katılıyor, Gwen'in göğsünü güvenle ısıtıyordu.

Kek paketleri atılıp ilk müşteriler içeri girmeye başladığında, Gwen boğazını temizledi ve aylardır konuşmak için can attığı konuyu açtı.

"Geçenlerde Alex Fitzgerald'ın keman öğretmeni olduğunuzu duydum." Kelimeler onu aceleyle terk etti ve cevabı beklerken kalp atışlarını parmak uçlarında hissetti.

Mabel'in kaşları havaya kalktı. Kasaya döndü ve elleriyle meşgul olarak, "Bu ismi nereden duydunuz?" diye sordu.

"Tasadüfen buldum." Mecbur kalmadıkça Ava'dan bahsetmek istemiyordu. "Sen... Sen onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Mabel onunla göz göze gelmedi. "Mağazada o aptal grubun müziğini çalmana neden hiç izin vermediğimi sanıyorsun?"

Gwen gözlerini kırıştırdı. On altı yaşındayken dükkân için teslimatlar yaparken, Thorne ve Roses'ı Mabel'in dikkatine sunmuştu. Dükkân boş olsa bile, şarkılarını dükkânda çalıp çalamayacaklarını her sorduğunda Mabel onu geri çevirmişti.

Kendini toparlamaya çalıştı. "Onunla aranız mı bozuldu?"

Mabel kıkırdadı. "Öyle de denebilir. Beni 'aştı'. Onun sözleri, benim değil. Çay?"

Gwen'in etrafından dolanan Mabel, elektrikli su ısıtıcısının bulunduğu küçük arka odaya gitmek üzere tezgâhtan ayrıldı.

Gwen tökezleyerek onu takip etti. "Bunu neden söyledi?"

"Kısmen doğrudu, değil mi? Onu keman çalarken gördün mü?" Gwen başını sallayarak onu arka tarafa kadar takip etti.

"Muhteşem bir müzisyen. Her zaman kendine çok yüklenirdi ama buna engel olamazsınız. Her zaman birileri 'olmaya' kararlıydı," diye devam etti Mabel. "Gençliğinde tam bir şımarıktı ama ben onun hiçbir şeyini kabul etmedim. Derslere gelmeyi bıraktıktan sonra bile Nathan'ın küçük videoları için daha fazla müzik istemeye devam etti."

Kalbi "Videolar mı?" diye çarptı.

"Nathan ona haftada üç kayıt yaptırıyordu." Mabel çaydanlığın düğmesini çevirirken dilini şaklattı. "Bazen otuz dakika sürüyor. Her zaman yeni

malzeme. Her zaman duyabileceğiniz en kusursuz performansları sergiliyorlardı ama Cuma günü kaydedilen bir video için Alex'in hiç uyumadan kırk sekiz saat çalıştığını biliyordum. Çünkü Çarşamba günü gelip o yepyeni müziği istemişti."

Mabel bardakları indirip sıkıntılı ve sinirli bir nefes verirken, Gwen'in zihni dönüp duruyordu. Alex Fitzgerald'ın Vitali Chaconne'unu gördüğü YouTube hesabı Nathan'ındı. Seksen videonun hepsi.

"Neden haftada üç kez? Ne için bu kadar çok çalışıyordu?"

Mabel dudaklarını birbirine bastırdı. "Sanırım Nathan'ın sözleri şöyleydi: 'Artık dört yaşında değilsin. Senin yapabildiğini artık herkes yapabilir. Bu onu bir üst seviyeye çıkarmanın bir yoluydu, Alex'in o zamanlar tek istediği de buydu. Ona *Juilliard*'ın, bu kayıtlar için gece gündüz parmaklarını kemiğe kadar çalıştırmadan da onu ilerletebileceğini söyledim. Başvurmasına yardım ; orada tanıdığım insanlarla konuştum. Nathan on sekiz yaşında Pops'a katılabileceğini söylemişti ama..."

Gwen yutkundu. "Ama sen onu Pops'ta istemedin. Tıpkı benim gibi."

Mabel tek omzunu silktilti. "Tam olarak senin gibi değil ama evet. Juilliard'daki şansını heba ettiğinde ona çok kızmıştım."

Gwen, aileden sayılabilecek kadar yakın birinin ona bu tür bir baskı yaptığını hayal etmeye çalıştı. Sonra Ava'nın onu ortaokuldayken geri çekip yazları Jersey'de yaşamaya göndererek rahatlamasını sağladığını söylediğini hatırladı. "Ava'nın Alex'in videolarından haberi var mıydı? Nathan'ın onu zorladığını?"

Söylenmesi gereken yanlış bir şeydi. Mabel'ın başı ona doğru döndü, kendini korur gibi hafifçe geri adım attı.

"Ava Fitzgerald'ın Nathan'a ait olmayan orijinal bir düşüncesi düşünüyorsanız onu iyi tanımıyorsunuz demektir. Tabii ki biliyordu."

Gwen eski yaralarını kaşıyordu. Geri adım attı. "Nathan'ın kendisine ait olmayan şeylerden övgü almayı sevdiğini söylemiştin. Alex'i mi kastettiniz?"

"Diğer şeylerin yanı sıra. Başka pek çok şey." Mabel her fincana bir çay poşeti bıraktı. "Kendine dikkat et, canım. Bu yeni fırsat için heyecanlı olduğunu biliyorum. Ama *kimsenin* size neler yapabileceğinizi söylemesine izin vermeyin. Söylese bile

bir iltifat gibi geliyor."

Gwen, Manhattan'a dönerken trende Mabel'in kendisine verdiği bilgiler üzerinde düşündü. Genç Alex'in zaten "biri" olduğundan oldukça emin olduğu halde biri olmaya karar vermiş olması onu çok etkilemişti.

Öğle yemeği için Altıncı Cadde'deki otellerden birinin içindeki restorana geldi ve Nathan'ı Ava'yla birlikte buldu. Derin bir nefes alarak kendini topladı ve Mabel'in kendisinden farklı bir Nathan tanıdığını hatırlamaya çalıştı. *Bu* Nathan ona destek olmaktan başka bir şey yapmamıştı ve kariyeri için çok önemliydi.

"Gwen," diye selamladı onu, ayağa kalktı ve sandalyesini çekti. "Kaza yaptığım için özür dilerim." Yüzü asık görünüyordu.

"Sorun değil." Oturdu ve Ava ona demlikten bir fincan çay doldurdu. "Her şey yolunda mı?"

Nathan ellerini çenesinin altında kavuşturdu. "Konuşmamız gereken birkaç şey var."

Gwen çayını yudumlayarak dilini yakmasına izin verdi.

"Bağışlarımızdan biri ," dedi Ava. Dudakları ve diğer masalara baktı. "Yönetim kurulundaki ilk yılım ve şimdiden yerin dibine sokuluyoruz."

Gwen'in parmakları titredi.

"Hayır, yapma-" Nathan başını salladı. "O kadar da kötü değil," dedi Gwen'e.

"Hemen hemen," dedi Ava çay fincanına doğru.

"Bu sadece sezonda biraz değişiklik yapmamız gerektiği anlamına geliyor. Daha fazla bilet satışı, belki Carnegie bizim için yer bulabilirse başka bir özel konser." Gözlerini Gwen'e çevirdi. "Ve bazı değişiklikler yapmamız gerekebilir."

Gwen çantasındaki notaları, onları işaretlemek için saatlerce çalıştığını düşündü. Önümüzdeki Çarşamba günü yapacağı görüşmeyi düşündü. İlk sandalye parmaklarının ucundaydı ve onu kaybetmişti.

Onlara karşı dikkatli olun. Her şeyinizi elinizden alabilirler.

"Bu... hayır, anlıyorum." Beyaz masa örtüsüne başını sallayarak baktı ve dergiden kimi arayıp haber verebileceğini merak etti. Jacob'a Heights'tan taşınmayı henüz göze alamadıklarını söylemesi . Bir yatak odası kapısının olmasını dört gözle bekliyordu.

"Ah, tatlım, hayır," dedi Ava onun elini tutarak. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Pops'a son on yılda her şeyden daha fazla iyi basın getirdin."

Göğsündeki gerginliğin gevşediğini hissetti.

"Hayır, Gwen. Emin olduğumuz tek şey sensin." Nathan ona gülümsedi. "Ama hâlâ değişmekte olan birkaç şey var."

Başını salladı ve "Bu hibe ne kadar önemliydi?" diye sordu.

"Bırak da bunu biz düşünelim," dedi Ava. "Sen sadece provalara ve görüşmeye odaklan. Çarşamba, değil mi?" Gwen başını salladı, titreyen parmaklarıyla çayına süt karıştırmaya çalışıyordu. "Alabildiğimiz kadar çok reklama ihtiyacımız olacak. *Times*'daki arkadaşımın temas halindeyim. Sizi bir yerlere sıkıştırabileceklerini umuyoruz."

Gwen yine dilini yakmayı başardı. "*New York Times* mı? Ciddi misin?"

"Sadece küçük bir tanıtım, belki Eylül konserinin olduğu hafta." Ava bir parça ekmeği yırttı ve üzerine ikram edilen tereyağının yarısını sürdü. Eğer Gwen daha önce ne kadar stresli olduğunun farkında değilse, bu onun bir göstergesiydi.

Nathan Ava'nın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra ofisine döndü. Ava "Wake Me Up When September Ends" şarkısındaki yay işaretlerine baktı ve Mabel'in yayının aynısından bahsedince Gwen dilini zorunda kaldı.

"Size kalmış ama ben olsam bunu daha sonraya alırdım. Burada" - Mabel'in tam ölçüsünü işaret etti - "allegroyu desteklemek daha kolay olur. Kemanlara hazırlanmaları için zaman verin."

Gwen başını salladı ve sonunda işaretini silerek müziğin ilerleyen bölümlerine değiştirdi.

Günün geri kalanını yürüyerek geçirdi ve Pops'un fonlarının bu kadar büyük bir kısmını kaybetmesi fikrini bir araya getirmeye çalıştı. Yukarı Doğu Yakası'nda dolaştı ve her zaman yaşamak istediği mahalleyi gezdi. Jacob'la bazen en şık kıyafetlerini giyer, birbirlerine Vivienne ve Princeton the Fourth diye hitap eder, Yukarı Doğu Yakası'nda yürür ve yüksek sesle çıktıkları tüm ünlüler hakkında konuşurlardı. Bir keresinde Jacob köpek bakıcılığı işi aldı ve evlat edindikleri Bichon-poodle karışımı köpeği mahallede gezdirmeye başladılar ve anlatılarını genç Waffles'ı komşunun pug'ıyla daha fazla sosyalleştirmek isteyen bir çift olarak değiştirdiler.

Park'ta, Yukarı Doğu Yakası'nda bulunan ancak fiyatları Aşağı Doğu Yakası'nda olan, şehrin en iyi takolarından bazılarının sahip bir taqueria vardı. Bir bankası varmış gibi davranırken bankayı batırmak istemeyen insanlar için mükemmel bir yer. Öğle yemeğinde sadece çorba ve bedava ekmek yemişti, bu yüzden bir saat sonra yine açlıktan ölüyordu. Birkaç taco almak için uğradı.

Şehir merkezine dönmeden önce Broadway Ligi'nin softball maçlarını izlemeyi planlayarak Central Park'a gittiler.

"İki al pastor lütfen," diye cıvıladı kasiyere, banka kartını çıkardı.

Yaşlı kadın başını salladı. "Üzgünüm tatlım, geçen ay sadece nakit ödeme sistemine geçtik."

Gwen ona göz kırptı. "Ah. Gerçekten mi?" Jacob'la buraya dönmelerinin üzerinden gerçekten de bir aydan fazla zaman geçmiş miydi?

"Yan bir ATM var."

Gwen tereddüt etti. Dokuz dolarlık taco için dört dolarlık ATM ücreti. Keşke gelecek ay olsaydı. Birinci başkan olarak ilk maaşını birkaç hafta içinde alacaktı. Gerçi bu noktada maaş çekine pek güvenemezdi.

"Tamam, ben..."

Tezgâhın üzerinde gıcır gıcır bir yirmi dolarlık banknot belirdi. Gwen banknotu, onu üreten uzun, nasırlı parmaklara ve arkasından uzanan ön kola kadar takip etti. Boynunu çevirdiğinde, tanıdık omuzlar üzerine sıkıca çekilmiş gri bir tişört gördü.

Xander Thorne tacolarının parasını ödeyip sırttan işyeri sahibinden para üstünü alırken çaresizce durdu. Adamın bahşiş kavanozuna bir dolar atıp kalanını cebe indirmesini izlerken dili damağı kurumuştı.

Teşekkür ederim.

Teşekkür etmek söylenecek en doğru şeydi, değil mi? Ya da bir dahaki sefere ben seni alırım-

Hayır, hayır. Bir dahaki sefere olmaz.

"Neden buradasın?"

Bunu. Söylemeyi seçtiği şey buydu.

Kara kaşlarını kaldırarak ona baktı ve "Taco mu istedim?" dedi.

"*Bu gece Tampa'da, yarın Atlanta'da* turnede falan olman gerekiyordu, değil mi?"

Yaşlı kadın bileti üçüncü kez ona doğru salladığında, üzerinde sipariş numarasının yazılı olduğu bileti ona uzattı. Bilet parmaklarının arasında buruştu.

"Şehirde bir konser için teklif aldık, bu yüzden bazı konserleri iptal ettik."

Ona baktı. Çok yakın duruyordu. Kolunun sıcaklığını hissedebiliyordu. Bir müşteri tezgâha doğru ilerlemeye çalıştığında Gwen sıçradı.

"Teşekkür ederim... Bunu yapmak zorunda değildin. Size geri ödeyeceğim...." Kadın bu fırsatı değerlendirerek teslim alma bankosuna doğru ilerledi. Adam da onu takip etti ve kadın onun elindeki sipariş fişini fark etti.

"Buralarda mı yaşıyorsun?" diye sordu, gözleri onu takip ediyordu.

Neredeyse gülecekti. "Ah, hayır. Hayır, ben şehir dışında yaşıyorum." Adamın 72. Cadde'nin kuzeyine hiç gitmediğinden şüpheliydi. "Ben sadece"-*burada param varmış gibi dolaşmayı severim-zenginleri izlemeyi severim-kendime Vivienne demeyi ve sarkık şapkalar takmayı severim*-"taco istedim," dedi sonunda, onu yankılayarak.

Başını salladı, gözleri ağzından daha çok şey söylüyordu -ağzına *bakma-neredeyse* söylemediği şeyleri duymuş gibiydi. Parmakları makbuzunun köşesiyle oynuyordu. Ona az önce keman öğretmeniyile kahvaltı ettiğini ve annesiyle öğle yemeği yediğini söylemek için garip bir istek duydu, ama bunun pek iyi gitmeyeceğini hissetti.

"Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sordu, gözlerini 492 yazan kâğıt parçasına dikerek.

Gwen yutkundu. "Ne üzerinde çalışıyorsun?" sanatçıların birbirlerine karşı kullandıkları ifadelerden biriydi. Nihai bir hedefi olmayan, sadece yaratma ve geliştirme arzusunu ima eden bir şeydi. İnsanların bunu daha önce de kullandığını duymuştu ama kendisine hiç doğrudan ne üzerinde çalıştığı sorulmamıştı.

"Hiçbir şey yok. Yani, Pops Çarşamba günü yeniden başlıyor, yani o da var..."

Aşçıya baktı, daha hızlı çalışmasını istiyordu.

"Hazır hissediyor musun?" diye sordu, gözlerini ona çevirerek. "Tüm işaretlerin tamam mı?" Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve şimdi onun birdenbire çenesinde hayal ettiği ağız dolusu dudaklarına bakıyordu. Yıldönümü Konseri gecesi Mei o kabinde olmasaydı neler olacağını merak ediyordu...

"Evet." Sırıttı ve çantasını okşadı. "Yeni bitirdim."

Gözleri çantasına kilitlendi ve aptalca bir nedenden dolayı dosyayı çıkarıp açtı. Sanki ona inanmayacaktı, bu yüzden ona gösterme ihtiyacı hissetti.

Başını ilk sayfalara eğdi, tersinden okumaya çalıştı. Ona baktı, sessizce sordu. Gwen dosyayı çevirdi ve çalışmasını ona doğru uzattı, tıpkı bir üçüncü sınıf öğrencisinin elmasını uzatması gibi.

Parmakları müziğin içinde kaydı, çıtaların üzerinde sürüklendi ve dinlenmelerde durakladı. Nefesinin yay işaretleriyle senkronize olduğunu, inişlerde nefes alıp çıkışlarda nefes verdiğini hissetti. Bir sayfayı çevirdi ve durakladı, yukarı sildiği ve bir ölçü sonra yerine koyduğu yere göz kırptı. Bu kararın hayaleti hâlâ sayfalarda kurşun lekeleri halindeydi.

"Kendinden şüphe etmene ne sebep oldu?" diye mırıldanarak bir önceki sayfaya döndü ve tüm ilerlemeyi tekrar izledi.

Böyle bir şey olamaz. Üç kişi, hepsi de inanılmaz müzisyenler, hepsi de Gwen'in ekseninde birbirine bağlı, hepsi de müziğin aynı noktasına odaklanmış. Ava'nın mantığını ona yineledi.

"Bir sonraki cümleyi daha iyi destekliyor. Tüm grup için allegroyu çalmak çok daha kolay."

Gözleri sayfaya dönmeden önce ona baktı. "Annem buna çoktan baktı."

Nefesi kesildi. "Evet, bu öğleden sonra tanıştık." Gwen çantasını omzunda kaydırды. "Çoğu kemancının allegrodan önce bir nefes almayı takdir ettiğinden bahsetti."

Kıkırdadı, gözleri hâlâ sayfadaydı. "Çoğu kemancı belki. Ama Manhattan Pops'un belli bir kalitede kemancıları istihdam etmesi gerekiyor, değil mi?" Alay etti. "İyi eğitilmiş yirmi iki müzisyenin hepsi aynı anda yaylarını sallayamaz mı?"

Damarlarında bir memnuniyet kıvılcımı hissederek gülümsemesini bastırdı. *Alex Fitzgerald onun işaretlerine katılırdı.* Ama ona yardım etmek için ne gibi bir nedeni olduğunu da merak ediyordu. Belki de ona yardım etmiyordu. Birdenbire, onun kendisini sabote etmesine fırsat vermeden dosyayı geri almak için sabırsızlandığını hissetti. Eliyle işaret etti ve o da geri verdi.

El yordamıyla çantasına yerleştirdi. Birbirlerinin üzerine konuşana kadar uzun bir süre sessiz kaldılar.

"Konser ne zaman-?" "Sen ne-? Özür dilerim."

"Özür dilerim." Yüzünü buruşturdu ve derin bir nefes alarak onun saçlarını geriye itmesini izledi. "Konser ne zaman?" diye tekrarladı.

"Cumartesi, ama provalar için erken geldik" demeden önce bir süre ona baktı.

Başını salladı. "Kulağa büyük geliyor. Çok heyecan verici." Çantasını omzunda kaydırды. "Ne... nerede?"

"492 ve 493!" Aşçı çantalarını pikap tezgâhının üzerine fırlatınca yerinden sıçradı. Xander ikisini de yakaladı.

Ona tekrar teşekkür edip kaçmak üzereyken elini onunkine uzattı. Daha sık medeni sohbetler yapabilecekleri fikriyle midesinde bir şeyler kıpırdandı.

"Şehirde ne kadar kalacaksın?" Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz öyle şiddetli bir eflatun tonunda kızardı ki, neredeyse üzerinden buhar çıktığını hissedebiliyordu.

Cesurca adamın bakışlarıyla buluştu ve gözleri onu izlerken, köprücük kemikleri, dudakları ve az önce öptüğünü hayal ettiği çenesindeki o yer üzerinde gezinirken adamın gözlerine gömüldü.

"Pazar günü Florida'ya dönüyoruz." Hâlâ çözmesi gereken bir bilmece varmış ve çözecek zamanı kalmamış gibi ona bakıyordu.

Gwen başını sallayarak ona gülümsedi. "Taco için teşekkür ederim." Çıkışa doğru bir adım attı ve sonra bedeni onun izni olmadan geri döndü. "Şu anda ne yapıyorsun? Takılmak ister misin? Ya da biraz takılmak?"

Kendini titreşen bir keman teli gibi hissediyordu. Gözleri onun üzerinde gezindi ve o sessizlikte okyanusa doğru yürümeyi ve bir daha asla geri dönmemeyi düşündü.

"Bu... Üzgünüm, bu garipti. Kemanım bile yok-"

"Kemanım var," dedi hızla, ona doğru bir adım atmak ister gibi göründü ama kendini durdurdu. "Elektrikli ama." Bakışları parlaktı. İstekliydi.

Yutkunarak, "Hiç elektro çalmadım," dedi.

Dudakları birbirine yapıştı ve adam ölçülü bir nefes alırken kadın onu dinledi. "Sen de ister misin?"

ONUNCU BÖLÜM

Dairesine kadar on beş blok yürüdüler. Onun için tacolarını tuttu. Gwen midesinde bir savaş varmış gibi hissediyordu. Artık hiç aç değildi, sadece midesi bulanıyordu.

Konuşmadılar. Yürürken ona bakmadı.

Şaşırtıcı bir şekilde 84. Cadde ve Park'ta oturuyormuş. Yani 72. Cadde'nin kuzeyine gitmediği konusunda yanılmış.

Artık bunların hiçbir önemi yoktu çünkü Xander Thorne'la birlikte asansöre binmiş, sekizinci kata çıkıyorlardı. Kapılar kapandı ve o da çelikteki yansımalarına baktı.

Tanrım, aptal gibi görünüyordu. Tayt ve Converse'le, güzel bir üstle. Neden bugün öğle yemeğinde elbise giymemişti? Genelde giyerdi. Saçları da savrulmuştu.

Asansör taco gibi kokuyordu.

Koyu renk kot pantolonu ve gri tişörtüyle onun yanında duruyordu. Bulanık yansımada çok uzundu.

"Burası güzel bir bina," diye ciyakladı.

Adam başıyla onayladı. "Geçen yıl taşındım."

Başını garip bir şekilde salladı, sanki bir kez sallamak yeterli değilmiş gibi.

Kapılar açıldı ve eli kapıları tutmak için uzandı, böylece önce o dışarı çıkabildi. Onu sol tarafa yönlendirdi ve sessiz koridorda şingirdayan anahtarlarını çıkardı. Kilit tıkladığında boğazı kurumuştı ve adam kapıyı tekrar onun için açık tuttu.

Neye bulaştığına dair hiçbir fikri yoktu. Xander Thorne onunla medeni bir konuşma mı yapacaktı? Xander Thorne onunla "jam" yapmayı mı kabul ediyordu?

"Jam "in müzik dünyasında "takılmak" demenin havalı ve argo bir yolu olabileceğini fark edince bir an için aklı karıştı. Bu da midesinin hiç de hoş olmayan bir şekilde bulanmasına neden oldu.

Daireye girdi. Sağdaki mutfak modern aletler ve koyu renkli tezgahlarla doluydu. Hemen ileride, deri koltukların Gwen'in duvara monte edilmiş olarak gördüğü en büyük televizyonun bulunduğu oturma alanı.

Arkasında bir poşet kırıştı ve döndüğünde adamın paket servisi mutfak tezgâhına koyduğunu ve anahtarlarını yere attığını gördü.

"Bu taraftan," demeden önce hızla ona baktı ve onu küçük bir koridora götürdü. Kapılardan biri yarı kapalıydı ve aralıktan büyük bir yatağın kenarını seçebiliyordu. Adam onu ikinci odaya, bir müzik stüdyosuna götürürken kadın bu görüntüyü silkeledi.

Işıklar açıldığında Gwen sessizce nefes aldı. Duvarlardan sarkan enstrümanları, odanın kenarlarını kaplayan ses geçirmez köpüğü ve köşede ekranlar ve mikrofonlarla dolu büyük bir masa gördü.

"Thorne ve Roses için kayıt yaptığınız yer burası mı?" diye sordu, omzunun üzerinden dönüp onu hâlâ kapıda görünce.

"Hayır, bunun için stüdyoya gidiyoruz. Bu sadece..." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Kendiminkini."

Başını salladı ve sorularının geri kalanını ısırarak cevapladı.

Stradivarius odanın köşesinde, pencerenin yanında duruyordu. Gwen bir ay gibi çelloya doğru yöneldi, parmaklarını boynunda istediği gibi gezdirmeye cesaret edemiyordu. Duvarlara baktı. Bir çello denizinin arasında yalnız bir elektrikli keman.

Tam ondan çelloyu indirmesini isteyecekti ki gözü Thorne and Roses'ın videolarında ve konserlerinde çaldığı çelloya takıldı. Orkestra dergisinin kapağında elinde tuttuğu çello. Telleri olan bir çubuktan ibaret olan elektrikli bir çello. Terleyip saçlarını savururken bacaklarının arasında tuttuğu, üzerinde siyah işaretler olan kızgın kırmızı bir renkti.

Şimdi Gwen'in parmakları uzanıyor, yan tarafı okşuyor, dirençlerini hissetmek için telleri parmaklıyordu.

Onun yanında durduğunu hissetti ve kızarak elini bıraktı. "Özür dilerim."

"Onu oynamak ister misin?"

Kadın başını ona çevirdi ve adam yere baktı. "'O mu?'" diye kıkırdadı. "Elektrikli çellonuz bir dişi mi?" Kadın kaşlarını kaldırarak ona baktı.

Gözlerini kaçırdı, solgun teninde küçük bir kızarıklık belirdi. "Ruby," dedi sessizce, çelloyu duvardan alıp yayını kavrayarak. "Enstrümanlarına isim vermiyor musun?"

Enstrüman. Tekil.

"Hayır."

Ona şüpheci bir bakış attı.

"Sanırım," diye tökezledi, gözlerini devirdi. "Sanırım kemanıma 'Squeaky' derdim. Ama..." Yere bakarak güldü. Adamın göğsünden kakhaha olabilecek bir gümbürtü duydu. "Ama ben... bilirsin işte" -eliyle işaret etti- "bir oda dolusu kız arkadaşım var."

Adam kekeleyerek bir kakhaha attı ve kadın dönüp ona baktı. Güldüğünde yüzü daha gençti. Elektrikli çelloyu - "Ruby"- odanın ortasına taşıdı ve bir sandalye getirdi. "Kız arkadaşlarla dolu bir oda," diye mırıldandı gülümseyerek. Yukarı baktı ve kemanı işaret etti. "Bu Victor'un."

Sırıttı ve "Yani ayrımcılık yapmıyorsunuz?" dedi.

Bir ipi çözmeye başladı, gözleri ellerine odaklanmıştı. "Victor bacaklarımın arasına girmiyor."

Gülümsemesi kakhahaya dönüştü. Geri almaya çalıştı, tekrar nefes aldı ama sırtışı silinemedi.

Çellonun fişini taktı, amfinin birkaç düğmesini çevirdi ve ona oturmasını işaret etti. Titrek dizlerinin üzerinde ona doğru ilerledi ve sandalyenin en ucuna oturdu. Adam yayı ona uzattığında parmakları birbirine değdi ve kızın yüzü kızarmadan yayı tellerin üzerinde gezdirdi ve hoparlörler şarkı söylemeye başladı. Gülümsedi, müziği burada, elleri ve parmaklarıyla yapıp başka bir yere gönderebilmesinden büyülenmişti.

Altındaki zeminin titreştiğini hissederek bir gam çaldı. Yayı ince enstrümanın üzerinden çekerek Bach'ın Çello Süitlerinin başlangıcını çaldı. Birkaç notayı kaçırınca güldü ve amfinin her hatayı algılamasını dinledi.

Müzik mabedinde Bach'ı parçaladığı için özür dilemek üzere ona baktı ve onu hâlâ solunda durmuş, gözleri parmaklarını izlerken buldu. Onu görebilmek için başını eğmesi ve tüm dikkatini onun göz hizasındaki kasıklarına vermemesi gerekiyordu.

"Ruby harika," diye karar verdi, tekrar enstrümana bakarak. "Turnede çaldığın mı?" diye sordu masumca, sanki zaten bilmiyormuş gibi.

Adam cevap vermeyince ona doğru baktı. Sarsıldı ve dedi ki, "Evet. Ve diğerleri."

Bilgisayara doğru ilerledi, eğildi ve ekran açılana kadar fareyi salladı. Karmaşık bir programdaki birkaç düğmeye bastı.

ve Gwen diğerk ekranda bir nota programının açık olduğunu gördü.

"Tekrar çalacak mısın?" dedi, sonra amfiye atladı ve kadrnlarla oynadı.

Ayağa kalktığında, yayı tellerin üzerinden çekti ve tüm oda sallandı. Geniş gözlerle ona baktı ve "Kahretsin, bu çok gürültülü" dedi.

Gülümsedi ve Bach'ın Çello Sütlerini tekrar çaldı. Bu sefer notaları daha iyi ama her vuruşta oda titreştiği için çaldığı şeye konsantre olamıyordu.

Durakladı ve onu bilgisayar koltuğunda oturmuş, dizlerinin üzerine doğru eğilmiş bir şekilde izlerken buldu.

"Komşularınız hiç şikayet ediyor mu?" diye sordu.

"Evdeyseler duvarlara vururlar." Omuz silkti. "Ya da polisi ararlar."

Kadın güldü ama adam tamamen ciddiymiş gibi görünüyordu. Omzunun üzerinden notaların bulunduğu bilgisayara baktı ve "Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sordu.

Bilirsin, sanatçıların yaptığı gibi.

Kadının bahsettiği bilgisayar ekranını görmek için döndü. "Bu öğleden sonraki prova için birkaç şey." Fareyi aldı ve yeni bir pencere açtı.

"Prova ne zaman?" "Yirmi dakika önce."

Masaüstünde tıklamaya devam ederek ona baktı.

"Özür dilerim, seni tutmamalıydım-"

"Hayır, hayır. Zaten hepsi 'acele et ve bekle'den ibaret." Bir düğmeye bastı ve bir şeyler yazdırmaya başladı. "Bir şeyler okumak ister misin?"

Onun Pops provalarına ne kadar sık geç kaldığını, Ray-Ban'leriyle içeri daldığını ve Nathan'a "Bize katıldığınız için teşekkürler Bay Thorne," dediğinde alaycı bir gülümseme takındığını düşündü. Alex Fitzgerald'ın bir provaya hiç geç kalıp kalmadığını merak etti.

Zamanlamayla ilgili azarlayıcı sözlerini yuttu ve sonunda bir müzik sehпасını önüne getirdiğinde sorusunu duydu.

"Elbette," diye ciyakladı. "Bu grubun çaldığı bir şey mi?" iTunes'dan indirdiği ve yazıcıdan topladığı müzikleri ezberlediği için buna deşifre diyebileceğinden emin değildi ama bunu bilmesi gerekmiyordu.

"Hayır, bu yeni." Sayfaları sehpanın üzerine bıraktı ve amfiye geri dönerek düğmeleri çevirdi.

Başlıksız sayfaya baktı. Ne tempo işaretleri, ne de yay işaretleri vardı. Sadece bir asa üzerinde sekizlik notalar ve üçlüklerden oluşan bir telaş. Sandalyesine dönüp ona baktı ve elini tekrar saçlarında gezdirdi. Saçlarının yerine tam olarak nasıl oturduğunu izledi, çabaları boşunaydı.

"Tempo nedir?" diye sordu.

Parmaklarından başını kaldırdı ve birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Öyle bir şey yok. Parça... henüz mevcut değil. Sana ne doğal geliyorsa onu yap." Yutkundu ve onun gözlerini tutarak, "Merak etme. Bu bir aşk şarkısı değil."

Dudakları kıpırdadı ve o da gülümsediğini hissetti.

Gwen notalara baktı. Yüzünü kurtarmak ve hata yapmamak için çok düşük tempoda çalmak istiyordu. Ama ilk birkaç ölçü notaların ve arpejlerin girdabında birbirine karışıyordu.

Yayı Ruby'nin tellerine yerleştirdi ve tempo için kalp atışını seçti, yayı sürükleyerek hoparlörlerin ona mırıldanmasını dinledi. Rüzgâr gibi kıvrılan ve soğuk gibi ısırın kızgın bir melodi.

Ve sonra huzur. Gwen ölçünün sonuna bir *rallentando* yerleştirdi, sesi bir sonrakine akıtarak gerilimi yatıştırdı.

Başka bir fırtınaya doğru hızlı bir çekiş, ama daha sakin, yapıyla birlikte. Sonra gözleri bir sonraki sayfaya kaydı ve yağmur gibi hızlı ritimlerle notalanmış parmak vuruşlarını buldu.

Yavaşladı, parmaklarını yayı koparmak için serbest bırakmaya çalıştı ve parmakları telleri çekerken, elektrikli bas havayı notalar ve ritimlerle titreştirirken yeniden hızını buldu.

Yaya hızlı bir dönüş -Gwen bunun ani olması gerektiğini söyleyebilirdi; yağmur damlası ritmi cümleyi tamamlamadı bile.

Sonu yükseldikçe nefesinin kesildiğini hissetti. Başka bir arpeje doğru zorlu bir ilerleme, aşağıya, aşağıya, alçak ve neredeyse tamamlanmamış bir şeye doğru beceriksizce.

Sonra tonik, çözüm. Ve sonra barış.

Sessiz. Gwen sayfaya baktı, nasıl tamamlandığını merak ediyordu. Bu kadar uzun süre ağırlaştırıcı ifadeler kullandıktan sonra, bu kadar yumuşak bir şekilde bitirmek... Bir kazayı atlamadığını iki kez kontrol etti.

"Yaklaşabildim mi ki?" Güldü ve ona döndü.

Dirseklerini yine dizlerine dayamış, vücudu başka bir yerde olması için ona yalvarıyormuş gibi öne eğilmişti. Gözleri koyu kahverengiydi ve kadının yüzüne kilitlenmişti.

"Neden ello yerine kemanı seçtin?" diye sormadan önce onun boğazının hareketini ve dudaklarının birbirine yapışmasını izledi.

Ona baktı, boynu onu görebilmek için sağa doğru bükölmüşüü.

"Kemanda daha iyiydim," diye fısıldadı.

Bakışlarını kaçırđı, adamın bakışları altında kendini çok açık ve savunmasız hissediyordu, midesinde bir şeylerin döndüğünü hissediyordu, alçak ve karanlık. Müzik gibi.

"Peki ya sen? Neden keman yerine çelloyu seçtin?" diye sordu ona bakarak.

Duraklama anında adam derin bir nefes aldı, o da aynısını

yaptı. "Kemanda daha iyiydim," diye yineledi.

Gözlerini kırpıştıtararak ona baktı ve gözlerinin yüzünde gezinmesini izledi. *İşte oradaydı.* O zaman onda Alex'i görebileceğini düşündü. Mükemmeliyetçi, her zaman daha iyi bir şey olmak için çabalayan biri. Küçük bir sorun bulduğunda ello Sütlerini baştan başlatan kişi. Xander abalamazdı. Xander'ın kendini kanıtlamaya ihtiyacı yoktu.

"Tekrar oynatır mısın?" diye sordu.

Müziğe tekrar göz attı ve başladı, tonlama ve vibratonun çok farkındaydı. Ve adamın gözleri onun üzerindeydi. Başladı. Nota okurken sayfadan başka hiçbir şeye odaklanamıyordu. Ama şimdi daha rahat olduğu için, onun yaptığı her küçük harekete ve bunun doğru ya da yanlış yaptığı anlamına gelip gelmediğine odaklandı.

Adam aniden ayağa kalktı ve kadının sesi kesildi. Amfinin yanında diz çöktü, düğmeleri çevirdi ve sonra bilgisayarın üzerine eğilip birkaç programa tıkladı. "Hissetmiyorsun, değil mi?"

"Pardon?"

"Tekrar oynat," diye mırıldanarak yeni bir ekrana geçti. Ona döndü, yaklaştı ve saçlarını geriye doğru itti. "Her şey çok hassas. Hissetmiyorsun." Ona baktı, öne doğru oturmuş, neredeyse sandalyeden düşecekmiş gibi duran duruşuna dikkat etti. "En baştan başla."

Müziğe, arpejlere ve kayan ritimlere geri döndü. Yayı tellere yerleştirdi ve oda gürlledi. Nefes nefese kaldı. Her şeyin sesini açmış, odayı sallıyordu.

Güröltüden irkilerek yeniden başladı. Polisler yakında burada olacaktı. Titreşimlere karşı omuzları gerildi.

"Hayır," diye seslendi sesin üzerinden. Yayı çekti, ama titreşen bir yankı vardı. "Bu kadar gergin olmana gerek yok."

Tekrar denedi ve adam onu ve çelloyu geriye, hoparlöre daha yakına çekerken sandalye sarsıldı. Çellonun yayının zıplayarak garip bir çığlıkla tellere sürtünmesiyle çıkan cırtlak sesin altında nefes nefese kaldı.

Hoparlör sırtına gelecek şekilde onu çevirdi ve omurgasına doğru bağırdı. Kulağına konuştu. Adamın vücudunun sandalyesinin arkasına yaslandığını hissedebiliyordu.

"Bu senin yarattığın bir şey," diye fısıldadı, bastırarak kadar yüksek bir sesle. Uzandı ve çellonun boynundaki bir teli kopardı.

-Ses odanın içinde yankılanıyor. "Hissedebiliyor musun? Burada mı?" Sırtında, kürek kemiklerinin arasında bir parmak.

Titredi. Ve titreşimlere odaklanarak başını salladı.

Adamın iki eli de kadının omuzlarına indi, avuç içleri gömleğinin içinde sıcacıktı. "Gergin olduğun yer burası. Buraya odaklanma."

Cildi karıncalandı, ürperti kollarından parmaklarına doğru aktı. O biliyordu. Onun tam gerginliğini fark etmişti.

Yayı tellere yerleştirdi, sol eli sapın üzerindeki yerini yeniden düzenledi ve parçayı tekrar denedi. İlk dört ölçüyü kalbi kulaklarında atarak tamamladıktan sonra sol eli omzundan aşağı kayarak kolunu bileklerine kadar dolandı. Başparmağı bir daire çizdi ve sesi kulağını okşadı. "Rahatla."

Onun hakaretini hatırladı: *Çelloyu metro direği gibi tutuyor.*

Tutuşu gevşedi ve parmaklarındaki nasırlar tutuşunu telafi edemediği için birkaç notayı kaçırdı. Başını salladı, kendine kızgındı.

"yok. Tekrar çal."

Mabel ona hiç öğretmemişti. Bir parçayı bitirmesine izin verir, sonra notlar alır ve nasıl daha iyi yapabileceğini gösterirdi. Hiç bu kadar uygulamalı olmamıştı. Kısa bir an için Mabel'in ona nasıl öğrettiğini merak etti.

Baştan başladı, sol eline odaklanarak gevşedi. Parmaklarını ona hatırlatmak için bileğinde hafifçe tuttu, vücudu onun üzerinde geziniyordu, diğer eli hala omzundaydı. Adam onu tekrar durdurmadan önce bu sefer fingerpicking bölümüne kadar geldi.

"Tekrar çal. Bundan korkmayın."

Kaşlarını çattı, bu sefer neyin yanlış olduğundan emin değildi. Yay sürüklendi ve ikinci ölçüden sonra onu durdurdu. Tam da ona, yayını

Bırakın oynasın, dedi ve kızın üzerinden kalkarak hızla bilgisayara doğru döndü.

"Farkı duymanı istiyorum," dedi, düğmelere tıklayıp başka bir sayfa açarak. Onun kırmızı bir düğmeye basışını ve ekranda bir kayıt çizgisinin düz bir çizgi çizerek ilerleyişini izledi. Adam uzanıp bir teli kopardı ve programdaki titreşimi izlediler.

Müziğe geri döndü ve kayıt yaptıklarının farkındalığı onu bunalttı. Canlı performansta olmayan bir baskı . Bir nefes aldı ve parmaklarının hafifçe hareket etmesine izin vererek bileğini serbest bırakmaya odaklandı.

Bu sefer sonuna kadar gitmesine izin verdi ama hemen yeniden başlamasını söyledi. "O çekim artık geride kaldı. Sen o çekimden daha iyisin."

Başını ona doğru çevirdi ve ters ters baktı. "Öyle mi?" Ses tonu iğneleyiciydi. "Teşekkür ederim."

"Öylesin," dedi basitçe. "Ama kimin dinlediği konusunda endişelenirsen, asla tam anlamıyla oynayamazsın." Sandalyenin yanında durdu, onun üzerinde yükseldi ve konuşurlarken onu vücudunun tamamen farkında olmaya zorladı.

Nefesi hızla geliyordu ve Plaza'yı tekrar merak etti. Yarıda kesilmemiş olsalardı ne olurdu? Onun kendisini istediği gibi o da onu istiyor muydu?

Adamın gözlerinde bir şey karardı ve kadın baktığını fark etti. Kendini silkeledi ve artık neredeyse ezberlediği notalara geri döndü.

Tam yayı çekmeye başladığında elleri omuzlarına geri döndü, avuç içleri dışa doğru yuvarlandı, parmakları trisepslerinin üst kısımlarına doğru fırçaladı. Tüyleri diken diken oldu.

Başlangıç bölümündeki sinirli arpejlerin ima ettiği kadar öfkeli ve kaşıntılı hissediyordu. Tellerin üzerinde dans ediyor, sol parmaklarını hafif tutuyor ama sinirli bir şekilde ilerliyordu.

"Evet," diye kulağına nefes verdi. Kadın, adamın dudaklarının teninde gezinen hafif fısıltısını hissetti. "Güzel." Sol eli omzunda gezindi. "Ne kadar sinirli olursan ol" -parmakları nabzında gezindi- "boynuna karşı nazik olmalısın."

Gwen yutkundu. Ve onun bunu hissedebildiğini biliyordu. Müziği daha önce hiç böyle hissetmemişti. Sanki onun bir parçasıymış gibi. Sanki vücuduna bir şeyler yapabiliyormuş gibi. Ya da belki de bu sadece onun huzurunda olmaktan kaynaklanıyordu.

Arpejlerden dans ederek çıktı ve bir sonraki bölüm için yavaşlayıp yayı yumuşak bir şekilde çekerken, adamın parmaklarının boğazına hafifçe vurduğunu hissetti

sol eliyle birlikte.

"Devam et."

Kız bir sonraki bölüme geçerken arkasına geçti - ilkinden daha az vahşi ama yine de bir kasırğa. Ve sonra onun arkasındaydı. Kadının sırtı ile sandalyenin arkası arasındaki boşluğa sığıyor, kalçalarını kadının iki yanına koyarak oturuyor, elleriyle kadının kalçalarını sabitliyordu.

Yay gıcırdadı ve hoparlör arkalarında gürledi. "Her şey yolunda," diye mırıldandı boynuna. "Bunu birlikte yapalım."

İstemedi en baştan başladı. Adamın nefesini teninde, parmak uçlarını belinde hafifçe hissedebiliyordu. İkinci ölçü boyunca ilerledi, bunun bitmesini mi yoksa sonsuza kadar devam etmesini mi istediğinden emin değildi. Ve sonra öne doğru eğildi, göğsünü omurgasına dayadı, vücudunu ileri ve sonra geri itti.

Onu götürüyorum.

Müzisyenlerin yaptığı gibi.

Alex Fitzgerald'ı düşündü, gövdesi kemanla birlikte bükülüyordu. Hilary Hahn'ın dirsekleri zor kıtalar boyunca eğiliyordu. Yo-Yo Ma'nın kapalı gözleri ve titreyen başı.

Adamın kaburgalarının genişlediğini, müzikle birlikte nefes aldığını hissedebiliyordu ve sonra adam bu şarkının okyanusundaki dalgalar gibi tekrar onun içine yuvarlandı. Onu uyutuyordu.

Adamın göğsünden omurgasına doğru uğuldayan müziğin titreşimi sarhoş ediciydi. Onun bedenine karşı kendi ritmini buldu, gözleri daldı. Vücutları duyusal bir şekilde birlikte yuvarlanıyordu. Toplama bölümünde, sağ elinin beline vurduğunu hissetti, bilinçli olsun ya da olmasın, vücuduna karşı notaları buluyordu.

Ve sonra.

Ve sonra.

Nefesi boynunda. Yüzü yavaşça saçlarına dönüyor. Dudakları teninde geziniyor, ellerindeki yay gibi sürükleniyor.

İç çekti, oda onu yuttu. Onu bütünüyle yuttu.

Parmakları belinde hafifçe durdu ve bu onu daha da ısıttı, vücudu sadece ondan daha fazla baskı hissetmek için yönlere doğru hareket etmeye başladı.

Son karara kadar yavaşladı ve sanki izin ister gibi dudaklarının teninin üzerinde gezindiğini hissedebiliyordu. Hiç duraksamadan tekrar başa döndü.

Durma, dedi ona yayla.

Dudakları kulağını sıyırdı. Ve arpejlerdeki gerilim yelken açtı, parmakları onları o kadar iyi biliyordu ki, dili tenine bastırırken gözlerini kapatabilirdi.

İkinci bölümün yavaş huzuruna aktı ve sağ eli karnına doğru kayarak avucunu ona bastırdı.

Uyum içinde mırıldandı.

Sandalye altında titreşerek açık bacaklarıyla alay etti. Adam tempo değişikliğiyle ona doğru kaydı ve kadın onu sırtında sertçe hissettiğinde nefesi kesildi. Dudakları yavaşça boynunu emdi.

Kolları yorgunluktan ve başka bir şeyden titriyordu. Ve müzik onun içinden geçerek içine doldu.

Telleri koparmaya başladı. Parmakları bel kemerinin üzerinde dans ediyordu ve o sırada ne olacağını biliyordu. Başını küçük bir selamla salladı ve elmacık kemiğinin adamın çenesine değdiğini hissetti. Parmakları taytının içine daldı.

Dizleri iki yanındaki viyolonsel desteklerini sıktı. Ve hırıltılı nefesi kısa dalgalar halinde onu adamın göğsüne yaslayarak ikisini birbirine bastırdı.

Parmakları aşağıya yuvarlandı, iç çamaşırının altından kayarak içinden geçti. Başı dönüyor, gözleri dalgalanıyordu ve artık müziği bile duymuyordu, sadece kulağına sertçe çarpan nefesinin sesini duyuyordu.

Tekrar geçerken onu ovuyor, klitorisinin üzerinde geziniyordu. Dudakları ıslak bir şekilde çenesinden öptü, onu emdi.

Kızın kalçaları adamın parmaklarına doğru yuvarlandı, yay bir an için tellerden fırladı ve adam kızın tenine doğru inledi, kalçaları kızın arka tarafına doğru sıkıca bastırdı ve sol eli kızın yan tarafını sıktı.

Çılgınca bir tempo. Gözlerini kapadı ve adamın parmağı aşağı kayarak girişine hafifçe bastırırken sonuna kadar yükselen notaları hayal etmeye çalıştı. İnledi, başını adamın omzuna yasladı, sadece kendisinin duyabileceği bir müzik çalmaya başladı ve adam tam içine doğru iterken, diğer eli karnından yukarı çıkıp göğsünü kapadı ve onu kendine yaklaştırdı.

Şarkı neredeyse bitmişti.

Adam kızın içine girip çıkarken, kızın kasları seğiriyor ve bacakları desteklere sıkıca bastırıyordu.

Dili boynunu yaladı, parmakları göğüs uçlarında gezindi ve başparmağı klitorisine bastırmak için büküldü.

"Alex."

Kalçaları zıpladı, lezzetli bir şekilde parmaklarını içinde sıktı. Kolları titriyor, yayı tellerin arasından çekiyordu. Tonik.

Karar.

Kalçaları onunkilere karşı titredi. Boğazında hava tıkırdıyordu. Çekirdeği odadaki titreşimlerle aynı anda çırpındı.

Parmakları içinden kaydı, diğer eli gömleğinin içinden göğsünün etrafında yavaş daireler çizdi, dudakları saçlarında.

"Biliyordum," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Mükemmeldi. Bunu yapabileceğini biliyordum."

Gözleri şak diye açıldı.

Oda zıpladı ve yüzünün önünde sallandı.

Daha o günün erken saatlerinde uyarılmıştı: Kimsenin *sana neler yapabileceğini söylemesine izin verme. İltifat gibi gelse bile.*

Dudakları nabzının üzerinde gezindi.

Sıçradı, sandalyeden kalktı, adamın kollarından sıyrıldı ve tökezleyerek bilgisayara doğru yürüdü. Elindeki çello ve yayla boşluk tuşuna basmaya çalıştı ve kaydı durdurdu. Amfiden ve kablolardan sadece çello sesi . Kayıt yapmıyordu, onu *duymuyordu*.

Onunla yüzleşmek için döndü. Siyah gözler ona bakıyordu. Sandalyede oturuyordu, bacakları onu kucakladığı yerden genişçe açılmıştı, koyu renk kot pantolonunda kalın bir şişkinlik vardı. Sertçe nefes aldı, havayı içine çekti, ona bir avmış gibi baktı, onu takip etti.

Belki de .

Başka kaç genç müzisyen "sıradanlıktan başka bir şey değildi"? Müzik yapmak için evine getirdiği, övgüler ve bangır bangır hoparlörlerle duyularını karıştırdığı başka kaç kız vardı?

Bunu neden yapsın ki? Neden en onu çağırdı ki?

Ve keskin bir nefesle fark etti: Birinci

sandalye.

Aşağılanmak için mi buradaydı? Bu onun yerini, mirasını elinden aldığı için bir intikam mıydı? Ve daha kapıdan içeri girmeden onun için yarı yarıya gitmiş olarak bunu onun için kolaylaştırmış mıydı?

Xander gözlerini kırıpıştırarak sıcaklığı geri püskürttü, kaşları birbirine kenetlendi. "Gwen?" Kadın irkildi ve boğazını temizledi. "Gitmem gerekiyor."

Ruby'yi ve yayı olabildiğince yumuşak bir şekilde yere bırakarak çantasını kaptı.

"Gitmek mi? Sorun ne?" diye sordu, hantalca ayağa kalkmaya başlayarak. "Tam da hissetmeye başlamıştın."

Başını ona çevirdi, bakışları soğuktu. Mabel'in uyarısı aklından geçerken, "Buraya ders almaya gelmedim," diye tükürdü.

Bacakları hâlâ orgazmın etkisiyle titrerken, karanlık yatak odasını, pahalı mobilyaları ve yenmemiş tacoları geçerek, kapıyı ardına kadar açıp asansörü beklemek yerine merdivenleri kullanarak onun stüdyosundan dışarı fırladı.

Kovalanıyormuş gibi binadan dışarı uçtu ve kovalanmadığını anlaması sadece yarım blok sürdü.

Gwen dizlerinin üzerine çöktü ve nefesini tutmaya çalıştı.

Mükemmel. Bunu yapabileceğini biliyordum.

Başını salladı, Mabel'in tüm uyarılarıyla birlikte onun sesini de içinden atmaya çalıştı. Nathan ve Ava hakkında söylediği şeyler yankılanıyor gibiydi.

"Bayan, iyi misiniz?"

Kafasını kaldırdı. Corgi'sini gezdiren yaşlı bir kadın durmuş ona bakıyordu.

"Oh, ben iyiyim. Ben sadece-"

-Xander Thorne'un parmakları iç çamaşırımdaydı.

"Ben iyiyim," diyerek kadını başından savmaya karar verdi.

Corgi ona havladı, sanki onun bu sokağa ait olmadığını biliyormuş gibiydi. Ya da Xander'in kokusunu almış gibi.

Gwen çantasını omzuna aldı ve en yakın metroya doğru hızlı adımlarla yürüdü.

Kalbi şehrin uğultusuyla çarpıyor ve kalbinin hâlâ nasıl zonkladığını düşünmemeye çalışıyordu.

Daha önce de orgazm olmuştu.

Daha önce de bir *sürü* orgazm yaşamıştı.

Daha önce bir *sürü iyi* orgazm yaşamıştı.

Başka hiç orgazm olmamıştı. Hiçbir zaman.

Ve "başka biri" de çok sık olmamıştı.

Liseden Ronnie Schultz vardı. Onu bodrumdaki kanepeye yatırmış ve kıyafetleri çıkana kadar öpmüştü.

Ve Kevin Peters, iki yıl önce karşılaştığı ilk mahallesinden eski bir arkadaşı. Kendisinden bir yaş büyüktü. Dairesinin zeminindeki havalı yatakta seks yapmışlardı.

İki seferde de gelmemişti.

Gwen 6 trenindeydi, kartını turnikeden geçiriyor ve bunun ne anlama geldiğini düşünmek için duramadan kapanan kapıya doğru koşuyordu.

Belki de olan tek şey Xander Thorne'un onunla seks yapmak istemesiydi.

Ve onunla seks yapmak istiyordu - bunu birçok kez düşünmüştü - ama orada işler çok hızlı ilerlemişti. Ronnie, Kevin ya da hayatındaki başka hiç kimseyle o ham tutkuyu hissetmemişti.

Ronnie ayrılırken ondan geri dönüşümü çıkarmasını istemişti ve Kevin bir hafta sonra ona mesaj atarak onu Trader Joe's'a davet etmişti - sonradan öğrendiğine göre çanta taşımak için. Her biri tarafından tamamen gözden çıkarıldığını hissetmişti. Eğer Xander Thorne ondan sadece seks istiyorsa, bununla başa çıkabileceğini sanmıyordu. *Onun* tarafından bir kenara atılmayı.

Ve dahası, bunun onun için ne anlama geldiğini hâlâ merak ediyordu. Oynayacağı başka bir hayran mı? Çarşafklar soğuyana kadar "sıra dışı" bir kız mı?

Yoksa gerçekten orkestrayla mı ilgiliydi? İlk provadan sadece birkaç gün önce onu oyundan atarak, birinci sandalyeyi almasının intikamını mı alıyordu?

Eğer büyük gününden önce kafasını karıştırarak onu ters köşeye yatırmak istediye, o zaman oldukça iyi bir iş çıkarmıştı.

Tren istasyondan uzaklaşırken metronun kapısına yaslandı, zihni onu dairesine almanın ne kadar kolay olduğunu fark etti. Ona ellerini sürmek için bahaneler bulması ne kadar kolay olmuştu.

Bunu onun için ne kadar kolaylaştırmıştı.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Gwen kendini mülakata ve provaların ilk gününe hazırlamaya verdi, kesinlikle kulağındaki nefesin sesini, parmaklarının onu müzik gibi çalmasını ya da isimsiz şarkının onu nasıl rahatsız ettiğini düşünmedi.

Ya da ona Alex demesi.

Jacob'a söylememiştir. Daireye döndüğünde Jacob evde değildi ve gecenin ilerleyen saatlerinde anahtar kilide girdiğinde çoktan bir hata yaptığına karar vermişti ve bu hata konusunda herhangi bir tavsiyeye ihtiyacı yoktu, teşekkürler.

Anlaşıldığı kadarıyla Thorne ve Roses'ın şehirde ayarladıkları "konser" *Saturday Night Live*'di. Spiker isimlerini söylediğinde Gwen'in çenesi düştü, sunucu monologuna başlamadan önce ekranda Xander ve Roses'ın bir resmi belirdi.

"Kahretsin," dedi Jacob bir ağız dolusu lo mein yerken. "Şu tanıdığın adam değil mi?"

Yumurta rulosu parmaklarının arasından halının üzerine düştü.

Ertesi gün Xander Thorne'un Instagram takipçi sayısı dokuzda 172.026'ya ulaştı. Jacob'ın yeni erkek arkadaşının o öğleden sonra kendisini spor salonuna kaydettirme teklifini kabul etti ama spor salonunda çalan radyo istasyonu Thorne ve Roses'ın bir gece önce çaldığı şarkıları açmıştı. Dans ritminde mırıldanan Ruby'nin sesini bastırmak için müziğin sesini açmak zorunda kaldı.

Pazartesi gününe gelindiğinde, Xander Thorne'un kapağında yer aldığı dergi, dergi standlarının ön sıralarına itilmiş ve takipçi sayısı 50.000 artmıştı. *SNL*'in performans videosu 2.7 milyon kez izlendi.

Yine de tüm bunları aklından uzaklaştırdı. Nathan o öğleden sonra onunla bir son dakika görüşmesi yapmak istemiştir. Carnegie'ye giden trene bindi ve tam kapı açılırken Nathan'ın ofisine giden merdivenleri hızla çıktı.

Xander Thorne dışarı çıktı.

Gwen, Dodge Durango'ya doğru bakan bir geyik gibi olduğu yerde dondu kaldı. Kalbi yerinden fırladı.

Yüzü başka tarafa dönüktü dışarı çıkarken Nathan'la konuşuyordu. Gwen hemen solundaki hademenin dolabına girmeyi düşündü.

Onu ilk gören Nathan oldu. "Gwen, tam zamanında."

Ve ağır çekimde, Xander'ın dönüp onu açık bir ifadeyle, kalkık kaşlar ve meraklı gözlerle karşılaşmasını izledi.

"Florida'ya ne oldu?" diye ağzından kaçırdı.

Gözlerini kırptırdı. Cevap veremeden Nathan elini omzuna attı. Gwen, Xander'ın çenesinin gerildiğini fark etmekten kendini alamadı.

"Babalar için iyi haberler var," dedi Nathan. "Xander sözleşmesini yenilemeyi kabul ."

Yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. "Neden?"

Nathan'ın yüzündeki parlak gülümseme eriyip gitti ve başını öne eğdi.

Xander ona bakmamaya kararlı olmasına rağmen bakmaya devam etti. "Şey,

Nathan'a olan zaman bağlılığı konusunda bir anlaşmaya vardık. hem Thorne ve Roses hem de Pops-"

"Nathan, ofisinde konuşabilir miyiz?" İkisini de iterek geçti ve başka bir şey söylemeden kapıdan içeri daldı.

Nathan'ın masasının karşısındaki sandalyeye oturdu ve dönen düşünceleri arasında derin bir nefes aldı.

Nathan bir yıllık korkunç davranışından sonra neden pozisyonunu geri teklif etsin ki? Ve Xander neden kariyerinde böyle bir geri adım atsın?

Onların mırıldanarak vedalaşmalarını dinledi. "Onunla konuştuktan sonra beni ara. Eminim memnun olmayacaktır..." Nathan söyledi.

Xander'ın sesi duyulamayacak kadar yumuşaktı ama bas gümbürtüsü teninde anılar uyandırdı.

Her şey yolunda. Birlikte yapalım.

Titredi, vücudu bu anıyla tutuştu. Libidosunu bir kenara iterek Xander ve Nathan'ın vedalarına odaklandı. *Kim memnun olmayacaktı ki?*

Nathan kapıyı kapattı ve onun karşısındaki koltuğa oturdu. "Pekâlâ. Ne var ne yok?"

"Neden onu geri çağırdın?"

"Son birkaç gün içinde popülaritesinin nasıl arttığını gördüm," diye açıkladı Nathan sakince. "Xander *Thorne* -on kat daha fazla takipçisi olan bu Xander Thorne- mali sorunlarımıza basit bir çözüm. *SNL*'deki başarısından sadece birkaç gün sonra, yarın basın bülteni yayınlanırsa, abonelikler artacaktır. Genç demografiyi Pops'a geri çekebiliriz."

Gwen yanağının içini çiğnedi. "Demek mesele para."

Ona gülümsedi. "Her zaman parayla ilgilidir, Gwen. Müzik ve para." "Peki ya Gordon?" Gwen sordu. Gordon çellisti.

Xander'ın kaçırdığı her prova ve performans için birinci çelloyu devraldı. "Onunla geçen hafta konuştum. Onu birinci çelloya terfi ettirmişsiniz. Bir sözleşme imzaladı."

"Gordon'la benim ilgilenmeme izin ver, tamam mı?" Ona patronluk taslayan bir gülümseme verdi. "Bazen tüm orkestranın iyiliği için zor kararlar alınması gerekir."

Gwen asık suratlı bir ergen gibi kollarını kavuşturdu. İçine sinmeyen bir şeyler vardı. Xander, Nathan'ın teklifini neden kabul etmişti? Önemli miktarda bir para mıydı? Xander ne istemiş olabilirdi-

Kalbi durdu. Bakışları Nathan'a kaydı. "Ona ilk sandalyeyi teklif ettin mi? İstedğini biliyorum."

Nathan'ın kaşları birbirine çatıldı. "Hayır Gwen, *hiçbir yere* gitmiyorsun. Sana inanıyorum."

Göğsü hâlâ sıkıydı. Ava ona Pops'a katılmasının tek nedeninin ilk sandalyeyi istemesi olduğunu söylemişti.

"Size sözleşmem hakkında bir soru sorabilir miyim?" Derin bir nefes aldı ve cesur olmaya çalıştı. İmzalarken kontrata detaylı bir şekilde bakmamıştı. Ama şimdi Gordon'un sözleşmesi yırtılıp atılacağına göre... "Manhattan Pops'un ne kadar süreyle birinci başkanı olacağım?"

Omuz silkti. "Ne kadar istersen."

"Ya 'genç nüfusu Pops'a geri çekemezsem'? Ya iki yıl içinde ABD tarihinin en genç başkemancısı olmaktan çıkarsam?"

"Çok başarılı olacağına eminim, Gwen." Gülümsedi ve masanın öbür ucuna uzanarak rahatlatıcı elini Gwen'in elinin üzerine koydu.

Ama sorusuna cevap vermemişti.

"Bugün seni çağırmak istedim," diye devam etti Nathan, "sadece Xander'dan bahsetmek için değil, provada onunla nasıl başa çıkacağımızı konuşmak için."

Gwen sağı kaşını ovuşturdu, baş ağrısı gözünün arkasına vurmaya başlamıştı. "Pekâlâ."

"İkiniz arkadaş olduğunuza göre, bu biraz daha kolay olabilir-" Başını kaldırdı. "Sana ne söyledi?"

Nathan hazırlıksız yakalandığı için ona göz kırptı. "Özür dilerim, öyle olduğunuzu düşünmüştüm. Yıldönümü Konseri'nde onun Vitali Chaconne düzenlemesini çalmıştınız."

Boğazı kurumuştı. "*Onun* düzenlemesi mi? Yani o mu yazdı?" Ava'nın o sahnede bunu duyunca neden şok olmuş gibi görüldüğünü şimdi anlıyordu. "Hayır, internetten buldum."

Nereye gönderdiğini.

Başı zonkluyordu.

"Üçümüzün bir ekip olarak bir araya gelip bu orkestrayı en üst seviyeye nasıl çıkarabileceğimizi tartışalım."

Nathan ona aboneler üzerinde işe yarayan gösterişli bir sırtış fırlattı ve Gwen'in her geçen dakika daha da midesini bulandıran bir tartışmaya girişti. Kafasında Nathan ve Xander'ın geçmişine dair yeni bilgilerle, Nathan üvey oğlundan, o inanılmaz derecede sert davrandığı gençten bahsederken sözlerini ısırarak geri almak zorunda kaldı.

Nathan'ın ofisinden çıktığında, Xander'ın neden görevine geri dönmeyi kabul ettiğini hâlâ tam olarak anlayamamıştı. Plaza Otel'de onun peşinden kadınlar tuvaletine koştuğunu hatırlıyordu -*Babalar benim için önemli değil.*

Peki ne oldu?

Yedinci Cadde'ye çıktı ve kuzeye, Central Park'a doğru döndü; yaz havasında biraz yürüyüp kafasını dağıtmayı düşünüyordu.

"Gwen."

Tanıdık sesle döndüğünde, Xander Thorne'un binadan kendisine doğru geldiğini gördü. Onu beklemişti.

Adam elini saçlarında gezdirip önünde durduğunda nabızı hızlandı. Sesine güvenmiyordu, bu yüzden onun konuşmasını bekledi.

"Sen-" Boğazını temizledi. "Size bir fincan kahve ısmarlayabilir miyim?"

Yüzü gergindi, sanki bu soruyu hayatında hiç sormamış gibiydi. Sanki iç çamaşırını çıkarmak için bir kıza bakması yeterliydi, Starbucks baristası yoktu işin içinde.

Chelsea gibi kızlar. Onun belki de kız arkadaşı. Gwen'in o ana kadar hiç düşünmediği biri.

"Hayır. Teşekkür ederim." Ondan bir adım geri çekildi, trafiğe iki adım daha atmayı düşünüyordu. "Tekrar hoş geldiniz."

Gwen neredeyse koşarak metroya indi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Çarşamba günü yılın en sıcak günü olarak kayıtlara geçti. Nem oranı yüzde yüzdü.

Gwen, metroda terleyen yabancıların yanında nemli havada durdu, röportajı ve ilk provası arasında yolculuk etti.

Röportaj eğlenceliydi. Kapak çekimi için onu giydirecek, saçını ve makyajını yapacak bir stilist vardı. İlk kez birisi onun görünüşü için bu şekilde zaman harcıyordu. Sorun şu ki, şimdi bu prova için giyinmiş, makyajına ve saçına özen göstermiş gibi görünüyordu. Oysa böyle bir şey *yapmamıştı* ve *kesinlikle* özel biri için yapmamıştı.

Sekizinci kattaki prova alanına vardı ve Xander Thorne'un henüz gelmediğini teyit eden hızlı bir bakıştan sonra merhaba demeye ve kemanını akort etmeye başladı. Gwen iki yeni kemancıyı karşıladı, onlardan biri eski yerini aldı.

Saat tam onda, bir çift Ray-Ban, elinde bir Stradivarius çantasıyla odaya girdi. Çello ve baslardan küçük bir tebrik korosu yükseldi ama Gwen bunu duymazdan geldi. Sayfalarını çevirdi, gözleri sıkıca müzik sehпасına dikilmişti.

Karşısındaki sandalyenin yere *sürtündüğünü* ve ağır bir bedenin üzerine düştüğünü duydu. Gwen o vücut hakkında sahip olduğu bilgilere konsantre olmamaya çalıştı. O kalın kalçaların kalçalarını nasıl sardığını, nefes nefese kaldığında göğsünün nasıl hızlı ritimlerle genişlediğini-

"Tekrar hoş geldiniz, millet!"

Nathan'ı bir tezahürat karşıladı. Ve Gwen ona gülümsedi, iri yarı bir figürün çello kutusunu açmak için eğildiği yerde görüşü karardı.

"Bu yıl bazı heyecan verici değişikliklerimiz var," diye seslendi Nathan gürültünün üzerine. "Bildiğimiz gibi, eşim Ava artık yönetim kurulunda yer alıyor ve Gwen Jackson'ın birinci başkanlığa gelmesinin önünü açıyor."

Nathan elini kıza doğru uzattı ve salonda tezahürat ve sesleri yükseldi. Kızardı ve el salladı, görmek için bakmaya cesaret edemedi

Eğer herkes alkışlıyorsa.

Sözlerine şöyle devam etti: "Ve bizim Xander Thorne inanılmaz bir yaz geçirdi. Grubu bu hafta sonu *SNL*'deydi-"

Yüksek sesle. Yüksek sesle, yüksek sesle. Gwen herkesle birlikte alkışladı, gözleri Nathan'daydı.

Mei, "Hey, Thorne, Michael Che'nin numarası için sana ne vermem gerekiyor?" diye seslendi.

Nathan kahkahaları susturdu. "Bir e-posta gönderildiğini biliyorum, ancak ek konser ve Broadway League ile performans hakkında biraz sonra konuşacağız. Normal konserlerimizde de birkaç yapısal değişiklik var..."

Yapısal değişiklikler. Gwen kaşlarını çatı.

"Ama hemen konuya girelim! Kitaplarınızı Green Bay şarkısına çevirin."

"Green Day!" Bütün grup güldü ve Nathan başını salladı, mırıldanıyor.

Nathan onlara işaret vermeden hemen önce, Gwen'in gözleri izinsiz olarak yukarı kalktı.

Lacivert tişört. Koyu renk gözler. Ve sadece beş gün önce boynunda olan dudaklar.

O ana kadar, bütün bir sezon boyunca tam karşısında oturmanın nasıl bir his olduğunu tam olarak fark etmemişti. Görüşünü engelleyen hiçbir şey yoktu. Kondüktörün iki yanında sadece ikisi vardı.

Adamın gözleri kızın üzerinde gezindi ve kız hızla Nathan'a dönerek yeniden odaklandı.

"Wake Me Up When September Ends" şarkısına geçmeden hemen önce Nathan, Gwen'e herhangi bir notu olup olmadığını sordu.

İkisi de çello ve basların çok yüksek sesle çaldığını biliyordu.

Boğazını temizledi ve "Xander, sanırım biraz geri çekilebiliriz," dedi.

"Yapabilir miyiz?" diye alaycı bir şekilde mırıldandı.

Gözleri ona doğru kaydı. Ava'ya karşı kullandığı ses tonunun aynıydı. Ona baktı ve yavaşça kaşlarını kaldırdı. "Açıklamaya ihtiyacın var mı?"

Orkestranın sustuğunu duydu.

Gözlerinde bir şey parladı ve dudakları kırıldı. "Hayır, hanımefendi."

Müziğine geri dönerek Nathan'a devam edebileceklerini işaret etti. Mei onun bakışlarını trombonlardaki pozisyonundan yakaladı ve "Aman Tanrım" diye mırıldandı.

On dakika ara verdiklerinde Gwen yerinden fırlayıp köşedeki masaya koştu. orada Nathan ve Ava her zaman çay ve kahve, ve

Bazen kurabiye ya da çörek.

Masanın üzerinden bir gölge geçerken yulaflı kuru üzümlü kurabiyeyi kaptı. Kim olduğunu anlamak için bakmasına gerek yoktu.

"Bana işin *SNL* olduğunu söyleyebilirdin." Kurabiyeye ters ters baktı. Görünüşe göre bugün kızgın olduğu tek şey *buydu*.

Adam yanıt vermeyince, tam da bu an için cebine sıkıştırdığı on dolarlık banknotu çıkardı ve adama uzattı.

"Taco için."

Kadın, adamın faturaya uzanmayan ön koluna bakarken bir duraksama oldu.

"Onları sen yemedin," dedi.

Onun sesinin gürültüsünü içine çekerek, "Fark etmez. Onlar benimdi."

"Dokuz dolardı."

On dolarlık banknotu atıştırmalık masasının üzerine bıraktı. "Bir dolar bahşiş verdin." Sandalyesine geri dönmeden önce onu durdurdu.

"Belki onun yerine kahve içebiliriz. Eğer bana gerçekten borcunu ödemek istiyorsan."

Kaşları alnının üzerinde, onun cevabını bekliyordu. Kaşlarını çattı, yığından bir strafor bardak aldı ve kahve kartonunu ters çevirerek bir fincan doldurdu. Fincanı ona doğru itti. Faturayı tam cebine geri sokuyordu ki, adam ona doğru adım atarak uzaklaşmasını engelledi.

"O çizgiyi aşmamalıydım," diye fısıldadı. "Özür dilerim, ben..." Adam yutkundu ve kadın onun boğazının hareketini izledi. Bir elini saçlarının arasından geçirerek ona baktı. Gözleri kızın dudaklarına takıldı ve sözleri uçup gitti.

Geri adım attı. Önce...

"Teşekkür ederim. Taco'lar için."

Sandalyesine döndü ve provanın geri kalanında ona bakmadı, onu bir daha düşünmemeye kararlıydı.

Parmak uçları kollarında geziniyor.

Dudakları kulağının arkasında.

Saçlarına değen sıcak nefes.

Arkasında sağlam bir göğüs.

Ve kanında isimsiz bir şarkı mırıldanıyordu.

Gwen gözlerini açtı, midesi kıvrılıp bükülüyordu. Terleyen saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve kalçaları yanarken derin bir nefes aldı.

Sikeyim.

olsun.

Alarminin çalmasına ne kadar zaman kaldığını kontrol etmek için döndü ve uylukları birbirine yapışarak karıncalanan tenini cızırdattı.

Kendini yargılamadan önce, elini pijamasının içine soktu ve rüyayı hatırlamak için kendine iki dakika verdi - anıyı. Ve boşalmadan hemen önce, adamın uzun, nasırlı parmaklarının yüzünü kendi yüzüne çevirdiğini, parmakları onu ovalarken dilinin ağzına girdiğini hayal etti.

Gwen tavana baktı, nefesi kendine gelmeye başlamıştı. Sonra kendini yataktan sürükledi ve soğuk bir duş aldı.

Gwen trenden inmenin insanı rahatlatması gerektiğini düşünüyordu. Ama ona çarpan her yabancı, omzuna kapanan her tren kapısı, üzerine düşen her yaz yağmur damlası onu bir çılgınlığa sürükledi. Prova koltuğuna oturup derin bir Zen nefesi aldığı ve notalarına odaklandığında, kontrolün tekrar kendisinde olduğunu düşünüyordu. Ama sonra 10:01 geçti, 10:05 ve 10:10'a aktı ve hala karşısındaki sandalye boştu Xander Thorne nihayet 10:13'te kapıyı iterek açtığı anda, Ray-Ban'ler sıkıca yerine kilitlenmişti, Gwen başını salladı ve dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini tekrar sayfaya çevirdi orkestranın ortasındaydı.

Bir sandalye geri çekilirken, bir viyolonsel kutusu açılırken, deri bir ceket kalın kollardan sıyrılırken ve bir çift güneş gözlüğü viyolonsel kutusuna düşerken birkaç enstrümanın üflemesini ve akordunun bozulmasını dinledi.

Parçanın sonunda Nathan onların sözünü kesti ve "Hoş geldiniz, Mr. Thorne," dedi gerçek bir samimiyetle.

Gwen gözlerini Nathan'a dikti. Ona karşı çok tereddütlüydü. Babalar bursu kaybedip Xander Thorne'a geri dönmek zorunda kaldıklarında aralarındaki dinamik değişmiş gibiydi.

Hakkını yemeyelim, Xander eskiden olduğu gibi sırtıtmadı ya da başını eğmedi. Hiçbir şey söylemedi. Sadece kurmaya devam etti, kaya durdurucuyu

Zemin.

"Burayı iyi buldun mu?" Bu sıkıcı sözler Gwen'in uyuşmuş beyninden süzülüp dudaklarından azarlayıcı bir espri olarak döküldü.

Sessizlik. İlk kez başını kaldırıp ona baktı, gözleri gölgeliydi ve saçları yağmurun etkisiyle gevşemişti. Arkasında birkaç titreme duydu. Diane muhtemelen oflayıp pufluyordu.

Başka bir orkestra üyesini uyarmak ona düşmezdi. Nathan'ındı. Ama onu disipline etmeyi reddetti. Nathan onlara en başa dönmelerini söylerken Xander'a ters ters baktı ve gülümsemesini gizledi. Xander kemanını kaldırırken gözleri karanlık ve delici bir şekilde ona baktı.

Derin ve tanıdık bir ses, "artıyor," dedi.

Gwen'parmakları arkasındaki sesle titriyor, atıştırmalık masasında çayına katmak için açmaya çalıştığı bal paketini yırtıyordu.

"Oh, güzel," diye espri yaptı. "Bu ikimiz için de geçerli." Bakışlarını önündeki fincandan ayırmıyor, parmaklarındaki yapışkan bala rağmen hızla çalışıyordu.

"Oh, öyle mi? Benim ünüm ne?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Düşmanca. Kibirli. Ve geç kaldı." "Zamanlamaya çok önem veriyorsun."

Bunu bir soru gibi değil, bir gerçek gibi söylemişti ama yine de yanıt vermesi gerekiyordu. "Eğer biri bir yerde olacağını söylüyorsa, orada olmalıdır. İnsanları bekletmek adil değil."

Adam ona yaklaştığında yapış yapış parmaklarını silmek için peçeteye uzanmanın ortasında durakladı. Adamın göğsünü kolunun birkaç santim hissetti ve gözlerini aşağıda tutmak için mücadele etti.

"Benim için önemli olduğunda zamanında gelebilirim. Sana bunu kanıtlamama izin ver. Benimle buluş-"

"Yani Manhattan Pops senin için önemli değil mi?" diye tersledi, ona baktı ve bir cümlenin ortasında sıcak bakışlarını ve ayrılmış dudaklarını fark etti. Bir teklifin ortasında. Birden aklına Alex Fitzgerald'ın asla bir provaya geç kalmayacağı geldi. "*Saturday Night Live* senin için önemli değil mi?"

Yutkundu. "Hayır. Hatırlarsan o gün çok daha önemli bir işim vardı."

Sıcağı suçladı. Adamın gözlerindeki aptal bakışı ve göğsünde yayılan, midesinin derinliklerinde çiçek açan sıcaklığı suçladı.

Ve kesinlikle parmaklarındaki balı emmeyi seçtiğinde bu *rüyayı* suçladı, dudaklarındaki bakışlarının derinden farkındaydı. Kadın ikinci parmağını ağzına götürüp gözlerini ona diktiğinde, adam yavaş bir nefes aldı ve bir elini masaya dayadı.

Sandalyesine geri döndü. Adamın gözlerini ve girişleri sürekli kaçırmasını görmezden geldi.

Bir daha hiç geç kalmadı. Bunun yerine, sürekli olarak beş dakika erken geliyordu.

Parçalar sırasında, molalarda, Nathan konuşurken, toplanırken onun bakışlarını hissedebiliyordu. Molalarda tuvalete gitmeye başladı, böylece görüş alanında o olmadan sadece on dakika geçirebilecekti.

Eylül konserinin olduğu hafta, yirmi dakikadan fazla bir süre önce prova binasının dışında onu bekliyordu. Köşeyi döndüğünde onu gördü ve ona doğru yürümek zorunda kaldı. Elinde buzlu latte ve kemanla idam sehpasına doğru gitmek gibi bir şeydi bu.

"Evet?" dedi, yaklaştığında.

Düşüncelerini kaybetmiş gibi ona baktı ve kadın onun dudaklarını yalayışını izledi. "Seni görebilir miyim? Provanın sonra? Herhangi bir gün. Ya da sabah." Bir eli saçlarını karıştırdı. "Gördün mü, zamanında gelebiliyorum." Dudaklarını hızla birbirine bastırarak ona titrek bir gülümseme gönderdi.

Onun gülümsemesinin görüntüsünü gözlerini kırptırarak uzaklaştırdı. "Neden?"

"Yeni bir müziğim var. Çaldığını duymak istiyorum."

Göğsünde bir şey kıpırdadı. Onun için, odaya her girdiğinde gözlerinin ağzına kaymasından daha değerli bir şey.

Boğazını temizleyerek, "Bana 'öğretmen' daha fazla isimsiz nota mı?" dedi.

Kaşlarını kaldırdı ve kapıyı açmak için onun etrafından dolaştı. "Müzikten başka bir şey olması gerekmiyor," dedi.

onu içeride.

"Eminim birlikte çalışabileceğin tonlarca başka 'sıradan olmayan' müzisyen vardır, Xander," dedi kesin bir ifadeyle. Lobide kimsenin olmamasına şükrederek içeri girdi. "Konsere konsantre olmam gerekiyor. Zamanım olmayacak

."

"Cumartesi gecesi, o zaman, konserden sonra."

Onunla gece, bir kokteyl partisinden sonra buluşma fikri bile başını döndürmüştü. "Ben... arkadaşlarımla olacağım ve-"

"Biriyle mi görüşüyorsun?" Adamın gözleri kızın yüzünde gezindi. "Hiç... Daha önce sormamıştım."

Gwen, Chelsea'nin Instagram'ının onunla çekilmiş selfie'leriyle dolu olduğunu düşündü. "Bak, benden ne istediğini bilmiyorum ama-"

"Herhangi bir şey." Siyah gözleri ona baktı ve titreyen bir nefes aldı. "Her şeyi."

Dudaklarından ve nefesinden fışkıran, göğsüne ve karnına doğru yayılan sıcaklığın yeniden içinde döndüğünü hissetti.

"Bana seni tekrar görebileceğimi söyle," diye fısıldadı ona doğru eğilerek. "Müzik ya da başka bir şey için."

Kalp atışları hızlandı. Alnına değen nefesi tenini titretti ve parmakları çenesine uzandığında gözleri kapandı.

Kapı kırılarak açıldı ve birkaç keman içeri girerken birbirlerinden ayrıldılar. Ve Gwen bunun ne kadar saçma olduğunu fark etti - Xander'la flört ederken görülürse, onunla işi bittiğinde onu milyonlarca parçaya ayırması için birinci sandalye olarak ne kadar saygı kaybedebileceğini.

İş arkadaşlarına küçük bir el sallayarak ona fısıldadı, "Hayır, yapamam. Bu iyi bir fikir değil."

Onun derin bir nefes aldığını duydu ve göz ucuyla omuzlarının düşüşünü izledi. Yanından geçip prova odasına doğru ilerledi ve arkasına dönüp baktığında onu gözlerini kapatmış, bir eliyle saç diplerini çekiştirirken gördü.

Nathan'ın on beş dakika daha gelmeyeceğini göz ardı ederek hazırlığa odaklanmaya çalıştı. Nathan tam provaya başlamıştı ki kapının açıldığını duydu. Ağır botların karşısındaki sandalyeye doğru ilerleyişini dinledi. Sandalye onun ağırlığı altında gıcırdadı ve inledi.

"Daha önce de belirttiğim gibi," dedi Nathan, kızın gözlerini diktiği yerden çekerek, "normal dizilişte birkaç değişiklik olacak. İşleri renklendirmenin bir yolu. Bu yıl Xander'a yeni bir şekilde yer vermekten gurur duyuyoruz. Kendisi bir süredir beste yapıyor ve konserimizde yeni bir parça çalmayı kabul etti."

Gwen'in gözleri Xander'a kaydı. Eğilmiş, çellosunu kutusundan çıkarıyordu. Kulaklarının uçları kızarmıştı. Nathan'ın sözleri ona daha anlamlı gelirken kendi yanaklarının da karardığını hissetti.

"Xander, bunu bizimle paylaşmak ister misin?" Nathan söyledi.

Sandalyesinde arkasına yaslandı, elinde çello yayı vardı ve diğer eliyle gözünü ovuşturdu. "Pek sayılmaz, hayır."

Nathan'ın ifadesi düştü, bunu kişisel olarak algıladı. Sonra arkasından Diane, "Duymak isterim!" diye seslendi.

Diane'in duygularını yankılayan bir koro başladı, ta ki Xander omuzlarını geriye atıp yayını Stradivarius'un üzerine yerleştirene ve Gwen'in evinde çaldığı şarkının ilk arpejlerini çekene kadar.

Sol elinin parmaklarını hareket ettirmesini, notaların üzerinde kaymasını ve sabahları hâlâ aklından çıkmayan melodiyi mırıldanmasını izledi. Onun yüzüne baktı ve kaşlarını çatarak yere baktığını gördü. Normalde çaldığı tutkunun yarısı bile yoktu.

Onun birkaç hafta önce belirlediği tempoyu takip etti, hatta nefeslerini ve *rallentandolarını*, farklı ritimlere hazırlanırken yeni bölümlere nefes alış şeklini bile aldı.

Parmakla çalma. Ve onunla aynı notaları atladı. Bunları o olmasına rağmen. Onun fikirleri daha iyi olmasına rağmen. Bir amatör gibi çalmasına rağmen.

Ve kreşendo geldiğinde, sonunda huzura kavuşan öfkeli son -dudakları birbirine yapıştığında, yanakları pembeleştiğinde ve gözleri kapandığında-dilini alt dudağında gezdirdiğinde, şarkıda tam da onun tenini yaladığı yerde - işte o zaman fark etti...

Kayıt hala ondaydı. Onun kaydı.

Yay tellerin üzerinden kalktı. Orkestra onu alkışladı. Teşekkür etmek için yere sahte bir gülümseme bıraktı.

"Harika, Xander," dedi Nathan. "Kesinlikle çarpıcı. Henüz bir başlık bulamadın mı?"

Alnını ovuşturdu ve başını salladı, gözleri kapalıydı. "Bir tane vardı. Bu yanlış."

Gwen yutkundu ve tekrar müziğine baktı, Nathan bir sonraki şarkıyı anons ederken sayfaları çevirdi.

Xander provanın geri kalanında ona bakmayı reddetti, tempo için bile. Gwen hangisinin daha dikkat dağıtıcı olduğuna karar veremiyordu: Xander'ın son iki haftadır her an yüzüne, vücuduna, enstrümanına bakması mı... yoksa şimdi bakmaması mı?

ÇELLO SÜİTİ NO. 3

Alex "Xander "ı bulduğunda, sanki önünde yeni bir dünya açılmıştı. Alex'in herkesle ve her şeyle ilgilendiği yerde, Xander ilgilenmiyordu.

Alex hazırlıklı, zamanında ve vicdanlıydı. Xander dünyanın onu bekleyeceğini biliyordu. Çünkü bekliyordu.

Alex hatalara odaklandı. Alex kimsenin önemsemediği konular hakkında çok fazla konuşuyordu. Alex'in gözleri her çekimden sonra Nathan Andrews'un onayını aradı. Alex'in parmakları geceleri pençelere dönüşüyor, bütün gün oynamanın stresinin vücudundan profesyonel bir masajla atılmasına ihtiyaç duyuyordu.

Xander Thorne sonunda en iyi olduğunu söyleyen herkese inanmıştı. En iyisiymiş gibi oynadı. En iyisiymiş gibi hareket etti. Xander, Alex için bir isimden daha fazlasıydı. Bir kişilikten daha fazlasıydı. Xander, Alex'in en başından beri ihtiyaç duyduğunu bilmediği ortağıydı. Xander Alex'e kimseyi etkilemesine gerek olmadığını, zaten etkileyici *olduğunu* hatırlattı. Ve Alex'in performansı bundan sonra yükselişe geçti.

Alex, Xander'ın belirli anlarda kendisinden uzaklaştığını hissediyordu - annesiyle herhangi bir fiziksel temas, Sonya ve Hazel'in bir gece dışarıda bir gruba hatırlattıkları utanç verici bir anı, gelen kutusuna Nathan'dan gelen bir e-posta. Kendine olan güveninin, tıpkı bir kanalizasyondan akan su gibi akıp gittiğini hissedirdi. Nerede olduğunu, kim olduğunu hatırlaması her zaman birkaç dakikasını alırdı.

Ve hiçbir şey onu Gwen Jackson kadar tedirgin edemezdi. O tam da Alex'in okuldayken aşık olacağı türden bir kızdı ve bu da onun söz konusu kız olduğunda bedenini ve zihnini kontrol etmesini daha da zorlaştırıyordu.

Gerçekten de onu geri çevirerek ona yardım ediyordu. Gwen ona hayır, teşekkür ederim dediğinde Xander'a geri dönmek daha kolay olmuştu. Onun için etkileyici olma ihtiyacı içinde boğuluyordu ve Gwen onu onaylanmaya ihtiyacı olmayan kişiye geri itmişti.

Alex'in ihtiyacı olan tek ortak Xander'dı. Gwen'e *ihtiyacı yoktu*, sadece onu istiyordu. Ve kendine aradaki farkın bu olduğunu hatırlattı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ava, *New York Times*'a bir röportaj vermeyi başardı. Gwen ve Xander Thorne için. Mükemmel takım.

Gwen kendini Cumartesi sabahı 68. Cadde'deki küçük bir kafenin verandasında oturmuş, sessizce görüşmecinin tezgahtan kapuçinosunu alıp dönmesini beklerken buldu. Dizlerini mümkün olduğunca vücudunun içine çekmiş bir şekilde bekliyordu. Sanki bir çeşit insan katlanır sandalyesiydi. Çünkü alternatifi...şey, alternatifi-

Xander bacaklarını yeniden birleştirirken dizi onunkine çarptı.

"Özür dilerim-"

"Ben-evet."

Yine sessizlik.

Bir espresso sipariş etmişti. Küçük fincan onun kocaman ellerinde o kadar aptal görünüyordu ki, her yudum alışında neredeyse gülecekti.

Ray-Ban'lerini takmıştı. Yine siyahlar içindeydi.

Ve onunla ilgili her şey -kıyafetlerinden, senden daha kutsal tavrına, dizlerinin birbirine değdiği anlar dışında onu tanımamasına kadar- Gwen'in sarı sundress'inin içinde kendini aptal gibi hissetmesine neden oldu.

"Beklediğiniz için teşekkürler." Mülakatı yapan Mark karşılarındaki sandalyeye yuvarlandı ve Gwen gülümsedi. Arkadaş canlısı. Yaklaşılabilir. İçlerinden biri öyle olmalıydı. Mark o gece konseri değerlendirmek için konsere gelecek ve haber Pazar günü *Times*'ta yayınlanacaktı. "Evet, Gwen!" Not defterini açarak ona bir el salladı. "New York tarihinde birincilik kürsüsüne çıkan en genç kemancı sensin."

"Batı yarımkürede," diye mırıldandı yanındaki ses.

Hem o hem de Mark, komik derecede küçük fincanını yudumlayan Xander'a baktılar ve araya girmekten memnun oldular.

Tekrar Mark'a baktı. "Öyle derler," dedi sırtarak. "Heyecanlı olmalısın," diye söze girdi Mark.

"Kesinlikle. Manhattan Pops'un bunu bana teklif etmesinden büyük onur duydum. Bunu kendim için hiç düşünmemiştim, bu yüzden bu fırsat için çok heyecanlıyım."

Gwen şimdiye kadar tüm mülakatların aynı olduğunu öğrenmişti. Aynı cevaplar, sadece sorulara verilen farklı ifadeler.

"O zaman kendiniz için ne öngörüydünüz?" Mark sordu.

Tereddüt etti. *Bu* ona sorulmuş bir soru değildi. "Ben... Sanırım her zaman solo çalmak ve öne çıkan bir kemancı olmak istemişimdir, ama birinci sandalyenin ilk adımım olacağını hiç düşünmemiştim." Sırıttı. Yanındaki beden kıpırdadı.

"Keman çalmayı kendi kendinize öğrendiniz. Neredeyse dahi bir çocuktunuz, doğru mu?"

"Oh, hayır." Kızardı. "Kendime asla bir dahi demezdim. On bir yaşındayken çalmaya başladım" -Mark bir şeyler yazdı- "ama benimle çalışan bir öğretmenim vardı."

"Nerede çaldın? Lise bandosunda mı?"

"Hayır, lisemde müzik dersi yoktu. Queens'teki bir müzik mağazasında öğrendim..." Durakladı, Xander'a ortak geçmişlerinin bir parçasını anlatmak üzere olduğundan nefret ediyordu ama Mabel'ın *Times*'da adından söz edilmesini isteyeceğini biliyordu. "Mabel'ın Müzik Dükkânı." Xander'ın tepkisini görmesine izin vermeden aceleyle devam etti. "Ama eskiden Union Square metro istasyonunda çalardım. İş çıkış saatlerinde çantamı çıkarıp bahşış alırdım."

Gülümsedi, artık bunun unutmaya çalıştığı bir şey değil, insanların kıkırdadığı büyüleyici bir hikaye olduğunu öğrenmişti.

"Peki o parayı ne için kullandın?" Mark sırtarak sordu. O ve büyükbabam için yiyecek.

Yeni ayakkabılar.

Bir *kez*, bir kez sinema bileti. Sinema gişesinde bir ödül kartına kaydolmuş ve bedava küçük bir patlamış mısır almıştı. En azından akşam yemeği yemiş olduğunu düşündü.

Gwen yutkundu ve parlak bir şekilde gülümsedi. "Giysiler, şekerlemeler ve filmler." Mark kıkırdadı. Ve bir çift Ray-Ban'ın ona döndüğünü hissedebiliyordu. "Peki ailen müziğini destekliyor muydu?"

Ve işte oradaydı.

Plaza balo salonundaki yabancılara yalan söylemek kolaydı. Dergi röportajcısını atlatmak bile kolaydı.

Ailesinde müzik yeteneği varmış. Ama *New York Times* tarafından ailesiyle ilgili soru sorulduğunda...

Buzlu lattesine garip bir şekilde gülerek, "Bende... onlardan yok," dedi. "Annem on birinci yaş günümden hemen önce öldü. Keman  aldığımı hiç duyamadı. Ama büyükbabam... Çok hasta olduğu zamanlarda beni çalışırken dinlemeye bayılırdı ve... evet."

Bunu daha iyi halledebilirdi. Kekelemesinden dolayı yüzünü buruşturdu.

Mark'ın gözleri onun üzerinde gezindi. "Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi, bir insanın samimiyetiyle ama bir a ı bulmuş bir muhabirin hevesiyle. "B y kbaban Pops'un gösterilerine geliyor mu?"

"O da vefat etti. Lise mezuniyetimden bir gün önce öldü."

Mark'ın gözlerindeki acıma duygusunu f rk etti, ama aynı zamanda onun daha soruyu sormadan önce nasıl bir cevap istediğini bildiğini de hissetti. Tekrar  z r diledi ve not defterine bir şeyler karaladı. Yanındaki sessiz figürü görmezden gelmeye çalıştı.

"Ailenizden hiç keman  aldığınızı duyan oldu mu?"

"Bu özelliğin ikimizi de kapsaması mı gerekiyordu?" dedi sağından sert bir ses. "Yoksa mazur muyum?"

Gözlerini ona dikti. Bu kesinti için minnettar olsa da, yine de bir kesintiydi.

Mark boğazını temizledi ve dikkatini Xander'a çevirdi. Thorne ve Roses, son turne, tekrar ne zaman kayıt yapacakları ve *SNL* hakkında sorular sordu. Xander kısa ve öz bir şekilde ve tutkusuzca cevap verdi. Gwen, o ne zaman bir pislik gibi davranrsa lattesini h p rdetiyordu.

Müzik hakkında konuşmaya başladığında yüz hatlarında Alex Fitzgerald'ı görebildiği zamanlar oldu. Alex'in bazı YouTube videolarında yanlış bir şey söylemekten korkuyormuş gibi kelimeleri arama şeklini onda tanıdı. Mark cevaplamak istemediği bir soru sorduğunda, Xander dudaklarını birbirine bastırdı, tıpkı Alex'in kendi çalışından hoşnut olmadığında yaptığı gibi.  nce *Alex*'le tanışmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Xander'dan etkilenmişti ama Alex'e aşık olabilirdi, diye düşündü.

"Ve bir yıldan biraz fazla bir süredir Pops ile birliktesin?" Mark, Gwen'i düşüncelerinden kopararak ona sordu.

"Bu doğru."

"Thorne ve Roses ile yakaladığınız bu başarının ardından neden Pops'ta kaldınız? Kariyeriniz gerçekten yükseliyor gibi görünüyor. Nedir bu

"Pops'la ilgili seni geri getiren ne?"

Gwen de aynı şeyi merak ederek dönüp ona baktı. Adamın gözünden düşmeyen güneş gözlüklerine baktı ve yutkunmasını izledi.

Sessizdi. Caddede bir taksi korna çalıyor ve turistler başka dillerde sohbet ediyordu. Ama bu kafe masasında sanki bir boşluk vardı. Adamın derin bir nefes almasını ve yine de hiçbir şey söylememesini izledi.

"Sanırım..." Gwen ciyakladı. "Yani, bu sezon onun orijinal eserlerini sergilemek için büyük bir fırsat var." Bir şeyler karalayan Mark'a gülümsedi, muhtemelen verdiği cevaptan çok cevap vermemesine dikkat ediyordu. "Bu sezon konser programımızda Xander Thorne'un orijinal bir çello solosu yer alıyor. Dün orkestra için çaldı ve muhteşemdi."

"Duymak için sabırsızlanıyorum," dedi Mark sıkıca gülümseyerek. İkisinin arasına baktı ve sonra sordu: "Peki siz ikiniz Pops'ta mı tanıştınız?"

Şimdi dramatik bir şekilde duraklama sırası Gwen'deydi.

"Evet." Ona acı dolu bir gülümseme gönderdi. "İlk provasında tanışmıştık." Adam onun yanında sessizdi.

Mark bir şeyler yazdı ve sordu: "Peki hiç Thorne and Roses konserine gittin mi? Gruptan hoşlanıyor musunuz?"

Sözcüklerini dikkatle seçerek ona göz kırptı. "Henüz fırsatım olmadı ama tüm şarkıları indirdim."

Mark not defterini kapattı. "Konser sabahı buluştuğumuz için teşekkürler." Cappuccino'sunu yudumladı ve ayağa kalkarak ikisine de elini uzattı. "Umarım yakınlarda oturuyorsunuzdur."

"Evet," dedi Gwen, ayağa kalkarak. "Ben Washington Heights'tayım ve Alex sadece birkaç blok ötede."

Mark'a sırtarak baktı ve onun merakla titreyen gözlerini izledi. Alex kıpırdamadan durmuş, çenesini sıkıyordu.

"Bunu vurman gerekecek," dedi Alex, sert sesi Mark'a yönelmişti.

Gwen gözlerini kırıştırdı. Nerede yaşadığından bahsetmemesi mi gerekiyordu? Artık böyle bir şeyin önemli olduğu kadar ünlü müydü?

Sonra geldi. *Alex'i.*

Ona Alex demişti.

Ve iyi bir röportajcı gibi Mark da onun kim olduğunu çok iyi biliyordu, Gwen'in ona açtığı kapıdan girmeye hazırdı. Başını eğerek başka bir soru sormaya başladı.

"Teşekkürler Mark," diye sözünü kesti Xander. "Umarım konserden keyif alırsın." Ayağa kalktı ve Mark'ın elini biraz fazla sıkarak tekrar sıktı.

Gwen çantasını kaptığı gibi kıpkırmızı oldu, Mark'a el salladı ve metroya doğru uzaklaşmaya çalıştı. İnsanların kendisine Alex demesine izin veren genç kemancıyı düşünüyordu ve dili sürçmüştü. Ona en son Alex dediğinde, onun dairesindeyken-

"Bana öyle demeysen memnun ."

Kadın döndü. Kafe avlusunun girişinde durmuş, diğer yöne doğru gitmek üzereydi.

Göğsü sıkıştı. Yaptığı gaftan dolayı utanç içindeydi ama yine de onu dürtüklemekten kendini alamadı.

"Arkadaşların sana Alex diyordu. Düğünde," dedi.

Adam ona baktı, Ray-Ban'ler onu koruyordu. "Arkadaş olduğumuzun farkında değildim."

Birdenbire güneşin üzerine bir bulutun çöktüğünü, kaldırımı serinlettiğini ve havada bir rüzgâr estirdiğini hissettim.

Gwen yutkundu. "Hayır, sanırım değiliz."

Arkasını döndü ve hazırlanmak için eve yöneldi.

İlk maaş çekiyle konser için yeni bir kıyafet almıştı. Orkestranın geri kalan kadınları her konserde elbiselerini değiştirmekle yetinirken, Ava'nın her zaman yeni bir siyah elbisesi olurdu; adeta bir onur konuğu gibi. Onun moda seçimlerini vurgulayan makaleler yazıldı.

Ava'nın ısrarı üzerine Gwen smokin ceketli bir tulum giymeyi tercih etmişti. "Bu seni herkesten ayıracak. Seni genç tutacak," demişti Ava.

Tam topuklu ayakkabılarını giymek üzereydi ki banyonun kapısı çalındı.

"Gwen, fotoğraf istiyorum," diye seslendi Jacob diğer taraftan. Gwen güldü ve gözlerini devirdi. "Bu balo değil Jacob." "Olabilir de! Çık dışarı!"

Jacob geçen hafta Declan'la yeniden bir araya gelmişti. Nicky'ye ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu; tek bildiği Declan ve Jacob'ın yeniden birlikte olduğuydu. Onlar için mutluydu. Declan'dan hoşlanmaya başlamıştı ve onu özlemişti.

Smokin ceketinin yakalarını düzeltti ve kapıyı açıp koridora çıkmadan önce pantolonunun paçalarını düzeltti.

Jacob'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve kız dönerken kısık bir ısıklık çaldı. "Vay be, kızım." Telefonunu kaldırdı ve bir fotoğraf çekti. Declan mutfaktaydı ama hemen kaşığı enchilada sosunun içine düşürdü ve çığlık attı.

"Gwen, çok *güzel*sin!" Declan ona doğru koştu ve onu kendi döndürdü.

Jacob omzunun üzerinden "Sana bir şey aldık" diye bağırarak yatak odasına koştu. Küçük mavi bir kutuyla döndü. Şüpheli bir şekilde şuna benzeyen bir kutu-

"Tiffany's mi? Jake, sen ciddi misin?" Gwen'in gözleri büyüdü ve oturması gerektiğini hissetti. Bırakın oradan bir şey hediye edilmesini, hayatında hiç gerçek bir Tiffany's kutusu bile görmemişti.

"Yani, teknik olarak Declan size bir şey aldı çünkü ben, nasıl diyorsunuz, fakirim."

"Sadece küçük bir şey," dedi Declan dirseğini sıkarak. "Bir numaralı keman olarak ilk konserin için."

"İlk keman, bebeğim."

"Her neyse. Sadece aç şunu." Declan kutuyu Jacob'dan aldı ve onun ellerine tutuşturdu.

Üstünü çıkarırken Gwen'in parmakları titredi. Kadife köpüğün içine gömülmüş iki küpe vardı, zarif çiviler. Tiz nota anahtarı şeklinde şekillendirilmiş elmaslar ona doğru parıldıyordu. Duyguyla kapanan boğazına karşı yutkundu.

"Çocuklar, bunu yapmak zorunda değildiniz-"

"Evet, öyle yaptık." Jacob onun şakağını öptü. "Bu çok büyük bir gece."

Gwen, Tiffany küpeleri yerine taktığı sahte elmas küpeleri değiştirirken gözyaşlarını tutmaya çalıştı.

Çocuklarla fotoğraf çektirdikten ve Declan'ın ruj rengi seçmesine yardım etmesine izin verdikten sonra bir Uber'e binerek Carnegie Hall'a gitti ve yönetim kurulu üyelerinin ofisinde Bayan Michaels ve Ava ile buluştu.

Bayan Michaels nefesini tutarak, "*Times* seni yiyip bitirecek," dedi. Gwen onlar için bir daire çizerken gözleri onun kıyafetini izledi. "Bugünkü görüşme nasıldı?"

"Güzel," dedi. "Gerçi Al-Xander'ın keyfi yerinde değildi. Bunun gazetelere yansıyor yansımayacağını bilmiyorum."

Ava gözlerini devirdi. "Harika."

"Bu haberi onunla paylaştığınız için teşekkür ederim," dedi Bayan Michaels. "İkinizle birlikte yarınki gazetede yer almayı garanti edebileceğimizi biliyordum."

"Elbette." Gwen, şaşkın gözlerinin bir çift Ray-Ban'deki yansımasını unutarak gülümsedi.

Ava'yla birlikteyken Mabel onu aradı ve o da hemen ofisten çıkıp telefonu açtı.

"Sadece ne kadar gurur duyduğumu söylemek istedim."

Gwen'in gözlerinden yaşlar süzüldü ve ona teşekkür etti. "Devam etmeden önce bir tavsiyen var mı?"

"Hiç de değil," dedi Mabel, sesi bulunduğu cadde tarafından bastırılıyordu. "İhtiyacın olan her şeye sahipsin."

Gwen onunla sonsuza dek konuşabilecek olsa da Mabel kısa bir süre sonra görüşmeyi sonlandırdı. Gwen dört yıl önce orada başladığından beri tek bir Pops konserine bile katılmamıştı ama şimdi Gwen onun Nathan ve Ava'yla olan geçmişini biraz daha iyi bildiğinden, bunu artık ona karşı kullanmadığını düşünüyordu. Yine de bu kadar büyük bir gecede kalabalığın içinde olamayacağını bilmek canını yakıyordu. Sanki kendi annesi katılmayı reddetmiş gibiydi. Gwen omuzlarını geriye attı ve Stern Oditoryumu'na doğru yola koyuldu.

Bir saat sonra kuliste kemanıyla bekledi. Squeaky. Gülümsedi. Çocukluğundan beri ona Squeaky dememişti. Alex ona sorana kadar bu lakabı hiç düşünmemişti.

Xander. Ona Xander diye hitap etmesi gerekiyordu.

Ne aptalca bir isim.

"Birinci perde için yerler," diye seslendi sahne amiri, koridorlarda dolaşp banyo ve soyunma odalarının kapılarını çalarak. "Orkestra için sahnedeki yerler, birinci keman için yedekler, şef için yedekler."

"Teşekkür ederim," dedi Gwen yanından geçerken.

Xander'ı henüz görmemişti. Orkestranın ayarlanması, sahneden kulise yer yer dolaşması olağandı ama yine de onun yokluğunu hissediyordu.

"Hazır mısın?" Nathan smokiniyle her zamanki gibi şık görünerek onun yanında belirdi. Gwen ona gülümsedi ve Nathan da elini kaldırarak onu bir çemberin içinde döndürdü. "Muhteşem görünüyorsun, Gwen."

Dudağını ısırdı ve çok uzun topuklu ayakkabılarına baktı. "Karın bana el kaldırdı."

"yapıyor." Kıkırdadı. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Başını kaldırdığında adamın sıcak mavi gözlerini üzerinde buldu.

"Pahalı bir makyajım yok, biliyorsun," diye onu azarladı. "Eğer beni ağlatırsan, her şey berbat olur."

Sırıttı ve kızın çenesine vurdu.

Kısa bir süre içinde sahne amiri onu sahneye çağırdı, yüzünde parlak bir ışık vardı ve binlerce kişilik bir kalabalık onu alkışlıyordu. Ücretsiz giren lise öğrencilerinin oturduğu en üst kata doğru gülümsedi.

Sandalyesine doğru ilerledi, kendi sandalyesine. Tam karşısında smokiniyle

Xander Thorne oturuyordu. Gwen, gözleri çok uzun süre kalmadan başını çevirdi. Birinci obuaya sıritarak La'yı istedi. Kemanını çenesine doğru kaldırdı ve en güzel sesin kulaklarından süzülüşünü dinledi. Bir

Orkestra ayarı. *Onun* orkestrası.

Sersemlemiş bir halde neredeyse fark etmeyecekti. Sessiz bir odada vızıldayan bir sinek gibi. Ya da kürek kemiklerinizin arasındaki bir kaşıntı. Orkestra sessizleşti ama Gwen orada durmuş, onlara bakıyordu.

Birinin akordu bozuktur. Bunu kanında hissetti. Ufacık bir uyumsuzluk. İkinci kemanlarda bir yerde. Ya da belki klarnetlerde. Hayır, tellerdeydi.

Orada durmuş, üç bin kişiye arkasını dönmüş, birinin ona ne yapacağını söylemesini bekliyordu. Orkestranın akordunu sağlamak onun işiydi. Bir kemancının akordunun bozuk olduğunu belki kimse fark etmezdi. Ama ortakları fark ederdi. Ve tüm performans onları şarkının ortasında yeniden ayarlamaya çalışmakla geçerdi.

Hayatında hiçbir birinci sandalyenin ikinci kez akort istediğini görmemişti. Ama duyduğunu duymuştu, değil mi? Belki de hiçbir şey değildi.

Nathan burada değildi. Sahne arkasında onun oturmasını bekliyordu. Ama tanıdık bir çekim onu kendine çekti, gözlerini ona çevirdi, kemanındaki bir tel gibi titreşerek onu Xander'a çekti.

Gözleri ikinci kemanların üzerindeydi, kaşları birbirine kenetlenmişti ve gözleri araştırıyordu. Ve bu her şeyi çözdü.

"Roger," dedi. Ve birinci obuacı başını ona doğru salladı. "Tekrar lütfen?"

Kalabalık onun arkasına geçti. Ve orkestra kendi arasında haini aradı. Ve tekrar La çaldıklarında, ikinci keman bölümündeki yaşlı bir beyefendinin bir mandalını çevirerek enstrümanını sıkıştırdığını izledi. Ona baktı ve hafifçe kızarak başını salladı.

Enstrümanlar sustu ve Gwen başını eğerek onlara teşekkür etti. Yerine otururken gözleri karşısında oturan ve Stradivarius'u kalçalarının arasında onu izleyen Xander'a kaydı. Dudaklarının küçük bir seğirmesi göğsünde bir uğultu yarattı.

Vücudu ısındı ve Nathan'ın içeri girdiğini görmek için başını çevirdi.

Nathan ikinci şarkıdan sonra onu kalabalığa tanıttı. Ayağa kalktı ve el salladı. Orkestra seyircilerle birlikte alkışladı ve göz ucuyla bir çift iri elin bir çellonun boynunu alkışladığını gördü.

Xander Thorne ilk perdenin sondan ikinci şarkısı olarak kendi solosunu çaldı. Ayağa kalktı, sandalyesini öne doğru çevirerek seyirciye baktı ve Nathan onu takdim ettiğinde Gwen üst katlardan gelen kız çığlıklarını duydu.

Nathan'ın Xander için övgü dolu sözleri vardı, ama Xander'ın dudaklarını sinirli bir şekilde birbirine bastırdığını gördü. Nathan şarkıyı Füg No. 1, Eşliksiz olarak tanıttı.

Gwen sandalyeye yerleşen adamın profiline gözlerini kırpıştırarak baktı. Neden "Sonbahar Yağmuru" ya da "İlk Başlangıçlar" gibi bir şey ya da bir Xander Thorne orijinali için son derece hüzünlü bir şey beklediğini bilmiyordu. Elbette karmaşık, klasik esintiler taşıyan, anlam bakımından zengin ve dinleyicilerin yüzde doksanının kafasından uçup gidecek bir şey seçecekti.

Hala onun yaptığı aynı hataları çalıyordu. Sanki notalara kopyaladığı şarkının orijinal versiyonu buharlaşıp uçmuştu. Çenesi sabitti ve gözleri kapalıydı, hafta başında orkestra için sergilediği performanstan çok daha bağlıydı. Baş hareket etti, boynundan ve omuzlarından kurtuldu, saçlarındaki yumuşak bukleler dalgalandı.

Yağmur damlası bölümü... Karmaşık notalar arasında parmaklarıyla ilerliyordu. Stradivarius'unda Ruby'dekinden çok daha romantikti. Sadece saf teller ve yankılar, hoparlörlerden seyretilmiş hiçbir şey yok.

Elini güzel bir dansla yayın etrafında döndürdü, parmak çalmayı bitirdi ve fırtınaya doğru ilerledi. Vücudu zonkluyordu, hatırlıyordu. Adam sona yaklaşırken titreyen bir nefes aldı, omuzları titriyor ve geriliyordu.

Bir duraklama. Ve son notayı bekledi, çözüldü ve hazzı damarlarına çekti.

Hiç gelmedi.

Yay tellerden kalktı. Ve gözlerini açtı, şarkının bittiğini anlayan seyirciye başını eğerek selam verdi. Yavaş yavaş yükselen bir alkış.

Gwen kızgın hissetti. Sanki o-sanki onlar-

Dürüst olmak gerekirse... sanki o gelmeden hemen önce durmuş gibi.

Birinci perdenin son şarkısına baktı, sandalyesini yeniden ona bakacak şekilde konumlandıran adamın iri bedenini görmezden geldi. Şarkının hâlâ içinde uğuldadığını hissediyordu.

Belki de şarkıyı onunla özdeşleştirmiyordu. Belki de *her şey onunla* ilgili değildi. Ne de olsa "Füg No. 1" idi, muhtemelen birçoğunun ilki. Belki de daha fazla bölüm için hazırlık yapıyordu.

Hâlâ kendini bunalmış hissediyordu.

Öfkeye odaklandı. Bu daha kolay bir duyguydu.

Alkışlar kesildi ve Nathan tekrar kürsüye çıktı. O an sona ermeden önce Xander'a bir kez baktı. Bakışlarının onun üzerinde olmasını, ona ters ters bakmasını, sırtmasını bekliyordu.

Müzik sayfalarına baktı, bir sonraki şarkıya geçti, gözlerini aşağıya çevirdi. Parmakları çellosunun boynuna yerleşmeden önce bir elini saçlarında gezdirdi. Dudakları titriyor, dişleri ağzının içinde endişeleniyordu.

Başını kaldırıp ona bakmadı. Gwen başını sallayarak temizledi. Her şey onunla ilgili değildi.

Nathan konuk şarkıcıyı yeniden takdim etti ve Gwen birinci perdeyi telaşlı bir beyin ve hararetli bir vücutla bitirdi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Plaza, after-party için onları tekrar ağırlayacaktı. Pops her konserden sonra bir hafta ara verirdi, bu nedenle her parti sonrası büyük bir etkinlik olurdu. Bu akşam yıldönümü partisi kadar görkemli değildi, bu nedenle her orkestra üyesine yalnızca bir konuk için ücretsiz izin verildi.

Jacob ve Declan gösteriden sonra onunla kısa bir süre buluşup sarıldılar ve selfie çektirdiler ama o, ikinci parti bileti için 200 dolar ödemekten vazgeçmelerine izin verdi. Declan ikisini East Village'daki favori ucuz barlarına götürmesi için bir taksi çağırmaya gittiğinde Jacob ona döndü.

"Bu gece bana ihtiyacın olmadığına emin misin? Bedava içkiyi ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Gwen ona, "Sen bedava ganimeti daha çok seviyorsun," diye takıldı. "Seviyorum." Jacob sırtıttı. "Gerçekten seviyorum."

"İyi olacağım. Eminim yine kendimi kaptıracağım ve gecenin büyük bölümünde sizi yalnız bırakacağım."

"Bu kadar ünlü olmak zor," dedi bir elini kalbinin üzerine bastırarak. Ellerini kızın yanaklarına götürerek başını kendine doğru çekti. "Uyuşturucu yok. Gece birden sonra eve metroyla gitmek yok. Tanımadığın adamlarla özel after-partiler yapmak yok."

Sırtıttı. "Söz veriyorum."

Jacob elmas küpelere dokundu ve "Bunlar sana çok yakışmış" dedi.

Kız gülerek onu itene kadar ağzının kenarını bir düzine kez öptü.

"Defol git buradan," dedi.

Köşede duran Declan'a doğru yönelmeye başladı ama gözleri onun omzunun üzerinden bir şeye takıldı. "Hey, dostum," dedi. "Güzel parça. Gerçekten çok etkilendim."

Gwen dondu kaldı, belki de bir hayaletle konuşuyordu. Ya da bir sokak lambasıyla.

"Teşekkürler," diye gürledi Xander'ın sesi, Carnegie Hall'un yan kapısına yakın bir yerde, yaklaşık bir metre arkasında. Gwen kollarını kavuşturdu ve üşümesinin nedenini

Eylül tenini okşuyordu, kulağının arkasındaki sesin anısını değil. "Xander Thorne."

Ve sonra Jacob'a doğru adım atarak elini uzattı. Gwen dudağını ısırды ve yere baktı.

"Jacob Diaz. Aslında tanışmıştık. Gwen ve ben arkadaşınızın düğününde çaldık."

Bir duraklama oldu. Gwen başını kaldırıp Xander'a baktı ve onun gözlerinin Jacob'ın üzerinde gezindiğini gördü. "Doğru, özür dilerim. Jacob. Sen piyano çalıyorsun."

Her zaman olduğu gibi çellosu yanındaydı. Carnegie'de müzisyenlerin enstrümanlarını partiden sonra ya da yarın sabah almaları için bırakabilecekleri dolaplar vardı ama Xander Thorne her zaman enstrümanını önce eve götürürdü. Bir Stradivarius'u olsaydı Gwen de alırdı.

Jacob başını salladı ve "Yine harika bir parça. Gerçekten keyif aldım." Gwen'e döndü. "İyi eğlenceler. Seninle çok gurur duyuyorum."

Gülümsedi.

"Partiye gelmiyor musun?" Xander sordu.

Tanrım, neden bu kadar konuşkandı ki? Onun hatırı sayılır boyuna baktı ve gözlerinin Jacob'ı delip geçtiğini, izlediğini, katalogladığını gördü.

"Yapamaz," dedi Gwen, bir gece içki içmek için yedek 200 dolarının olmamasının sorununu, ev sahibi olan birine açıklama zahmetine girmeden. 900,000 dolarlık çello.

Jacob özür dilercesine sırtıttı ve Declan'ın bir taksi çağırdığı yere doğru ilerledi. Geriye doğru yürürken Gwen'i işaret etti. "Evde görüşürüz."

Gülümsedi ve arabanın içine girerlerken Declan'a el salladı. Ve sonra sadece o ve Xander kaldı. Gwen boğazını temizledi ve "Orada görüşürüz," diyerek hızlı adımlarla Plaza'ya doğru giden birkaç klarnet ve pikolo çalgıcısının yanına gitti.

İlk bir saat boyunca açık bardan yararlandı. Hem arkadaşları hem de yabancılar tarafından fotoğraflara, sohbetlere ve minyatür röportajlara sürüklendi. *New York Times*'tan Mark'a tekrar merhaba dedi ve onun da hoş karşılandığından emin oldu. Yaşlı bir beyefendi onu neredeyse on beş dakika boyunca köşeye sıkıştırdı, akortta bir enstrüman olduğundan nasıl emin olduğundan ve onu bulduğu için ne kadar etkilendiğinden bahsetti.

Biri omzuna dokundu ve derin bir nefes alarak kendini bir yabancıyla daha sıradan bir sohbeta hazırladı. Döndü,

aşağıya baktı ve Mabel'in tek güzel elbisesi içinde, yüzünde gururlu bir gülümsemeyle orada durduğunu gördü.

Gwen aniden gözyaşlarına boğuldu.

Onu kucaklamak için kollarına çekti -*Mabel Hug*- ve bir elini sırtında gezdirdi. "Herkesin içinde ağlamak hiç yakışık almıyor, Bayan Jackson," diye alay etti.

Gwen ıslak bir kahkaha attı ve fısıldadı, "Burada ne yapıyorsun? Konserde miydin?"

Bir bukleyi Gwen'in kulağının üzerine itti. "Bunu kaçırmazdım."

Gwen hıçkırdı. Etraflarında bağışçıların ve abonelerin olduğunu, hıçkıra hıçkıra ağlarken ona garip garip baktıklarını biliyordu ama umurunda değildi.

"Parti sonrası için para ödememeliydin!" Gwen fısıldadı.

"Bileti bana Jacob verdi," dedi Mabel. "Bu gece çok güzel oynadın, Gwen. Tam bir profesyoneldin."

Tam ona teşekkür ederken, bir el omzuna düştü.

"Gwen, canım, seni tanıştırmak istiyorum-" Ava kiminle konuştuğunu görünce durdu. "Mabel," diye fısıldadı nefes nefese.

Gwen'in elini tutan el hareketsiz kaldı ve Mabel ona sert bir ifade takındı. "Ava."

"Sen ne..." Ava boğazını temizledi. Gwen iki kadının birbirlerine bakışlarını izledi. "Bu gece geleceğini bana söylemeliydin." Parlak bir gülümseme. "Benimle locada oturabilirdin."

"Balkonu tercih ederim." Mabel'in sesi kırılmıştı. "Eminim hatırlıyoursundur."

Ava gözlerini kırptırdı ve nefes alarak başını salladı. "Affedersiniz, özür dilerim. Gwen'i ödünç almam lazım ama... kal. Bir şeyler içebiliriz."

"Hayır, gitmem gerek." Mabel çantasını omzunda kaydırdı. "Gwen, muhteşemdin. Yabancı gibi davranma."

Ve sonra kayboldu - kaybolana kadar kalabalığın arasından ilerledi.

Ava elbisesini fırçaladı ve boğazını temizledi. "Sizi tanıştırayım..." Ava sözünü yarıda kesti, Gwen de odanın içinde önemli birine doğru ilerlerken onu takip etti ama Gwen, Ava'nın ön kapıların açılıp kapanmasını izlediğini fark etti.

Yirmi dakika daha tanışma ve fotoğraf çekirme faslından sonra, odanın diğer ucunda Xander'ı gördü, el sıkışıyor ve viskisini yudumluyordu.

bağışçılarının benzer dansı. Yaşlı bir kadının söylediği bir şeye sırtı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

Birden Xander'ın bakışları onunkilere kaydı. Gözlerini kaçırdı, sanki sadece bakmıyormuş gibiydi ve gözlerinin odanın geri kalanında dolaşmasına izin verdi. Tekrar ona baktığında, Xander hâlâ onu izliyor ve bir kadeh viski daha almak için uzanıyordu.

Gwen yine aynı çekimi hissetti. Sanki aralarındaki ip çok sıkı, çok keskin bir şekilde çekilmişti. Ava'dan uzaklaştı ve Mei'yi buldu. Barmenin onlara verdiği en ucuz içkiyi içtiler (açık bar artık kapalıydı) ve Gwen, Mei'nin Xander Thorne'un neden gözlerini ondan alamadığı konusunda kendisine yönelttiği her sorudan kaçmayı başardı.

Gözlerini Mei'nin yanındaki insanlara dikti, yanında birini getirip getirmediğini merak ediyordu ve Mei'yi yine kendisini izlerken yakaladı. Gwen hızla ona sırtını döndü, ucuz votkasını yudumladı ve Mei'nin birkaç kişiyle birlikte başka bir bara gitme davetini reddetti. Nathan ya da Ava'yı bulmak için odayı taradıktan sonra başarısız oldu ve vedalaştı.

Nemli rüzgârın içinden çıkarken, Uber'in taksiden daha ucuz olup olmayacağını görmek için telefonunu çıkardı.

"Saat biri geçti," dedi arkasındaki kapıdan gelen bir ses. Döndüğünde Xander Thorne'u elinde viski bardağıyla kapının çerçevesine yaslanmış halde buldu. "Taksiye mi biniyorsun?"

Ona baktı. "Bir Uber çağıracağım."

"Güzel." Yudumladı. "Jacob'ı hayal kırıklığına uğratmak istemem." Sessiz harflere garip bir kakofoni, alaycı bir tonla vurdu. Gözleri buğuluydu.

Yutkundu ve yolculuğu teyit etmek için telefonuna döndü. Bir bardak tıkırtısı duydu ve adamın boş viski bardağını merdivenlere bıraktığını, merdivenlerden inip kaldırımında ona katılmak için doğrulduğunu gördü.

"Neden sonunu değiştirdin?" diye sordu, güvenli konulara bağlı kalarak. Müzik. Caddenin karşısındaki on dolarlık "I Heart NY" tişörtlerinin reklamını yapan elektronik reklam panosuna baktı.

"Doğru hissettirdi," dedi onun yanında sallanarak. Kadın ona baktı. "İşte böyle hissettiriyor. Her seferinde."

Adamın gözleri kadının dudaklarındaydı. Yutkundu, uzaklara, kaldırıma baktı.

Ne kadar aptalca. Müzik *hiçbir zaman* güvenli bir konu olmamıştı.

"Nasıl 'ne' hissettiriyor?" diye fısıldadı ve adamın gözlerinin karararak kendisine dönmesini izledi.

Bakışlarından zalimce bir şey geçti ve dudakları seğirdi. "Jacob'ın bizden haberi var mı?"

Onun "biz" dediğini duyunca kanı ısındı. Bu konuya doğrudan değinmesi. Ama bir şey dikkatini çekmişti. Jacob'a olan bu hayranlık.

Gözlerini kırıştırdı, gözleri büyüdü. "Jacob benim oda arkadaşım," dedi. "O eşcinsel."

Sırıltısı dudaklarından süzülürken, gözleri kızın yüzünde geziniyor, teninin tadını çıkarıyordu.

Kaşlarını çatarak haritadaki Uber sürücüsüne baktı. Francisco dört dakika uzaklıktaydı. "Yani bir ilişkim varken biriyle takılacağımı mı düşünüyorsun?"

"Özür dilerim," diye fısıldadı ona. "Gwen, özür dilerim. Ben- Siktir." Adamın elinin kendisine dokunmak için hareket ettiğini gördü ve sertçe geri çekti.

"gelme sebebim bu değildi. Yani-"

"Hayır, tabii ki hayır. Ben tekim..." Adamın ofladığını ve elinin saçlarını karıştırdığını duydu. "Ben kışkırttım." Gözlerini Francisco'nun ilerleme haritasından ayırmadı. "Neden buraya geldin?"

Durakladı, kanının kulaklarına hücum ettiğini duydu. "Elektro keman çalmak istiyordum." Kıkırdadı, bunun sadece yarısı olduğunu biliyordu.

Adamın ona doğru hareket ettiğini, onu sıkıştırdığını ve havasını aldığını hissetti.

"Hiç ." Kulağına doğru nefes aldı. "Gidebilirdik. Şimdi gidebiliriz. Daireye dön ve sen-"

"Hayır. Yine de teşekkür ederim." Bu düşünce başını döndürdü. Bir şeyi ilk kez fark ettiğinde sıcaklığın içine yayıldığını hissetti.

Onu istiyordu. Bu sadece seksle ilgili değildi. Bu sadece onu bir şeye çekmekle ilgili değildi. Onu utandırmak değildi. Ve ona çello çalmayı öğretmeye çalışmak da değildi.

"Evet, senin evine gidelim," dememek için dudaklarını birbirine bastırdı ve telefonuna baktı, arabanın görüntüsünün onlara yaklaşmasını izlerken kalp atışları hızlandı.

"Gwen."

Ona baktı ve gözleri, bu gece çalarken içinde dans eden o duyguyu, o hissi uyandırdı. Tamamlanmamış olma hissi, tonikten sadece birkaç santim uzakta. Huzur.

Dudakları yukarı doğru seğirdi, küçük bir kıkırdama. "Ya da taco alabiliriz," dedi gülümseyerek ve ona bakarak, su gibi üzerinden akarak.

Derin bir nefes aldı. Ve nefesindeki alkol kokusu onun için bunu sağlamlaştırdı.

"Sarhoşsun."

"Ayılabilirim-"

"Peki ya Chelsea?"

Gözleri onunkiler arasında gidip geliyordu, şaşkın ve arıyordu. "Chelsea mi? Ne?"

Chelsea'nin Instagram'daki yokluğunu, dairesindeki kadınsı dokunuşların eksikliğini düşünerek gözlerini kırptırdı.

Ama sorun bu değildi. Sorun siyah Toyota'sındaki Francisco'ydu. Sorun, onun içeride kendisine katılmasını ve kendisiyle birlikte şehir merkezine gelmesini ne kadar çok istediğiydi. Mesele, sabahın birinde dairesinde elektrikli keman çalmanın -komşuları olsun ya da olmasın- patlayıcı olacağıydı. Mesafelerini korumaları konusunda ikisine de güvenmiyordu. Öylece "taco almaya" ya da "reçel yapmaya" ya da havalı insanlar ne diyorsa ona gidemezlerdi. Onun yanında bir saniyeden fazla kalırsa, kendisine tekrar dokunması için yalvaracaktı. Ve o sarhoşken bunu istemiyordu.

"Yapamam," dedi. Ve ipin sallanıp ikisini de dayanılmaz bir frekansa çektiğini hissetti. Bunu onun yüzünde gördü. Öncekinden daha sert bir reddediş. İşte bu yüzden "Bu gece olmaz" dedi.

Yüzü gevşedi, gözleri onun üzerinde dolaştı, dudakları .

Huzur.

Tonik.

Siyah bir Toyota yanaştı.

Ve çok ama çok akılsız olduğu için hafifçe elini onun göğsüne koydu, topuklarının üzerinde doğruldu ve dudaklarını onun tenine bastırmadan önce, "İyi geceler Alex," diye fısıldadı. Alex'in onu takip ettiğini ve yakalamak için başını çevirdiğini hissetti. Bir el yumuşakça kalçasına dokundu ve vücudu titredi.

Toyota'ya doğru kayarken gözleriyle tekrar karşılaşmaya cesaret edemeyerek geri çekildi.

Bu gece olmaz. Ağzı ona ihanet etmişti ama midesine yayılan sıcaklığa engel olamıyordu.

Francisco onunla havadan sudan konuşmaya çalıştı ama konsantre olamadı. Nabzını dudaklarında hissedebiliyorken olmazdı. Kalçasına yapılan en ufak bir dokunuş onu ateşlemiş, vücudunun arabanın geri dönmesi için yalvarmasına neden olmuştu.

Merdivenlerden çıktığında Jacob evde değildi. Tulumunu ve topuklu ayakkabılarını çıkardı ve yatağına uzanıp parmaklarını klitorisinin üzerinde gezdirdiği için zerre kadar suçluluk hissetmedi. Adamın elinin oradaki anısı... parmakları kendisinininkinden çok daha kalındı. Kendine dokunduğunda onun karanlık gözlerinin üzerinde olduğunu hayal etti, Fugue No. 1, Unaccompanied'in uğultusu teninin altında. Onun tadını koymak için dudaklarını yaladı ve boşalırken başını geriye attı, yatak odasının karanlığına "Alex" diye fısıldadı.

Vücudu gevşedi ve kısa bir süre sonra uykuya daldı.

Gwen ertesi sabah *New York Times*'da Xander Thorne'un Fugue No. 1, Unaccompanied'i çalmasını izlerken çekilmiş bir fotoğrafla uyandı.

Alex Fitzgerald'dan bahsedilmiyor. Ve şükürler olsun ki, Gwen Jackson'ın ölü annesi hakkında tek kelime yok.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Sakinleşmek için bir haftası vardı. Bir sonraki konsere odaklanmak için bir hafta. Jacob'la vakit geçirmek ve şehirde genç olmaya odaklanmak için bir hafta.

Perşembe günü ise Thorne ve Roses Instagram'da bir #throw-backthursday paylaştı: Mac ve Xander iki yıl önce sınav çekme yarışması yapıyorlardı. Gwen'in anlayamadığı nedenlerden ötürü gömleksizdiler. Chelsea'nin arka planda sayarken çıkardığı sinir bozucu çığlığı bile duymazdan gelebildi: "Seksen sekiz! Seksen dokuz!"

Mac doksanda yere yığıldı ama Xander yüz ikiye kadar zorladı. Sonra nefes nefese ve saçlarını geriye iterek hızla ayağa kalktı, kemancı Dom'la omuz omuza çarpışırken yirmi dolarını almak için. Gwen uygulamasını kapatmıştı. Kalemmini eline aldı. On dört dakika boyunca çevirdi. Videoyu tekrar izledim.

Sonra herkesin iletişim bilgilerini içeren orkestra listesini bulmak için e-postalarını karıştırdı, başparmağını Gmail adresinin yanında "Xander Thorne-First Cello."

yazıyordu. Telefonunu kapattı ve yürüyüşe çıktı.

Cumartesi günü yatmadan önce battaniyeye sarınmış bir şekilde Instagram'da geziniyordu. Derinlere dalmış, Xander Thorne'un Ruby'yi yeni satın aldığı 2021 yılına ait makaralarını izliyordu. Prensip gereği hâlâ takip et butonuna basmamıştı ama bu onun içeriklerinden keyif alamayacağı anlamına gelmiyordu.

Onun yeni çellosunu çalarak yaptığı gösteriyi dinledi. Bir tanesini tekrar izlemek için geri kaydirdi ve sesi açmaya çalıştı.

İki kez vurdu.

Nefes nefese kaldı ve videonun üzerinde kırmızı bir kalp patlarken yatakta ayağa fırladı. "Hayır, hayır, hayır, hayır!"

GwenNoFear az önce @Xander_Thorne'un videosunu beğenmişti. 2021'den. Hızla açıldı, kalbi kayboldu.

Hâlâ bildirim alıyordu ama umarım 230.000 takipçisi ona fazla gelmiş ve onları kapatmıştı.

"Siktir." Elini yüzünde gezdirdi.

Geçen hafta yayınladığı bir videoyu beğenmek başka bir şey olabilirdi. Bu, onun hesabını yeni bulduğunu ima ediyordu. 2021'deki bir videoyu beğenmesi, Instagram'da yirmi dakikadır takipte olduğunu ima ediyordu.

Gwen inledi ve yüzünü yastığına gömdü. Ertesi sabah yeni bir takipçiyle uyandı: Xander_Thorne.

Bir sonraki prova ansızın geldi. Aniden ne giyeceğine, nasıl davranacağına, ne kadar makyaj yapacağına ya da *hiç* makyaj yapmayacağına karar verme zamanı gelmişti.

Çünkü hiçbir şey farklı değildi.

Tanrı aşkına, onun *yanağını* öpmüştü.

Gwen dudaklarını birbirine bastırarak anının tadını çıkardı. Sonra yerinden sıçradı ve telefonunu çekerek sürdüğü gül rengi rujun kamerada olup olmadığını kontrol etti.

Ve uygulanmamış, ve tekrar uygulanmış.

Sadece rujla sade bir makyaj yapmaya karar vermişti; saçları toplanmıştı ama dağınıktı. Ruj sonradan düşünülmüş gibiydi. *Önemli bir şey değil*, sadece ruj, anlıyor musunuz? Herkes rahat olsun.

O sabah hikâyesine bir selfie eklemişti, özellikle de Pazar sabahı Jacob'la beş yıl önce alışveriş yaptıkları komik suratların ya da iğrenç balo elbiselerinin olduğu tüm resimleri silerek yaptığı saldırının ardından Instagram'ına daha fazla fotoğraf koyma dürtüsü hissetmişti.

Prova odasının kapısını çekiştirerek açtığı anda, Alex'in çoktan orada olduğunu ve diğer çellistlerden biriyle gülüştüğünü görünce nefesi kesildi. Yirmi dakika erken.

Ona bakmadı. Aslında sırtı kapıya dönüktü, çello kutusu açıktı ve notaları hazırды. Sandalyesine doğru koştu, birkaç pikoloya el salladı ve çantasını standının önüne bırakıp keman çantasını yere koydu. Fincanı ancak o zaman fark etti.

Sandalyesinin ayağının yanında duran buzlu latte terden yere dökülüyordu. Kenarına keskin bir kalemle "Gwen" ismi kazınmıştı. Gözlerini kırıpıştırarak baktı, hâlâ çantasını açmaktan eğilmişti.

Alex onun konuşmasındaki bir şeye güldü ve ses kaburgalarını sarstı. *Xander*. Ona Xander demesi gerekiyordu.

Bardağı ve yanında duran sarılı pipeti aldı. Etiketini bir "V" harfi süslüyordu, yani... buzlu vanilyalı latte. Geçen hafta görüştükleri kafeden tam olarak sipariş ettiği şeydi.

Gwen sandalyesine oturdu, kapağı delip lattesini yudumlarken etrafta dedikoducu ve meraklı komşular olup olmadığına baktı. Adamın sırtına baktı, bugün seçtiği koyu yeşil Henley'nin tadını çıkarıyor ve lattesini neşeyle yudumluyordu.

Saat ona yaklaştıkça daha fazla orkestra üyesi içeri giriyordu ama o hâlâ sadece konuşmasına odaklanmıştı. CrossFit, Whole30 ya da Gwen'in hiçbir şekilde kendini adamaya hazır olmadığı başka bir saçmalıkla ilgili bir şey.

Ona bir kez bile bakmadı. Nathan nihayet provanın söylediğinde ve herkes yerine oturduğunda, Gwen sandalyesinde seğiriyordu. Ama bu muhtemelen az önce yuttuğu kafeinden kaynaklanıyordu.

Xander sandalyesine çöktü, saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve çellosunu almak için eğildiğinde gözleri dalgaların arasından ona kaydı. Bakışları ona kilitlenirken dudakları pipetin etrafında sıkıca kenetlendi. Sırıttı ve tüm dikkatini Nathan'a vermek için döndü.

Perşembe günü, atıştırmalık masasında ona yaklaştı. Çarşamba günkü prova boyunca onunla hiç konuşmamış, molalarda onu yalnız bırakmış ve günün büyük bölümünde gözlerini ondan uzak tutmuştu. Ama bugün Gwen gergindi. Karşısındaki adamın en ufak bir hareketinde sıcıyordu, bu sefer espressoyu suçlayamazdı. Bu yüzden, günün ilk on dakikalık molasında sandalyesinden kalktı ve bir paket papatya çayı aramaya başladı.

"Günaydın."

Çay poşeti parmaklarından fırladı, havada sarsıldı ve yanındaki geniş göğse çarptı. Masaya düştü ve Gwen onu kaptı. "Özür dilerim. Evet, günaydın. Merhaba."

Kadın onu sıcak su dolu bardağın içine bırakırken başka bir şey söylemedi. Dikleşmesini izlediler. Sonra-

"Sakinleştirici karışım."

Gözleri çay paketinin üzerindeki etiketi taradı. "Mm-hm. Bugün... kafeinsizleşmem gerekiyor." Dudağını ısırıldı. "Ah... Yani" - bakışlarını ona doğru çevirdi - "kahve harikadır gerçi. Özellikle de latte." Adamın gözleri karardı ve kızın yüzünde dans etti. "Vanilyalı buzlu latteyi gerçekten çok severim. Yani..."

"Hm. Dün içtiğin şey buydu, değil mi?" Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Evet, ben... Buna sahip olduğum için çok minnettarım." Yutkundu ve onun bir strafor bardağa uzanmasını izledi. "Mükemmeldi. Bir Çarşamba günü için."

"Ama perşembeleri çay içilir," dedi fincanına başıyla işaret ederek. "Sanırım öyle."

Fincanına kahve doldurdu ve yüzünü ona döndü. "Cuma günleri ne içindir?"

Tüm dikkatini ona verdiğinde başını kaldırıp ona baktı. Tutunacak bir şey bulmak için fincanına uzandı ve parmakları aşırıya kaçarak fincanı devirdi, sıcak papatya çayı kurabiyelerin üzerine ve yere döküldü. Geri sıçradı, özür diledi, peçete kaptı ve molanın geri kalanını yüzü yanarken prova asistanının temizlemesine yardım ederek geçirdi.

Bir süre böyle devam etti. Kız onun yaptığı her küçük şeyin aşırı farkındaydı, adam ise oldukça yumuşamış görünüyordu. Sanki boğuluyordu ve sonunda hava bulmuştu. Boğulma sırasının kendisinde olup olmadığını merak etti. Kendini liseye geri dönmüş gibi hissediyordu, Ronnie Schultz etraftayken ne yapacağını bilemiyordu, onu ne kadar çok istediğinin şaşkınlığı içindeydi.

Ve en kötüsü de Alex bunu biliyordu, tıpkı Ronnie'nin bildiği gibi. Alex artık bir olasılık olduğunu biliyordu. *Bu gece değil.* Peki ne zaman?

Bir sonraki konser Cadılar Bayramı'nın olduğu hafta sonuydu. Tema, daha fazla bilet satışı için doğrudan bir taktik olan Disney Kötü Adamları'ydı ve Manhattan Pops'taki ilk keman solosunu "Friends on the Other Side "da yaptı.

Orkestra dergisindeki makalesi bir hafta önce çıkmıştı ve Ava ona bilet satışlarının hemen ardından arttığını haber verdi.

Konserden birkaç gün önce, on dakikalık bir aradan döndüklerinde, Nathan Xander'a döndü ve "Ekim konseri için solona karar verdin mi?" diye sordu.

Xander dudaklarını birbirine bastırarak gözlerini ona dikti. Nathan'ın ona bu soruyu ilk kez sormadığını hissediyordu ama şimdi herkesin önünde sormuş ve bir cevap istemişti.

"Ben de aynı seriden oynayacağım."

Adamın gözleri kıza kaydı.

Aynı seri. Belki de Füg No. 2'yi o yazmıştı. Gwen ona göz kırptı ve yere baktı. Bir şeyler ters gidiyordu. Hayal kırıklığı içinde burkuluyordu, yeni bir parçanın var olduğunu biliyordu ama henüz onu duymamıştı. Ama bu çok saçmaydı. Bu serinin sahibi o değildi. Yazmamıştı bile.

Konser için dizlerinin üstüne kadar inen siyah kadife bir elbise seçmesine Ava yardım etmişti.

"Bu çok kısa, değil mi?" Gwen soyunma odasından çıkarken sormuştu.

"Bir kemancı gibi giyinmek için çok genç ve güzelsin, Gwen." Ava telefonunu karıştırırken Gwen güldü.

Ona uygun koyu kırmızı bir ruj bulması için ikna etmişti. Duane Reade'den en iyi tonlardan birini seçtikten sonra, Gwen üstünü değiştirmek ve hazırlanmak için Carnegie Hall'a koştu.

Büyük bir kalabalığın karşısına çıkmanın verdiği his daha öncekiyle aynıydı. El sallayarak ve gülümseyerek sahneye çıktı ve selam verdi. Konser plana göre ilerledi. Xander gözlerini bile çoğunlukla kendine sakladı.

Birinci perdenin bitiminden hemen önce Nathan mikrofonu eline aldı ve Xander Thorne'un çello solosunu sunmaya hazırlandı. Füg No. 1'i tekrar çalmaya karar vermişti. Cuma günü, Gwen'i günün geri kalanında şaşkına çeviren düzenlemeler ve yeniden düzenlemeler yaptığını duyurmuştu.

Derin bir nefes aldı, kendini melodiye hazırladı - kendini tekrar sona hazırladı. Başını kaldırıp ona baktı. Çok daha hafiflemişti. Son birkaç haftadır çok daha huzurluydu. Bu sefer akoru çözüp çözmeyeceğini merak etti. Yaptığı düzenlemeler geçen seferki enerjiyle tezat oluşturacak mıydı?

Ona baktı.

Gwen bir an için onu içine çekti ve bakmasına izin verdi. Sandalyesini öne doğru çevirip solosu için hazırlanıyor olmalıydı, ama ona odaklanmış görünüyordu. Dikkatini tekrar Nathan'a çevirdi ve Füg No. 1'i tanıttı. Nathan gizli üvey oğlunun yeteneğine övgülerini tam tamamlıyordu ki Mary -ikinci sandalye ve hem kendisi hem de Gwen için sayfaları çevirmekten sorumlu-dizine vurdu.

"Gwen, bu doğru mu?"

Gwen dosyaya baktı. Mary sayfayı tekrar çevirdi ve birinci perdeyi kapatan karışık müzik yerine, üç halkalı klasörün içine isimsiz bir müzik sayfası sıkıştırılmıştı. Mary, Gwen'e Disney şarkılarının arkasında olduğunu göstermek için sayfayı çevirdi.

Seyirciler Xander Thorne'un solosunu alkışlarken Gwen garip sayfaya geri döndü. Yayını eline alırken gözlerini notaların üzerinde gezdirdi, notaları ve ilerleyişleri okudu.

Ona doğru baktı. Adam hâlâ yüzünü ona dönmüş, onu izliyordu. Seyirciye dönmemişti. Ona odaklanmıştı. Yay çello telleri üzerinde kayıyor, tanıdık ağır arpejler yanmaya başlıyordu.

Bu... Bu... muydu?

Notalar keman içindi. İlk keman notaları çalınmadan önce on altı ölçü dinlenme süresi vardı. Arpej bölümüyle aynı uzunlukta. Füg No. 1, Eşliksiz'in ikinci bölümüyle mükemmel bir uyum ve kontrpuan oluşturan uzun legato notalar.

Ama... eşlik etti. Onun tarafından.

Gözlerini kırıştırarak ona baktı, kalbi tüm Carnegie Hall'un önünde bir şeyler okuma olasılığıyla çarpıyordu. Adam ilk bölüm boyunca zıplayıp dans ederken gözleri kızın tenini yakıyordu.

Ezbere okumanın heyecan verici bir yanı var. Sence de öyle değil mi?

Bu çılgıncaydı. Bu kesinlikle-

Arpejlerin sonu. Karar vermek için iki ölçü. Sayfayı taradı, kazalar, üçlemeler ve staccato'lar buldu. Ama bu şarkıyı biliyordu. Kanında vardı. Ve onunla birlikte çalmasını istiyordu.

Gözleri yine onunkilerle buluştu. Ve orada bir yalvarış vardı. Ve bunun ne kadar çılgınca, ne kadar... ne kadar kaba olmasına rağmen, Gwen bunun o olduğunu biliyordu. Bu doruk noktayıydı. Sayfaya baktı, bir çubuk kalmıştı. Normalde "solist", "keman" ya da "ses" yazan yere tek bir kelime yazmıştı:

Squeaky.

Yayını kaldırdı ve adam arpejlerden çıkıp sakinliğe doğru kayarken, kadın onu taşıdı.

Mary'nin nefesinin kesildiğini hissetti. Nathan'ın ona baktığını hissetti. Tüm Carnegie Hall'un mırıldandığını hissetti.

Ama o hepsini görmezden geldi.

Alex Fitzgerald onu dansa davet etmişti.

Adam alçaktan ve karanlıktan çekip onu anahtara bağlarken kadın onun üzerinde yükseldi. Ve bir anda birbirlerine uyum sağladılar. Kolay tempolarda bir uyum, cümleleri eşleştirme ve birbirlerinin sorularını yanıtlama. Fırtınaya, çalkantıya düşmeden hemen önce, kız ilk kez ona baktı.

Gözleri parmaklarındaydı. Dudakları aralandı. Ve bir kızarıklık tenini boyadı, yayıldı. Bir sonraki bölüm üzerlerine düşmeden önce bir nefes aldı. Adam onun gözleriyle buluştu. Ve döndüler.

Çeyrek nota ritmine geçerken çellodan hızlı on altılıklar. Sonra yer değiştirdiler. Ve sonra tekrar birlikte.

Gözleri sayfanın üzerinde uçuşuyor, hazırlanıyor ve ilerliyordu. Parmak vuruşu. Ama keman yayın üzerinde kalıyor, karşılık veriyor ve şarkı söylüyordu. Dinleniyor ve sonra onun üzerine kısa melodiler çekiyordu.

Nefes almak ve sonra iç çekmek gibi.

Uzun süre tutulan bir nota kulağa çok yanlış geliyordu, tamamen akortsuzdu ve Gwen onu yanlış çaldığından emindi. Sonra yayı parmaklarının etrafında döndürdü, telleri tekrar çekti ve birdenbire her şey yerine oturdu.

Sanki onsuz sürükleniyormuş ve o da onu bulmuş gibi.

Son ölçülerde bir nota telaşı. Geniş gözleri sayfayı yuttu, parmaklarına tercüme etti, melodisini zar zor dinledi, ama bir şekilde işe yaradığını biliyordu. İşe *yaradıklarını*.

Sonra, sıkı üçlülerle uğuldayarak ve kimin önce bitireceğini görmek için bir savaş mırıldanarak sona doğru ilerledi. Yayı tellerden kaydı, keman bölümü onunkinden birkaç dakika önce bitti. Gözlerini sayfadan kaldırdı ve onun bitirini izledi.

Ona baktı. Ve orada asılı kaldılar, nefes alıp verdiler, beklediler.

İçinden kestiği parçayı çalıp çalmayacağını görmek için bekledi. Toniğin olması gereken yer, onu tamamlanmış hissettiriyordu.

Nefesi dudaklarından püskürdü. Adam onu izledi, bekledi. Yayını kaldırdı, gözleri onun üzerindeydi, yazılmamış kararı tellerin üzerinde sürüklerken sayfa onun için işe yaramazdı.

Gülümsedi ve onun Carnegie Hall'da tek başına titreşmesine izin verdi.

Ve sesi kesmek için yayı kaldırmadan hemen önce, bir tel kopardı. Son bölümün sonunda kapanan bir kitap gibi. Alnına konan bir öpücük gibi.

Kanı kulaklarına hücum etti. Göğsünde sıkıcı bir gümbürtü. Vücudunda bir dönme, zonklama. Bir ihtiyaç...

Ama sadece sahnenin öbür ucundan ona söylenenlerin bir yankısı. Dudaklarını ıslattı. Ve kadın yutkundu.

kaçıran ilk kişi o oldu. Ve onun solundaki bir şeye sırtışını izledi.

Döndü ve Carnegie Hall'un ayağa kalkan dalgasıyla karşılaştı. Kendine gelirken ses patlamasına karşı gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Bir gelgit dalgası onu bir anlığına boğdu, sonra kendine geldi ve gülümsedi. Balkonlar ayağa kalktı, gençler sandalyelerinden fırladı, zıpladı ve çılgılık attı.

Üç bin kişinin tam tersini yaptığı bir ortamda sandalyesinde otururken ne kadar aptal görüldüğünü fark ettiği anda Alex ayağa kalktı, sol elinde Stradivarius'unu tutarken diğer eliyle ona doğru uzandı.

Kendini titreyen bacaklarının üzerine çekti ve onunla ortada buluştu, parmaklarını avucuna doğru kaydırды, ta ki adam onu kavrayıp öne doğru yönlendirerek seyirciye sunana kadar.

Güldü ve başını eğerek her kademeye selam verdi.

Yerine döndüğünde, Nathan'ın podyumda durduğu yere baktı, alkışlıyor ve ikisine bakarak değerlendirme yapıyordu. Mikrofonu eline aldı.

"Muhteşem. Ne olağanüstü bir kompozisyon."

Gwen dikkatini Disney Kötü Adamları'na çevirdi ve ancak adrenalinin etkisi geçince bunun ne kadar saçma olduğunu fark etti.

Tüm Carnegie Hall'un önünde kendini aptal durumuna düşürebilirdi. Bunu ona önceden sormalıydı. Konser sırasında *görerek okumamalıydı*. Ona mesaj atabilir miydi? Kızın haberi yoktu. Evet demeyebilirdi. Belki o da bunu biliyordu. Bu geceki düete katılıp katılmamak yine de onun seçimiydi.

Konuk şarkıcılar sahneye dönüp "This Is Halloween "e geçerken kemanı çenesine doğru kaldırdı.

"Hellfire "ın son notalarında, adamın gözlerinin üzerinde olduğunu ve tenini yaktığını hissedebiliyordu. Seyirciler alkışladı. Şarkıcılar eğildi.

Nathan podyumdan iner inmez ayağa fırladı, kemanını sandalyesine yerleştirdi ve şarkıcıların arkasından sahnenin dışına kadar ona eşlik eden Nathan'ın koluna girdi. Kapılar arkalarından kapandı.

"Şey, bu-"

Ama o çoktan gitmişti, koridorda tuvaletlere doğru ilerliyordu. Sahnenin kapısının açıldığını ve Nathan'ın sesini duydu, "Bizi uyarabilirdin. Xander'ın canına okuyabilirdik."

Düşünmeye ihtiyacı vardı. Onun gözleri üzerinde olmadan nefes almaya ihtiyacı vardı. Onun şarkısı kanında mırıldanmadan, sesi kulağında olmadan, parmakları teninde gezinmeden sadece bir dakikaya ihtiyacı vardı.

Ama ihtiyacı olan *tek şey* bu değildi.

Gwen bir köşeyi döndü ve duvara yaslanıp bir süre dinlendi. Kalbi çılgın bir dans gibi çarpıyordu. Gözlerini kapadı ve adamın yaklaşan ayakkaabalarının gıcırtısını dinledi.

Karşısında bir aile tuvaleti vardı. Kendine barikat kurup onu görmeyi reddedebilirdi. Ama bu istediği şeyin tam tersiydi.

Öyle ya da böyle bu işi halletmeleri gerekiyordu.

Köşeyi döndü ve onu bulduğunda durdu. Smokininin içinde ona baktı, sanki onu bulmak için bir mil koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı, teni spot ışıklarından daha fazla kızarmıştı.

Adam ağzını açtı ama kadın elini kaldırdı. Adam bekledi.

Gwen tuvalete doğru adım attı ve boş olduğundan emin oldu. Kapıyı açık tuttu ve önce onun girmesini işaret etti.

Adam yanından geçerken vücudunun onunkine değdiğini hissetti ve titreyerek nefesini tuttu. Onu içeri kadar takip etti ve kapıyı kapattı. Arkasına yaslandı ve birbirlerine doğru döndüler, ikisi de kendi konuşmalarına başlamadan önce bir an durdular.

"Olağanüstü. Kesinlikle muhteşem-" "Bunu yaptığına inanamıyorum," diye tısladı. "-o kadar güzel bir şey-"

"Tüm Carnegie Hall'un önünde kendimi utandırabilirdim!" "-sanki birbirimiz için *yaratılmışız* gibi, Gwen."

Bir şey onu boğuyordu. Birine ait olmak için uzun zamandır bir kenara itilmiş bir arzu.

Ellerini saçlarında gezdirerek, gülümseyerek ve birlikte neler yapabilecekleri hakkında gevezelik ederek onun adımlarını izledi. Onunla turneye çıkmak hakkında. Yeni parçalar üzerinde işbirliği yapmak hakkında. Arkasındaki kapının sağlam ve güçlü olduğunu hissetti.

Ayakları ona her yaklaştığında parmakları yumruk şeklinde kıvrılıyordu. Gözleri onun boğazına, dudaklarına ya da göğsüne kayıyor, sonra da kaydetmek istediği farklı düzenlemeler hakkında gülümseyerek hızla uzaklaşıyordu. Onunla birlikte.

Ona doğru geri çekildi. "Sadece beni dinle, tamam mı? İzin ver"-nefes nefese kaldı-"düşüncelerimi toparlamama izin ver." Elleri ona dokunmak için kalktı ama onun yerine arkasındaki kapıya sıkıca bastırdı. "Buna bir şans ver. İkimize. aram iyi değil, konuşmakta iyi değilim."

Sayfadaki notalarla aram iyidir. Müzikte iyiyim ve az önce o sahnede size anlatmaya çalıştığım şey de buydu."

Adamın gözleri vahşi bir şekilde onunkilerin üzerindeydi ve kadın havanın inceldiğini, başının döndüğünü hissetti.

"Eğer benimle *birlikte* olmak istemiyorsan, anlayabilirim," dedi ve dizlerinin titrediğini hissetti. "Ama Gwen, lütfen benimle müzik yap. Sana hayatımda ihtiyacım var. Bir şekilde senin yörüngende olmalıyım ve eğer sana dokunmamı, seni öpmemi ve seni becermemi istemiyorsan, o zaman her gece sahnede seninle sevişmeme izin ver çünkü bu on yıldır hissettiğim en canlı şey-"

Topuklarının üzerinde yükseldi ve onu öptü, övgüsünü yıllar önce kurumuş bir yere kadar içti.

Dudakları yumuşaktı, açıktı ve kız kendini yakınlaştırırken onunkilerin üzerinde kıpırdamıyordu.

Birbirleri için yaratılmışlar.

Kalbinde iki farklı kanser tarafından oyulmuş ve Mabel ve Jacob tarafından hâlâ boş bırakılmış cepler.

Dudaklarını tekrar onun üzerinde gezdirerek, o boşlukları doldurması için yalvardı.

Ve sonra bir araba kazası gibi ona çarptı, kollarıyla yanlamasına çarptı, gövdesiyle kemiklerini ezdi ve dudaklarıyla, diliyle ve dişleriyle ciğerlerini deldi.

Nefes nefese kaldı. Ellerini sırtına doladı, kapıya doğru iterken vücudunu kendine doğru çekti, yaladı, içine doğru salladı. Ağzının içine doğru inledi, dilini çevirerek onu haritalandırdı.

"Siktir," diye tısladı, başını eğerek onunla tekrar bağlantı kurdu.

Elleri adamın omuzlarındaydı, ağzı onu tutarsız hale getirirken sadece onu kavırıyordu.

Dişleri onu ısıyor, çenesinden aşağıya doğru iniyor ve boynunda zaten aşına olduğu yerleri emiyordu. Nefesi teninde sıcaktı, boğazına geri dalmadan önce havayı kabartıyordu.

Ellerini adamın boynuna götürdü, saçlarının arasına soktu ve başını kendisine doğru tuttu. Dişleri boynunu sıyırdı ve kız inleyip saçlarını çekiştirdiğinde, kalçaları öne doğru fırladı, ona çarptı ve onu kapıya doğru bastırdı. Smokin pantolonunun içinde sertleşmişti.

"Özür dilerim," diye nefes nefese kaldı.

Dili boynunu okşarken, elleri yavaşça aşağıya kaydı ve kadının arka tarafını kavradı. İnledi. Adamın yüzünü yüzüne doğru sürüklerken, zar zor

tekrar ağzına dalmadan önce kırmızı dudaklarını kaydetti, parmakları arka tarafını yoğurmaya başladı, sıktı ve onu kendine çekti.

Dili kızın içinde lezzetli melodiler döndürüyor, başı bedeninden uzaklaşana kadar ciğerlerindeki nefesi emiyordu. Yavaşça yuvarlanan bir basınç damarlarında dalgalanıyor, onları birleştirdiği yerden çiçek açıyordu.

Başının arkasında ani ve keskin bir vuruş oldu. "İkinci perdenin başlamasına beş dakika kaldı!"

Dudakları onunkilerin üzerinde durakladı. Kalbi küt küt atmaya başladı. Ayak seslerinin koridorda hızla ilerleyişini dinledi. Ve oda ona doğru döndü. Bir konserin ortasındaydılar. Carnegie Hall'da. Ve Xander Thorne'un elleri kışının üzerindeydi.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı.

Yerinden sıçradı, ellerini yüzüne götürdü ve çenesini tuttu. "Kaçma-"

"Aman *Tanrım*-"

"Sadece benimle bu konu hakkında konuş-" "Aman-"

"Gwen-"

"Yüzünde benim rujum var," dedi, dehşet içinde adamın dudaklarındaki kırmızı lekelere bakarak. "Aman Tanrım."

Adamın ellerini savuşturdu ve lavaboya doğru koştu, kendi halini görünce kesildi. Ellerin orada olduğunu hatırlamasa da saçları tokalarından dökülüyordu. Elbisesi dağılmıştı ve yüzü kızarmıştı.

"Aman Tanrım."

"Bu ne anlama geliyor, Gwen?" diye sordu kapıdan. "Bu ne demek -Bunun ne anlama gelmesini istiyorsun?"

Aynadan ona baktı. Bir elini kapıya dayadı, kendini destekliyordu ama belki de onu burada tutuyordu.

"Düşünemiyorum. Odaklanmam gerek-"

"Beş dakikamız var. İyi olacağız-"

"Yüzünü düzelt!" diye tıslayarak saçındaki iğneleri geri itti.

Dikkatli ve yavaş bir şekilde lavaboya doğru ilerledi ama aynaya dönmedi. Durup onu izledi. Kadın oflayıp puflayarak birkaç kâğıt havlu aldı, ıslattı ve yüzünü ovmak döndü. Adam kaşlarını çattı ve havluları ondan aldı. Kendisi için daha fazlasını aldı.

Dudaklarının etrafındaki gül rengi lekelere odaklanırken, "Açık olmak istiyorum," diye fısıldadı. "Seni istiyorum. Her ." Kadın yutkundu ve

boğazının hareketini izledi. "Seni görmek istiyorum. Ve seni becermek. Ve seninle müzik çalmak."

Dudaklarını manik bir şekilde sıvazladı, rengi çoktan çıkmıştı. Nabzını yüzünde hissedebiliyordu. Parmakları hafifçe beline dokundu ve onu aynadan uzaklaştırdı, sırtı lavaboya, yüzü onunkine dönüktü.

"Bana bunlardan *birini* bile istediğini söyle." Adamın dudakları kıpırdadı ve kadın gözlerini dikip ona baktı.

Kahverengi gözleri onunkiler arasında gidip geliyordu, derin bir renkteydi. Ve gerçekten, şimdi ona yalan söylemenin ne anlamı vardı. Kendini ona attıktan sonra.

"Birkaç tanesi, evet."

Gözleri onu içine çekti, yüzünde dalgalandı ve ağızından bir g l msemi çıkardı. Adam dudaklarını tekrar onunkilere değıdirdiğinde nefesini tuttu.

"Hayır, yapma." Ağızına bir santim kala onu durdurdu. "Ruj."

enesine nişan alırken sırtarak havada asılı kaldı. "Burası mı?" diye teklif etti.

Gwen yutkundu ve onu durdurmayınca, dudaklarını tenine yerleştirdi ve Gwen'in tüylerini diken diken etti. Elleri nazikçe Gwen'in kalçalarında kaldı.

"Burada mı?" diye fısıldadı boynuna, kulağının hemen altına.

Başını salladı, adamın oynadığı oyun karşısında kızardı. Dudakları bastırdı, teninde ayrıldı ve boğazı boyunca ıslak öpücükler bıraktı, emdi, ısırđı ve ayak parmaklarını çoraplarının içinde kıvrıldı. Ellerini kaldırdı, kendini onun karnına dayadı. Boynuna doğıru soludu ve tenindeki bir başka çürüğü emdi.

Kızın gözleri kapandı ve adamın ağızı kızın köprücük kemiğine kadar indi. "Burası mı?"

Kadın gülümsedi ve adam göğüslerinin üstüne gelene kadar köprücük kemiğı boyunca hafif öpücükler bıraktı.

"Burada mı?" diye mırıldandı göğüsüne doğıru.

Nefesi hızla geliyor, her nefes alışında tenini adamın dudaklarıyla buluşmak üzere kaldırıyordu. Gözlerini kırpıştırarak adama baktı, adamın bacakları dudaklarını göğüslerine yaklaştırmak için eğılmişti.

Parmaklarıyla kalçalarına küçük bir baskı

yaptı. "Evet," diye nefes aldı.

Dudaklarını elbisesinin üst deride gezdirirken gözleri onunkilere kilitlendi ve ağızını göğüs kafesinin üzerine, göğüslerinin arasına yerleştirirken gözlerini kaıramadı. Başını eğıp elbisesinin üzerinden hafifçe g ğ s n  öptüğünde banyodan her an çıkma düşüncesi kısa sürede yok oldu.

Gözleri tekrar kapandı ve meme uçları sıkılaştı. Kalçaları birbirine sıkıştı. Ağzı diğer göğsüne doğru kaydı ve belki de dişleri onu ısıırıyordu.

Dizlerinden biri bükülürken elleri adamın omuzlarına düştü. Adam ağzını kaburgalarının üzerindeki kadifede gezdirirken, elleri kalçalarını sıkarken dudaklarını birbirine bastırarak bir iniltiyi bastırdı.

Karnının üzerinde gezinen, alay eden ve umut veren parmaklar gibi hissetti. Ama bunun onun ağzı olduğunu bilmek... Dudakları elbisesinin içinden ona tapıyordu...

"Burada mı?"

Gözleri çırpınarak açıldı. Dizlerinin üzerine çökmüş, iri elleriyle kalçalarını tutmuş, ona bakıyordu. Ağzı havada asılı kalmış, dudakları kadının ön tarafına doğru fısıldıyordu. Onun merkezine.

Gözleri siyahtı ve sakın sakın nefes alıyordu. Havanın sıcaklığını kalçasında hissetti.

Dizlerinin üstünde. Smokinle. Umumi bir tuvalette. "Gwen," diye fısıldadı. "Burada mı?"

Sanki izin için yalvarıyordu. Sanki evet derse elbisesi yok olacak ve lavabonun üzerine kaldırılacaktı.

Ona baktı, onu heyecanlandırdı ve kalça kemiğinin üzerindeki kumaşı öpmek için dudaklarını indirdi.

Keskin bir vuruş. "İkinci perde için yerler!"

Kız sıçradı. Adamın elleri kalçalarını sabitledi. Ve tam da Gwen sersemlikten kurtulmadan önce, adam karnına, göbek deliğinin altına, olması gereken yerden sadece *birkaç santim* öteye bir öpücük bıraktı. Ayağa kalktı ve bu bile Gwen'in şimdiye kadar deneyimlediği en duyusal şeydi. Uzuvarları uzayıp yükselirken vücudu onunkine değdi.

Omzunun üzerinden aynada kendine baktı, elini saçlarının arasından hızlıca geçirdi, neredeyse dizleri yeniden çökecekti ve sonra ona baktı, elleri yumuşak parmak izlerini yanaklarına ve çenesine bastırmak için yükseldi, yüzünü ona doğru eğdi.

Dudakları yanağında, çenesinde, kirpiklerinde.

Adam smokin pantolonunu düzeltip uzaklaştığında kızardı, onu lavaboya yaslanmış halde bıraktı, adamın kapıyı açıp kaybolmadan önce ona gülümsemesini izledi.

Aynaya döndü ve onun dudaklarını her yerde görebiliyormuş gibi hissetti; kadife elbisesinin içine giriyor, kalça kemiklerini yakıyor, göğsünde geziniyordu.

Gwen çıkmadan önce dzeltebildiği kadar düzeltti ve rahatlamış sahnede amiriyle karşılaştı. Girişini işaret ettiler ve Gwen st tekrar el salladı, birinci kemanların etrafından dolanarak sandalyesine oturdu.

Oturur oturmaz ona baktı. Koyu, etkileyici gözleri vücudunu sıyırdı.

Nathan'ı alkışladı. İkinci perdenin ilk şarkısına başladı ve az önce ne olduğunu yarı yolda tamamen anladı.

Xander Thorne ağzını onun vücuduna koymak istiyordu. Vücudunun her yerine.

Bir girişi kaçırdı. Ama neyse ki Diane arkasındaydı ve sandalyesine bir tekme attı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Gwen elleriyle ne yapacağını bilmiyordu. Plaza'da yabancılarla konuşurken genellikle elinde bir şampanya kadehi olurdu, parmaklarını sarabileceği bir şey.

Ama oraya varır varmaz, şimdi eşlik etmekte olan Füg No. 1 hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyen her türden insan tarafından sıkıştırılmıştı. Sorun şuydu ki, Füg No. 1 hakkında sayfadaki notalar dışında *hiçbir şey* bilmiyordu. İnsanlara, girişinden on altı ölçü öncesine kadar böyle bir eserin varlığından haberdar olmadığını söyleyemezdi.

"Peki ne zamandır Xander Thorne ile çalışıyorsunuz?" diye ciyakladı yaşlı ve nazik bir kadın. Büyük bir bağışçıydı. Gwen'in dikkatli davranması gerekiyordu.

"Biz... Şey, daha yeni başladık..."-neydi o kelime- "bu sezon işbirliği yapıyoruz."

"Oh, çok güzel! Gelecek konserlerde daha fazla işbirliği görecek miyiz?"

Gwen gözlerini kırıştırarak ona baktı, yüzünde sıkı bir gülümseme vardı. Bir içkiye ihtiyacı vardı.

"Kesinlikle yapacaksın." Nathan onun yanında belirdi, sırtarak ve el sıkışarak öne çıktı. "Muhteşem değiller mi? Pops gelecekte kesinlikle bu ortaklığa yer verecek."

Gwen gözlerini kırıştırarak ona baktı ve birkaç metre ötede yüzünde rahatsız edici bir sırıtışla farklı bir bağışçı grubuyla konuşan Xander'a baktı. Aradaki tuvaletten beri baş başa bir an bile geçirmemişlerdi ama Gwen onun gözlerini üzerinde hissetmişti.

Nathan hâlâ onlardan bahsediyordu, birden seslendi, "Xander! Özür dilerim Brian, onu ödünç alabilir miyim?" Xander'ın yüzünde bir anlık kızgınlık ifadesi belirdi ve sonra onlara doğru yürüdü. "Xander, Dorothy sadece sen ve Gwen'in gelecekte düzenlemeler konusunda işbirliği yapıp yapmayacağınızı soruyordu."

"Umarım öyledir," diye gürledi sesi arkasından.

Sonunda parmaklarının arasına bir şampanya kadehi sıkıştırıldı ve neredeyse onu öpecekti. Xander yaşlı kadına için kolunu uzattı ve yanaklarına öpücükler kondurdu. Gwen kızardı, buruşuk bir yüzün diğer tarafına konarken bile bu dudaklar hakkında uygunsuz şeyler düşündü.

"Dorothy'ye sen ve Gwen için neler olacağını anlatır mısın?" Nathan pazarlamacı yüzünü takınmış ve gitmeye hazır bir şekilde konuştu.

Gwen şampanyasını su gibi içti.

"Çok isterdim ama Gwen ve benim Barry'yle konuşmamız gerekiyor. Ayrıca, sanırım Dorothy bunu senden duymayı tercih eder, Nate." Xander onun sırtına, Nathan'ın içkisini devirecek kadar sert bir tokat attı.

Bir hoşça kal bile demeden onu uzaklaştırdı ve Gwen, "Barry kim?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Gidip bir tane bulalım."

O akşam birkaç ağa daha yakalandılar. Hep birlikte. Her zaman adamın eli hafifçe kadının sırtında duruyordu. Sanki onu öpmek bir sınırı aşmıştı ve artık elleri serbestçe dolaşabiliyordu. Dirseğinde ona rehberlik eden bir el. Onlara yaklaşan kişinin adını söylerken dudakları kulağına değiyordu. Kalçasında bir parmak fısıltısı.

En sürükleyici şeyleri o söylediği için konuşmanın çoğunu onun yapmasına izin verdi: "Gwen çello bölümünü yazmamda bana yardımcı oldu, bu yüzden onu da ilerlemede."

"Bayan Jackson esere gerçekten ilham verdi."

"Onu çalarken dinlediğim andan itibaren onunla müzik yapmam gerektiğini biliyordum."

Gwen'in başı dönüyordu. Başparmağı sırtındaki desenleri okşuyordu.

Seni görmek istiyorum. Ve seni becermek. Ve seninle müzik çalmak.

Belki de içinde bir baraj yıkılmıştı, çünkü aniden bu şeylerden herhangi birinin neden şu anda olamayacağını hatırlayamadı.

Şampanya kadehini geri fırlattı ve sohbet ettiği muhabire, "Böldüğüm için özür dilerim ama gitmemiz gerekiyor. Xander ve benim sabah erkenden bir kayıt seansımız var."

Xander ona baktı ve muhabir kaşlarını kaldırdı. "Kayıt! Bu akşam çaldığınız şarkıyı mı kaydediyorsunuz?"

"Evet," dedi Gwen. "Bu gece bazı düzenlemeler yapmamız gerekiyor... birkaç şeyi düzeltmemiz gerekiyor."

Xander'ın yanında tamamen hareketsiz kaldığını hissetti.

Yaşlı adam onlara şans diledi ve daha vedalaşmalarını tamamlamadan, müzisyenlerin partiden sonra Carnegie dolaplarına dönmek yerine enstrümanlarını kontrol etmek üzere davet edildikleri vestiyere kadar onları ıslıl ıslıl parlayan Mei'nin önünden geçirdi. Elinde gıcırtyla onu bir taksi çağırması için kaldırıma sürükledi.

Kadın koltuğa kaydı ve kadın şoföre apartmanın karşı sokağını gösterdiğinde adam hâlâ takside ona katılıp katılmayacağını anlamaya çalışıyor gibiydi. Adam sert bir şekilde arabaya bindi ve yolculuk boyunca birbirlerine bir kez bile bakmadılar.

Asansörde yan yana durdular. Bu asansörü son kez paylaştıklarında da aynı pozisyondaydılar. Ve Gwen her nedense diğer cinsel partnerleri olan Ronnie Schultz ve Kevin Peters'ı düşündü. İkisi de daha sonra ona mesaj atmamıştı. Ne kadar hızlı ve tatsız olmuştu.

Ama bunun tatsız olmaktan çok uzak olacağını biliyordu. Xander ona nasıl dokunacağını zaten biliyordu. Başka biriyle yaşadığı tek orgazmın bu apartmanın sekizinci katında olduğunu hatırlayınca ürperdi. Asansörün sesi duyuldu.

Geçen seferki gibi kapıyı onun için açık tuttu, ancak şimdi hangi yöne gideceğini biliyordu. Anahtarlar kilidin içinde döndü ve adam kenara çekilerek önce onun içeri girmesine izin verdi. Kadın doğruca mutfığa gitti ve adamın arkalarından kapıyı kilitlemesini bekledi. Stradivarius kutusu girişte duruyordu.

Onun bakışlarıyla karşılaşamadı. Adam mutfak adasının karşısında duruyordu ve o da takıntılı bir şekilde tüm aletlere bakıyordu.

"Hadi senin stüdyona gidelim," dedi. Topuklarının üzerinde döndü ve kendinden emin bir şekilde bu dairede aşına olduğu tek odaya doğru ilerledi.

Xander Stradivarius'unu köşedeki evine götürürken Squeaky'yi yanında taşıdı ve ona yakın durdu. Duvardaki enstrümanları daha önce hiç görmemiş gibi inceledi. Parmakları Ruby'nin üzerinde gezindi.

Ona döndü. "Kaydı saklamışsın."

Pencerenin yanından ona baktı. Başını salladı.

"Neden?"

Çenesinde bir kızarıklık belirdi ve gözlerini ondan kaçırarak şöyle dedi: "Bu... muhteşemdi. Sanat eseriymiş. Onu kaybetmek istemedim."

Bunun nasıl doğru olduğunu anlamamıştı. Dikkati dağılmıştı.

"Duyalım bakalım."

Ona göz kırptı. Bilgisayar ekranına geçmeden önce gözlerinde bir şey karardı. Fareyi salladı ve ekranda Füg No. 1'in keman müziği belirdi. Müzik programında tıklayarak ilerledi ve "Kestim. Yani, sadece son çekimin olduğu bir versiyon var."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve belki de adamın kulaklarının tepesinin kızardığını görebiliyordu. Smokin ceketini silkerek masasındaki sandalyenin arkasına bıraktı. Çal tuşuna bastı ve Gwen keman kutusunu bir kalkan gibi önünde tuttu.

Elektrikli çellonun gümbürtüsü arpejleri başlatıyordu. Gwen, Ruby'nin tonlarının Stradivarius'undan ne kadar farklı olduğunu unutmuştu.

Yere baktı, onun bu kadar büyüleyici olduğunu düşündüğü şeyin ne olduğunu dinlemeye çalıştı ve bu noktada ellerinin nerede olduğunu hatırlamamaya çalıştı. Ritimleri içine çekerek ve tempoyu yavaşlatarak yumuşak bölüme doğru yelken açtı.

Kulağa hoş geliyordu. Gerçekten dikkate değer bir şey değildi. Yine de en etkileyici şeyin kompozisyon olduğunu düşünüyordu.

Kayıt fingerpicking bölümüne ulaştığında yutkundu, adamın elinin taytının içine kaydığı anın bu olduğundan emindi. Adama bir bakış attı ve onu karanlık gözlerle kendisine bakarken buldu.

Dudağını ısırды ve başka tarafa baktı.

Kabul etmeliydi ki, bunda akıldan çıkmayacak kadar güzel bir şey vardı. Entonasyonu düşündüğünden daha iyiydi ve bir tür hareket vardı - diğer insanlarla çalarken her zaman başarısız olan bir şey. Vibrato ve *rallentandolar* hakkında parçanın havasını etkileyen seçimler yaptı.

Sona doğru hızlı bir yapı. Ve tonik.

Gwen ona baktı. Masasındaki sandalyeye oturmuş, dizlerinin üzerinde öne doğru eğilmiş ve gözlerini kapatmıştı. Dinliyordu. Hissediyordu. Ve sonra:

"Gerçekten benimle kayıt yapacak mısın?" Gözleri açıldı ve ona baktı. "Gerçek bir stüdyoda mı? Bu gece çaldığımız düzenlemeyi mi?"

Sanki tüm varlığı onun cevabına bağıymış gibi ona baktı. Ve her ne kadar onun dairesinde olsalar da, her zaman onun peşinden koşan o olsa da, her ne kadar onun... sevişmek için burada olduğunu zaten biliyor olsa da, Gwen burada tüm kartların onun elinde olduğunu biliyordu.

Ve umutsuzca istediği bir Şey vardı. Ondan daha fazlasını. "Evet," dedi.
"Tek bir Şartla."

Ona baktı, haince bir Şeye hazırlanıyordu.

Ona doğru bir adım attı. "Benim için keman çalar mısın? Al bakalım.

Şimdi."

Kıpırdamadan oturdu. O da

bekledi. "Artık keman

almıyorum."

Ezberlediğiniz bir cevap gibi. Kaybolduğunda adresini ezberlemek gibi.

Kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Keman parmaklarınız kırık mı?" Gölümsedi.

"Omzunuz yaralı mı? Ağırlığı taşıyamıyor musun?"

O da ona gülümsemedi.

Devam etti. "Keman kısmını sen yazdın." Omzunun üzerinden ekrandaki notalara başını salladı. "Sen yazmış olmalısın-"

"Programa yazdım. Elektronik olarak."

Gözlerini ona dikti. "Yani o zamandan beri keman almıyorsun-"

"Yedi yıldır."

Juilliard'ı bıraktığı sıralarda o zaman.

Gwen onu izledi. Gergindi. Sanki biri ondan köpekbalıklarıyla yüzmesini istemiş gibiydi. Çello çalmak için onu oturttuğu sandalyeye doğru ilerledi ve yüzünü ona çevirdi. Oturmasını işaret ettiğinde, adam bilgisayar koltuğundan yavaşça kalktı ve ona doğru yürüdü. Çantasını açtı ve Squeaky'yi ona uzattı.

"Elektriğimi kullanabilirim," dedi Victor'un asılı olduğu duvara bakarak.

"Hayır, sorun değil." Yayını ona uzattı. "Bunu akustik olarak dinlemek istiyorum."

Enstrümanı ondan aldı ve oturdu, biraz kaybolmuş görünüyordu. Elektrikli ello çaldığı parçayı başlattı ve onu izlemek için dönerek bilgisayar koltuğuna oturdu.

On altı ölçü boyunca bekledi, kemanını özenle tutuyordu, dikkatli olmazsa kıracakmış gibi. Dizlerinin üzerinde öne doğru eğildi, tıpkı onu dinlemek için yapacağı gibi.

Kemanı çenesinin altına kadar kaldırdı. Dudaklarını birbirine bastırdı. Ve sonra yayını tellere yerleştirdi.

Yelken melodisi, arpejlerin sonunu yakalıyordu. Bir Şeye kaşlarını çattı ama Gwen bunun mükemmel olduğunu düşündü.

O mükemmeldi.

Onun kaydıyla uyumluydu. Kadın elektrikle, erkek akustikle çalıyor olsa da, bu işte doğru bir şeyler vardı.

Sanki Xander Thorne ve Alex Fitzgerald birlikte oynamaya karar vermişlerdi.

Çeyrek nota ritmine doğru bastırdı. Ve gözleri kapandı, vücudu melodiyle mırıldanıyordu. Hareket etme şekli. Akıyordu. Tıpkı ona öğretmeye çalıştığı gibi, göğsünü sırtına dayamış ve kalçalarını onunkilere yaslamıştı.

Sanki onu buğulu bir camın arkasından izliyormuş gibi hissetti. Arka planda puslu bir şey vardı. Öne çıkmak için savaşılan bir şey. O yine Alex Fitzgerald'dı. Chaconne alıyordu. Çarpık dişleriyle kanal abonelerini soruyordu. Nefesinin kesildiğini hissetti.

Onu tekrar bulmuştu.

Gözleri kapalıydı, arpejlerin üzerinden geçiyor ve daha yumuşak bölümlerde çırpınıyordu. Olağanüstü. Kocaman ellerinde çok küçük kemaniyla, parmakları hala tellerin üzerinde yolunu buluyordu, her zamanki gibi zarif, yıllar önce olduğu gibi çevikti.

Son. Dudaklarının tellerin titreşimiyle titremesini izledi.

Nefesini içine çekti ve ciğerlerinin onunla birlikte titrediğini hissetti. Yay tellerden kalktı. Ses kesildi.

Adam gözlerini kapatmış, duyamadığı bir şeyi dinlerken Gwen ayakta durdu. Elleri onun omuzlarına düştü ve ağzı onunkine yapıştı. Adam onun dudaklarına karşı nefes nefese kaldı ve kadın parmaklarını onun saçlarına geçirerek "Alex" diye fısıldadı.

Kolları kadının beline uzandı, keman ve yay hâlâ ellerindeyken onu çevreledi. Ve vücudu ona doğru ilerledi, yukarı doğru bastırdı ve dudaklarını açtı.

Ağzının içine doğru iç çekti, hava hızla geliyor ve aynı hızla gidiyordu. Gwen onun kucağına kaydı, kalçalarının üzerine oturdu ve kollarını omuzlarına doladı.

Dili Gwen'in ağzına kayarken inledi, dans etti, aradı ve onu teşvik etti. Gwen ona doğru itti, göğsü onunkine yaslandı ve dudakları onunkinden hiç ayrılmadı.

Alex Fitzgerald onu istiyordu. Ve adam çok güzeldi.

Onun kemani ve yayı olabildiğince nazikçe yere bıraktığını duydu ve gülümsedi, kendisine dokunmasını, pençelemesini ve kıyafetlerini yırtmasını bekledi ve-

Dişleri alt dudağını ısırırken bile kalçalarında sadece hafif parmaklar vardı. Öne doğru eğilip bacaklarını açarak onları birbirine daha da bastırırken bile dış uyluklarına küçük dokunuşlar. Parmakları elbisesinin içine kıvrılıp sıkıca kavradı, ağzının içinde inlerken ve kalçalarını döndürüp dilini onunkine bastırırken bile.

Kadın ona bakmak için geri çekildiğinde adam dudaklarına doğru nefes nefese kaldı. Gözleri kararmıştı. Yanakları pembeye boyanmıştı. Gözlerini onun gözlerine dikmiş, ondan bir işaret bekliyordu.

Başını sallayarak onayladı. "Lütfen."

Adamın elleri kadının kalçalarında geziniyor, elbisesini sürüklüyor, beline kadar çekiyor, başının üzerinden çekiştirerek çıkarıyordu. Dudakları göğsüne inmeden ve bir eli göğsünü kapatmadan önce ani soğuktan nefesi kesildi, diğeri kalçasına geri döndü, başparmağı cildini ovuşturdu.

Dudakları ve dili göğsüne saldırırken, ince sütyeninin arasından göğsünü emene kadar aşağı doğru dönerken kendi nefesini dinledi.

"Oh, benim-"

Kalçasındaki el dantelli iç çamaşırının üzerinden kaydı, başparmağı klitorisine kolayca bastırdı. Diğer el meme ucunu sıktı.

Nefes nefese kaldı, gözleri geri dönerken boğazı kapandı.

Dantelle kaplı meme ucu ağzındayken inledi.

Boğuluyormuş gibi hissediyor, akıntıya karşı hava emmeye çalışıyordu. Kalçaları klitorisindeki parmaklara karşı sallandı ve adam sütyenini göğüslerinin altından geçirdi.

Dudakları kızın her yerindeydi, emiyor, yalıyor ve nefes almak için durduğunda sıcak hava üflüyordu.

"Ben... İhtiyacım var..." diye kekeledi, vücuduna keskin bir hava çekerek.

Eli dantel külotunun altına girdi, başparmağı klitorisinin üzerinde hızlı ve tutarlı daireler çizdi.

Daha önce hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde içinde sıkılaştığını hissetti ve dişleri göğsünü sıyırıp tenine karşı hırlarken kalçaları gerildi. Nefes nefese kaldı ve başparmağı klitorisine sertçe dokunduğunda, onu göğsünden geri çekerek öpmek için başını eğdi. Kalçaları zıpladı. Boğazı inledi. Parmakları çekiştirdi. Ve dudakları onun için ayrıldı.

"Gwen." diye içine üflediğinde kadın kırıldı. Ciğerlerinden bir çığlık koptu, gözleri sıkıştı ve kalçaları adaminkine karşı birkaç keskin hareket yaptı.

Bir tüy gibi süzülerek aşağı indi ve ağzını tekrar ona yaklaştırmadan önce dudaklarının arasından onun adını -gerçek adını- fısıldadı.

Onu yumuşak ve rahat bir şekilde öptü ve ellerini göbeğinden ve göğsünden kalçalarına doğru hareket ettirdiğinde, smokin pantolonunun içinde sert ve kısıtlanmış olduğunu hissedebiliyordu.

Elleri omuzlarından aşağı kayarak göğsünü ve karnını okşadı, düğmelerine ve fermuarına kadar indi. Titrek bir nefes aldı ve sonra alnını onun boynuna dayadı. Parmaklarını adamın dış hatlarında gezdirdi, yumuşak darbeler fermuarının üzerinden geçti. Onun seğirdiğini hissetti. Düğmesini çevirip açtığı anda, adam boynuna doğru "Siktir" diye mırıldandı.

Ve sonra ayağa kalktı, onu yanına aldı ve keman kutusunun üzerinden geçip onu odadan çıkarırken bacaklarını beline doladı.

Adam onları yatak odasına yönlendirdiğinde nefes nefese kaldı.

Onu duvara yasladı ve kalçalarını içine doğru iterek onu sıkıştırdı. Yutkundu ve başını eğdi, ağızlarını birbirine bastırdı, elleri kızın yüzünü sabit tutarken dilini kızinkine doladı ve nefesiyle onu boğdu. Kadın hava almak için çırpınmaya başladığında, adam soluk soluğa geri çekildi ve ağzını onun boynuna çevirdi.

"Hiç böyle birini istememiştım," diye tısladı tenine doğru. Adam kalçalarını onunkilere doğru yuvarladı ve kadın adamın göbeğine doğru seğirdiğini hissetti. Elleri aşağı kayd, kaburgalarının üzerinden süzöldü ve beline dolandı. Bir eli sırtının alt kısmına yayılmış, diğeri ise kalçasını tutmak için aşağı kaymıştı. "Hiç böyle olmamıştı."

Gwen gözlerini kapadı ve onun şakağına doğru başını salladı. "Evet," diye fısıldadı. "Benim için de."

"Siktir, çok güzel kokuyorsun."

Bu komikti, çünkü bu gece saç spreyi ve sabun gibi koktuğunu düşünüyordu.

Adam "...o gün de böyle kokuyordum" diyene kadar gülömsedi. Boynuna doğru uzun bir vuruş yaladı. "Seni koklamadan stüdyoma bile giremedim."

Kalçaları onunkilere çarptı ve içine doğru bastırdı. Gwen'in nefesi kesildi. Ve ilk kez Ronnie Schultz ve Kevin Peters'in

Çocuklar. Ve Alex...şey, *kesinlikle değildi*.

Adam tekrar kızın içine girdi ve kız dudağını ısırarak bir iniltiyi bastırdı. Sırtına dolanan eli aşağı kayarak kalçalarını tutan diğer eliyle birleşti. Sanki elleriyle onun tüm belini sarabilirmiş gibi hissetti.

Yakasındaki düğmeleri açmaya çalışırken parmakları titriyordu. Kalçaları ona sürtünüyor, kendini olabildiğince yakınına itiyordu. Dudakları onun köprücük kemiğini yalıyordu.

Ona bakmak için geri çekildiğinde, gözleri yüzünde dans etti, dudakları artık ifade edemediği kelimeler için seğiriyordu. Adamın gözlerinde öyle aç bir şey vardı ki, kadın adamın ağzını tekrar kendi ağzına çekerken başını döndürdü. Adam onun içinde inledi ve kadın onu kana kana içti.

Onu duvardan çekerek yatak odasına doğru döndürdü. Bir lamba yandı ve vücudu havada süzülüp adamın yatağına düşmeden önce düzenli odaya baktı.

Gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken gözleri onu yutuyordu. Ayağa kalktı ve sütyenini çözerek omuzlarından aşağı indirdi. Adam smokin gömleğini çıkarırken onun göğüslerine baktı.

Ve Gwen'in aklına evinden indirdiği poster geldi. Ve sınav çekme yarışmasını. Ve kollarının açıkta olduğu dergi kapağı. Ve Henley tişörtleri.

Bu adamla ilgili fanteziler kurduğu onca zaman. Parmakları Gwen'in fermuarını açarken başladığı işi bitirmek için hareket ettiğinde her şey birden gerçek olmuştu. Gwen'in kalbi göğsünde çok gürültülüydü. Adamın pantolonu inerken sakinleştirici nefesler aldı, artık üzerinde sadece boxer külotu vardı. Adamın kalçaları kaslıydı ve... evet, hayal gücü onu zorlamıştı.

Gözlerini adamın parmak uçlarının bel kemerinin altından kaydığı yerden çekti ve vücudunun direğini takip ederek kaburgalarını geçip dudaklarına ulaştı, dili dudakları ıslatmak için dışarı çıktı.

Adam iç çamaşırını kalçalarından aşağı sıyırdı ve diz çöküp baldırlarından tutarak onu şilteden aşağı sürüklemeyi önce içine çekmek için ancak iki saniyesi vardı.

Nefes nefese kaldı. Gıcırdamamak için dudağını ısırarak tavana baktı.

Elleri kalçalarında gezindi. Adamın dizinin iç kısmını öptüğünü hissetti. Bacağı seğirdi. Ağzını onun üzerine koyacaktı.

"Gwen?"

Oh, Tanrım. Benimle konuşma, sadece yap.

"Gwen." Adam kızın kalçasını öptü ve kızın kalçaları gerildi. "Bu iyi mi?" Sesi teninin üzerinde erimiş çikolata gibiydi. Kız titredi.

"Evet, sorun değil," diye fısıldadı kibarca, sanki adam kalem ödünç istiyormuş gibi. "Hiç kimse... yani... Evet, devam et. Eğer istersen."

Adamın avuç içleri kalçalarını yumuşatırken gözlerini tavandan, *Xander Thorne'un tavanından* ayırmadı. Dudakları dizinin arkasından başlayıp yukarı doğru ilerledi. Onun nefesini merkezinde hissedebiliyordu ve sonra diğer uyluğunun iç kısmını öptü ve diğer dizine doğru geri gitti.

Bunu dört kez yaptı, yolculukların birinde dili Gwen'in tenini yaladı, diğerinde dudakları emdi. Gwen kalçalarını yatağa doğru çevirdi, bir kolunu yüzüne attı, diğeriyle de adamın yorganını yırttı.

Şimdi de dişleri. Teninde küçük sıyrıklar vardı ve sağ uyluğunun üst kısmına ulaşp sol uyluğuna geçtiğinde, bacağını omzunun üzerinden geçirdi ve "Sadece lanet..." diye inledi. Hırladı.

Adamın kalçasına gülümsediğini hissettiğine yemin edebilirdi. Ve sonra ağzı, muhtemelen şimdiye kadar sıırıslıklam olmuş iç çamaşırının üzerinden ona doğru indi.

Topuğu adamın sırtına batacak şekilde kavis çizdi ve dirseğinin kıvrımına doğru küfretti.

Sıcak nefesi ona değiyordu. Dili dantel boyunca bir yol çizdi ve kadın alçak sesle ağladı. "Alex, lütfen..."

Bacaklarını havaya doğru bükte. Elleri külotunu kışının etrafında yuvarladı ve yukarı, dizlerinin üzerinden, ayaklarından çıkardı, sonra odanın bir köşesine fırlattı ve onu böyle tutup yaladığında nefesi kesildi.

Tutunacak bir şey bulmak için ona doğru uzandı ama elleri sadece kalçalarının üzerindeydi. Adam bacaklarının açılmasına izin verdiğinde nihayet vücudunun aşağısına baktı, yüzü ve saçları bacaklarının arasında belirdi ve adam onu tekrar yaladı.

Gwen daha önce hiç bir şey hissetmemişti. Ona baktı.

Bacakları titredi. Ve adamın parmakları onunkilerin arasından geçti. Dilinin uzun ve yavaş bir hareketi daha kızın klitorisinde son buldu ve Gwen başını geriye yaslayıp tekrar tavana bakmak zorunda kaldı.

Çok fazlaydı.

Onu öptü, emdi. Dili tekrar onun açıklığından geçerken elleri onunkileri sıkı ve içine doğru inledi.

Gurultu onu sarstı ve bacaklarını tekrar adamın omuzlarına doladı, ayak parmakları kıvrıldı.

Onun klitorisini öptü. Dudaklarıyla hafif dokunuşlar. Ve sonra daha sert. Ve sonra ağzını açtı. Ve onu emdiğinde omurgasını dikleştirdi ve ne olduğunu anlamadan boşaldı, ellerini sıktı, topuklarını omuzlarına bastırdı, kalçalarını ağzına doğru itti.

Bacakları sarsıldı ve boğazına bir çığlık takıldı. Ve adam onu emmeye devam etti, klitorisi dudaklarının arasında zonkluyordu. Onun adını inlemiş olabilirdi. Bunu söylemek zordu.

İçinden bir huzur seli akıyor, damarlarına damlıyor ve kulağında şarkılar dönüyordu.

Alex dilini onun üzerinde gezdirmeye devam etti. Kadının ellerini bıraktı ve kollarını kadının kalçalarının etrafında kavuşturarak kalçalarını kendine doğru yaklaştırdı.

Gwen aşağı baktı ve onu yavaş, yumuşak emici dudaklarla öperken buldu, dili bir damlasını bile boşa harcamak istemiyormuş gibi girişinde geziniyordu.

Ve içinde yine bir şeyler yandı. Füg'ün ortasında, parmakla çalınan bölümdeki gibi.

Gözlerini onunkilere dikti ve tekrar klitorisine doğru inerken yüzünü izledi.

"Alex," diye mırıldandı. "zorunda değilsin-"

Dili onu itti ve şarkı kanında çınladı.

Başını arkaya attı, parmakları yorganın üzerinde çırpınıyordu. Adam klitorisinin üstündeki deriyi öperken inledi, sonra tekrar ona daldı.

Bacakları gerildi ve kalçaları kapanmakla tehdit etti, ama kolları onu aşağıda tuttu, onun için açık tuttu.

Dirseklerine kadar çekerek ona tekrar baktı. Onun çıplak vücudunu bu şekilde daha fazla görebiliyordu. Göğüs kafesi sırtındaki deriye doğru çekilirken dudağını ısırdı.

Gözleri hâlâ kızın üzerindeydi, onu tekrar emmeye başladı.

Daha sert. "Oh, Tanrım..."

Parmakları adamın saçlarına daldı ve nabzındaki ritim güzel bir şey vaat ediyordu.

Kız nefes alıp verirken ve ciyاكلarken, adam onu koda daha da yaklaştıırken onun yüzünü izledi. Bu sefer çok daha yoğundu. Sanki biri surround sesi açmış gibiydi.

Kalçaları adamın ağzına karşı zıpladı ve saçlarını çekti. Adamın eli kalçasından kayarak kadının içinden geçti ve bir parmağını kadının içine bastırdı.

Çenesi tıslayan bir iniltiyle açıldı ve sonra ağzı ona yapıştı, emdi, yaladı. Kalçaları bükülürken ve omurgası kıvrılırken gözlerine kilitlendi ve sesi onu çağırdı. Bir parmağını daha içine soktu ve sonra kıvrıldılar, onu kendisine çağırdılar.

Dudakları klitorisini taciz ederken ve parmakları onu genişçe açıp içinde sadece okuduğu yerlere bastırırken neredeyse bir çığlık atarak onu çağırdı.

Parmakları adamın saçlarını çekiştirdi ve adam kadının çekirdeğine karşı bir şeyler mırıldandı.

Kemiksiz bir şekilde yatağa düştü. Ve adam tekrar kalçalarını öptü, parmaklarını ondan kaydırdı.

Ağzı kalça kemiklerinde, karnında gezindi, her bir kaburganın üzerinde zıpladı, her iki meme ucunu da yumuşak bir şekilde yaladı ve sonra üzerinde durdu.

Kendini tutmaya çalıştı ama hâlâ kalçasına sertçe vurduğunu hissedebiliyordu.

Titreyen elini yukarı uzatıp adamın nemli saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve eğilip onu öptü, kendi tadına baktı. Adam uzandı ve kadının kalçalarını iterek açtı, kendini ona doğru konumlandırdı. Çekmecesine uzandı, bir prezervatif aldı ve taktı.

Orada yatmaya ve onun kendisine bir şeyler yapmasına izin vermeye hazırdı. Ona gülümsedi ve gözleri devam edip edemeyeceğini sorduğunda başıyla onayladı.

Kendini yavaşça içeri bastırdı.

Ve eğer sadece arkasına yaslanıp keyfini çıkaracağını düşündüyse, korkunç derecede yanılmıştı.

Dizlerinin üzerine çökmeden önce ona iyice bakamamıştı. Ama adamın cüssesinden, omuzlarının genişliğinden bunu tahmin etmesi gerekirdi.

Tırnakları adamın omuzlarına battı ve adam "Tamam mı?" dedi.

İki kez -*üç kez*- boşalmanın onu buna hazırlayacağını düşündü. Ama yine de kendini çok sıkı hissediyordu, onun bu şekilde içindeki tüm odayı kaplaması hissine hiç hazır değildi.

"Gwen?"

Gözlerini kırpıştırarak açtı. Adam onun üzerinde duruyordu, saçları yüzünü perdelemek için dökülüyordu. Gözleri niyetliydi, onu bekliyordu. Yapabileceğini biliyordu

Ona her şeyin bittiğini ve biteceğini söyleyecekti. Ama bitmesini istemiyordu. Başlamasını istiyordu.

Başını salladı. "Evet, lütfen durma."

Adam daha da içeri itti ve kadın başını geriye attı. Tamamen içine girene kadar boynuna öpücükler bıraktı. Dirseklerinin üzerinde durmak için kendini alçalttı ve hareket etmeye başladığında gözlerini sıkarak kapattı. Çok yavaş. İçine doğru sürükleniyordu.

Maraton koşmuş gibi saçlarına doğru nefes alıyordu. Boynundan aşağı ter akıyordu ve saçları nemliydi.

Onu yavaş ve tatlı bir şekilde öpmek için yukarı doğru gerildi. Kollarını adamın omuzlarına dolayarak göğüslerini birbirine bastırdı. Adam tekrar içine doğru kaymaya başladığında, içindeki müziğe odaklandı.

Ağırlaştırılmış arpejler ve üçlemeler.

Dudaklarına doğru nefes aldı, kalçaları sıkı hareketlerle içine itti. Yavaş bir legato, akan su gibi.

Dizini onun beline doğru kaldırdı ve adam daha derine kaydığında, eskisinden daha iyi oldu. Emin olmak için gözlerinin içine baktı ve başıyla onayladı. Adam hızını artırarak kızın bacağına kalçasına doğru tuttu ve bu hiçbir şeye benzemiyordu. Onun içinde bu kadar derin olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Eli aralarında kayıyor, klitorisinde yavaş bir nabız atışı yapıyordu. Parmak sesleri, yağmur damlaları gibi, diye düşündü. Gwen onun boynunu öpmek için başını çevirdi.

Kendini yukarı çekti, kalçalarının arasına diz çöktü ve ellerini vücudunda gezdirdi, bir başparmağı her zaman klitorisinin etrafında dönüyordu. Bu manzara hoşuna gitmişti.

Adam kadının içine girerken kadın adamın gözlerine baktı. Adamın eli belindeydi ve onu kendine doğru çekiyordu. Adamın başparmağı şişmiş klitorisinin üzerinde bir kez daha gezinirken Gwen melodinin içinde yeniden yandığını hissetti.

Fırtına. Çalkantı.

Duvarları aniden dalgalandı. Ve Alex'in kalçaları kekeledi, gözleri kapandı ve dudakları konuşamayacağı kelimeler oluşturdu. Ona doğru uzandı.

Arpejler ve dans eden sesler.

Kendini onun üzerine katladı ve dudakları onunkileri bulduğunda ağı değişti ve birdenbire *çok* iyi geldi. Dudakları bir iç çekişle ayrıldı ve adam ağzını onunkilerin üzerinde gezdirdi.

Sona doğru hızlı bir yapı.

Adam alınlarını birbirine bastırırken onun gözlerinin içine baktı.

Bacakları adamın kalçalarına kilitlendi, elleri adamın saçlarına dolandı ve göğsü göğsüne doğru yükseldi. Klitorisine sıkıca bastırırken onu öptü, onun

Hızını artırıyor ve dilini kızın ağzına sokuyordu.

Gwen inledi, duvarları onu tutarken hızlı bir zevk patlaması, var olup olmadığına karar veremeyeceği kadar hassas bir doruk noktası.

Saçlarına küfrederek yüzünü boynuna gömdü ve eliyle kalçasını tutarak hızla içine pompaladı. Adamın boşalmasını, iç çekişlerini ve soluk alıp verişlerini, teninde titreyen nefeslerini dinledi. Bu, hayatının geri kalanında peşinden koşmaya çalışacağı bir melodiydi.

Parmakları adamın sırtında geziniyor, kaslarının çizgilerini takip ediyor ve her bir omura dalıyordu. Adam başını kaldırdı ve zor nefes alarak ona baktı.

Bir tutam saç kulağının arkasına itti, yüzünü ezberliyormuş gibi ona bakarken eliyle yanağını okşadı.

Tonik.

Huzur.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Gwen yumuşak çarşaflara sarındı ve yastığı başının altına daha sıkı bir şekilde çekti. Bugün Pazar'dı. Uyuyabilirdi. Koşuya çıkmalıydı. Ama o hiç koşuya çıkmamıştı. *Nasıl* koşulacağını bildiğinden bile emin değildi. Yüzünü yastığına bastırdı.

Yastığı değil.

Gözlerini açtığı anda, sabah 8:53'ü gösteren tanıdık olmayan bir dijital çalar saate bakıyordu.

Önceki gece anıları canlandı ve vücudu aniden harekete geçerken yüzü kıpkırmızı oldu.

Gece kalması gerekiyor muydu? Sorun olur muydu? İnsanlar böyle mi yapıyordu?

Dikkatle arkasını döndü ve Alex'i aradı. Yatağın onun tarafı boştu; çarşaflar sanki her şeyi rüyasında görmüş gibi mükemmel bir şekilde . Tam bunun kaybolması için bir işaret olup olmadığını düşünürken komodinin üzerinde bir bardak gördü.

Buzlu latte. Ya ev yapımı ya da getirilmiş ve onun için bir bardağa doldurulmuş.

Gwen birkaç dakika boyunca gözlerini kırıştırarak yönünü bulmaya çalıştı. Çarşaflardan sıyrıldı, onun yaptığı gibi katlayıp yeniden yerleştirmeye çalıştı ve giysilerini aradı.

Stüdyodaydı. Yere atılmıştı. Gwen iç çekti. Mükemmel bir şekilde karıştırılmış buzlu vanilyalı lattesini yudumladı ve ne yapacağını düşündü.

Yatak odasının kapısının arkasındaki askıda bir bornoz asılıydı. Bunun kendisi için olup olmadığını bilmiyordu ama yine de aşağı çekti ve içine girdi.

İşte zaman duydu.

Küçük bir uğultu. Kapı pervazındaki çatlaklardan belli belirsiz bir melodi süzülüyordu. Gwen yatak odasının kapısını çekti ve stüdyonun kapısını buldu.

Kapalı. Kulağını bastırdı. İçeride çok güzel bir şey oluyordu ve Gwen bunu böldüğü için neredeyse kendini kötü hissediyordu.

Kapıyı açtığında Alex'i masasında boxer'ından başka bir şey giymeden oturmuş, öfkeyle daktilo yazmakla kemanını çenesine doğru çekip yayı yumuşak legatolar halinde sürüklemek arasında gidip gelirken buldu.

Kadın büyülenmiş bir halde onu izledi. Boşluk tuşuna bastı ve müzik yazma programı elektronik bir keman melodisi çaldı, bozuk bir şeydi ve tellerin çıkarabileceği saf seslerden çok uzaktı. Alex kemanını çenesinin altında tuttu ve eşlik etti, çalma aniden sona erdiğinde devam etti, cümleyi bitiren bir melodiye yelken açtı.

Keman kucağına düştü ve parmakları tuşların üzerinde gezinerek notaları doğrudan ekrana yazdı.

Onun varlığını hissetmiş olmalıydı. Kapıya döndü ve ayağa fırladı. "Hey," dedi kemanını açık kutusuna geri koyarken. "Özür dilerim. Yapmalıydım sordum-"

"Hayır, lütfen." Kadın elini sallayarak onu durdurdu. Gülümsedi ve "Ne üzerinde çalışıyorsun?" dedi.

"Sadece"-elini saçlarında gezdirdi-"bu sabah aklıma bir şey takıldı."

Başını salladı, ona baktı, açıkçası çıplak tenine baktı ve "Duyabilir miyim?" dedi.

Reddetmek üzereymiş gibi ona göz kırptı. Ama sonra bilgisayara döndü, tıkladı. "Evet. Henüz bitmedi. Ya da henüz iyi değil."

"Hayır," dedi bornozunun kravatıyla oynayarak. "Çaldığını duyabilir miyim?"

Gözlerinde yine o garip yansıma vardı, sanki sadece kemandan bahsederek kendisinin bir parçasını kapatabilirdi.

Uzun parmaklarıyla kemanına uzandı, yeterince yavaş hareket ederse belki fikrini değiştirecekmiş gibi acele etmedi.

Tellere bakarak, "Bir şartla." dedi. Dün geceki ultimatunun mükemmel bir taklidiydi bu. Koyu renk kirpiklerinin altından ona baktı, gözleri aniden kararmıştı. "Cübbeyi çıkar."

Gwen yutkundu ve teninde bir ürperti hissetti.

Oh, evet, unutmaması ne kadar aptalca. Dün gece seks yapmışlardı. Onlar artık seks yapan insanlardı. Özellikle de birbirleriyle.

Onun gözlerine bakarak belindeki kravatı çekti, bornozu geri sıyırdı ve kollarından aşağı indirdi. Ayağa kalktığında adamın gözlerindeki bakış

Odanın diğerk ucunda çırılçıplak durmak sarhoş ediciydi. Adamın gözbebeklerinin, sanki kızın her santimini içine çekmek istermiş gibi kocaman açılmış olması, tenini ateşe veriyordu.

Adam kemanı çenesine doğru kaldırdı ve kadın onun karşısındaki boş sandalyeye oturdu, bacak bacak üstüne attı ve oturmak için onu *çıplak* göstermeyecek yaratıcı yollar bulmaya çalıştı.

İlk notalar çalmaya başladığı anda bunun Füg No.

2.

Farklı bir anahtar. Farklı bir tempo. Güzel ve sefil bir şey ve Zorlu ve umutlu. Bir aşk şarkısının yayını çekti. Parmakları özlem dolu bir sonatı çerçeveledi. Vibratosu perili bir baladı titreştirdi.

Bunların hepsi vardı.

Bakışları kızın teninde gezindi, yüzünde durdu, karnının üzerinde dans etti, göğüslerine ve gergin meme uçlarına odaklandı.

Sonu olabilecek uzun bir nota tuttu yayı kaldırıp "Bacaklarını aç" dedi. Ve sonradan gelen bir düşünce: "Lütfen."

Gwen sessizlikte bir uğultu duydu. Gözleri onun üzerindeydi, yalvarıyordu. Kadın sırtıttı. "İç çamaşırını çıkar."

Gözlerinde bir şey parladı ve sonra bir eliyle boxer külotunu aşağı doğru itti. Aleti yarı sertleşmiş, kalınlaşmıştı.

"Şimdi, sen," diye mırıldandı.

Ve yavaşça kendini açtı, ayak parmaklarını yere ve dizlerini ayırdı.

Bunu yapabiliirdi. Tıpkı bir sandalyede oturup onu çalarken izlemek gibiydi. Yayı tekrar kemanın tellerine yerleştirdi. "Biraz daha."

Ve tam başını sallayıp kıkırdayacakken, adam tekrar çalmaya başladı.

Ve kalçaları ayrıldı.

Bunun ilk şarkının ikinci bölümü olabileceğini düşündü. Ve belki de öyle başlamıştı, ama yay telleri çektikçe kanının içinde biliyordu ki bunu o anda, ona bakarak yazıyordu.

Hakkını yemeyelim, gözleri kızın göbeğine yapışmamıştı. Kadının üzerinde geziniyor, göğüslerinde arpejler çiziyor, yanlarından aşağı üçlüler yuvarlıyor ve gözlerinin içine legatolar bırakıyordu.

Kızarmıştı ve nefes alış verışı bir türlü düzene girmiyordu. Ne zaman nabzını kontrol altına aldığını düşünse, gözleri adamın vücudundan aşağıya kayıyor ve şimdi tamamen kalkmış olan sikine takılıyordu.

Son notaları çekti ve gözleri kızın gözlerinin içinde yandı.

Belki de "güzel şarkı" ya da "şimdi bacaklarımı kapatabilir miyim?" gibi bir şey söylemesi gerektiğini düşündü.

Kemanını kutusuna yerleştirdi, sandalyesinden kalktı ve onun yanına gitti. -Açık dizlerinin arasında durup aşağıya bakmasıyla son bulan yavaş bir gezinti, siki ona doğru geriliyordu.

Gözlerini onunkilerden ayırmadı, endişeyle kıkırdarken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Günaydın," diye cıvıladı.

Önünde diz çökmek için kendini alçalttı, elleri dizlerinin üzerinde kayıyordu. Kız onu öpmek için başını eğdiğinde dudakları ona gülümsedi, elleri omuzlarına yerleşti.

Dili kadının ağzının içine girdiğinde başparmakları kadının kalçalarının iç kısımlarına sürtündü. Dudaklarına doğru fısıldadı, "Latte'ni beğendin mi?"

Adam vücudunun aşağısına doğru öpücükler kondururken gülümsedi ve başını salladı, dizlerini göğsüne doğru büküp onu yalamaya başladığında parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirdi.

Ondan sonra duş aldılar.

Daha çok ona duş teklif etmiş ve banyodan hiç çıkmamış gibi.

Şu iğrenç derecede pahalı duşlardan vardı, üstten yağmur duşu başlığı, bölmeleri ve içinden sızan parası vardı.

"Hiçbir şeyim yok... kadın. Özür dilerim," dedi lavabonun altında Head and Shoulders'tan başka bir şey ararken. Gwen onun başının arkasına bakarak gülümsedi ve bunun duşunu kullanan çok fazla kadın olmadığı anlamına geldiğini fark etti.

"değil. Eşyalarını kullanabilir miyim?"

İç çekti, tereddüt etti. "Evet..." Gwen'in göğsü onun ses tonuyla sıkıştı, sanki onu eşyalarının arasında gerçekten istemiyormuş gibiydi. "Ama o zaman kendin gibi kokmazsın," diye mırıldandı, hâlâ dolaplarının derinliklerini araştırıyordu.

O göremese de ona gülümsedi. Aynada kendini gördü ve gerçekten de gülünç görünüyordu.

"Ama *senin* gibi kokacağım," diye teklif etti.

Ellerini karıştırmayı bıraktı. Dolaplar kapandı.

Adamın nasıl olup da onunla birlikte duşa girdiğinden tam olarak emin değildi ama bir noktada iç çamaşırını yine kaybetmişti. Belki de ona "muslukları nasıl çalıştıracağını gösterirken" olmuştu.

Ona şampuanını uzattı ve "Şampuanının ve yıkamanın adını yaz. Bir dahaki sefere senin için getiririm."

Ve belki de saçlarını durulamak için başının üstüne uzanırken gözlerinin göğüslerine takılmasıydı, belki de bir söz verir gibi "bir dahaki sefere" demesiydi, belki de eşyalarının burada, onun alanında kalıcı olmasıydı.

Ona sarıldı ve onu öptü.

Elindeki vücut yıkama şişesini bıraktı ve onu fayanslara doğru itti.

Ancak daha sonra, kurulanıp mutfağında Grubhub'dan gelen kahvaltılık ları yerken, saçındaki tüm şampuanı yıkamaya fırsat bulamadığını fark etti.

Konserlerden sonra bir hafta izinli olmanın iyi yanı, ikisinin de yedi gün boyunca gidecek hiçbir yeri olmamasıydı.

Alex onu yemeğe götürdü. Alex onu öğle yemeğine götürdü. Bazen Alex onu kahvaltıya götürüyordu ama çoğunlukla evde kalıyorlardı. Alex yumurta, domuz pastırması, Fransız tostı, buzlu vanilyalı latte ve hatta güzelce sorarsa omlet yapmayı biliyordu. Ve bunların hepsini çıplakken yapabiliyordu.

Bir sabah onu krep yapmaya ikna etti. Mutfak adasının tepesine oturup onunla sonatlar üzerine tartışırken, o da hamuru karıştırıp çikolata parçacıklarının olduğu poşeti ondan uzaklaştırdı.

"Beethoven'ı yenemezsin," dedi, ağzı yarı tatlı lokmalarla doluydu. "Dokuz Numaralı Sonat çok geniş."

Yüzünü ona çevirdi. "Beethoven'a karşı sert olduğunu biliyorum ama -"

"Kapa çeneni."

"Bu doğru. Seçmeler için konçerto, şimdi de sonat-" "Peki, senin seçimin ne o zaman?"

"Brahms, Üç Numara" diye itiraf etmeden önce ilk krebi dökmesi için onu bekletti.

Gwen, Nathan'ın yayınladığı videoyu hatırlayarak gülümsedi. "Neden?"

Omuz silkti ve spatulaya uzanarak, "Melankolik. Bence sizi tam da istediği ruh haline sokuyor."

"Ah, çok üzgün, melankolik çocuk,' diye alay etti onunla derin bir sesle.

"Hey, bir sonraki favorim Amy Beach. Çok daha eğlenceli. Yani... siktir git."

Gwen güldü ve karıştırma kaşığının yanağından kayarak onu krep hamuruna bulamasıyla nefesi kesildi. Kocaman gözlerle ona , Alex'in yüzünde bir gülümseme belirmesini izledi. Bir avuç cips kaptı ve Alex'e fırlattı ama Alex diğey yanağını da ısırmadan önce değıl.

Parmağını krep karışımına daldırdı ve ona doğru uzandı ama adam sola doğru fırladı, kaşığı ona doğru savurdu ve içinde uyuduğı gömleğine doğrudan bir darbe indirdi. Adam ona kıkır kıkır gülerken kadın çığlık attı.

"Alex!" Karışım dolu kâseyi kaptığı gibi adanın etrafında Alex'in peşine takıldı ve sonunda çikolata parçalarını gömleğinden aşağı dökerken Alex'in yüzüne bir topak bıraktı.

Gülmekten nefesleri tükenene kadar ilk ve tek yanmış krepı çöpe attılar ve krep siparişı vermek için telefonlarını çıkardılar.

Alex onun bir fotoğrafını çekti, saçında meyilli, göğsünde, köprücük kemiğinin üzerinde erimiş bir çikolata parçası. "Kazandığımın kanıtı."

Hamur kabını onun meşhur, başını sallayan saçlarının üzerine çevirdi.

Sabahları Gwen boş bir yatağı uyanır, uyuyabilmesi için kapattığı yatak odası kapısının altından yeni bir şarkının melodisi süzülürdü. Onu kemanıyla, çellosuyla, hatta bazen sadece bilgisayarda düzenleme yaparken bulurdu.

Jacob bir noktada onu kontrol etti ve ona bir hafta boyunca dönmesini beklememesini söyledi. *Patlıcan emoji*sı. Bunun üzerine tamamen çıldırmıştı.

Her ikisi de Nathan'dan neredeyse her gün e-posta alıyor, gelecekteki Pops konserlerinde Füg serisini sergileme olasılıklarını tartışmak için gelip gelemeyeceklerini soruyorlardı. Alex asla yanıt vermiyordu ama Gwen en azından olumlu yanıt yazıyor ve gelecek haftanın iyi olabileceğini belirtiyordu.

Cuma günü, lattesini yudumladıktan ve stüdyoda ona katıldıktan sonra, tam yayını tıngırdatacak ve internette buldukları bir düeti çalarken ona katılacaktı ki, "Annen bir enstrüman çalıyor muydu?" diye sordu.

"Hayır. Şarkı söylemeyi severdi ama sanırım sadece dalga geçmek içindi." "Peki ya baban...?"

"Onunla hiç tanışmadım." Ona zayıf bir gülümseme verdi. "Annem bana pek bir şey anlatmazdı ama daha sonra büyükbabama onu sordum. Müzik yeteneği olup olmadığını bilmiyordu."

Alex mırıldandı.

Başını ona doğru eğdi. "*Times*'ın ailemle ilgili kısmı atlamasını sen mi sağladın?"

Alex ellerine bakarak, "Menajerim senin 'Alex' kaymanla ilgili aramak zorunda kaldı," dedi. Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Ben de mülakatı yapan kişinin senin geçmişinle fazla ilgilendiğini, bunun mülakattaki pozisyonumu zayıflatacağını söyledim. Şikayet etmekten çok mutlu oldu. Açıkça konuşmaya hazır olduğun türden bir şey gibi görünmüyordu."

Başını öne eğdi. "Teşekkür ederim." Daha derin konulara girerlerken, sonunda ona bir süredir kemiren soruyu sordu:

"Juilliard'ı neden bıraktın?"

Sandalyesini döndürerek ona baktı. "Bana uymadı."

"Nedenini açıklayabilir misiniz? City'de birkaç GE'den başka üniversiteye gitmedim."

Adam ona baktı, boğazı düğümlendi. "Okula başvurmak, hayatınızın geri kalanında içinde yaşamak istediğiniz bir kutuya başvurmak gibidir. Üniversitenin gerçekte tek anlamı bu. Kutulardan ibaret."

Gwen ona "kutusunun" insanların içinde yaşamak için cinayet işleyebileceği bir şey olduğunu hatırlatmamak için dilini ısırarak zorunda kaldı.

"Kemanı ilk ne zaman duydunuz?" diye sordu.

Mabel'in dükkânındaki stüdyonun kapılarından kendisine doğru sürüklenen unutulmaz melodileri düşündü. "Mabel'a kadar olmaz."

"Ve o zaman seni çağırdığını biliyor muydun? Hayatında buna ihtiyacın olduğunu?"

Başını salladı.

"Ben hiç böyle bir şey yaşamadım," dedi. "Ailem elime bir keman verdiğinde ve bana gamları öğrettiğinde iki yaşındaydım. Kalabalık önünde ilk kez çaldığımda üç yaşındaydım. Hayatım boyunca müzikle ve alkışlarla yaşadım ama hiçbir zaman bunu *seçmedim*."

Aklına belli belirsiz bir anı geldi; Ava'nın keman kutusunda, hamileyken keman çalarken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Bu, Ava'nın

Gwen, Ava'nın bir oğlu olduğunu öğrendiğinde.

"Belki de o seni seçmiştir?" Gwen teklif etti.

Alex kelimeleri ararken çenesini kaşıdı. "Bir şeyde iyi olmanız, hayatınızın geri kalanında onu yapmak zorunda olduğunuz anlamına gelmez."

Bu Gwen'in alışık olmadığı bir kavramdı. Gwen kemanda iyiydi, bu yüzden keman çalıyordu. Gwen neşeli ve arkadaş canlısıydı, bu yüzden onu lisede çalıştığı yemek servisi işinde kasaya koydular. Gwen uzun boylu ve hızlıydı, bu yüzden seçmeli beden eğitimi dersi için voleybol takımına katıldı.

"Peki, çelloya başlamana ne sebep oldu?" diye sordu.

"Benim için seçilmiş bir enstrümanı değil, kendi seçtiğim bir enstrümanı çalmaya teşvik edildim."

Ava'nın ona söylediklerini hatırlayarak kaşlarını çattı. "Juilliard'dan biri tarafından mı?"

"Evet. O artık benim menajerim."

Başını ona doğru eğdi. "Ve senin müzik programını bırakmanı sorun etmedi mi?"

"O teşvik etti," dedi Alex sandalyesinde dönerek. "Juilliard'ın bana sunabileceğinden daha fazla potansiyele sahip olduğumu biliyordu. Sömestr sonunda onu işten çıkaracaklardı -yönetimin bir saçmalığı- ve bana onunla gelmemi söyledi. Roses'ın inşasında birlikte çalıştık."

Bu konuda Gwen'in içine sinmeyen bir şeyler vardı. Mabel ve büyükbabası, liseye başladığı andan itibaren onu hep üniversiteye gitmeye zorlamışlardı. Bir üniversite profesörünün birine üniversiteyi bırakmasını tavsiye etmesi aklına pek yatmamıştı ama bunun olabileceğini düşündü.

"Okulu bıraktığın için hiç pişmanlık duyuyor musun?" diye sordu usulca.

Bir elini boynunda gezdirdi. "Hayır. Bunun üzerinde durmayı sevmiyorum. Artık Juilliard'da olduğumdan daha farklı bir insanım."

"Gerçekten, *Xander*." Göz kırptı.

"Kesinlikle," dedi tüm ciddiyetiyle. Sanki şakayı anlamamış gibiydi. Sanki Xander'ın bir kişilikten daha fazlası olduğuna gerçekten inanıyordu. Gwen not alarak başını salladı.

"Aslında bu sabah menajerimden bir e-posta aldım." Alex masaüstüne döndü, pencereleri tıklıyordu. Adamın konuyu değiştirmeye hevesli olduğu hissine kapılmıştı. "Ona Bir Numaralı Füg için kayıt stüdyosunu kullanıp kullanamayacağımızı sordum. Önümüzdeki hafta sonunun uygun , sadece önce gelip birkaç şeyi imzalamamız gerektiğini söyledi."

Alex ona döndü, gözleri parlıyordu ama teni diken diken olmuştu. "Menajerinin bir kayıt stüdyosu mu var?"

Alex başıyla onayladı. "The Roses orada kayıt yapıyor. Kendi plak şirketi var ve biz de onun altındayız."

Gwen kayıt endüstrisi hakkında pek bir şey bilmiyordu ama Alex'in menajerinin onun kariyerinde bu kadar yerleşik olmasında garip bir şeyler vardı.

Kadının yüzünden bir şeyler okumuş olmalıydı. "Hâlâ benimle kayıt yapmak istiyor musun?"

Gergin omuzlarını silkti. "Evet, evet. Ben sadece... Ne tür evrak işi? Bundan sonra kaydın sahibi o mu olacak?"

"Hayır. Öyle bir şey değil. Muhtemelen olağan şeyler. Sorumluluk feragatnameleri ve bunun gibi şeyler. Lorenz titiz olmayı sever."

"Lorenz?" Gwen başını eğdi. "Calvin Lorenz mi? Onunla tanıştım. Bana kartını verdi."

Nathan'ın ısrarı üzerine yırtmıştı.

Alex'in gözleri ona dikildi. "Onunla ne zaman tanıştın?"

"Yıldönümü partisinden sonra Plaza'da." Onun soğuk bakışlarını ve yumuşak ellerini hatırladı. Bu anı onu ürpertmeye yetmişti.

Alex'in menajeri miydi? "Sana ne söyledi?"

Gwen onun ses tonundaki ısırığa baktı. Alex'in kaşları birbirine yaklaşmış ve çenesi gerilmişti. Birden kendini azarlanıyormuş gibi hissetti.

"Hiçbir şey. Performansım için bana iltifat etti ve kartını verdi. Yine de onu hiç aramadım-"

"Güzel."

Alex bilgisayar koltuğundan kalkıp mutfığa gitti ve gereğinden fazla gürültülü bir şekilde omlet yaptı.

Kapıya kaşlarını çattı. *İyi miydi?* Onun bir menajeri olmasını istememesinin bir nedeni var mıydı? Yoksa *kendi menajerinin* olmasını istemiyor muydu?

O öğleden sonra, Lorenz'in East Village'daki stüdyolarına gitmek üzere şehir merkezine doğru yola çıktıklarında Gwen hâlâ Alex'in ruh halini anlamaya çalışıyordu. Alex takside Gwen'in elini tutuyor, onu götürmek istediği yemek yerlerini işaret ediyordu ama ne zaman Lorenz'den bahsetse cevapları kesiliyordu.

Eski kahverengi taşların arasında gösterişli bir şekilde duran daha yeni bir binaya vardılar ve merdivenlerden bodruma indiler. Kapı koyu kırmızı duvarlara ve siyah mobilyalara açıldı. Alçak tavanlar sanki

aşağıya indirdi. Alex masanın arkasındaki siyah saçlı çocuğa başıyla selam verdi ve onu resimler ve çerçeveli ödülleri dolu bir koridora götürdü. Koridorun sonunda bir kapıya vurdu ve Lorenz'in sesi içeri girmelerini söyledi.

Calvin Lorenz büyük bir masanın arkasında oturmuş, birden fazla ekrana odaklanmış, garip bir ritimle kalemını tıkırdatıyordu. Alex arkalarından kapıyı kapatırken başını kaldırdı ve açık mavi bakışları Alex'in üzerinde toplandı. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar kıpırdamadan gülümsedi.

"Xander. Gelebilmene sevindim," dedi. "Bayan Jackson, sizinle tekrar tanışmak çok güzel."

Sandalyesinden kalktı ve kızın elini iki eliyle kavradı; yumuşaktı, sanki hayatı boyunca eline hiç enstrüman almamış gibiydi.

"Aynı şekilde, Bay Lorenz."

Oturmalarını işaret etti ve gözleri hesaplayarak ikisinin üzerinde gezindi.

"Ee Xander," dedi masasına yaslanıp bacak bacak üstüne atarak, "kayıt yapmak ister misin?"

"Evet, çok daha fazla yazıyorum. Demo parçaları için stüdyoları kullanmak istiyorum. Gerekirse mühendisleri kendim ödeme yapabilirim."

"Oh, saçmalık," dedi Bay Lorenz elini sallayarak. "Stüdyoların tüm müşterilerime açık olduğunu biliyorsunuz." Gözlerini ona çevirdi. "Ama Bayan Jackson... henüz bir müşteri değil."

Gwen gözlerini kırıştırarak ona baktı ve kollarından aşağıya bir ürperti yayıldığını hissetti. *Henüz.* "Dediğim gibi, ödeyebilirim." Alex'in sesi sertti.

Bay Lorenz masasının etrafından dolaşarak tekrar yerine oturdu. "Yapabileceğinizi biliyorum. Ama ben sadece büyük resmi düşünüyorum." Sandalyesine yerleşti ve parmaklarını ağzının önünde birleştirdi. İnce gözlüklerinin üzerinde bir parıltı vardı. "Eğer Roses dışında bir şey için kayıt yapmak üzere stüdyoya giriyorsan, bu kariyerini ileriye taşımak için Xander."

Alex'in parmakları sandalyesinin koluna vurdu. "Bunlar sadece demo-"

"Hilary Hahn'a ulaştım," dedi Bay Lorenz.

Gwen'in gözleri büyüdü ve neredeyse sandalyesinde dönüp idolünün bu odada durup durmadığını kontrol edecekti. Alex onun yanında kıpırdamadan duruyordu ve ona bakmamak için kendini zor tuttu.

"Sizinle bir düet çalışması yapmakla çok ilgileniyor," diye devam etti. "Bir sonraki albümü bu bahar çıkıyor. Parçanın albümde yer alması için baskı yapabiliriz."

Gwen kalbinin küt küt attığını hissedebiliyordu. Bu Alex için inanılmaz bir tanıtım olacaktı. Bu büyüklükte bir albümde besteci ve yorumcu olarak alabileceği paradan bahsetmiyorum bile.

Ve Hilary Hahn'ın Füg No. 1'de keman partisini çalması sihirli olurdu.

-

"Bu düet Gwen ile. Başka biriyle çalmayacağım."

Gwen Alex'e baktı. Çenesi gerilmişti, boynu boyunca tendonları seğiriyordu. Neden bu konuda bu kadar inatçı davranıyordu?

"Bunu düşünmelisin," dedi ona. "Bu kariyerin için harika bir hamle olur."

"Kız arkadaşını dinle, Xander-"

"O benim kız arkadaşım değil. O benim işbirlikçim," diye tısladı Alex. Kelimelerin onu parçaladığını hissetti.

Sessizlik odayı kapladı ve Gwen sanki bir şeylerin kaybolduğunu, içinin boşaldığını hissetti. Yüzü ısındı ama Alex'e cesaret edemedi. Lorenz yavaşça gülümserken gözlerini ona dikti.

"Özür dilerim." Omuz silktili. "Varsayımlarda bulundum."

Ben de öyle, diye düşündü Gwen. Seks, yemek ve müzikle geçen bir haftayı hızlıca düşündü ve belki de bundan daha fazla bir şey ifade etmediğini aniden fark etti.

Alex onun yanında sessizdi, zorlukla nefes alıyordu.

"Bakın," dedi Lorenz masasında öne doğru eğilerek, "eğer Gwen kariyerini solo çalışmalarla ilerletmek ve kendisi için bir marka yaratmakla ilgileniyorsa, o zaman onunla bir temsilcilik sözleşmesi imzalamayı görüşebiliriz. Eğer ilgilenmiyorsa, o zaman benim stüdyolarımda birlikte kayıt yapmayacaksınız."

Alex, "Gwen, bize izin verir misin?" dediğinde Gwen tam da kendisi için nasıl bir marka yaratılabileceğini düşünüyordu.

Gözleri Lorenz'e kilitlenmiş olan adama bakarken teni ürperdi. Başını salladı ve titreyen bacaklarının üzerinde durdu. "Sizi tekrar görmek çok güzeldi Bay Lorenz."

"E-posta adresinizi resepsiyonda Hunter'a bırakın. İlgilenirseniz incelemeniz için size örnek bir sözleşme göndereceğim."

Dudakları bir sırtışla kasıldı ama bakışları, parmaklarını sandalyesinin koluna geçirmiş olan Alex'teydi.

Kapıyı arkasından çekip kapatarak çıktı. Grammy Ödülleri'nin önünden geçerken koridor önünde yüzüyor gibiydi ve

platin albümlerini lobiye bıraktı. Düşüncelerini Lorenz'in temsilcilik teklifine çevirmek, dikkatini daha acı verici olan *diğer* şeyden uzaklaştırmasına yardımcı oldu.

Alex, Gwen'in Lorenz'le anlaşması için pek istekli görünmüyordu, Nathan da öyle. Ona kartvizitini yırtmasını söylemişti.

Ancak Gwen, Lorenz'in az önce teklif ettiği şeyi düşünmeden edemedi - solo anlaşmalar ve markalaşma. Pops ile gurur duymasına ve bundan keyif almasına rağmen, Gwen solo bir sanatçı olma arzusunu görmezden gelemiyordu. Hilary Hahn, Sarah Chang ve Lindsey Stirling ile gerçek bir eşitlik. Lorenz bunu yapabiliirdi. Ne de olsa Alex'le yaptığı buydu.

Lobiye ulaştığında adımları durdu ve başını iki yana salladı. Lorenz Alex'i bir yıldıza dönüştürmüş ama bu arada adını, ailesini ve hatta kendisini kaybetmişti. Bunun kendi başına da gelme riskini göze almak istiyor muydu?

Resepsiyon masasının arkasındaki siyah saçlı çocuk başını kaldırıp ona bakmadı bile, kız karşısında aptal aptal dururken telefonunda bir şeyler yazıyordu.

Burada ne işim var benim? Bu düşünce onu iki kaşının arasından vurdu. Eğer bir müşteri değilse ve erkek arkadaşını beklemiyorsa-

Gwen banka kartının ve ev anahtarının yanında olduğundan emin olmak için kontrol etti ve bodrum merdivenlerinden sokağa fırladı.

Vedalarından nefret ederdi.

Büyükbabası, annesi solup ölürken onu hastane odasında annesiyle birlikte oturmaya zorlamıştı. Veda etmediği için pişman olacağını söylemişti. Yanılmıştı. Sıra ona geldiğinde, kimya finaline gitmeden önce ona veda öpücüğü vermiş ve yirmi dakika sonra kendisi için bir ambulans çağırmıştı. Bu daha çok hoşuna gitmişti. Gerisini değil - evrak işlerini, taziyeleri ve cenaze masraflarını. Ama çabukluğu.

Hızlı olması gerekiyordu.

Alex o ofisten çıkarsa, bir taksinin arkasında elini tutsa ve onu mutfak tezgâhının üzerinde tekrar becerse, bu sadece uzun bir vedanın başlangıcı olurdu.

Çünkü onun için erkek arkadaşı değildi. O boşlukta yaşayamazdı.

Ayakkabılarının tabanı kirli kaldırıma çarptı ve bir taksi çağırmak için elini havaya kaldırdı. Bir flaşör yandı ve sarı bir araba ona doğru direksiyon kırdı.

Tam içeri girmiş, Washington Heights'a sesleniyordu ki bir el dirseğini kavradı.

Omzunun üzerinden döndüğünde Alex'in gözleri kocaman açılmıştı. "Nereye gidiyorsun?"

Ona bakakaldı, boğazını çalıştıramadı, istemediği halde yer isteyemedi.

Bir elini saçlarında gezdirdi ve taksiye onun yanına bindi. Kadın koltuğa oturdu ve şoförün Yukarı Doğu Yakası'na gitmesine izin verdi.

Taksici çukurlardan geçerek caddede hızla ilerlerken Gwen arka koltuktaki ekrandan Broadway şovlarının reklamlarına baktı.

Central Park'a vardıklarında Alex sonunda, "Seni ona götürmemeliydim," diye fısıldadı.

Gwen onun devam etmesini bekledi ama o sadece pencereden dışarı baktı.

"Başka kayıt stüdyoları da var," dedi usulca.

"Başka bir yerde kayıt yapamam. Sözleşme gereği."

Ona göz kırptı. Dudakları ince bir çizgi halinde birbirine yapıştı.

Taksi apartmanın önünde durdu ve Alex şoföre nakit para verdi. Dışarı çıktı, kapıyı onun için tuttu, ama Gwen tereddüt etti.

Sadece "işbirliği" yapıyorlarsa onunla yukarı çıkamazdı. O kadar aptal olamazdı.

"Sanırım eve gitmeliyim." Taksiye yarı binmiş, yarı inmiş, bir ayağı sokaktaydı.

Bakışlarındaki o çaresizlik geri gelmişti, sezonun ilk haftalarında onu görmeyi kabul etmediği zamanki ifadeyle aynıydı. Alex açık kapının önünde diz çöktü ve bir elini onun dizine koydu.

"Onu özel hayatımda istemiyorum. Lorenz'in sevdiğim şeyleri çarpıtmak gibi bir huyu var ve ona benden başka bir şey vermek istemedim." Gwen kalbinden L harfini uzaklaştırmaya çalışırken, Lorenz boğazını temizledi ve karanlık gözlerle ona baktı. "Sen benim işbirlikçimden daha fazlasısın."

Yanaklarına sıcaklık doldu. Taksinin kornası çaldı ve Gwen hızla dışarı fırlayarak şoföre teşekkür etti ve kaldırıma doğru koşmaya başladı. Alex ona binanın kapısına kadar eşlik etmek için bir girişimde bulunmadı; öylece durup ona baktı.

"Sana böyle hissettiriyorsa neden Calvin Lorenz'le birliktesin?" Binanın üzerinden vuran güneşin altında gözlerini kısarak ona baktı.

"Thorne ve Roses'ın en az benim kadar sahibi. Aslında daha fazla. Ben yirmi yaşındayken hazırladığı sözleşmeler... agresif bir şekilde sömürücü. Onları imzaladığım için utanıyorum ama o zamanlar ona çok hayrandım."

Alex elini saçlarında gezdirdi ve titrek bir nefes aldı. "Birkaç yıldır onlardan kurtulmanın yollarını arıyordum."

"Onları öylece bırakamaz mısın? Sözleşmeyi çekip gidemez misin?" "Ne için çekip gitmek?" Başını sallayarak kıkırdadı.

Gwen kaşlarını çatı, trafiğin geçişini dinledi ve yayaların geçip gidişini izledi. Hiçbir zaman mutlak özgürlüğe sahip olduğunu hissetmemişti - her zaman para ya da korku tarafından engellenmişti - ama aynı zamanda hiç böyle *zincirlenmemişti*.

Mabel'in gençken onun hakkında söylediklerini hatırladı.

Her zaman "biri olmaya" kararlıydı.

Birden başını kaldırıp ona baktı, gözleri güneş ışığına karşı sulanmıştı. "Bir buçuk yıl önce Pops'a katılmak için annenle bu yüzden mi iletişime geçtin? Bir çıkış yolu mu arıyordun?"

Omzunun üzerinden bakarken çenesini sıkı, kasları zıplıyordu. "Artık bir önemi yok."

Ama oldu. Farkına vardı. Lorenz'den uzaklaşabilmek için ilk sandalyeyi istemişti. Ve o da bunu ondan almıştı.

"Neden bu sezon geri dönmeyi kabul ettin?" diye sordu, cevaplanmamış bir merakı dile getirerek. "Eğer sana ilk koltuğu vermeyeceklerse, neden geri döndüğünü hâlâ anlamış değilim. Lorenz bu durumdan pek memnun olmuş olamaz."

Alex'in bakışları ona kilitlendi, gözleri onunkilerin içine gömüldü. Ellerini kaldırdı ve nazıkçe çenesinin üzerine koydu. "Çünkü evim hâlâ senin gibi kokuyordu."

Güneş ışığına karşı gözlerini kırıştırdı, gülümsemesini bastırırken nabızı kulaklarında atıyordu. "Mabel sana asla bir kızın enstrümanıyla arana girmesine izin verme demedi mi?"

Öne doğru eğildi ve onu usulca öptü. "Onun iyi tavsiyelerini ilk kez görmezden gelmiyorum. Yukarı çıkabilir miyiz? Akşam yemeği hazırlamam ve kız arkadaşına benimle sevgili olup olamayacağını sormam gerekiyor. Sonra da tüm dünyaya evet dediğini söylemek istiyorum."

Gwen'in yüzü alev alev yanıyordu, dudaklarını birbirine bastırırken bile gülümsemesi dudaklarından taşıyordu. Adamın omzuna doğru başını salladı ve onları içeri götürmesi için elini tutmasına izin verdi.

Gwen ertesi sabah bir kemanın sürükleyici melodisi, buzlu vanilyalı latte kokusu ve çok aktif bir telefon ekranının yanıp sönmesiyle uyandı. Jacob'dan iki cevapsız arama. Ava'dan kahve isteyen bir mesaj. Nathan'dan yedi e-posta. Ve bir yığın Instagram bildirimi.

Etrafında gece yarısı son gece o olmuştur etiketlendi
içinde a Fotoğraf @Xander_Thorne'un gönderdiği.

Krep maceralarından. Yanaklarında krep karışımı, yüzü kahkahanın ortasında, saçlarına hamur sürmek için uzanıyor.

Beni çok mutlu ediyorsun @GwenNoFear.

Bir elini ağzına kapatarak kahkahasını bastırdı. Artık gerçekten birlikteydiler. Kimsenin görmezden gelemeyeceği bir kamuoyu duyurusu.

Telefonuna bakıp sırtarak takipçi sayısının artmasını ve bildirimlerinin pinglemeye devam etmesini izledi.

Gönderinin altına yapılan yorumların sayısı binlerle ifade ediliyordu.

ÇELLO SÜİTİ NO. 4

Boşanmalarından önce babası Alex'in annesinin gözlerine, çenesine ve parmak uçlarına sahip olduğu şakasını yapardı. Babası seksenli yıllarda tek hitlik bir rock grubunun gitaristiydi ve her zaman evdeki Fitzgerald müzisyenleri arasında kendine bir yer bulmaya çalışıyordu ama Alex'i çalarken dinlemeyi her zaman sevmişti. Jersey'deki evinde akortlu bir keman bulunduruyordu ve Alex artık keman çalmadığında bir çello satın aldı.

Alex'in Nathan Andrews'u annesinin mutfağında sadece pijamalarıyla bulduğu ilk sabah, Nathan on beş yaşındaki Alex'ten kendisi için çalmasını isteyerek gerginliği azaltmaya çalışmıştı. Ona notalar verme cüretini göstermişti. Alex'in annesi duş alırken Nathan yalınayak onu eleştiriyordu.

Juilliard'daki ilk yılının sonunda, Alex bunu aşmıştı. Yoğun stres, ölüm kalım meseleleri, on yıldır çalışmayan ama yine de işi biliyormuş gibi vaaz veren profesörler. Arkadaşlarından biri -ya da "ortakları"- orada kendini kanıtlama ihtiyacı hissetmeyeceğini, çünkü her zaman Alex Fitzgerald olabileceğini söyledi. Bir kişinin ne kadar çabuk mezun olabileceğini araştırmaya başladı ve bu iyi sonuçlar vermeyince, kendi başına randevu almaya başladı.

Annesi buna karşı çıktı. Annesinin başının üstünden Pops'un yönetim kuruluna gidip gelecek konserlerinde bir soliste ihtiyaçları olup olmadığını sorması gerekti. Nathan reddetti. Her ikisi de ona FaceTim atarak bu dört yıl boyunca eğitiminin öncelikli olması gerektiğini açıkladılar. "Ya hiçbir şey öğrenemezsem?" diye sorduğunda annesinin dudakları büzüldü ve Nathan içini çekti. "Hiçbir şey öğrenmemenin tek yolu, programın dekanı olmak için yeterli olduğunu düşünmen. Programın dekanı olmak için yeterli olduğunu düşünüyor musun?" dedi Nathan.

Ertesi gün Alex, Juilliard'ın klasik müzik programının dekanını aradı, ertesi hafta için bir randevu aldı ve dekan ona bir şey öğretemeyeceğini düşünürse okuldan istifasını sunmaya hazırlandı.

Toplantıdan bir gün önce, o ve düet partneri, kiralanan bir müzik salonunda Schumann'ın Keman Sonatı No. 2'yi çaldılar ve tüm masraflar cepten karşılandı. Müzik tarihi profesörlerinden Calvin Lorenz de toplantıya katılmıştı. Pazartesi sabahı dekanla görüşmesinden sadece bir saat önce Alex'i ofisine çekti. İnce çerçeveli gözlüklerinin üzerinden Alex'e bakıyor, parmaklarının uçlarını sessizce birbirine vuruyordu.

"Burada olmak , değil mi?" diye sormuştu. Alex başını salladı.

Lorenz uzun bir süre düşündükten sonra, "Senin için kemanı kim seçti?" diye sordu.

"Annem."

"Ah. Meşhur Ava Fitzgerald." Gözleri Alex'e parıldadı ama Alex'in hayatında mükemmel annesine yöneltildiğini hiç duymadığı bir alay duymuş olabileceğini düşündü. "Peki ya sen? Kemanı ne zaman seçtin?"

Alex ona göz kırptı. "Hiç yapmadım."

Lorenz başını salladı. "Ve bu cevaptan memnun musunuz?"

Alex Juilliard dekanıyla yapacağı görüşmeye gelmedi. Ava bunu bir kazanç olarak kabul etti, çünkü toplantı planlandığında dekan arkadaşı onunla hemen iletişime geçmişti. Ama oğlundan altı yıl daha haber alamayacağını tahmin edemezdi.

Lorenz, Alex'ten yeni bir enstrüman seçmesini istedi. Alex çelloyu seçti ve Lorenz'in dudakları bir şey kazanmış gibi kıpırdadı.

Alex Juilliard'da okulu bırakana kadar iki hafta daha kaldı. Lorenz onu Dom adında, kendisinden yarım kafa kısa, ilk aşkları şeker, video oyunları ve ot olan ve aynı zamanda Alex'in hayatında tanıştığı ilk kemancı olan, kemanda daha iyi olup olmamasını değil, sadece çalabilmesini önemseyen bir çocukla Village'da bir daireye yerleştirdi.

Dom ayrıca Alex Fitzgerald'ın kim olduğunu da bilmiyordu. Bu iyi bir şeydi çünkü Alex artık Xander'ı kullanıyordu.

Lorenz, Dom ve Xander'ı diğer üç adamla tanıştırdı, önlerine notalar koydu ve kayıt için iki günleri olduğunu söyledi. Alex on bir yaşından beri kendini en canlı hissettiği andı ve Josh

Bell onun elini sıktı ve "Çok güzel, Alex. Çok güzel."

Ve her şey iyiydi. Gerçekten iyiydi. Para kazanıyorlardı. Müzik yapıyorlardı. Ve Alex'in belki arkadaşları vardı. Bir bakıma hâlâ ortakları ama aynı zamanda arkadaşları da. Onu bir yerlere davet eden arkadaşları. Arkadaşlar.

Onu kız arkadaşlarıyla tanıştıranlar. Ona fikirlerini soran ama aynı zamanda onunla aynı fikirde olmadıklarını da hisseden arkadaşlar.

Olmayana kadar her şey iyiydi. Ve Alex yine kaçış yolları aramaya başladı. Babaların yakında yeniden yapılanacağını duydu ve altı yıl sonra ilk kez annesini arayıp onunla ve Nathan'la görüşmek istedi.

Nathan aynı görünüyordu ama annesi daha yaşlı görünüyordu, siyah saçlarında gümüş çizgiler vardı. "Annem emekli olduğunda birinci koltuk için düşünülmek istiyorum" dedi.

Annesi parmaklarını dudaklarına götürdü ve Nathan başını eğip kollarını kavuşturarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "Gerçekten mi?" dedi. Soru değildi.

Ama Alex Nathan'ı tanıyordu. Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışsa da Nathan'ın hesaplamalar yaptığını biliyordu. Anlaşmaya vardılar. Alex, "uygun" olduğundan emin olmak için birkaç yıl birinci çelloyu devralacaktı.

El sıkıştıklarında Alex ona bundan sonra Xander Thorne olması gerektiğini söyledi. Hata yapmak yok. Annesinin içine çektiği küçük nefesi fark etmemiş gibi yaptı. Nathan onun elini sıktı ve "Anlaşıldı. Ama Xander Thorne bu orkestranın başkemancılığını üstlenmeyecek. Alex Fitzgerald devralacak."

Lorenz mutlu değildi. Ama Alex sözleşmeyi hemen o anda Nathan'ın ofisinde imzaladı ve Lorenz'i bir sonraki yıl için Güller'in nişanlarının yarısını yeniden planlamaya zorladı. İyi hissettirdi.

Alex de denedi. Sekiz ay boyunca diğerlerine iyi davrandı. Nathan'ın onu bir sabah sokakta yatarken bulmuş gibi orkestraya tanıtmasına izin verdi. Annesinin onu kendi bölümünün önünde düzeltmesine izin verdi. En iyi takım oyuncusu olmadığını biliyordu. Ondan kendileri için "Alex" olmasını beklediklerini biliyordu. Zamanında, profesyonel ve umursayan. "Xander"dan hoşlanmadıklarını biliyordu. "Xander" üzerinde hiçbir güçleri yoktu. Birinci koltuk sözü dışında.

Ve bir sabah, başı hâlâ "Jesu, Joy of Man's Desiring" in uğultusuyla dönerken, Nathan ona başkemancılık teklif etmeyeceklerini söyledi. Asla.

Alex kırmızı gördü. Nathan'ın, baloya gitmek yerine Paganini'nin 24 Kapriçyosu'nu kasetten çalmasını bekleyerek çocukluğunun haftalarına el koyduğunu düşündü. Üçüncü sınıftan sonraki yaz Nathan'ın onun yerine iptal ettiği nişanları düşündü, böylece Nathan

Stockholm Senfonisi'ni gölgelemek için. Pops orkestrasında birinci viyolonsel çalarken hayatının bir yılını kaybetmişti. Senfoni bile değil. Bir Pops orkestrası. Özgeçmişine yazmaya bile değmezdi.

Alex sandalyesinden kalktı, volta atmaya başladı ve sonunda patladı. "Bunu bana hayatım boyunca yaptın!"

Yardım için annesine baktı ve onu pencereden dışarı bakarken buldu, parmakları yine dudaklarının üzerindeydi.

"Alex. Geçen yılki tutumundan ve liderlik yeteneklerinden memnun kalmadık," dedi Nathan. "Sana bir sezon daha liderlik etmek istemiyoruz."

"Beni yönlendirmek mi?" Alex güldü. "Beni nereye götürüyorsun? Son on yıldır beni nereye götürüyordun, Nathan? Kesinlikle zirveye değil. Sen beni hep zirveden uzak tuttun."

Nathan kollarını kavuşturdu ve Alex onun ağzının kenarında bir sırıtma gördüğüne yemin edebilirdi. "Peki burada ne olması gerekiyordu, Alex? Birinci sandalyeyi sen mi devralacaktın? Ne kadar süre için? Sıkılıp yeni bir yol arayana kadar ne kadar? Hiçbir şeye birkaç yıldan fazla bağlı kalmamışken birinci sandalyeyle tatmin olmayı nasıl bekliyordun?"

"Bunun farklı olduğunu biliyorsun," diye tısladı Alex. "Biliyorsun bu çok uzun zamandır istediğim bir şeydi. Walt Amca'dan beri-"

"Bunun nasıl gitmesini beklediğini anlamıyorum. Xander Thorne'dan vazgeçmiş olacaksın. Rock kariyerinden vazgeçiyorsun. İkisine birden sahip olamayacağını biliyorsun."

"Ben de bunu istiyordum." Gözlerinin arkasındaki sızıyı hissetti ve saklamak için ellerini saçlarında gezdirdi, sertçe çekiştirdi. "İstediğimin bu *olduğunu* biliyorsun." Bir kolunu annesine doğru savurdu ama ona bakamadı. "İlk sandalye. Sonunda şef."

Nathan güldü. "Kondüktör mü? *Orkestra şefi mi?*" "Joshua Bell yapıyor."

"Sen de kendini Joshua Bell mi sanıyorsun?"

"Eskiden bana öyle olduğumu söyledin!" Alex bağırdı. "Her zaman Joshua Bell'den daha iyi olduğumu söyledin-"

"Senin daha iyi olduğunu söyleyebileceğimden emin değilim," dedi Nathan yumuşak bir sesle.

Küçümseyerek.

Yapmıştı. Sık sık. Ve biliyordu. Daha da kötüsü, annesi .

Alex, Nathan Andrews'u hayatında bir daha asla görmemeyi umarak, ona bir not verirken bir daha asla onun kendini beğenmiş yüzüne bakmak zorunda kalmamayı umarak o odadan çıktı. Eğer uyanabilirse bir gün annesini tekrar görebilmeyi umarak.

Ve yine mutlu olma görevine başladı. Grup arkadaşları vardı. Bir Doğu Yakası turnesi vardı. Sadece ortak olmayan arkadaşları vardı. Roses ile mutlu olabilirdi. Lorenz ile.

Ancak Gwen Jackson mutluluğun anlamına meydan okudu.

Ve onun stüdyosunda, kollarında, parmak uçlarında olmasının üzerinden bir hafta geçmeden, bir daha asla yapmayacağına söz verdiği şeyi yaptı. Nathan Andrews'un ofisine girdi, gülümsedi ve ikinci bir şans istedi. Hayatının en aşağılayıcı anıydı. Kendini hiç o andaki kadar güçsüz hissetmemişti.

Ama provaya döneceği ilk gün yaklaştıkça -Gwen'in elini tutarak içeri girebileceği ilk gün, çellodaki koltuğundan ona ilk kez açıkça bakabileceği, onun kendisinin, kendisinin de onun olduğunu bildiği ilk gün...

Hepsini tekrar yapardı. Her adımını.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gwen ilk provanın nasıl geçeceği konusunda biraz endişeliydi. Alex'in Instagram paylaşımıyla -üç haftadır ilk kez- orkestranın yaklaşık yüzde yetmiş beşi artık onların... birlikte krep yaptıklarını biliyordu.

Prova stüdyosu yaklaşırken Alex hâlâ Gwen'in elini tutuyordu. Kendi çello çantasıyla birlikte onun keman çantasını da taşımaya çalışmıştı ama Gwen bu noktada sınırı çizmişti. Belki şimdi ayrılırlar diye düşündü. Trompet bölümündeki Hugh ve Caroline evliydi ama el ele gelmemişlerdi. Belki de Alex'le ayrı ayrı girmeliydiler, sanki bu sabah aynı dairede uyanmamışlardı.

Ve sonra kapıyı onun için çekiyordu ve oda onları selamlamak için dönüyordu ve evet, bilerek gülümsemeler vardı ve Mei, Alex'in arkasından ona müstehcen bir hareket gönderdi, ama gerçekten... dünyanın sonu gelmedi.

Sahne amirinin masasına doğru bakıp Ava'nın masaya yaslanmış, Nathan'la samimi bir şekilde sohbet ettiğini gördüğünde midesinin bulandığını hissetti. Ava provalara hiç gelmezdi. Ama bugün -Gwen ve Alex'in flört hayatlarının ilk günü- Ava buradaydı.

Gwen yerine oturmak için hareket ederken Alex'in elini bıraktı. İkinci sandalyedeki Mary keman kutusunu açarken ona dostça bir gülümseme verdi ve Gwen kendini mikroskop altındaymış gibi hissederek kızardı.

Yerleştikten sonra başını kaldırdığında Alex'in tam karşısında oturduğunu ve ona kızgın bir ifade gönderdiğini gördü.

Aman Tanrım.

"Pekâlâ, millet!" Nathan dikkat çekmek için ellerini çırparak kürsüye doğru koştu. "Noel zamanı yine geldi! Biliyorum, biliyorum. Sanki Ekim ayını daha yeni geride bırakmışız gibi geliyor."

Gwen Ava'ya baktı. Sahne amirinin yanında bacak bacak üstüne atmış oturuyor, kendini iyice kaptırmış görünüyordu.

"Birkaç yeni parçamızın yanı sıra bazı eski standart parçalarımız da var, ancak bu yıl için en sevdiğim şeylerden biri Ava ve benim üzerinde çalıştığımız yeni bir düzenleme.

üzerinde. 'Baby, It's Cold Outside' şarkısında birinci kemancımız ve birinci çellistimiz sololarda yer alıyor."

Orkestradan keyifli kıkırdamalar ve mırıldanan "aws "lardan oluşan bir koro yükseldi. Gwen'in Nathan'ın *kendisini* kastettiğini anlaması bir anını aldı. Ve Alex'i. Birlikte (tartışmasız) romantik bir şarkı çalıyorlardı. Yanaklarının ısındığını hissetti. Ama Alex'e baktığında, Nathan'a ters ters bakıyordu.

Alkışlar ve konuşmalar kesildi. Nathan devam etti, "Şimdi, bu parça üzerinde yarın çalışacağız, ama bugün için-"

"Yani ilişkimizden kâr elde edeceksin," diye araya girdi Alex, bunu kesin bir şeymiş gibi ifade ederek.

Gwen dilini ısırdı, kalp atışlarını parmak uçlarında hissediyordu. Eğer daha önce utanmış olsaydı-

Nathan sakince, "Kâr etmiyoruz, hayır," dedi. "Bölüm liderlerimize fırsat veriyoruz. Elbette reddedebilirsiniz."

Nathan çabucak yoluna devam etti. Alex provanın geri kalanında kara kara düşündü. Gwen Ava'yı tekrar kontrol ettiğinde, Ava dudaklarını büzmüş, telefonuna bakıyordu.

On dakika ara verildiğinde Gwen masadan bir fincan çay almak üzereydi ki Ava onu işaret etti. Derin bir nefes alarak sahne amirinin masasına doğru yürüdü ve erkek arkadaşının annesinin yanına oturdu.

"Nasılsın hayatım?" Ava gözlerinin Gwen'in yüzünde gezinmesine izin vererek sordu. "İyiyim, teşekkürler!" Gwen'in sesi çok neşeliydi. Fazla her şey-dir-

Dandy.

"Provanın sonra birkaç şeyin üzerinden geçebilir miyiz? Sadece temel konulara değinmek istiyorum."

Gwen yutkundu, muhtemelen yutkunma sesi odanın öbür ucundan duyulabilirdi. "Elbette. Üst katta buluşalım mı?"

"Neden caddenin karşısında bir şeyler yemiyoruz? Sadece sen ve ben." Bu, tuzağa düşen kıza bağırdığınız bir korku filminin başlangıcı gibi hissettiriyordu. Ama Gwen sadece başını salladı, gülümsedi ve Ava'ya provanın sonra onunla konuşacağını söyledi. Alex onu yakından izliyordu. sandalyesine tekrar oturdu.

Provalar sona erdiğinde, Gwen Noel'den bıkmıştı bile. Ve daha 8 Kasım'daydı. Alex'e provanın sonra Ava ile akşam yemeği yiyeceğini söylediğinde, Alex kaşlarını çatı ama başını salladı.

"Aslında bu iyi bir zamanlama olabilir," dedi ayakkabılarına bakarak. "Washington Heights'a gidip birkaç şey alabilirim. CVS'den aldığım dört paket külot zamanını doldurdu-"

"Sana bir şeyler sipariş edebilirim," dedi, gözleri parlak ve yoğun bir şekilde onun üzerindeydi. "İhtiyacın olan her şeyi teslim edebiliriz."

Dudağını ısırdı. "Gerçekten eve koşmayı tercih ederim. Orada bir dolap dolusu kıyafetim var ve bir çanta hazırlayabilirim. Ya da demek istediğim... Eğer istemiyorsan yirmi dört-yedi senin evinde kalmak zorunda değilim."

"İstiyorum. İstiyorum."

Gwen göğsünde bir şeylerin çırpındığını hissetti. Adamın eli çenesini tutmak için geldiğinde ona sırtıttı. Adam eğildi ve enstrümanlarını toplarken tüm orkestranın önünde onu usulca öptü ama Gwen bunu umursamadı.

Boğazını temizledi ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Benim eve uğrayıp sonra sana geleceğim, tamam mı?"

Başını salladı, onu tekrar öptü ve taşıması gereken bir şey eksilsin diye Squeaky'nin çantasını ondan aldığı anda hayır cevabını kabul etmedi. Gözlüğünü takıp gün ışığında kaybolduğunda Gwen de Ava'ya katıldı ve caddenin karşısına doğru yürüdüler.

Ava havadan sudan konuşmada inanılmazdı. Gwen o kadar yetenekli değildi. Ama siparişlerini verip masaya yerleştiklerinde Ava nefes aldı ve ona uzun uzun baktı.

"Yani. Sen ve Alex."

Dili damağına yapışmıştı, bu yüzden cevap vermeden önce buzlu çayından bir yudum aldı, "Hımm, evet."

Ava gülümseyerek başını salladı. "Bunu bizden saklamak zorunda değildin, biliyorsun. Buna karşı bir kural yok-"

"Hayır, hayır!" Gwen öne doğru oturdu. "Bu bir sır değildi ya da... Sadece çok hızlı oldu." Gwen beceriksizce masaya baktı ve peçetesini yırtmaya başladı.

"Sizin adınıza sevindik. Nathan da ben de... Tanrı biliyor ya, yıllar boyunca kendi payımıza düşen inceleme ve dedikodularla karşılaştık." Ava saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Şükran Günü'nde ne yapacağınızı biliyor musunuz?"

Gwen ona baktı. Şükran Günü'nü düşünmemişti bile. Ya da Noel'i. Ya da... Başkanlar Günü. Aile toplantılarına eşinizi de getirmeniz gerekirdi. Öyle değil mi? Bu etkinlikleri birlikte mi yapmaları gerekiyordu? Gwen Şükran Günü'nü genellikle Mabel'la geçirirdi ama Alex'in ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bilmiyorum. Bu konuda hiç konuşmadık." Gözlerini bardağına dikti.

"Nathan ve ben sizi ağırlamayı çok isteriz. Alex her zaman davetlimiz olmuştur ama hiç gelmedi." Dudaklarını birbirine bastırdı ve gümüş takımını düzeltti. "Ve düet fikrinden biraz rahatsız olduğumu biliyorum ama umarım tekrar düşünür. Çok sevimli olurdu. Seyirciler bu tür şeylere bayılır ve aranızdaki kimya ölmek üzere."

"Evet, onunla bu konuyu konuşacağım. Bence muhtemelen açıklanmadan önce kendisine danışılmasını istemiştir." Gwen buzlu çayına şeker karıştırdı. "Ama bence güzel bir fikir."

Ava sırtı ve öne doğru oturdu. "Şubat ayında Carnegie'de açık bir gece için pazarlık yapıyoruz. Sezonumuzu bir şeylerle doldurmamız gerekiyordu ama Nathan'ın aklına Alex'le bir düet gösterisi yapabileceğiniz fikri geldi."

Gwen boğuldu, içkisini püskürttü. "Sadece ikimiz mi?" Gözleri büyüdü ve derisi diken diken oldu.

"Her zaman birkaç işbirlikçi getirebilirsiniz, belki bir piyanist, bir perküsyonist. Ama bu ikinizi öne çıkarmak için olur. Sen kemanda. Alex ya da Xander çelloda."

Kalbi hızla çarpıyordu. "Bu... Pops için buna değer mi bilmiyorum. Carnegie Hall'u doldurur muyuz?"

"Yapacağından çok daha eminim. Özellikle de Carnegie randevumuzu onaylarsa: Şubat'ın on dördü." Ava ona göz kırptı ve garsonun salatasını önüne koymasına izin verdi. Çorbası önünde belirirken Gwen tuzluk ve biberliklere bakakaldı.

"Demek istiyorsun... Demek Sevgililer Günü için... ."

"Bunu bir düşünün. Ama bence muhteşem olurdu. Keman ve çello düeti için pek çok düzenleme var. Ve tabii ki Alex'in orijinal parçalarına da yer vereceğiz." Çatalını salata sosuna batırdı ve masumca sordu, "Başka parçaları... var mı?"

"Evet, evet. Evet, daha çok yazıyor." Gülümsedi. "Bazen onu stüdyosunda aynı anda iki enstrüman çalarken ve kayıt yapmaya çalışırken buluyorum..."

Ava dondu kaldı, çatalı dudaklarının yarısına kadar gelmişti. "Keman mı çalıyor?"

Gwen onun cam gibi ve istekli gözleriyle karşılaştı. "Evet, biraz. Sadece uyanmadan önce ya da-"

Oh, Tanrım. Çıplak gördüğü birinin annesiyle hiç konuşmamıştı. Seks yapmıyorlarmış gibi mi davranmalıydı? Normal insanlar böyle mi yapar?

"Rahatla, Gwen. Bir çarşaf kadar solgunsun." Ava salatasından bir ısırık alırken Gwen buzlu çay bardağının tamamını hüpletti. "Biliyor musun, o kadar çok kişiyle çıkmadı."

bir gençti. Bir ya da iki kız, onlar da genellikle müzik partnerleriydi." atalını yere bıraktı ve puslu bir ifadeyle pencereden dışarı baktı. "ok odaklanmıştı ve müzik dışında hiçbir şeye zaman ayırmazdı. Onu seninle birlikte görmenin ne kadar güzel olduğunu anlatamam. Seni ne kadar önemsediğini."

Gwen'in göğsü ısındı ve Ava'nın burnunu çekip bir süre onu düşünmesini izledi. "Keman mı alıyormuş? Gerçekten mi?"

Gwen başıyla onayladı. Ava gözlerini kapadı ve sanki bir şeyin tadını ıkartıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Kirpiklerini fırçaladı ve sonra sohbetlerine devam ederek Gwen'e "Sleigh Ride" için eğilmesinin nasıl gittiğini sordu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

İki hafta boyunca boş bir daire ve sadece birkaç mesajdan sonra, Jacob nihayet Cuma günü ayak diredi ve bir akşam yemeği partisi talep etti. Gwen bir akşam için aşk balonundan çıkmayı kabul etti, ancak Jacob ile Pazar gecesi için randevulaştı.

Gwen bu gece *Alex'in* arkadaşlarıyla bir partiye gidiyordu. Alex'in arkadaşları, onun dünyadaki en sevdiği müzik grubundan oluşuyordu. Alex'in sadece kız arkadaşı olarak değil, aynı zamanda bir insan olarak da etkilemesi gereken arkadaşları. Hazel Renee ve eşi de orada olacaktı ve Gwen makyajına ekstra özen gösterdi.

Xander yatağının ayak ucunda oturmuş, gözlerini ona dikmişken, o bir tulum, botlar ve büyük bir hırka giymiş, saçlarını başının üstünde bir düğüm haline getirmiş ve normalden daha fazla rimel ve dudak parlaticısı sürmüştü.

"Bunun sadece maçı izlemek için bir rüşvet olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet! Tabii ki!" Dudaklarını şapırdattı, hangi oyunun açık olduğunu bilmiyordu.

SoHo'ya giden takside Gwen yontulmuş bir tırnağıyla oynadı ve "Burası kimin dairesi?" diye sordu.

"Sonya ve Mac'in."

"Gelin ve damat," diye açıkladı, sanki bu isimleri zaten ezbere bilmiyormuş gibi. "Mac'i gruptan tanıyorsun ama nasıl oldu da Sonya'nın gelin partisine katıldın?"

"Sonya'yı önce ben tanıdım; birlikte büyüdük. Aynı ilkokula gittik ama liselerimiz farklıydı. Yine de her yaz babamın evini ziyaret ederdi. Yaklaşık dört yıl önce onu Mac ile tanıştırdım ve çok iyi anlaştılar."

Gwen gülümsedi ama aklına gelen başka bir düşünce onu duraksattı. "Peki siz Chelsea'yi nereden tanıyorsunuz?"

"Sonya'nın en iyi arkadaşlarından biri."

Gwen yanağının içini çiğnedi. "Sizinle çok sık yola çıkıyor, ha?"

"Evet. Kendisi bir stilist, bu yüzden onu kıyafetlerimizi takip etmesi ve boş olduğu zamanlarda saçımızı yapması için davet ediyoruz."

Alex yanından geçmekte oldukları bir reklam panosunu okumak için başını eğdi, yanındaki kadının ayağını endişeyle salladığından tamamen habersizdi.

"Peki bu gece orada olacak mı?"

"Muhtemelen."

Gwen derin bir nefes aldı. "Alex, lütfen bana önümüzdeki birkaç saati yattığın bir kızla geçirmek üzere olup olmadığını söyler misin?"

Bakışları ona kaydı. "Chelsea mi? Hayır."

"Ya da takıldınız mı?" Gwen kazdı. "Senin etrafında nasıl olduğunu gördüm ve-"

"Ne zaman?" Kaşları çatıldı.

"İnternette. Resimlerde."

"Ah," dedi Alex, şaşkınlığı geçip pencereden dışarı bakarak. "Lorenz öyle yapar. Kendi deyimiyle beni daha 'cazip' kılmak için her fırsatı değerlendiriyor."

Gwen kaşlarını çatı. Bu hâlâ Chelsea'nin Instagram'ındaki Alex fotoğraflarını açıklamıyordu ama şimdilik bu konuyu kapattı ve onun söylediklerine güvenmeye karar verdi.

Birkaç dakika sessiz kaldılar, ama taksi karşılarına çıkmadan hemen önce, adam onun elini tuttu.

"Chelsea ile aramda hiçbir şey olmadı. Plaza'da onu neden sorduğunu şimdi anlıyorum." Adam kıkırdadı ve kadın başparmağını adamın elinin arkasına sürttü. "Gerçi beşinci sınıfta Sonya'yı öpmeye çalışmıştım. Beni bayıltmıştı. Dişim kırıldı." Gwen, Sonya'nın hangi dişi olduğunu göstermek için üst dudağını kaldırmasıyla gülümsedi. "Ve sanırım Hazel Renee'yi on altı yaşındayken bir lezbiyene dönüştürdüğümü de bilmelisin. Seks yapmak istedi ve hemen ardından bana kadınlardan hoşlandığını söyledi."

Gwen yüksek sesle güldü ve endişesini bir süreliğine unuttu, ancak daireye girdiklerinde sinirleri yeniden midesinde fokurdamaya başladı. Mac onlar için kapıyı açtı ve onu karşılamak için elini uzattığında, Gwen kendi adını "Guyen" gibi duyulana kadar kekeledi.

Diğerleriyle tanışma faslı da benzer şekilde gerçekleşti. Jaden'ın içkisini elinden aldı (neyse ki neredeyse boştu), Carlos'la kucaklaşmaya gitti ve kemancı Dom'la tanışırken reverans sayılabilecek bir hareket yaptı.

Neyse ki Dom gerçek hayatta da sahnede olduğu kadar coşkulu ve flörtözdü ve sonunda merhaba demek için onu dudaklarından öptü.

Alex ve diğeri grup arkadaşlarının önünde, Xander Thorne dışında Dom'un Roses'ın en sevdiği üyesi olduğunu söyleyemediğı için, "Yaptığın işe bayılıyorum," dedi. Seyirciye göre çalışıyor, kafa sallıyor ve şarkının ortasında başkalarının enstrümanlarını çalışıyordu.

"Bana kendinle ilgili her şeyi anlat Gwen," dedi Dom, onu uzaklaştırıp oturabilmesi için insanları koltuktan kaldırmaya zorlayarak. "Nereden geldin, nereye gidiyorsun?"

"Pamuk Gözlü Joe" göndermesi yapmayı düşündü ama kendini tuttu.

"Ben buralıyım. Queens'te doğdum. Hiçbir yere gitmedim."

Dom'un mavi gözleri büyüdü. "Asla olmaz. Bir gün Kaliforniya'ya gitmelisin."

"Oradan mı geliyorsun?" diye sordu, onun tam olarak nereli olduğunu biliyordu.

"Evet, ama sörf kısmını değil," dedi. "Demek Pops için çalışıyorsun. Sırada ne var?"

Gwen nasıl cevap vereceğini düşünmeye çalışırken onun odak noktası değişmemiştir. "Bilmiyorum. Sanırım... Sanırım Pops uzun vadeli. Ben birinci sandalyeyim."

"Doğru!" Yumruğunu çarpmak için kaldırdı. "Bu inanılmaz. Lisede orkestra çalardım ama asla birinci sandalyeyi istemezdim. Eminim muhteşemdir."

Gwen cevap vermeden önce durakladı. Neredeyse beden dışı bir deneyim gibiydi. Ayrıca lisedeyken hiç birinci sandalyedeki gibi bir pozisyon istememiştir. Tam olarak burada olmak istemiştir. Bir kanepede Thorne ve Güller'den Dominic'le keman hakkında konuşmak. Ya da belki de Dom *olmak* istemiştir.

"Çok baskı var ama seviyorum." Cevap olarak bu cümleyi kurdu.

Dom'un dikkati omzunun üzerinden grubun hoş geldin tezahüratları arasında çekildi. Arkasını döndüğünde Ama Torres ve bir grup insanın kapıdan içeri girdiğini gördü; bunların çoğunu Gwen New Jersey'deki düğünden tanıyordu -Ama'nın çiçekçi sevgilisi Elliot, model/aktris Hazel Renee ve onun elini tutan sevimli bir Asyalı kız. En arkada düğün fotoğrafçısı olan çarpıcı kadın vardı.

Dominic ayağa kalktı, saçlarını gergin bir şekilde karıştırdı ve Gwen'in kolunu yakaladı. "Gel buraya! Sacramento ekibinin geri kalanını tanıyor musun?"

Bunu doğrulayamadan Ama onu gördü ve kemik kıran bir sarılma için herkesi itti.

Ama onu serbest bıraktığında Gwen, "Düğün yapmadan önce Mac'i şahsen tanıdığını bilmiyordum," dedi.

"Oh, . Ama artık hepimiz kankayız!"

Gwen, Dominic'in Elliot'la tokalaşmasını izledi ve ardından fotoğrafçıya merhaba demeye çalıştı ama pek başarılı olamadı. Gwen'e kendini Ama'nın en iyi arkadaşı Mar olarak tanıttı ve sonraki kırk beş dakika boyunca köpek yavrusu gözleriyle tam yanında duran Dominic'i dikkatle görmezden geldi.

Gecenin geri kalanı biraz bulanık geçti. Alex'in arkadaşları onun aracılığıyla şakacı bir şekilde özel hayatını kurcalıyor, rahatsız edici sorular soruyor ve onunla ilgili utanç verici hikâyeler anlatıyorlardı. Gwen birkaç saat sonra kendini tüm birlikte mutfakta bulmuş, Chelsea'yi baterist Carlos için ağlarken teselli ediyordu. Gwen, Sonya'nın kollarını Chelsea'ye dolmasını ve Ama'nın onun için fazla iyi olduğunu söylemesini şaşkınlıkla izledi.

Hazel'in karısı Jackie, Gwen'e doğru eğildi ve "Dürüst olmak gerekirse Alex'ten hoşlandığımı sanıyordum," diye fısıldadı.

Gwen ona döndü. "Oh, Tanrı'ya şükür. Bir şeyler uydurduğumu sanıyordum."

Hazel sinsice elini bardağa uzattı ve mırıldandı: "Carlos'u Alex'le kışkırtmaya çalışıyorum. Chelsea'nin tarzı bu." Gwen'e göz kırptı. "Güvendesin."

Gwen güldü ve Hazel tamamen ona döndü. "Oh, bekle. Senin için bir şeyim var!" Hazel yanında *HR* logosu olan bir ruj tüpü çıkardı. "Küçük bir kuş bana bulaşmayacak bir şeye ihtiyacın olduğunu söyledi."

Hazel kaşlarını ona doğru sallayınca Gwen kıpkırmızı kesildi ve Alex'e küfretti. Kendine bir kadeh şarap daha doldurdu ve gözlerini ön kapıya çevirdiğinde neredeyse hemen döktü.

"Bekle," dedi Gwen. "Bu mu-?"

"Tabitha geldi!" Hazel şarkı söyledi ve Jacob'la birlikte her Salı gecesi programlarını boşalttıkları vampir TV şovunun yıldızı Tabitha Westlake'i karşılamak için koştu.

Gwen, paltosunu Hazel'a sarılmak için kollarını açtığında küçük sarışın kadına bakakaldı. Gwen buna inanamıyordu. Tam anlamıyla bir hayal dünyasında yaşıyordu.

Jackie, Tabitha'yı nasıl tanıdıklarını açıklamak için Gwen'e, "Hazel baharda üç bölüm için diziye katılıyor," diye fısıldadı. Gwen'in parmakları Jacob'a her şeyi mesaj atmak için kaşınıyordu.

Jackie Gwen'i tanıştırmak için yanına aldı ve Gwen kelimelere benzeyen bir şeyler kekelemeyi başardı.

"Gwen, tanıştığımıza memnun oldum." Tabitha onun elini sıktı ve Gwen onun mükemmel kol kaslarının eliyle birlikte esnemesini izledi.

"Sen benim en sevdiğim karaktersin," diye atıldı Gwen. "Geçen sezonun sonunda geri döndüğünde ve arabayı vampir yuvasına doğru sürdüğünde - aman Tanrım, öldüm. Kiki'nin hayatta kalmasına çok sevindim."

Tabitha güldü, güzel ve dolgun bir sesle. "Sen ve ben ikimiz de. Son saniyede beni öldürmemeye karar verdiler."

Gwen onun elini hâlâ kendi elinin içinde tuttuğunu fark etmeden önce beş dakika daha sorular sordu.

Sonuç olarak başarılı bir geceydi.

Eve dönerken arabada Gwen sarhoş bir şekilde cama yaslanırken Alex ona döndü ve sordu: "Araştırma falan mı yaptın? Bir ara Dom'la evcil kertenkelesi hakkında konuşuyordun. Carlos'a da öz annesini bulup bulamadığını sormuşsun."

"Ben bir hayranım" diye fısıldadı, kıkırdadı ve gözlerini kapattı.

"Yemeğe yardım etmeye kalkarsan Jacob'ı kızdırırsın, benden söylemesi."

"Yardım istemiyor mu?" Alex kekiği dirseğinin üzerindeki alışveriş sepetine yerleştirirken sordu. "Mutfakta kontrol manyağı mı?"

"Sayılır, ama bu daha çok yer sıkıntısıyla ilgili. Mutfaka iki kişi sığmıyor. Erkek arkadaşının oraya girmesine bile izin vermiyor." Gwen, Declan ve Jacob'ın şimdiden altı aylık yıldönümlerini kutladıklarını duyunca çok şaşırmişti (Jacob yaz boyunca boş kaldıkları birkaç ayı saymıyordu). Bu gece Washington Heights'ta üçlü bir randevuları olacaktı.

-O ve Alex, Jacob ve Declan ve Mei ve Jeremy. Jacob en sevdiği tek tencere tarifi olan Locrio de Salami'yi pişiriyordu.

Alex mazeretlerine inanmıyormuş gibi ona gülümsedi, ama kadın onları Jacob'la kendisinin dairesine çıkan beş kat merdivene götürdüğünde ayıldı.

Jacob'la selamlaştı, Declan'la tanıştı ve çantaları tek tezgahın üzerine bıraktı. Gwen ona bu doğru iki adım atıp banyoya hızlıca girmesinden ibaret olan turu yaptırmak için döndüğünde onun duvardaki bir şeyle dikkatinin dağıldığını gördü.

Döndü ve koridorda yeniden asılmış olan gömleksiz Thorne ve Roses posterini görünce kalbi durdu.

"*Jacob*," diye tısladı.

Mutfaktan kıkırdadı. "Bu Declan'ın fikriydi!"

"*Değildi*," diye bağırdı Declan yatak odasından.

Gwen onu raptiyelerinden sökerek yırttı. "Özür dilerim. Göründüğü gibi değil." Odasına kaçan Jacob'ın peşinden koşup onu yatağında yakalamadan önce Alex'in gözleriyle karşılaşmadı.

"Alex!" Jacob onun gıcıklayan parmakları altında haykırdı. "Alex, o düğün konserini sırf seninle tanışmak için verdi!" Gwen elini Jacob'ın ağzına bastırdı ama Jacob hâlâ bağıırıyordu: "Arkadaşının evleneceğini öğrendi, keman dersleri almaya başladı ve her zamanki düet partnerimi öldürdü. Cesedi Hudson'da!"

"*Jacob*!" Kız pancar gibi , gülmekten nefesi kesilmişti. "Onun adı Gwen bile değil!"

Omzunun üzerinden baktı ve Alex'in yüzünde bir sırıtişla yatak odasının kapısına yaslandığını gördü.

"Değil..." Jacob'ın üzerinden indi ve özür dileyerek Alex'e yaklaştı. "O poster sen Pops'a katılmadan önce bendeydi ama ilk gününden sonra kaldırdım, *yemin ederim*."

"Yine de ondan kurtulamadı," diye seslendi Declan koridorun sonundan. "Declan, *yeter*!"

Alex ona gülümsedi, parmaklarını yanağında gezdirdi ve "Bir yerlerde benim saçlarımdan da bir kutu var mı?" dedi.

Çenesini sıktı ve tüm bulaşıkların temiz olduğundan emin olmak için mutfığa doğru yürüdü.

Mei bir kasırga gibi içeri daldı ve Jeremy puflayarak asansörlü bir yere taşınmayı düşünüp düşünmediklerini sordu.

"Jeremy, kapa . Benim için altı kat tırmanıyorsun," dedi Mei, şarap şişelerini hiç kimsenin bulamadığı kadar hızlı bir şekilde bularak.

"Evet, ama ondan sonra seks yapıyorum," diye homurdandı Jeremy.

"Hey, Gwen," diye seslendi Mei. "Jeremy'nin az önce yaptığı egzersizi dengelemek için sekse ihtiyacı var. Xander, senin için sorun olmaz, değil mi?"

"Gwen'i ne mutlu edecekse," dedi Alex şakacı bir tavırla Jacob'ın odasından. O ve Declan mutfakta Jacob'ın yolundan uzak duruyorlardı. Gwen gülümsedi ve yüzü kızarmış Jeremy'den Trader Joe's çantasını aldı.

Jacob onları içkilerini ve aperiatiflerini almaları için içeri çağırdı ve en iyi Martha Stewart sesiyle, "Gouda, Camembert ve keskin bir kaşarımız var" dedi. Üzerinde "*Göründüğüm Kadar İyi Yemek Yaparım*" yazan pembe bir önlük giydi. Alex'e doğru ilerledi, kapı aralığına yaslandı ve "Şarap kadehleri orada, sevgilim" dedi. Elini Alex'in koluna koydu. "Yoksa sen daha çok bira mı içersin?"

"Şarap iyi, teşekkürler."

Alex sırtıttı ve Gwen, Jacob'ın parmaklarının düşmeden önce onun pazusunu sıkıtiğini gözden kaçırmadı. Jacob buzdolabının kapağını açarak Alex'in görünmesini engelledi ve dramatik bir *Aman Tanrım* ifadesiyle Gwen'e döndü. Gwen onun kalçasına bir bulaşık havlusu sıkıştırdı.

Jacob ve Gwen daha önce de üçten fazla kişiyi ağırlamışlardı ama Gwen'in yatak odasında sadece bir koltuk, üç katlanır sandalye ve televizyon tepsisi koleksiyonu kullanarak herkesi yerleştirmeye çalışmak tahmin ettiğinden daha karmaşıktı.

Mei, "Declan, bize bir avukat olarak en ilginç davayı anlat," dedi. "Tüm gizlilik anlaşmalarını boz."

"Ben ilgi çekici bir avukat değilim. Genelde evrak işleri yaparım." "Ne tür evrak işleri?" Alex sordu.

"Sözleşme görüşmeleri. Markalaşma. Telif hakları için başvurular."

"En azından Harvard Hukuk'a gittin mi? Sana Harvard'dan arkadaşım diyebilir miyim?" Mei bir lokma salam ve pilavın etrafında konuştu.

"Bana SUNY arkadaşım diyebilirsin."

"Sana Harvard'dan arkadaşım diyeceğim."

"Xander," dedi Jeremy, "bu yıl turneye çıkacak mısın?"

"Muhtemelen yaz aylarında," dedi. "Ama geçen yılki gibi değil. Sadece birkaç şehir."

Declan o sırada Alex'in saatini fark etti ve Declan, Jeremy ve Alex sonraki on dakikayı Breitling ve Rolex hakkında konuşarak geçirdiler. Mei birkaç kez uyukluyormuş gibi yaptı.

Konuşma bir sonraki arabalara döndüğünde Jacob, Mei ve Gwen'e döndü. "Vay canına, hanımlar. Biz povvolar kendimiz için iyi olanı yaptık. Arabalardan ve saatlerden anlayan erkekler mi? Hayatımın geri kalanında sadece güzel görüneceğim, teşekkürler." Islık çaldı ve kendine bir kadeh şarap daha doldurdu.

"Şehrin neresindesin Xander?" Declan bulaşıkları toplamaya başlarken sordu.

"Uh, Doğu Yakası."

"Oh, Village gibi mi?"

"Um, hayır." Alex boynunu kaşıdı. "Parkın yakınında." Bir an sessizlik oldu.

Sonra Mei, "Gwen, yatak odanda katlanır sandalyenin üzerinde ne işim var benim?" dedi. Alex'e baktı. "Bunu bir dahaki sefere senin evinde yapacağız, değil mi?"

Alex güldü ve Gwen'in elini tuttu. "Bir şey değil çocuklar."

Sabahları provadan önce Gwen yatağından kalkıp Alex çalışırken stüdyoya gizlice giriyor ve onun yazdığı şarkıları dinliyordu. Oturup lattesi içer ve yay işaretleri üzerinde çalışırdı. Alex'in ruh halinin en iyi olduğu zamanın burası olduğunu fark etti, bu yüzden onu her zaman sabahları Sevgililer Günü ikili konserine ikna etmeye çalıştı. Kaşlarını çatıyor ve şöyle diyordu: "Lorenz program direktörüyle konuşuyor. Bakalım ne ."

Gwen bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama açıkça "hayır" demekten daha iyiydi.

Alex bazen Pops ya da Thorne and Roses için müzik çalışıyordu ama çoğu zaman onu daha önce hiç duymadığı yeni parçalar denerken buluyordu. Bir gün ondan kendisiyle düet yapmasını istedi ve stüdyosuna bir tripod kurdu. Kızın itirazlarına rağmen, önceden notaları görmesine izin vermedi. Kız kameraya değil sayfaya odaklandı ve oldukça iyiydi. Kendini özgür hissetti. Videoyu Instagram' birlikte yayınladılar ve bu, şimdiye kadar tek bir gönderide aldığı en fazla beğeni oldu. Bin yeni takipçi.

Alex'in sabahları ne zaman orijinal bir şarkı çaldığını duysa, onunla ne yapmak istediğini, belki bunları da kaydetmek isteyip istemediğini öğrenmeye çalışırdı. Ama çoğu zaman omuz silkiyor ve bir planı olmadığını itiraf ediyordu. Sadece yaratıyordu.

Bir sabah ona "Metroda ne oynadın?" diye sordu.

Çenesini göğsüne doğru kıvrıdığı dizlerine dayadığı yerden başını kaldırdı. "Genelde pop şarkıları. Daha iyi bahşiş getiriyorlar. Ama tanınabilir Beethoven ve Mozart parçaları da var."

"Hiç kendiniz bir şey yazdınız mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. İnsanlar sadece tanıdıkları şarkılara para verirler."

Bir an için bunu düşünür gibi oldu. "Peki ya evde? Sadece kendin için?"

"Gerçekten beste yapmıyorum," dedi gözündeki uykuyu silerken. "Eğer kafamda bir melodi duyarsam, onu dışarı çıkarma ihtiyacı hissetmem. Dışarı çıkardıktan sonra da onunla ne yapacağımı bilemem." Hafifçe güldü ve gerindi.

"Son zamanlarda aklından geçen ve belki benim de duyabileceğim bir şey var mı?"

Ona baktı. Gözleri parlak ve hevesliydi. Sanki dünyada onun evet demesinden daha çok istediği bir şey yokmuş gibiydi. Adam boxer'ı ve atletikle oturmuş, ona bakıyor ve bekliyordu.

"Ben... Düşündüğüm bir şey var..." Onun tereddütlerine doğru eğilmiş gibiydi. "Şey, dün çaldığınız şarkı. Keman kısmı için bir fikrim vardı."

Ayağa kalktı ve sandalyesinden kalktı, kız daha vazgeçmeden Stradivarius'unu kaptı. Squeaky'nin çantasını kaptığı gibi sandalyesini onun önüne çekti, çellosunu kurdu ve kemanını ona uzattı.

Sakinleştirici bir nefes aldı. "Değil... Yani senin yaptığın kadar iyi değil-"

"Gwen," diye fısıldadı, "lütfen beni yetenekli olmadığına ikna etmeye çalışma."

Gözlerini devirdi ve kemanının sapını ondan aldı. Yayını tellerine yaklaştırdı ve kız ona başını salladığında yazmakta olduğu aşk şarkısına başladı. Elbette bunun bir aşk şarkısı olduğundan emin olamazdı. Ama ona hissettirdikleri... ona gösterdiği özen...

Sadece birkaç ölçü kalmıştı ama o hazırlanmak için enstrümanını çenesine götürdü. Cümlesinde bir kabarma vardı, tutulan notalar ve tırmanan tonlarla zengin ve özlem dolu bir şey. Enstrümanını ona doğru uzatarak şarkı söylemeye başladı. Sırayla söyledikleri Füg No. 1'deki gibi değildi. Bu ritmik bir dansı; birbirlerini yakalamak için alçalıyor, aralarda nefes alıyor ve birbirlerinin melodileri etrafında dönüyorlardı.

Onun kalıplarını ve kompozisyonunu anlaması sadece birkaç cümle sürdü. Şarkı söylerken ritmik bir düzen tutturarak yaptığı hareketleri bir güzellemeyle destekledi. Bu, onun şarkı söylerken

genellikle oynardı. Genellikle gösteriş yapardı. Xander Thorne çellosunu çaldığında genellikle şarkı onun için çalınırdı - öne çıkan oydu. Ama onun farklı bir enstrümanı desteklemesini ve farklı bir melodik çizgiyi tamamlamasını izlemek büyüleyiciydi.

Tahmin edilebilir hale geldiğini biliyordu. Güzel bir melodi örgüsü yaratmak için onun hareketlerini tahmin ediyordu. Bu yüzden bir sonraki cümlede bir kaza yaptı ve üzerinde çalıştığı melodiye tamamen mahvetti. Adam yüzünü buruşturdu ve kadın güldü, yayı tellerden sekiyordu.

Gülümsüyordu, tam cümleyi bitirmek üzereydi ki adam başını kaldırdı ve "Seni seviyorum" dedi.

Gwen gözlerini kırpıştırarak ve sessizce soluyarak çalmayı bıraktı. Gwen ona bakıp sessizlikte tekrar söylemesi için yalvarırken sanki ses odadan çekilmiş gibiydi.

Dudakları söylenmemiş kelimelerle oynuyordu, sanki cümleyi kuramıyordu. "Özür dilerim," dedi, hızla ayağa kalktı ve çelloyu tekrar sehpaye yerleştirmek için hareket etti. Söyleyeceği sözler boğazında düğümlendi. "Bunu yapmamalıydım-"

"Alex. Ben de seni seviyorum."

Sırtı ona dönükken fısıldadı, "Yapma. Bunu söylemek zorunda değilsin."

". Alex." Ayağa fırladı ve kemanı güvenli bir şekilde yere bıraktı. "Seni seviyorum."

Ona bakmak için arkasını döndüğünde gözleri cam gibiydi. Çelloyu ahşap zemine bırakarak hızla eğildi ve onu kollarına almadan önce üç büyük adım attı. Onu öperken Gwen'in ayakları yerden kalktı ve vücudunu kendisine yakın tuttu.

Dudaklarına gülümsedi ve geri çekilerek, "Çellonuzu düzgünce kaldırın Bay Thorne. O şey neredeyse bir milyon dolar değerinde."

Ellerini kızın kalçalarının altında kavislendirdi ve bacaklarını beline dolaması için cesaretlendirdi. "Çok daha değerli bir şeyle ilgileniyorum," diye mırıldandı kulağına ve onları stüdyodan çıkarıp yatak odasına götürdü.

Kadın tekrar itiraz etmeye çalıştı ama adam onu öptü ve yatağa yatırdı. Tişörtü başının üzerinden kalktı, sonra da boxer'ını çıkardı. Tişörtünü sıyırırken iç çamaşırını kalçalarından aşağı yırttı. Vücudu

Sanki her şeyin cevabı oymuş gibi ona bakarken mırıldanıyordu.

"Seni seviyorum," diye tekrar fısıldadı ve onu arkasına yaslanması için bastırırken yüzünü kavradı. Prezervatifle hızlıca çalıştı ve sonra dudakları boynundaydı, köprücük kemiğini öpüp emerek göğsüne doğru indi.

"Seni seviyorum," diye yineledi. Parmakları karnından aşağı, göbeğine doğru kaydı. "Alex. Seviyorum."

Gözlerinin içine baktı, parmakları onunla alay ederken yumuşak bir sesle, "Bana Alex demeni seviyorum," dedi.

Ona gülümsedi. "Sana Alex demeyi seviyorum. Keşke seninle 'Xander'dan önce tanışsaydım."

Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Hayır, değilsin. Alex herkesin ne istediğini çok fazla önemsiyordu."

Adam bir parmağını içine sokup başparmağıyla klitorisini gümbürdetirken gözleri daldı. "Alex'i seviyorum," dedi. "Bunlar senin aşık olduğum yanların."

Kaşları birbirine kenetlenmiş bir halde, kızın parçalanmaya başlayan yüzünü izledi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Onun eline karşı sallandı, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve onu kendine yakın tuttu. Onun kalçasında ağırlaştığını hissedebiliyordu ve yumruğunu onun üzerine sarmak için uzandı. Adam inledi ve dişlerinin tenini sıyırdığını hissetti.

"Alex, lütfen-"

Onu dudaklarından sıkıca öptükten sonra parmaklarının yerine sikini geçirdi, içine bastırdı ve bir kolunu onun altına onu kendine doğru çekti.

Yavaşça içine doğru itti, kalçalarını döndürdü ve ona ancak bir ya da iki santim verdi. Kadın dizlerini adamın göğsüne doğru kıvırdı ve topuklarını adamın sırtına gömdü.

İçine girip onu doldurduğunda, başını boynuna doğru eğdi. "Seni seviyorum," diye kulağına doğru nefes aldı. "Her iki yanım da seni seviyor. Bütün benliğim."

"Seni seviyorum Alex," dedi tekrar tekrar.

Adam onun boynunu öpüp kulağına "seviyorum" diye nefes verirken Gwen mutluluktan gözlerinin kapanmasına izin verdi. Adamın hızı arttıkça Gwen'in bedenini kendine doğru çekti, teni Gwen'e doğru kayıyordu. Adamın kalçaları ritmin dışına çıkmaya başladığında Gwen bir solukta boşaldı ve adam onun dudaklarına fısıldadığında, adam onun içinde hareketsiz kaldı, inledi ve kelimeleri onun teninin üzerinde geveledi.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Alex'i Şükran Günü'nde annesi ve üvey babasına katılmaya ikna etmek Gwen'in hayal ettiğinden daha zor oldu.

Genelde sabahları Sonya ile Hindi Koşusu'na katılırım. Ve sonra duş almam gerekirdi.

Genelde Dominic'e saat bir gibi giderim, belki sonra uğrayabilirim. Annem akşam yemeğini saat üçte vermeyi sever, o yüzden tamamen kaçırabilirim.

Gwen sonunda ona sabah Ava'lara gideceğini ve ona katılmakta özgür olduğunu söyledi. Sonra da kapıyı gereğinden sert bir şekilde çarptı. Ava'ya Alex'in onunla birlikte garanti edemeyeceğini ama bir saatliğine uğrayacağını söyledi. Bu yıl biri Manhattan'da, diğeri Queens'te olmak üzere iki Şükran Günü kutlayacaktı. Ev sahiplerinden birine diğerkinden bahsetmeyi planladığından değil.

Tatili hep Mabel'la birlikte geçirirdi. Büyükbabası hayattayken bile Mabel 7 treniyle hattın sonuna kadar gider, bir piliç çevirme ve bir kase dolusu yer elmasıyla akşam yemeğini onlarla birlikte yerdi. Bir yetişkin olarak, Jacob'la birlikte bir günlüğüne Mabel'lara giderlerdi ama Jacob bu yıl Declan'la birlikte Florida'ya uçuyordu. Yani sadece Gwen olacaktı.

Tatilden üç gün önce Roses, Şükran Günü akşamı çeşitli gruplara ev sahipliği yapan Boston'daki bir mekandan son dakika konser teklifi aldı. Bilet satışlarının bir kısmı yerel bir aşevine gidecekti. Boston son turnelerinde oldukça başarılı bir şehir olmuştu, bu yüzden konserin satışlarını artırması kaçınılmazdı.

"Bu senin için kolay bir çıkış yolu," dedi kıkırdarak ve mutfaktaki fırın tepsisine dizdiği Şükran Günü temalı kurabiyelere geri döndü.

"Gelecek misin?"

Yere bıraktığı hindi bir baloncuğa dönüştü.

"Boston'a mı?" Kadın ona göz kırptı. Mutfak adasına yaslanmış, mektuplarını açıyormuş gibi yapıyordu.

"Evet"-Gitar Center'dan gelen bir postaya omuz silkti-"Yani, bizi hiç canlı görmedin. Muhtemelen iyi bir gösteri olacak. Diğer grupları pek tanımıyorum ama..."

Tüm bu süre boyunca gözleri parmaklarına bakıyor, faturaları ve önemsiz postaları ayırıyordu. Onu orada ne kadar çok istediğini belli etmemeye çalışıyor ve fena halde başarısız oluyordu.

"Evet," dedi. "Evet, seni canlı görmeyi çok isterim." Kulaklarının ucu pembeleşti ve hâlâ ona doğru bakmadan başını salladı. "Diğer kız arkadaşlar genelde gelir mi? Seyirciler arasında yalnız mı olacağım?" Kız kıkırdadı.

"Hayır, yani, eğer istersen... sahne arkasını izleyebilirsin." Dudaklarını birbirine bastırdı, sanki onun için fark etmezmiş gibi. Gülümsedi. "Bir Numaralı Füg'ü seninle birlikte çalmam için beni sahneye çekmeyi ve sonunda beni bir yıldızla dönüştürmeyi planladığın sürece," dedi ve fırına döndü dolu fırın tepsisiyle. "O filmi görmüştüm. Sonu iyi bitmiyor."

Şükran Günü sabahı, Alex erkenden kapıdan çıkmış ve kız henüz uyanırken alnına bir öpücük kondurmuştu. Hindi Koşusu'na katılacak ve öğlen onunla buluşup Boston'a gidecekti. Gwen yataktan kalktı, gece için çantasını hazırladı ve birkaç tayt ile şenlikli bir elbise giydi. İki kutu Şükran Günü kurabiyesini aldı ve Batı Yakası'ndaki Ava ve Nathan'ın evine gitmek için Central Park'a doğru yürüdü.

Kapıcı onu en üst kata gönderdi ve Ava onu içeri buyur ederken Gwen'in gözleri tavandan tabana pencerelere ve kuyruklu piyanoya kaydı. Bir oturma alanı ve bir yemek alanı için yeterli yer vardı ve mutfak da kendine ait bir odası vardı.

"Evin harika Ava," dedi Gwen. "Beni davet ettiğin için çok teşekkür ederim. Kalamayacağım için üzgünüm."

"Uğrayabildiğine sevindim," dedi kurabiye kabını ondan alırken. "Alex yok sanırım?"

"Türkiye Koşusu'na katılacak. Bana bunun onun için çok önemli olduğunu söyledi," dedi acımasız bir gülümsemeyle.

Ava "tabii ki" diye mırıldanarak gözlerini devirdi ve Gwen'i mimoza doldurması için mutfaka götürdü. Nathan hindiyi kontrol ediyordu ve onu bir gülümseme ve kucaklamayla karşıladı.

"çok şeyimiz var. Burada olmana çok sevindim-"

"Nathan," diye hafifçe uyardı Ava, "bugün her şey iş olmak zorunda değil."

"Doğru, , doğru. Sadece birkaç dakika." Nathan mimozasını yudumladı ve Gwen'e onu mutfak masasına kadar takip etmesini işaret etti. "Bende bir şey var

"Sana göstermek için sabırsızlanıyorum." Masanın üzerinde bir dosya vardı. Nathan ona dokundu ve ona döndü. "Alex Sevgililer Günü konseri hakkında ne hissediyor?"

"Bana Lorenz'in pazarlık yaptığını söyledi..."

"Pazarlık yapıyorum," diye tısladı Ava lavabodan, yüz ifadesinden küçümseme damlıyordu.

"Ama konsere gitmek istiyorsun, değil mi?" Nathan dürttü. "Bence bu harika bir pazarlama fikri-"

"Güzel!" Sanki her şey hallolmuş gibi ellerini birbirine vurdu. "Bakın sanat departmanımız ne hazırlamış."

Dosyayı açtı ve Gwen keman çalarken çizilmiş bir resmine baktı. Alex onun arkasında durmuş, bir eliyle çellosunu tutarken diğer eliyle de beline sarılmıştı. Bu, ikisinin manipüle edilmiş fotoğrafları kullanılarak kaba bir bilgisayar çizimiydi. Nathan sayfayı çevirdiğinde ipek çarşaflara sarılmış iki beden, yanlarında duran bir çello ve bir kemanın olduğu başka bir çizim gördü.

Tek söyleyebildiği "Oh" oldu.

"Bu sadece bir fotoğraf çekimi için ne yapabileceğimize dair küçük bir fikir. Bu, ikili konserin reklamını yapmak için Aralık programlarında yer alacak."

"Doğru." Gwen mimozasını bıraktı, kendini biraz sersemlemiş hissediyordu. "Çok... kışkırtıcı, değil mi?"

"Bu bir Sevgililer Günü konseri! Kışkırtıcı olmak için daha iyi bir zaman olamaz! Önümüzdeki hafta ikinizi de bir fotoğrafçıyla buluşturabilir ve set listesi üzerinden sohbet etmeye başlayabiliriz. Alex başka neler yazıyor? Fugue serisinden başka var mı?"

"Pek sayılmaz. Ama geçen hafta bir konuda işbirliği yaptık," dedi neşeyle. "Onun orijinal parçalarına daha fazla yer vermeyi düşünüyor musunuz?"

"Kesinlikle," dedi Nathan. Elini Ava'nın omzuna koydu ve onu köşeden yemek odasına doğru yönlendirdi. "Ava'nın bunu tatil gününde konuşmak istemediğini biliyorum" - omzunun üzerinden baktı - "ama mali durumumuz çok iyi olmasa da iyi gidiyor. Noel her zamanki gibi para getirecek, ama Sevgililer Günü konserini yaparsak sezonun geri kalanını kurtarmış oluruz."

Gwen üzerinden bir yük kalktığını hissetti. Ona parlak bir şekilde gülümsedi. "Bu harika bir haber!"

"İşte bu yüzden Alex bu konseri kabul ederse harika olur. Bence bu onun kariyerini ve müziğini gerçekten ilerletebilir. Onu ikna etmeyi deneyebilir misin?"

"Elimden geleni yapacağım."

Gwen sırtıttı ve Ava ile yer elması ve dolma hakkında bir sohbeta kendini kaptırdı.

Queens'te metrodan indiğinde çoktan geride kalmıştı. Ava ve Nathan onu yaklaşık yarım saat fazla tutmuşlardı ve tatil nedeniyle trenler yavaştı. Alex'le apartmanda buluşmadan önce Mabel'in yerinde sadece kırk beş dakikası olacaktı.

Mabel'in Jackson Heights'ta kalabalık bir sokakta küçük bir bahçe dairesi vardı. Duvarlara kemanlar, banjolar ve tefler asmıştı ve her sert ayak sesi zilleri şingırdatırdı. Kanepesi otuz yıllıktı, beyaz eşyaları daha eskiydi ve kedisi çok yaklaştığınızda sizi tırmalardı.

Gwen geç kaldığı için özür diledi ve ocaktakilere yardım etmek için doğrudan mutfığa geçti.

"Bu yıl sadece güveç yapacağım," dedi Mabel ellerini yıkarken. "Sen ve Jacob olmadan yukarıda sadece ben ve Lenny olacağız, o yüzden büyük bir prodüksiyona gerek yok."

"Bu yıl seni ektiğim için üzgünüm." Gwen ocağın üzerindeki büyük tencerenin kapağını kaldırdı ve burnuna et ve baharat kokusu çarptı. İçine çekti, aynada alıştırmasını yaptığı şeyi hazırlıyordu. "Ama bu gece Boston'a gidiyorum. Erkek arkadaşım."

Mabel şakacı bir ifadeyle ona döndü. "Gwen Jackson, bana bir erkek arkadaşın olduğunu söylememiştin."

"Ben Alex. Fitzgerald. Alex Fitzgerald." Mabel gözlerini kırptırdı ve Gwen yahniyi karıştırdı. "Birbirimizi tanımaya başladık. Onu son tanıdığında bir kâbus olduğunu biliyorum, ama gerçekten nazik biri ve bana çok değer veriyor. Müzikten konuşuyoruz, Bach'tan Beatles'a kadar her şeyden. Çok zeki biri ama sen bunu biliyordun. Ve biz... Sanırım senin etkinden dolayı bu kadar iyi anlaşıyoruz. Müziği aynı şekilde görüyoruz."

Derin bir nefes aldı ve gözlerini sobadan ayırdı. Mabel'in yüzündeki şakacı ifade eriyip gitmişti.

Tek söylediği "İlginç" oldu.

"Gerçekten çok mutluyum," diye atıldı Gwen.

Mabel'in dudakları zayıf bir şekilde yukarı doğru çekildi. "Bu harika. Demek Boston'a gidiyorsun."

"Evet. Thorne ve Roses'ın bir konseri var."

Mabel dolaptan kesme tahtasını çıkardı ve havuçları başladı. "Seni Lorenz'e mi getirdi?"

"Onunla tanıştım, ama eğer endişelendiğiniz buysa, onunla sözleşme imzalamıyorum."

Başını salladı, doğramaya başladı. Gwen onun dudaklarını birbirine bastırışını izledi.

"Ne söylemek istiyorsun? Söyle, Mabel." "Senin adına sevindim. Sadece dikkatli ol."

Gwen alay etti. "Ben *her* konuda dikkatliyimdir. Bu neden farklı olsun ki?"

"Çünkü o bir erkek. Senin hiç oğlun olmadı. Yoluna çıkabilecek biri değil."

Kaşlarını çatan Gwen ellerini kalçalarına indirdi. "Yine Ava'yla mı ilgili?"

Mabel'in elleri durdu. Gözlerini kapadı ve içine çekti. "Alex Fitzgerald -Ya da Xander her neyse, tam bir kariyere sahip. Seninki daha yeni başlıyor. Tüm söylemek istediğim, hayatınızın bu aşamasında odağınızı kaybetmenin kolay olduğu. O senden faydalanabilecek bir konumda-"

"*Mabel*, Tanrım." Gwen ellerini havaya kaldırdı. "Bir yetişkin olarak onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. İlişkimiz hakkında *hiçbir şey* bilmiyorsun. *Bana* fırsatlar veriyor. Onunla kaydetmem için düetler yazıyor."

"Ne kadar hoş, değil mi?" diye ısırdı Mabel. "Kariyerin ona borçlu olacak, o da senin yeteneklerini plak satışlarında değerlendirecek. Ve bu arada, Nathan Andrews eminim çok mutludur. Kapağında ikinizin yer aldığı yeni broşürler için sabırsızlanıyordur."

Gwen kekeledi, Nathan'ın daha o sabah ona gösterdiği maketleri düşündü. "Bunu Nathan ve Ava'yla ilgili hale getirmeyi nasıl başardığını gerçekten bilmiyorum. *Yine*." Adımlarını hızlandırdı ve geri döndü. "Sana bu kadar kötü davranan insanları tanımıyorum, Mabel. Benim tanıdığım Nathan ve Ava hayatımı senin kadar kontrol etmeye çalışmadılar."

Bıçağı havuçlara saplarken Mabel'in dudağı kıvrıldı. "Kontrol mü? Denesem bile seni kontrol edemezdim. Yine de amatör bir orkestraya katılmak için üniversitedeki şansını teptin."

Gwen içinde bir nehir varmış ve sonunda ona akması için izin verilmiş gibi hissediyordu. Mabel'dan *tebrik* etmesini ya da *iyi iş çıkardığını* söylemesini istediği tüm zamanlar kafasının içinde dönüp duruyor ve ona şunları hatırlatıyordu

hiçbir şey onun için yeterince iyi olmayacaktı. Babalar onun için asla yeterince iyi olmayacaktı.

Kelimeler ağzından asit gibi döküldü. "Ava ve Nathan'dan bahsederken sesin nasıl çıkıyor biliyor musun? Kıskanç ve acılı, hayatı istediği gibi gitmeyen biri gibi. Ama hâlâ benden o hayatı bekliyorsun."

Mabel ellerini tezgâha vurdu. Kaseler zıpladı ve kaşıklar tıkırdadı. "Neden yapmayayım ki? Sen olağanüstü birisin, Gwen. Her zaman olağanüstü oldun. Neden senin için olağanüstü şeyler istemeyeyim ki?"

"Çünkü sen benim annem değilsin!"

Kelimeler küçük dairenin içinde titreşti. Gwen onların odalarda döndüğünü ve sekerek kendisine geri geldiğini hissetti.

Onları geri alabilmeyi, kelimeleri yutabilmeyi ve boğabilmeyi diledi. Birden kendini çok küçük hissetti.

Mabel bakakaldı; onu duyduğunun tek göstergesi bıçağı sıkması ve yanağının içini ısırmasıydı.

Az önceki öfke yerini üzüntüye bıraktı ve boğazında nefes alamadığı bir yumruya dönüştü. "Mabel, özür dilerim. Ben-"

Mabel ondan uzaklaşarak yahniye döndü ve onu kovdu.

Gwen on saniye, yirmi saniye bekledi. Mabel ona söyleyecek başka bir şey bulamayınca Gwen çantasını aldı, omzuna astı ve kapıya doğru ilerledi.

"Hiçbir zaman anne olmak istemedim," diye fısıldadı Mabel sessizliğin içinde ve Gwen durdu. Mabel haklı olduğunu kanıtlamak istercesine elini boş daireye doğru salladı ve sonra üzgün gözlerle ona baktı. "Ama senin birine ihtiyacın vardı. Ben de elimden geleni yaptım."

"Biliyorum. Sen her şeyi doğru yaptın. Ama ben farklı bir şey seçtiğimde, bunun 'yanlış' olduğunu varsaymamamı dilerdim." Mabel'in yanıt vermesini bekledi, saniyeler geçiyordu. Hiçbir şey olmadı. "Gitmem gerekiyor."

Kapıyı açıp metroya doğru koşarken gözlerinde yaşlar birikiyordu. Nihayet kendisini Queens'in dışına çıkaran trende ağladı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Gwen, Alex onları Massachusetts'e götürürken Porsche'sinin camından dışarı baktı. Alex, Manhattan sokaklarında rahatça ilerledi ve Mabel'la kavga ettiği ve bu konuda konuşmak istemediği yönündeki açıklamasını kabul ederek onun huzur içinde somurtmasına izin verdi. Ara sıra uyukluyor, uyandığında ailesine en yakın olan kişiye nasıl bağırdığını hatırlıyordu.

Uyandığında Alex'i izledi. Onun artık ailesi olup olmadığını, diğerlerinin kalmadığı şekilde kalıp kalmayacağını merak etti. Arabayı sürerken ona baktı. Ray-Ban'lerini takmış, Porsche altlarında mırıldanırken uzun parmaklarını direksiyona vuruyordu. Otoyollar açıkken hız sınırıyla oynadı ve dur-kalk trafiğinde küfretti.

Gwen elini serbest bıraktığında onun elini tuttu. Ağlamaktan kendini çok kötü hissediyordu ve bugün sadece ona yakın olmak istiyordu. Adam sade beyaz bir v yaka, koyu renk kot pantolon ve siyah deri ceketin içinde son derece iyi görünüyordu. Altındaki Porsche'nin her gümbürtüsü kalçalarına titreşimler gönderiyordu ve birkaç kez ondan kenara çekmesini isteyip istememeyi düşündü. Daha önce hiç arabada seks yapmamıştı ama bu araba, bu adam... çok doğru geliyordu. Günaha karşı direnmesine yardımcı olan tek şey yakalanma tehdidiydi.

Otele vardıklarında Gwen kaşınıyordu, teni sıcaktı. Alex onu sabahtan beri rahat bırakıyordu ama bu *yeterli* bir rahatlıktı. Çok fazla alan. Sıfır boşluk istiyordu.

"Ses kontrolü ne zaman?" diye sordu adam anahtar kartını otel odasının kapısına uzatırken. Sesinin boğukluğunu duyabiliyordu.

"Altı. Dinlenmek ister misin?" Çantalarını eşikten geçirdi ve Gwen onu duvara yaslamadan önce kapıyı arkalarından zar zor kapattı.

Alex, kızın ağzı onunkiyile birleştğinde şaşkınlıkla mırıldandı. Elleri onun belini tuttu ve aşağı kayarak kıçını sıktı. Dilini itti

ağzına soktu ve parmaklarını saçlarına geçirdi.

"İyi misin?" diye sordu boğuk bir sesle, kara gözleriyle ona bakarak. "İstediğin bu mu?"

"Hayır," dedi sırtarak. "Benim istediğim bu."

Dizlerinin üzerine çöktü ve adamın kemerine uzandı. Alex sertçe nefes aldı. "Gwen."

Alex'e başını sallayarak onun kemerini çözdü ve düğmeleriyle fermuarını açmaya başladı. Alex bir elini yüzünde gezdirdi, gözleri onun hareketlerine kilitlenmişti.

Kot pantolonunu çekiştirerek açtı ve onu hızla külotundan çıkardı. Yolcu koltuğunda uyluklarını birbirine bastırarak geçirdiği saatlerden sonra onu görmek için kalbi zonkluyordu. Elini onun etrafına gevşekçe sardı ve bileğini nazikçe çekerek onunla alay etti.

İzin almak için başını kaldırıp ona baktığında, kadın sikinin başına yumuşak bir öpücük kondurunca başıyla onayladı. Dudaklarına karşı seğirdiğini hissederek, yumuşak öpücüklerini onun uzunluğu boyunca serpiştirdi.

"Buna ne sebep oldu?" dedi kalın nefesler alarak.

Onu bıraktı ve gömleğinin eteklerine uzanarak başının üzerinden geçirip çıkardı.

"Arabamı beğendim," dedi muzipçe. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Sütyeniyle önünde diz çökerken onu izledi. Ve kadın tekrar sikine uzandığında, gülerek gözlerini kapattı. "Benim arabam."

"Evet," diye fısıldadı onun başına doğru. Dili dışarı fırladı ve adamın eli yanında yumruk haline geldi. "Bunu yapabilmem için kenara çekmeni istedim."

Ağzını açtı ve adamın diline doğru kaymasına izin verdi. Elleri hemen saçlarına gitti, onu hiçbir yere zorlamadı, sadece kucakladı. Adamın sadece birkaç santim uzağındaydı ama başını yavaşça sallayarak dilinin adamın alt tarafını okşamasına izin verdi.

"Gwen," diye inledi. "Gwen, sen inanılmazsın."

Kadın teşekkür edencesine mırıldandı ve adamın nefesi kesildi. Biraz daha aldı, yanaklarını çukurlaştırmaya ve emmeye başladı. Başı duvara yaslanmak için geriye eğildi ve parmakları saçlarında sıkılaştı.

Dudakları adamın üzerinden ayrıldı ve dilini kullanarak adamın başını okşadı, döndürdü ve baskı uyguladı. Boğazının sütunu açığa çıktı ve onun yutkunmasını, nefesinin dar nefesler halinde gelmesini izledi.

"Alex," dedi usulca. Adam yüzünü ona doğru eğdi ve kadın parmaklarını adamın uzunluğunun üzerinde gezdirdikten sonra adamın ağzının içinde kaybolmasına izin verdi

tekrar. Onu yavaşça aldı, kendisini izlemesini seyretti, gidebileceği hiçbir yer kalmayana kadar sikinin ağzını izin verdi. Dudaklarını onun etrafında sıkıttı.

Göz kapakları çırpınarak kapandı. "Sen... sen beni-"

Boğazının arkasına vurdu. Sesi boğuk çıktı ve saçlarını çekmeden önce parmaklarının bir an için kafa derisine bastırdığını hissetti.

Gwen'in iç çamaşırı sıırıslıklaı olduı. Onu o kadar çok istiyordu ki. Elini kot pantolonunun içine sokmasına saniyeler kalmıştı ki, adam aniden geri çekildi ve ağzından kayarak çıktı. Onu hızlı bir hareketle ayağı kaldırdı, havadaymış gibi öptü ve sonra belinden kaldırdı.

Onu yatağı taşıdı ve bıraktı. Kot pantolonunu hızla çıkarırken gözleri kararmıştı. Kalçalarını yatağı doğru çekip prezervatifi takarken ve iç çamaşırını kenara iterken pantolonu hâlâ bir bacağından sarkıyordu. İkisinin de farklı nedenlerle inlemesine neden olan hızlı bir hamleyle kadının içine girdi.

"Gwen. Gwen, çok ıslaksın."

Adam yatağın yanında dikilmiş, kalçalarını aşağıda tutuyordu ve kadın haykırmamak için bir elini ağzına kapattı. Kendini doruk noktasının tam tepesinde, çarpmaya hazır bir şekilde süzölüyormuş gibi hissediyordu.

"Seni seviyorum," dedi ona doğru pompalarken.

Karşılık vermek için ağzını açtı ama onun yerine cılız bir iç çekiş çıktı. Adam tam da içinde onu sıvılaştıran o yere sürölüyordu. Kadın devrildi, adamın etrafında kasıldı ve inledi. Adam, orgazmın tamamı içinden çıkana kadar yavaşlamadan ya da açığı değıştirmeden onu becerdi. Ancak o zaman boşalmasına izin verdi ve bir solukla onun üzerine ağır bir şekilde düştü.

Birbirlerine karşı nefeslerini tuttular, parmaklarını tenlerinde, saçlarında, dudaklarında gezdirdiler.

Alex gülerek, "Daha sık yolculuğı çıkmalıyız," dedi. Kız onun omzuna doğru sıırttı.

Kendilerini toparladıktan sonra ses kontrolü için mekâna gittiler. Dominic onu yerden kaldıran bir karşıladı ve Gwen gülerek grubun geri kalanına içeri girerken merhaba dedi. Tur menajerleri Sophia adında kısa boylu, hızlı bir kadındı, Lorenz'in mekânlardaki gözü kulağıydı ve tüm sözleşme şartlarının yerine getirildiğinden emin oluyordu. Sophia, Gwen'in sahne arkasını izleyeceğini duyunca pek etkilenmedi,

Alex *onu* mürettebattan Gwen'in nerede durması gerektiğini öğrenmekle görevlendirdiğinde ise daha da az etkilendi.

Gwen ilk kez bir ses kontrolünü izledi ve bu kontrolde yer alan pek çok hareketli parça karşısında büyüldü. Alex tüm süreçten sıkılmış görünüyordu, Dominic ise Gwen'e kemanıyla numaralar göstererek dikkatini dağıtıyordu. Davulcu Carlos hiç gelmemişti, ki bu da diğerleri için şaşırtıcı değildi.

Geri dönmeden önce Jaden ve Dom'la birlikte hızlı bir akşam yemeğine gittiler ve Gwen gösteriye sadece bir saat kala çocukların ne kadar çok yediklerine inanamadı. Pops konserinden önce asla yemek yiyemezdi.

"Nasıl tanıştınız?" Gwen, Alex'le birlikte mekâna doğru yürürken sordu.

"Onları Lorenz buldu. Grubu o kurdu."

Gwen ona baktı ve midesinin tatsız bir şekilde döndüğünü hissetti. "Hepiniz iyi anlaşıyor musunuz peki?"

"Evet," dedi Alex, onu caddenin karşısına geçirirken. "Gerçi Forrest'ın benimle başından beri bir sorunu vardı." Gwen, Forrest'ın hangisi olduğunu ve onunla neden henüz tanışmadığını sormaya kalkışmadan hemen önce Alex, "Lorenz onun yerine geçti. Mac'i bulduk."

Adam sahne kapısını onun için açtı ve kız içeri girdiğinde, parlak güneş ışığı aniden kulisin loşluğuna dönüşürken, zihni hızla çalıştı. "Yani seninle iyi geçinmezlerse kovuluyorlar mı?" Güldü. Ama adam Ray-Ban'lerini çıkarıp ona baktığında, bunun bir gülme olmadığını anladı.

Şaka. Bu bir gerçektir.

Biraz suçlulukla yere baktı. "Şey, adı Thorne ve Güller. Ben Thorne'um."

Başını salladı, bastırmak istemedi.

Konser, her biri kırk beş dakikalık bir set çalan üç gruptan oluşan bir akşamdı. Thorne ve Roses birkaç gün önce konsere katıldıklarında, bilet satışları hızla artarak salonun geri kalanını sattı, bu nedenle mekan onları son sahne olarak koydu.

Set zamanı geldiğinde Alex, Gwen'i sahne amirinin yanına götürerek nerede durması gerektiğini söyledi. Grubun geri kalanı loş kırmızı ışıklar altında sahneye girerken Gwen'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. Alex'in dudakları onunkilerden ayrılırken insanların çığlık atmaya başladığını duydu. Carlos ona göz kırptı ve gülümsedi; arkasını dönüp sahneye çıktığında ise gürültü patırtı koptu. Işıklar parladı, Carlos onları saydı ve ses patladığında

Xander Thorne'un yayını ince kırmızı çellosunun telleri üzerinde kaydırışını izledi.

"Back in Black" salona doğru yükseldi. Xander açılıştaki riffleri yayıyla çaldı, parmakları tellerin üzerinde hünerli bir şekilde hareket etti. Kalabalıkla bağlantı kurmanın çoğunu Dominic yaptı, sahnenin kenarına doğru sürünerek seyircilerin uzanan ellerinin parmaklarına dokundu. Jaden ve Mac sırasıyla klavye ve bas çalarak Xander'ın çoğu  arkıda önderlik etmesine eşlik ettiler.

Enerjinin tınısıyla ürperdi. Gwen daha önce hiç rock konserine gitmemi ti, sadece yastıklı koltukları olan salonlarda klasik müzik dinlemi ti. Perdeyi araladı ve yüzlerce insanın sahnenin kenarında ayakta durduğunu, zıpladığını ve dans ettiğini gördü. Neredeyse Alex'in onu piste çıkarmış olmasını dileyecekti, sadece  nden izleyebilmek için. Kesinlikle rolüne uygun giyinmi ti: yırtık siyah kot pantolon ve yivli bir grup ti  rt .

Sahnede ona bakarak gülümsedi. Alex elektrikliydi, farklı bir insandı. O *Xander Thorne*'du. Bir cümlenin sonunda saçını savurdu ve kadın bu hareketi çok iyi bildiği için güldü. Kendine aşırı güveniyordu, alenen seksiydi ve sahnede olup biten hiçbir şey umurunda değildi.

Hoparlörler tüm vücudunu titre tirdi ve ı ıklar sahne boyunca otomatik yollarında yüzünde parladı. Grubun bir U2 cover'ı boyunca ilerleyişini izledi, tüm kalabalık onlarla birlikte  arkı söylüyordu.  arkının sonunda, midesinde daireler çizmesine neden olan bir gülümsemeyle ona doğru baktı.

Kalabalık onlar için tezahürat yaparken ve Dominic onları bir  ağrı ve tekrarlarla  o tururken, Alex ona doğru geçti ve yüzünü kendi yüzüne sürükleme için sahneden  ıktı. Alex onu öptüğünde, ısırdığında ve ellerini göğüslerinde ve kalçalarında gezdirdiğinde ciyaklayarak güldü.

"Ne yapıyorsun!" Güldü. "Kız arkadaşını öpmek için ara veremezsin!"

" zle beni," diye homurdanarak onun k cını avuçladı. Yükselen bir ses dikkatini çekti.

"Ve Xander kız arkadaşını becermeyi bitirdiğinde, i imize geri dönebiliriz." Dominic'in sahneden ona bok yiyormu  gibi sırtıttığını görünce nefesi kesildi.

Alex onun boynuna doğru  fkelen-di ve ona ters ters bakmak için arkasını döndü. Dominic onun yüzünü iri ellerinin arasına aldı ve sahneye dönmeden önce son bir kez öptü.

sahne.

Jaden ve Mac birbirlerine sarılmış, onlarla alay ediyor, ellerini birbirlerinin üzerinde gezdiriyorlardı. Gwen kızardı ve parmaklarını dudaklarına bastırdı.

Alex Ruby'yi tekrar yakalayıp bir sonraki şarkı için hazırlanırken kulağına bir uğultu geldi.

"Gwen!"

"Seni seviyorum,

Gwen!" "Bu Gwen!"

Kaşlarını çattı ve kimin olabileceğini görmek için perdenin arkasından dışarı baktı-

Ve gürültü kulaklarına çarptı. Üç bin çift sofistike elin birlikte alkış tuttuğu Carnegie Hall'un akustiğinden çok farklıydı. Bu gürültü... Bu gürültü elektrikliydi. Sahnenin kenarında durduğu yerden el sallayıp gülümsedi ve beş yüz genç çığlık attı.

Gwen güldü. Alex'e doğru baktı. Alex'in ona bakışı sarhoş ediciydi, çok memnun ve gururluydu ama aynı zamanda hayvani, yırtıcı ve *bana ait* bir çizgide ilerliyordu.

Ona göz kırptı ve perdenin arkasındaki yerine dönüp gözden kaybolmadan önce bir kez daha el sallayarak seyirciye döndü.

Gwen!

Gwen!

Gwen!

Gwen!

Gwen!

Gwen!

Gwen!

Gwen!

Gwen!

Güldü ve tekrar el salladı, ne istediklerinden emin değildi. Ta ki gülümseyen gözlerini Alex'e çevirene ve Dominic'in elektrikli kemanını ona doğru uzattığını görene kadar.

Çığlık attılar.

Bu bir şaka olmalıydı. Başını Dominic'e doğru salladı ve gürültü üzerine ona "Hayır!" diye bağırdı. Sonra Alex'e döndü ve "Sana söyledim, hayır!" diye bağırdı.

Gülümsedi ve hâlâ onun adını haykıran seyircileri işaret etti.

Gwen göğsündeki gürültüyü hissetti. Ve perdenin arkasından çıktı.

Dominic'in kemanını kabul ettiğinde ışık ona vurdu. Dominic onun kolunu sıktı ve sahneye çıkmasını işaret etti. Gwen Alex'e baktı. O da sırtarak

Gözleri kemana kayıyordu.

Elektro keman çalmak istiyordum - o gün neden onun dairesine gittiğine dair bahanesi.

Ve şimdi yapacaktı. Kalabalığın önünde.

"Ne oynamak istiyorsun?" Dominic gürültü üzerine bağırdı.

Gwen'in hiçbir fikri yoktu.

Alex onunla Füg No. 1 çalmak istedi mi? Burada mı? Lorenz'in bundan mutlu olacağını düşünemiyordu. Yüzünden bir gülümseme geçti. Lorenz'in daha da *az* mutlu olacağı bir şey düşünebiliyordu...

Gwen yerdeki şarkı listesine baktı. Sırada "Smells Like Teen Spirit" vardı.

Ve birdenbire onca yıl Thorne ve Roses'ı dinlemiş, odasında Dominic'le birlikte çalmış, Xander Thorne'un saçlarını savurduğu videoları izlemişti...

Dönüp davulcu Carlos'a baktı ve o da gitmeye hazır bir şekilde sopalarını ona doğru çevirdi.

Dudağını ısırarak Alex'e baktı ve elektrikli kemanın yayını kaldırdı. Dominic her zaman "Smells Like Teen Spirit "i başlatır ve herkes ona katılırdı. Bunu zaten biliyordu. Bu yüzden, yayı çektiğinde ve açılış melodisi salonu sarstığında, Alex'in gözlerinin şaşkınlıkla yumuşamasını ve Carlos davul dolgusuyla içeri girerken tutkuyla alevlenmesini izledi.

Dominic gülüyordu ve ona hayretle bakıyordu.

Gwen ona göz kırptı ve dikkatini sahnenin ortasında oturan Alex'e verdi, şarkı ilk dizeye geçerken melodiyi Ruby'nin üzerinde sürüklüyordu. O bakış geri gelmişti, sanki şu anda sahnenin ortasında, tüm seyirciler izlerken onu

becerebilirmiş ve umurunda bile değilmiş gibi. Nakarat yükseliyordu ve normalde Dominic'in bu konuda başı çektiğini, Mac ve Alex'in de onu desteklediğini biliyordu. Yıllar önce ezberlediği melodiyi çalarak girişe güçlü bir şekilde vurdu. Çıglıkları ve yanıp sönen ışıkları duymazdan gelip sadece gruba ve müziğe odaklanmak zorundaydı. Kalabalık bu kadar gürültülüken bunu yapmak çok daha kolaydı. Vücudu gergin değildi. Oyunu sert değildi.

Her şey düşük riskliydi ve

Eğlenceli.

O daha her şeyi sindiremeden şarkı bitmiş, Alex kalabalığın çıglıkları arasında ona doğru ilerlemiş, onu havaya kaldırmış ve herkesin önünde öpmüştü. Kız bacaklarını Alex'in beline dolamıştı.

Ayakları yerden kesildi ve adamın gürültüsünün ve bedeninin hissinin duyularını uyuşturmasına izin verdi.

Dudaklarına fısıldayacak kadar uzun süre geri çekildi, "Bu gece çılgılık atana kadar seni becereceğim."

"Ben de sana." Adam tekrar ağzına bastırırken sırttı.

Dominic mikrofondaydı ve Gwen'in resmen onun yerini alabilmesi için bavullarını toplayıp herkesin yakasından düşmekle ilgili şakalar yapıyordu. Alex onu aşağı indirdi ve Gwen kemanını Dominic'e geri uzattı, seyirciye el sallamaya ve sakinleşmek için sahne arkasına gitmeye hazırdı. Ancak Dominic ona başını salladı ve klasik şarkılar için kullandığı ikinci kemanını aldı.

"Hadi prenses," dedi ona göz kırparak. "Bakalım bunlardan kaçını biliyorsun?"

Gülümsedi. Hepsini tanıyordu.

Gecenin geri kalanı bulanıktı.

Sonraki altı şarkıyı onlarla birlikte çaldı, ta ki sonunda spot ışıklarını çaldığı için kendine gelene ve kemanı Dominic'e geri verene kadar. Setin geri kalanında kalbi durmadı ve gülümsemeyi de bırakamadı. Sonunda çıkıp selam vermesi ve onlarla birlikte bis yapması için onu zorladılar ve selam verdiğinde, *bu* tür bir selamın Pops'ta aldığından farklı olduğunu düşünmeden edemedi. Bu selam zanaata duyulan saygıyla ilgili değildi. Bu selamlama saf neşe ve baş döndürücü bir dehşetti - beş saniyeliğine evrenin merkezi olmak.

Daha sonra kuliste bir şişe viskiyi paylaştılar ve Alex'in onunla birlikte hemen otele dönme çabalarına rağmen grubun geri kalanı onları bir saatliğine bara gelmeye ikna etti.

Carlos videoyu önce Instagram'da buldu ve kendi hesabında yeniden yayınladı. Birisi Gwen'i onlarla "Smooth Criminal" çalarken filme almış.

#GwenJackson #violinKaween #steponme #SHE #ThorneandRoses
#XanderThorne #burymewiththis

Carlos iki Instagram videosu ve "Highway to Hell" performansının tamamının yer aldığı bir YouTube videosu daha bulduğunda Alex'e "Bu iyi mi?" diye sordu.

Alex viskisini yuttu ve "Elbette. Neden olmasın ki?"

Bardağına doğru başını salladı ve her an elinden alınabilecek bedava bir hediye almış olduğu hissinden kurtulmaya çalıştı.

Dominic bir içki daha ısmarlamak istediğinde Alex durdurdu ve bardan çıkarıp bir taksiye *sürükledi*. Parmakları arka koltukta onun kalçasında dans ediyordu. Odalarına çıkan asansörde Alex onu duvara doğru itti ve kalçası Dominic'in kalçasının arasında kayarken onu öpebilmek için başını eğdi. Kadın kırk kat boyunca inledi.

Kapıyı açmak için anahtar kartını almak Alex'in sabrının büyük bir çileydi, bu yüzden Gwen anahtarı ondan aldı ve içeri girmelerine izin verdi. Alex onu içeri taşıdı ve öperken vücuduna sıkıca sarıldı.

"Bu gece harikaydın," diye mırıldandı boynuna. "Işıkların sana vuruş şekli..." Boğazına bir öpücük kondurdu. "Kendini görebilmen için o videoları izlemeliyiz. Çok özgürdün. Hiç olmadığın kadar canlıydın." Dili kızın tenine değdi ve kalçaları kızın içine doğru yuvarlandı. "Kahretsin, bütün gece seni becermek istedim."

Gwen hâlâ Alex'in ağzından çıkan kelimelerle onu nasıl nefessiz bırakabildiğinden emin değildi. Günahkâr, günahkâr kelimeler. Onun omzuna gülümsemekten başka bir şey yapamıyordu.

Elleri kaburgalarından yukarı kayarak tişörtündeki olukların izini sürdü. Kadın kıkırdadı, kafasını ağırlıksız bir his doldurdu. "Ne?" dedi adam, geri çekilip ona gülümseyerek.

"Sadece on sekiz yaşındaki Gwen'i düşünüyorum," dedi, "ona Thorne ve Roses'ı canlı izleyeceğini, onlarla sahnede oynayacağını ve sonra Xander Thorne'un otel odasına geri döneceğini söyleseydim."

Sırıttı ve onu usulca öpmek için ayak parmaklarının üzerine eğildi.

"Mm. On sekiz yaşındaki Alex'e senin gibi birini otel odasına götüreceğini söylesem o da inanmazdı," diye mırıldandı Alex'in dudaklarına karşı.

"On sekiz yaşındaki Alex bunu anlayabilir." "*Alamazdı.*"

Kadın güldü ve adam onu kaldırdı, etrafını saran kalçalarını kavradı. Onu süitin ortasındaki büyük boy yatağa götürdü ve bir çılgılık atarak yatağın üzerinde zıplaması için bıraktı. Yatağa tırmanarak botlarını tekmeledi ve tişörtünü başına çekti.

Bir yerlerden uğultulu bir ses yankılandı.

Alex botlarının bağcıklarını çözerek ayağa kalktı ve kot pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı. Kaşlarını çatarak zil sesini susturdu ve telefonu masanın üzerine koydu.

oda anahtarı ve cüzdanıyla birlikte komodine uzandı. Kız cevap vermesi gerekip gerekmediğini sormadan, adam ayak bileklerinden tutup onu kendine doğru çekti ve kot pantolonunun düğmelerini açtı.

Gwen kıkırdadı, nefesi kesilmişti ve başının üzerine çekmek için gömleğinin arkasını tutuyordu. Adamın elleri çılgınca kalçalarında geziniyor, dar kotu kışının üzerinden geçirip kalçalarına indiriyordu. Dizlerinde asılı bıraktı, beline uzandı ve sanki bir oyuncak bebekmiş gibi kolayca onu yüzüstü çevirdi. Onu dizlerinin üzerine çekti, kıcı havadaydı.

Arka tarafına öpücükler kondurdu ve adam dudaklarını siyah dantel iç çamaşırının üzerine bastırduğında Gwen'in nefesi kesildi.

Sesli mesaj bildiriminin hızlı bir vızıltısı vardı.

Ama Alex buna aldırmadı, danteli yana çekti ve onu okşamaya başladı. Uzun, düz vuruşlar titretiyor ve nefesini ciğerlerinden çekiyordu. Çok geçmeden onu yatağa doğru inletti, kalçaları havada diz çökmekten başka bir şey yapmak için kıvranıyordu.

Adam geri çekildi ve Gwen'i soyunması için cesaretlendirirken kendisi de aynısını yaptı. Gwen kot pantolonunun kalan kısmını bacaklarından aşağı sıyırdı ve gömleğini odanın diğer ucuna fırlattı. Viski ve tekila beynini mutlu ediyordu ve Alex onun üzerinde sürünürken vücudu titriyordu.

Komodinden yine bir vızıltı geldi. Gwen

başını onun telefonuna çevirdi. *Lorenz*.

Midesi bulandı ve birden ayıldı; boynuna ve göğsüne kondurulan öpücükler bile dikkatini dağıtamadı. Aramanın "cevapsız çağrı"ya dönüşmesini izledi ve kilit ekranında yedi cevapsız çağrı ve on iki mesaj olduğunu gördü.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Bu Alex'in suçu değildi. Kemanını almasına izin vermek Dominic'in fikriydi ve seyircilerin tezahüratı da yardımcı olmamıştı.

"Alex, telefonun-"

"Aldırma."

"Önemli olmadığına emin misin?"

Kadının göğüslerinin arasına bir öpücük bıraktı ve gözlerinin içine baktı. "Kesinlikle. Hiçbir şey şu anda yaptığımız şeyden daha önemli değil." Ona sırtıttı ve ağzını göğsüne bastırarak dudaklarının yumuşak fırçalarıyla meme ucuyla alay etti. "Şimdi, eğer doğru hatırlıyorsam," diye fısıldadı diğer göğsüne geçerek, "bana çılgık çılgığa bir orgazm borçlusun."

Tavana gülümsedi ve parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi. Omuzlarını iterek onu sırt üstü yatırdı ve göğsünden aşağıya doğru öptü. Çoktan sertleşmişti ve onu girişine yönlendirmeden önce yavaşça pompaladı.

Elleri Alex'in kalçalarında, bacaklarında ve klitorisindeydi. Alex asla öylece uzanıp zevk alamazdı. Her zaman ona dokunmak zorundaydı. Elleri önündeki yatak başlığına uzandığında, Alex kalçalarını Alex'e doğru pompalarken Alex'in başı yukarı doğru eğildi ve göğüs uçlarını emdi. Dik oturdu ve pozisyonunu değiştirdi. Boğazının arkasından inledi ve belini kavradı, onu tamamen yukarı kaldırdı ve horozunun üzerine geri indirdi. Gwen ciyaklayarak göğsüne dayandı ve yardım etmeye çalıştı, ama adam onu kolaylıkla yukarı ve aşağı hareket ettirdi, kalçaları onunkilerle buluşmaya başlayana kadar küfürler ve aşk sözleri mırıldandı.

Telefonu tekrar çaldı.

Gözleri ona kaydı ve orgazmının uzaklaştığını hissetti.

"Aldırma," diye inledi, kalçalarını onunkilere sürüyordu.

"Alex..."

İçini çekti ve itmeyi bıraktı. Telefona uzandı, kulağına götürdü ve "Ne?" diye sordu.

Gwen... Lorenz'le konuşurken hâlâ onun içinde olmasını beklemiyordu. Uzaklaşmaya çalıştı ama adamın eli kalçasına kadar uzandı ve onu orada tuttu.

"Meşgulüm, o yüzden sadede gelersen sevinirim," diye tısladı. Kadın onun dudağını dişlerinin arasında sıkmasını izledi. "Evet, o da burada. Gecemizi bölüyorsun."

Gwen'in gözleri irileşti ama o telefon görüşmesinin cinsel ilişki kısmını sonlandırmaya çalışmadan, adamın avucu belinden yukarı kayarak göğsünü okşamaya başladı. Gözleri odaklanmamıştı ve meme ucunu yuvarlarken dudaklarını yaladı. Bu his doğrudan kadının merkezini vurdu ve kadın adamın sikinin etrafında sıkılaştı. Bir eliyle ağzını kapattı ve Alex'in gözlerinin tehlikeli bir şekilde kendisine dikilmesini izledi.

Kalçalarını yavaşça yuvarladı, her seferinde ancak bir inç girip çıktı. Kız arkadaşını pencereden gizlice içeri sokmaya çalışan bir ergen gibi kahkahasını bastırdı. Lorenz'in söylediği bir şeye bir sesle karşılık verdi, gözleri karnından aşağıya kayarak sikinin içinde kaybolmasını izledi.

Lorenz telefonda konuşurken ses çıkarmamak için iki elini de ağzına bastırdı, ama aynı zamanda... Alex'in onu yavaşça becerme şekli, sanki her an yakalanabileceklermiş gibi... Gwen kalçalarını onunla birlikte hareket ettirmeye başladı. Gözleri dalgalandı ve başı yastığa doğru düştü.

Sonra birden Alex gözlerini kocaman açmış, doğrulup oturdu.

"Bunu bir daha söyle," dedi telefona. Adamın gözleri ona baktı ve kadın telefondan bir şeyler duymayı umarak kıpırdamadan durdu.

"Ne zaman?" dedi. Ağzının köşesi kalktı. Ve sonra aniden, "Onu temsil etmiyorsunuz."

Gwen gözlerini kırptırdı, hâlâ onun kucağındaydı.

"Umurumda değil," diye tısladı. "Başka birini bulacaktır. Seninle sözleşme imzalamayacak."

Kalbinin çırpındığını hissetti. Büyük bir şey oluyordu.

"Onlara evet de," dedi. "Sabah daha fazla konuşuruz." Telefonu kapattı ve başını kaldırıp ona baktı.

"Ne oldu?" Sesi havadar ve gergindi.

"U2 tekrar turneye çıkıyor. Adamları bu geceki videoyu görmüş." Uzandı ve kızın saçlarını geriye iterek yanağını tuttu. Gülümsedi. "Gwen Jackson ve Thorne and Roses'ın onlar için açılış yapmasını istiyorlar."

Her yeri gergin hissediyordu, sanki teni ona ait değilmiş gibi. Bu tek cümlede çok şey vardı.

Gwen Jackson ve Thorne ve Roses. U2.

Tur.

şeyi sindirmesinin ne kadar sürdüğünü bilmiyordu ama beyni normal hızına döndüğünde Alex boynunu öpüyor, "mükemmel", "gelecek" ve "bizim" sözcüklerini fısıldıyordu.

"Alex," diye nefes aldı, adamın tekrar içine girip çıktığını hissediyordu. "Alex, New York'tan ayrılamam. Babam yanımda."

Ona bakmak için geri çekildi, dudakları solgun tenine karşı kıpkırmızı morarmıştı. "Ne?"

"Babalarımız var," dedi ona hatırlatarak.

Gözlerini ona dikti. "Gwen. Bu U2. Bu uluslararası bir şey."

"Alex. Manhattan Pops'un birinci başkanayım. Orada tam zamanlı bir pozisyonum var. Bir kariyer." *Bir maaş çeki*, diye düşündü kendi kendine. Başını salladı, kaşları birbirine yaklaştı, neden açıklama yapması gerektiğini anlamaya çalışıyordu

Bu. "Sezonun yarısına bile gelmedik. U2 turnesi ne zaman başlıyor?"

"Aralık ayının yirmi ikisinde Los Angeles'ta." O kadar basit söyledi ki. "Noel konseri ayın yirmi dördünde."

Alex sanki farklı dillerde konuşuyorlarmış gibi ona baktı. "Manhattan Pops hâlâ orada olacak. Bu turne olmayacak."

Nathan ve Ava'yı, Xander Thorne'a tekrar ulaşmalarına neden olan mali zorlukları düşündü. Ve şimdi en etkili iki tanıtım kaynağı sezonun geri kalanında ayrılıyorlar mıydı?

Hayır.

"Peki ya Ava ve Nathan?"

Başparmağı onun yanağını okşadı. Gözleri onunkilere gömüldü, anlamını araştırdı. Sonra, "Peki ya onlar?" dedi.

Adamın ellerini teninde, sikini hâlâ içinde ve nefesini yüzünde hissediyordu. Ve kendini ondan hiç bu kadar uzakta hissetmemişti.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Gwen düşüncelerini toparlamaya çalışarak Alex'in üzerinden kaydı. Bu konuşma için kendini hazırlarken vücudundaki her tüy diken diken olmuştu.

"Yani Pops'u terk etmekte bir sorun görmüyorsunuz? Sezon ortasında mı?"

Bir elini saçlarında gezdirdi ve kaşlarını çattı. "Beni doğru duyduğundan emin misin? U2 birlikte dünyayı dolaşmamızı ve bu akşamkinden yüz kat daha büyük kalabalıklara müzik yapmamızı istiyor."

"I..." Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Doğru duyduğuna emin misin? U2, Thorne ve Roses'in onlar için açılış yapmasını istiyor-"

"Gwen Jackson ve Thorne ve Roses," diye düzeltti.

"Öyle bir müzik grubu yok." Sıkıca güldü. "Yani... bu gece yaptığımız şey harikaydı ama-"

"İnanılmazdı, Gwen-"

"Ama Dom buna nasıl uyuyor!" Ona göz kırptı. "Ben onun rolünü oynadım!"

"Onun için ikinci bir keman bölümü yazacağım," dedi Alex hemen. "Birkaç yeri doldurabilir... ya da..."

Kaşlarını kaldırdı, bekliyordu. "Yoksa... onun yerine başkası mı geçecek? Tıpkı Forrest gibi mi?"

Adam ona kaşlarını çattı. "Hayır, öyle

değil-" "Tam olarak öyle olacak-"

"Asıl noktayı kaçırıyorsun." Yataktan yuvarlandı ve onun önünde volta attı. "Babamlardan ayrılmak istemiyorsun, değil mi?"

"Babamları bırakamam!" Elleri havaya kalktı, sanki onu anlamaya zorlayabilecekmiş gibi boş havayı kavradı. "Orada mutlu olduğum bir pozisyonum var-"

"Mutlu musun? Bu gece seni çalarken gördüm. Seni hiç görmediğim kadar müzikle uyum içindeydin. *Bu gece mutluluktun.*"

Başını salladı, onun övgüsünün içinde derin bir yere ulaşmasına izin vermeyi reddetti. Kıyafetlerine uzandı. "Biliyor musun, *sonunda* birinci başkan olarak kendime güveniyordum -sonunda kendimi rahat hissediyordum-"

"Rahat," diye tekrarladı. "Kendini rahat hissetmen gerekmiyor, Gwen. Kendini meydan okunmuş hissetmelisin!"

"Yapma-" diye homurdanarak gömleğini başının üzerine çekti. "Lütfen bana müzik çalarken ne *hissetmem* gerektiğini açıklamayı bırak. Bunu tanıştığımız ilk andan beri yapıyorsun ve öyle olmasını istemesen bile bu çok aşağılayıcı." Mabel'in tüm uyarılarını aklından çıkarmaya çalışarak iç çamaşırını kaptı ve çekiştirerek giydi. Nathan ve Ava hakkında söylediği şeyleri, *ona eşit değil de bir öğrenci gibi davrandığı o kadar çok kez olmuştu ki.*

Mabel'in uzaktan gördüğü ve Gwen'in içindeyken fark edemediği tüm paralellikler.

"Neden giyiniyorsun?" diye sordu.

"Çıplakken seninle kavga edemem," diye mırıldandı.

"Kavga etmiyoruz, bunu tartışıyoruz."

Alaycı bir şekilde homurdandı ve boxer külotunu ona fırlattı. "'Tartışma' bir anlaşmaya varacağımızı ima ediyor."

Bir eliyle iç çamaşırını tuttu, gözleri kıza dikilmişti. Onları giydi ve şöyle dedi: "Neden bunu düşünmüyorsun? Neden Pops'tan ayrılmıyorsun? Seni orada tutan ne?"

"Pops ilk yerdir..." Boğazı kapandı. Anılar gözünün önünden geçti; annesi hastane yatağında, büyükbabası solunum cihazına bağlıydı. Yutkundu. "Orada bir ailem var. Tutarlılığım var. Henry, Mei ve hatta lanet olası Diane bile var! Ortaya çıkabilirim ve oraya ait olduğumu bilirim." Başını kaldırıp ona baktı. "Orada *gerçek* bir ailen var, Alex."

"Onlar benim ailem değil," dedi başını sallayarak. "Uzun zamandır yoklar ve-"

"Bu sabah annenin evindeydim. Seni özlemiş. Senin gelmeni *umuyordu*, her zaman seni umduğu gibi. Seni bekliyordu."

"Başarısız olmamı bekliyor," diye tersledi. "Sarkan havucu elimden almak için bekliyorum. Onların yaptığı bu, Gwen. Mabel sana ona ne yaptıklarını söyledi mi?"

Kekeledi ve onun konuyu değiştirmesine izin vermek istemeyerek yeniden odaklandı. "İlk sandalyeyi istedin mi?"

"Tüm hayatım boyunca," dedi sertçe. "Beni bunu istemem için *yetiştirdiler*. Haftada üç video, Alex, ve sonra özel olacaksın. Sadece bir yıl içinde

"Çellolar, Alex, sonra senindir." Bir şeyi tekmelemek istiyormuş gibi görünüyordu.

"Ve sen de kemana dönmek için 'Xander Thorne'dan vazgeçer miydin?" Kadın ona başını salladı. "Sana kendini kanıtlaman için bir yıl verdiler ve sen geç kaldın, düşmanca davrandın ve profesyonelce davranmadın. Lorenz'le olan sözleşmeni *feshetmeyi* gerçekten isteseydin, *denerdin* Alex."

Ona doğru bir adım attı. "İki farklı kariyer yürütüyordum-"

"Olmak zorunda değildin! Lorenz'le bağlarını koparıp Pops'a gelebilirdin. Kısa bir süreliğine hiç kimse olmaktan gerçekten bu kadar korkuyor muydun?" Gözlerini ona dikmişti ve tereddütü açıkça ortadaydı. "Korkuyordun. Xander Thorne'u geride bırakmaktan korkuyordun."

"Bulunduğum yere gelmek için ne kadar çok çalıştığımı biliyor musun?" dedi. "Ne kadar çok şeyi geride bırakmak zorunda kaldım-"

"Aileni mi kastediyorsun? Adını mı? Sana dünyadaki her kapıyı açabilecek olan o şeyleri mi?" Üst dudağının kıvrıldığını hissetti.

"*Boğuluyordum*, Gwen!" Eli göğsüne gitti. "Yıllardır *boğuluyordum*! Mükemmel olma ihtiyacı, daha iyi olma ihtiyacı. Bunların hiçbirisi benim için değildi, herkes içindi!"

"Bu doğru değil Alex," dedi usulca, onun görmesini sağlamaya çalışarak. "Seni *tanıyorum*. Nasıl oynadığını biliyorum. Yeterince iyi olmadığında baştan başlarsın. Mükemmelden daha azını yaptığını hissettiğinde buna dayanamazsın. Ailen için mükemmel olmaya çalıştığını düşünmüş olabilirsin ama bu onlar için olduğu kadar senin için de böyleydi."

Ona doğru ilerledi, onu kalmaya ikna edebileceğini umuyordu. Vazgeçmesi için. Çenesi gergindi ve gözleri onunkilere kilitlenmişti.

"Güller için çok çalıştığını ve zaman harcadığını biliyorum. Ama bu *sana* ait değil Alex. Lorenz'e ait."

Ona göz kırptı, kaşları çatıldı.

Ellerini onun kollarının üzerine koydu. "İnsanları etkileme ihtiyacından kurtulduğunu sanıyorsun ama Lorenz hâlâ işin başında. Sana çok fazla sahip. Benimle geri dön. Sezonu bitir. Yükümlülüğünü yerine getir ve sonra başka bir şey seç."

Yutkundu. "Peki sen neye geri dönüyorsun, Gwen? Kemani ilk eline aldığı anda hayalin bir orkestrayı akort etmek ve notalarını yazmak mıydı? Bir konuk solist şehre geldiğinde kenara çekilmek mi?"

Gwen dudağını ısırdı, nefesi hızla hareket ediyordu. On iki yaşındayken izlediği New York Filarmoni videolarını düşündü. O zamanlar

Mabel'a, tüm işi yapan kendisi olduğu halde neden birinci kemanın Hilary Hahn için kenara çekilmesi gerektiğini sordu. Gerçekten istediği bir giriş ve bir yay mıydı? Yoksa bu gece kalabalığın uğultusu, dans eden yüzlerce kişinin kulakları sağır eden gürültüsü, kadife kaplı sandalyelerde oturan binlerce kişinin akustik alkışlarını bastırıyor muydu? Işıklar. Gürültü.

Başını sallayarak gözlerini kapattı ve kendisini rotasından saptırabilecek düşünceleri ve dilekleri uzaklaştırdı. Çoraplarını yerden aldı.

"Bu konu dışı. Tartışmalı bir konu, çünkü senin aksine *ben* sözleşmeleri bozmam." Ayakkabılarını kaptı ve damarlarında asitle ona doğru döndü. "Pardon, *Xander* kontratları bozuyor, değil mi? Çünkü Alex kesinlikle yapmaz."

Gözlerini ona dikti. "Onların farklı insanlar olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduklarını biliyorum!" dedi. "Xander bir sahne adı. Bir kişilik. Bir süreliğine içine dalmaktan hoşlandığınız biri."

"Peki 'Alex' kim?" diye sordu ve onun kıpırdamadan cevabını beklediğini fark etti.

Ona doğru adım attı ve elini çenesine doğru uzattı. "Alex benim aşık olduğum kişi."

"Onlar... ikisi de benim, Gwen."

"En yakın arkadaşların sana Alex diyor," diye karşı çıktı. "Sana Alex dememden hoşlandığını söylemiştin!"

"Ama ben sana birini diğerine tercih edebileceğini söylemedim," dedi. "Aşık olduğun kişinin Alex olduğunu düşünüyorsun ama Xander Thorne olmasaydım beni fark etmezdin."

Boğazından sinirli bir kahkaha fırladı. "Xander Thorne diye yok! Bu bir sahne ismi. Ve Lorenz'e *ait*!"

Alex sanki kız ona vurmuş gibi irkildi. Ondan uzaklaştı ve otel halısına baktı.

"Yani... benden kariyerim yerine seni seçmemi istiyorsun. Ama aynı şeyi benim için yapmayacaksın."

Gwen ağzını açtı, ciyak ciyak bir ses çıktı. "Ama... ama sen Xander Thorne'dan çok daha fazlasısın. Sen bir bestecisin, klasik eğitim almış bir müzisyensin. Bana orkestra şefi olmak istediğini bile söyledin! Xander Thorne senin tüm kariyerin değil, Alex."

Yüzü taş kesilmişti. "Babalık senin olmamalı."

Cildi kaşınıyordu. Bir Stradivarius'u, bir Porsche'si ve Yukarı Doğu Yakası'nda iki yatak odalı bir dairesi var diye başkalarına nasıl geçineceklerini söyleyemeyeceğini haykırmak istiyordu. Çünkü onun için kariyer buydu, *Pops* onun için buydu. Bu bir yaşamdı.

Bir elini saçlarında gezdirdi ve geri çekildi. Başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama sonra banyoya girip gözden kayboldu.

Duş akıyordu. Gwen kapalı kapıya baktı, acaba banyoya girip bunu düzeltmeleri için onları zorlamalı mıydı? Ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Her zaman daha iyi bir fırsat arayacak ve bu yolda projeleri ve insanları terk mi edecekti? Ya bir gün o terk edilen insanlardan biri de kendisi olursa?

Çantasını kaptı ve otel odasının sıkıca girdi. Uzun vedalar yok.

Sabahın ikisinde Boston otobüs terminali resmen Gwen'in en kötü kâbusuydu. Son bir saat içinde Alex'ten birkaç mesaj almıştı.

Hangi ? Diş fırçanı ve makyaj malzemelerini getireyim.

Carlos'tan seni geri götürmesini isteyebilirim, böylece benimle arabada olmak zorunda kalmazsın. Sadece hangi oda olduğunu söyle?

Gwen onların birikmesine izin verdi, okundu ama cevaplanmadı.

Otobüs nihayet onu Boston'dan uzaklaştırdığında, yolculuk iki saat sürmüştü, otobüs şoförü yolların devam etmeleri için çok buzlu olduğunu açıkladı, Gwen'in görebildiği çok sayıda araba hala söz konusu yollarda ilerliyordu. Motel 6'nın bulunduğu bir mola yerinde durdular ve Gwen elli dolar karşılığında iki saatini pencere kenarındaki bir sandalyede oturarak Mabel'in eski püskü Civic'inin gelmesini bekleyerek geçirdi.

Gwen çantasını bagaja yerleştirirken ve teklif ettiği ılık kahve termosunu alırken hiçbir şey söylemedi. Connecticut'a geçtiklerinde Gwen, "Ava Fitzgerald hakkında bana söylemediğin şey ne?" diye sordu.

Çok sessizdi. Mabel'in cevap vermeyeceğini düşündü.

"Sana birlikte müzik yazdığımızı söylemiştim," dedi sonunda. "Bir gün bir senfoni için gerçekten güzel bir fikir bulduk. İlk evliliği, oğlunun doğumu derken yaklaşık on yıl boyunca yazıya döktük ve yazdık,

Babamın ölümü, onun boşanması. Yol boyunca pek çok engelle ama çalışmaya devam ettik.

"Ama Nathan'a partisyonumuzu gösterdi ve Pops'un yapabileceği bir şey olup olmadığını sordu. Nathan bunun Pops için uygun olmadığını söyledi ve belki de haklıydı." "Ama bir gün Ava onunla birlikte DC'de bir gösteri yaparken, onu keman bölümlerinden birini çalması için cesaretlendirdi. İnternette yayınlanan bir video vardı. Bunu öğrenmemin tek yolu buydu. Çünkü bana kesinlikle atıfta bulunulmadı. Ne gazetelerde ne de orkestranın sohbet odalarında - evet, öyle bir şey vardı." Parmakları direksiyonu sıkıca kavradı. "Ava Fitzgerald İlk Orijinal Bestesini Çalışıyor' yazıyordu. O bölümü birlikte yazmıştık. Muhtemelen yüzde altmışı bana aitti. Telefonu elime aldım ve Ava'ya neden benden hiç bahsedilmediğini sordum. Bana 'Merak etme Mae' dedi. Bu sadece biraz eğlenceydi. İşin içinde para yok, o yüzden ayrıntılara girmeye değmezdi."

Mabel'in buzlu yollarda ilerleyişini izleyen Gwen'in kalbi sıkışıyordu.

"Bu bana doğru gelmedi ama tartışmalı bir konu gibi görünüyordu çünkü bir yıldır üzerinde çalışmamıştık. Ava'nın yazmaya değil, performansa odaklanmasını istiyordu. Yaklaşık beş yıl sonra, Nathan bir röportaj yapıyordu ve röportajı yapan kişi o performanstan bahsetti. Nathan'ın cevabını aynen hatırlıyorum: 'Ava gerçekten yetenekli bir besteci. Daha fazla proje üzerinde çalışmak için fazla zaman bulamaması utanç verici ama o keman solosunu tekrar duymak beni çok mutlu etti. Üzerinde çok çalışmıştık. Hala benim adım geçmiyor."

Gwen yanaklarında bir öfke kızarması hissetti. Mabel'in sesi durgun ve teslim olmuş gibiydi. Ve Gwen içindeki mücadeleyi yeniden ateşleyebilmeyi diledi.

"Bu çok alçakça ve üzgünüm."

Kalorifer yanıyor ve Mozart mırıldanıyordu. Gwen, Mabel'in daha fazlasını söylemesini bekledi ama ortalık kilometrelerce sessizdi.

"Beni aldığınız için teşekkür ederim," dedi. Derin bir nefes aldı. "Siz benim ailesiniz, biliyorsunuz. Bu yüzden benimle gurur duymadığınızı hissetmek beni çok incitiyor."

"Seninle her zaman gurur duyuyorum. Ama bunu gösterme konusunda daha iyi olabilirim."

Gwen başını salladı, kulağını pencereye dayadı ve sessizlikte aralarında ıslık çalan boş bir rüzgârı dinledi.

ÇELLO SÜİTİ NO. 5

Alex bazı günler Mabel'ı annesini özlediğinden daha çok özliyordu. Büyüdükçe Mabel'ın ondan uzak durmasını anlamak daha kolaydı; Mabel onun kanından değildi.

Kötü davrandığında Mabel onu kulağından tutup çalışma odasından dışarı sürüklerdi. Notaları karıştırırken Mabel ona bakar, endişeyle *bugün* bir şeye ihtiyacı olduğunu söyler ve durup nefes almasını beklerdi. Bazen kapıda durup "Merhaba, günaydın" demezse onunla konuşmazdı.

Ve en önemlisi, Mabel'ın annesini Nathan'ın videoları konusunda en başta uyardığını biliyordu. Metni görmemesi gerekiyordu ama gördü. Mabel, Ava'nın Alex'in haftada üç, bazen de Nathan birinin vasatın altında olduğunu ve yeniden çekilmesi gerektiğini söylediğinde dört video kaydetmek için kendini öldürdüğünü görmesi için elinden geleni yaptı.

Başlangıçta Juilliard'ı bırakıp Lorenz'in peşinden gittiği ve Xander Thorne olduğu için hiç pişmanlık duymuyordu. Lorenz ona hiç pişmanlık duymamasını söylemişti. Alex'e annesinden, Nathan'dan ve onun için seçtikleri hayattan temiz bir kopuşa ihtiyacı olduğunu söyledi. Alex'e, eline tekrar keman alırsa ya da annesiyle konuşmaya devam ederse onu eğitmeyeceğini ya da ona sponsor olmayacağını söyledi. Fitzgerald ismini geride bırakması gerekiyordu. Alex'in telefonundan annesinin numarasını silmesini ve engellemesini istedi.

On dokuz yaşındaydı. Juilliard ona hiçbir şey teklif etmiyordu. Annesi ve Nathan onu ilerletmiyorlardı. Lorenz, onun potansiyelini gördüğünü ve bununla ne yapacağını bildiğini söyleyen tek kişiydi. Lorenz, hayatında onunla kariyerinde ortak olmaya hazır tek kişiydi. Telefonunu kolayca teslim etti. Lorenz bunu kolaylaştırmıştı.

Annesinin diğer hatlarından gelen telefonlar önce yavaşladı, sonra kesildi. Ama her ayın ilk günü Mabel ona bir sesli mesaj bırakıyordu. Genelde ona aptal diyordu. Bir çocuk. Kışında bir yay olan kibirli bir aptal. Ama sonra dükkândan, kimin uğradığından, hangi yeni müziği aldığından, yetim dahisinin ne kadar başarılı olduğundan bahsediyordu.

Telefonu hiç açmadı. Telefonlarına hiç cevap vermedi.

Gelen kutusundaki sesli mesajların çokluğu (çünkü onları hiç silmiyordu) hiç azalmayan bir ağırlıktı. Başlangıçtaki tek pişmanlığı buydu.

Daha sonra pişmanlıklar deredeki balıklar gibi akacaktı. Bir şekilde on yılını, yirmili yaşlarının tamamını kapsayan sözleşmeler, imzaladığı vekaletname, normalde on beş yerine yüzde yirmi beş... Başlangıçta her şeye değmişti. Forrest'in onunla bir sorunu vardı, işten çıkarıldı. O on yıllık sözleşmelerde iş güvencesi vardı. Lorenz orijinal bestelerini üretmekten memnundu, özellikle de master'lara sahip olduğu için.

Ama Mabel için telefonu hiç ... Bu onun en büyük pişmanlığıydı.

Alex otel odasında volta atarken, mini barı yağmalanmış, resepsiyon bilgi almak için terör estirirken, sabahın dördünde Mabel'in mesajı geldi.

O elimde. O güvende. Uyu Alex.

Bir hıçkırık Alex'in boğazını parçaladı. Onun üstünde, altı yıl önceki "Anneni ara seni pislik" mesajı. Ve onun da üstünde, Juilliard seçmeleri için üç yeni parça isteği.

O elimde. O güvende. Uyu Alex.

Başparmağını kelimelerin üzerinde gezdirdi.

Mabel'ı düşündü, dükkânın tezgâhının arkasında durmuş, onun adımlarını ve kitapları karıştırmasını izliyor, kendisinden asla etkilenmeyecek kişiyi etkilemek için mükemmel parçalar arıyor, durup merhaba diyene ve bir insan gibi davranana kadar onunla konuşmayı ya da ona yardım etmeyi reddediyordu.

Belki de bu gece sadece bunu yapsaydı, Gwen kaçmazdı.

Lorenz sabah sekizde otel odasındaydı. Alex o anda bunu fark edemeyecek kadar akşamdan kalmaydı ama daha sonra Lorenz'in gözlerinin süitte Gwen'i nasıl aradığını hatırlayacaktı... sıradan bir sohbet için nasıl bir evrak çantası getirdiğini. Gwen'e imzalaması için evrak getirmişti.

Alex ona Gwen'in onlara katılmayacağı haberini verdiğiğinde Lorenz dudaklarını birbirine bastırdı, başını salladı ve pencereden dışarı baktı.

"Anlaşıldı," dedi. "Bu turu yapabilecek misiniz?"

"Elbette," dedi Alex.

"O zaman lütfen telefonunu bana ver. Numarasını sileceğim ve engelleyeceğim."

Alex derin bir nefes çekti. "Hayır."

"Eğer Xander Thorne'a yüzde yüz onunu veremeyeceğini düşünüyorsan, o zaman verebilecek birini bulurum. Aylardır senin dikkatini dağıtıyor." Lorenz'in dudakları büküldü. "Pops'a geri dönmek. Ne için? Annen ve üvey baban için tekrar oynamak için mi? Ne amaçla? Hayır, Xander. Artık tüm bunlarla işin bitti, yoksa turneye çıkmayacaksın."

"Ciddi olamazsın," dedi Alex. "Kiminle görüşeceğimi kontrol edemezsin. *Sözleşmelerimizde* böyle bir şey yok."

"Doğru maddeyi bulacağımı garanti ederim. Geç kaldığın ya da dikkatsiz olduğun için seni kovabilirim. Bunun orada olduğunu biliyorum."

"Beni kovacak mısın?" Alex alay etti. "Nasıl?"

"Beni test etme," dedi Lorenz tembelce. "Şimdi, Gwen Jackson'la tüm teması keseceksin. Yarın Los Angeles'a gidiyoruz. Provalarımızı şehir dışında yapacağız, böylece dikkatiniz dağılmayacak. Biz konuşurken sosyal medya hesaplarınızın şifreleri değiştiriliyor, böylece bu turne dışında hiçbir şeyle ilgilenmek zorunda kalmayacaksınız."

Alex ona baktı. Lorenz'den bu tür tehditleri daha önce de duymuştu ama genellikle diğer üyelere yönelikti.

"Ya o ya da grup, Xander. Uğruna çalıştığın her şeyden vazgeçmeye değer mi?"

Alex tartışmalarını düşündü. Gwen onu görmemişti bile. Alex onun her şeyini anladığını düşünürken, Gwen onun sadece bir yönünü istiyordu.

Peki ya Xander Thorne ondan alınırsa ne olacaktı? Alex Fitzgerald'dan vazgeçmişti. Hiçbir zaman isimsiz, itibarsız olmamıştı. Önce ailesinin, sonra kendisinin.

Telefonunu cebinden çıkardı, kilidini açtı ve . Zaten pişmanlıklarla dolup taşıyordu. Bir diğeri neydi?

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Gwen Şükran Günü'nden sonraki bütün gün uyudu. Daire kendisine aitti, bu yüzden battaniyelerine sarılıp ağladı. Sabah sekizde Alex'e verdiği, New York'a döndüğünü ve araca ihtiyacı olmadığını belirten kısa yanıtın sonra telefonunu kapatmış ve sessizliğin tadını çıkarmaya çalışmıştı.

Nihayet o öğleden sonra saat dörtte uyandığında, telefonunu açtığına yedi sesli mesaj, yirmi üç mesaj ve Nathan'dan gelen, Xander'la fotoğraf çekimini konuşmak için Cumartesi günü gelip gelemeyeceklerini soran bir e-posta buldu.

Gwen yüzünü tekrar yastığına gömdü. Sevgililer Günü konseri iptal edilmek zorundaydı. Sezonun geri kalanı için para getirecek başka bir şey düşünmeleri gerekecekti. Gözlerindeki uykuyu sildi, derin bir nefes aldı ve gece boyunca Alex'in onu aramasını isteyen mesajlarını okudu. Gözleri dolmadan onlara bakamıyordu. Olayın sonuçlarıyla uğraşmayı birkaç saat daha ertelemek istedi. Nathan'a tekrar e-posta gönderdi ve Cumartesi sabahı saat on için randevulaştılar. Arkasını döndü ve tekrar uykuya daldı.

Cumartesi günü ilk kez duş aldı ve Alex'in kokusunu üzerinden temizledi. Trenle Carnegie Hall'a gitti ve içeri girmeden hemen önce bir anlığına binaya baktı. On dokuz yaşında ve korkmuş bir halde Pops seçmelerine geldiği günü hatırladı. Stern Oditoryumu'nda sahneye çıkmaya bile layık olmadığını düşünmüştü. Şimdi burası Nathan'ın olduğu kadar onun da sahnesiydi.

Yan kapıdan geçti ve çok iyi bildiği ofise doğru üst kata çıktı. Kapıyı çaldıktan sonra Nathan "Girin!" diye seslendi ve Gwen kapıyı iterek açtı. Burası çerçeveli ödüller ve Nathan'ın Stephen Sondheim ve John Williams'la çekilmiş fotoğraflarıyla dolu rahat bir odaydı. Nathan masasında oturmuş notalar arasında geziniyor, Ava ise iPad'i ve kalemıyla onun koltuğunda oturuyordu. İkisi de ona sırtarak baktı.

Gwen artık onlar hakkında bu kadar çok şey bildiği için sırtarak karşılık vermeye çalıştı.

"Gwen," dedi Ava, "Boston nasıldı?"

Dudağı titredi ama yine de ısırdı. "İyi-di-"

"Yanında Alex yok mu?" Nathan etrafına, koridora bakarak sordu. "Hayır, maalesef." Gwen kapıyı arkasından kapattı ve ellerini kavuşturdu onun önünde. "Ve bunu sana söyleyen kişi olduğum için üzgünüm..." Derin bir nefes aldı. "Thorne ve Roses U2 ile turneye çıkıyor."

Ofiste ölüm sessizliği vardı. Ava okuma gözlüğünü çıkardı ve kaşlarını ovuşturdu.

"Ben-" Nathan gözlerini kırıştırdı. "Bu konuda bilgilendirilmedim."

"Daha Perşembe günü oldu," dedi Gwen.

Ava iPad'ini bıraktı ve kanepede yanındaki koltuğu sıvazladı. Nathan bilgisayarının başına geçti, e-postalarını karıştırıyor ve konuyla ilgili bir şeyler arıyordu. Gwen oturdu ve Ava'ya döndü.

"Ve Alex'le ayrıldık, sanırım," dedi sesi çatlayarak. Gwen yutkundu, yanağını ısırdı ve gözyaşlarını gözlerinden uzak tutmaya çalıştı. Ava derin bir nefes aldı ve onun elini tuttu. "Ve Sevgililer Günü konseri için çok üzgünüm-"

"Saçmalık," dedi Ava. "O kendi geleceği için en iyi olanı yapmalı, sen de kendininki için en iyi olanı yapmalısın."

Gwen o zaman ağlamıştı. Başını salladı ve gözyaşları kirpiklerinden süzülürken kucağına baktı. "Onlar... onlarla turneye çıkmamı istediler. U2 beni Thorne ve Roses ile istedi ve ben sadece-"

"Ne dedin sen?"

Gwen başını bilgisayar ekranından kaldırıp Nathan'a baktı. Neredeyse gergin görünüyordu.

"Hayır dedim. Babam var dedim."

Nathan'ın yüzünden gerginlik damlıyordu. Gwen onun bu seçenek hakkında nasıl endişelenebildiğini merak etti.

"?" Ava onun elini sıktı. Gwen gözyaşlarını sildi ve cevap veremedi-

"Aha!"

Gwen ve Ava Nathan'a baktı. Muzaffer bir gülümsemeye bilgisayarın başından kalktı.

"12 Şubat'ta U2 konseri yok. O gün Carnegie'deki diğer boş gündü."

Gwen şaşkınlıkla ona baktı. Ava boğazını temizleyene kadar ne demek istediğini anlamamıştı.

"Gwen ve Alex ayrıldılar, canım."

"Doğru," dedi Nathan elini sallayarak ve gözlerini özür dileyen bir ifadeyle Gwen'e çevirerek. "Üzgünüm, Gwen. İkiniz birlikte harikaydınız ve eminim bu sizin için zor bir dönemdir. Sadece düşünüyorum da..." Masasının arkasından kalktı ve adım atmaya başladı. "Şöyle düşünün. Eğer gösteriyi ayın on ikisinde yaparsak, Alex o sabah Teksas'tan gelir... İkinizle sadece bir ses kontrolüne ihtiyacımız var. İkiniz de fazla prova yapmadan çalabilecek kadar başarılısınız."

Boğazına buz oturmuş, midesine doğru kayıyor ve tüm vücudunu ürpertiyordu. Ava'nın elinin kendi elinin içinde sertleştiğini hissetti. Nathan devam etti.

"Tüm tanıtımlar ayrı ayrı yapılabilir," dedi yumuşak bir sesle, sanki bu ezici bir darbeymiş gibi. "Siz ikiniz o güne kadar birbirinizi görmek zorunda bile kalmazsınız-"

"Hâlâ Sevgililer Günü konseri vermemizi mi istiyorsun?" Gwen açıkça sordu. "Ve hala bizi bir çift olarak mı tanıtacaksınız?"

"İnsanlar bunu her zaman yapıyor, Gwen," dedi Nathan.

Ava elini Gwen'den çekti ve parmak eklemlerini Gwen'in dudaklarına bastırdı. Gwen ona baktı, yardım istiyordu ama Ava'nın parmakları ağzının üzerine bastırdıkça, Gwen kelimelerin kaçmak için savaştığını -ama geri bastırıldığını- görebiliyordu.

"Bugün Lorenz'le temasa geçeyim. Açıkçası, Gordon sezonun geri kalanında birinci çellonun yerine geçecek - 'Baby, It's Cold Outside'ı yeniden düşünmemiz gerekecek - ama Lorenz'in onu uçurma konusunda ne düşündüğünü öğrenebilirim."

"Nathan," diye fısıldadı Gwen. "Bunu düşünmem gerek." Adımlarını durdurdu ve ona doğru döndü. "Daha yeni ayrılmışken düşünecek çok şey var."

"Oh, Gwen, elbette." Nathan hızla kanepede onun yanına oturdu ve onu Ava ile kendisinin arasına sıkıştırdı. "Lütfen bunu düşün. Ama bence bunu mümkün olduğunca acısız bir şekilde yapabiliriz ve yine de sezonun geri kalanını bu konserle finanse edebiliriz."

Cildi gergin hissediyordu. Ciğerleri kaburgalarına karşı kaskatı kesilmişti. Daha önce ona güvenerek, her şeyin kendi iyiliği için olduğunu düşünerek büyük bir hata yapmıştı. Pembe gözlükleri çıkarılmış gibi hissediyordu.

"Anlıyorum."

Nathan gülümsedi ve onun omzunu sıktı.

Gwen gittiğinde Ava hâlâ parmaklarını dudaklarında gezdiriyordu, sanki sesi dışarı çıkmadan önce onu fiziksel olarak yakalayabilirmiş gibi.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Gwen New York'ta Aralık ayından hep nefret etmişti. Hava soğuktu ama kar yağmıyordu, bu da onu tedirgin ediyordu; sanki bir şeylerin olması gerektiğini biliyordunuz ama evren bunu size vermiyordu.

Boston'dan yaklaşık bir hafta sonra postayla bir kutu aldı. Sonya, Alex'in dairesinden Gwen'in tüm kişisel eşyalarını kutulamış ve eksik bir şey varsa lütfen aşağıdaki numaradan kendisine ulaşmasını belirten bir not göndermişti. Bir saat boyunca öfkeliydi, sonraki dört saat boyunca da ağladı.

Yani işi bitti mi?

Lorenz'in turne provaları için grubu şehir götürdüğünü Dom'dan öğrenmişti. Bu yüzden yakın zamanda bir şeyler konuşmak için kapısını çalmasını beklemiyordu zaten.

Ona bir kez mesaj atmış, provanın nasıl gittiğini sormuş. Mesaj yerine ulaşmadı. Gwen telefona baktı ve hayatında ilk kez birinin onu engellediğini fark etti. Instagram hesabına ve e-postasına mesaj gönderdi ama hiçbir yanıt alamadı.

Jacob ve Declan onu teselli etmeye çalışırken daire kalabalıklaşmıştı. Hangi köşeye saklanmaya çalışırsa çalışsın, her zaman onun tepesindeydiler. Declan, Lorenz'in Alex'le yaptığı sözleşmeler hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordu ama Gwen bunların ayrıntılarını hiç bilmiyordu.

"Sadece bir avukatın merakı," dedi telefonuna notlar alırken.

Sonunda Jacob'a gidip erkek arkadaşının evinde uyumasının sorun olmayacağını söyledi. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Provalara her zamanki gibi katılıyor ve eskiden Alex'le nasıl el ele yürüdüklerini hiç düşünmüyordu. Noel konserinden bir hafta önce Nathan nihayet Xander Thorne'un konsere gelmeyeceğini açıkladı. Muhtemelen bir gün sihirli bir şekilde kapıdan içeri gireceği umuduyla tereddüt etmişlerdi. Gwen, Ava'ya neden hiçbir şey duyurmadıklarını sorduğunda, Ava, "Xander'ın izin mektubunu henüz teslim etmediğini" söyledi.

İstifa. Lorenz'den sadece tur nedeniyle sezon sonuna kadar olmayacağına dair bir e-posta geldi."

Gwen dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. Bu muhtemelen bu durumu ele almanın en saygısız yoluydu. Bu durumla başa çıkmanın en *Lorenz* yolu. Nathan ona Lorenz'in Sevgililer Günü konserini hâlâ resmi olarak reddetmediğini söyledi.

Çapraz parmaklarıyla ona gülümsedi. "Hâlâ masada olabilir!" Kadın başını salladı ve olabildiğince sırtmaya çalıştı.

Bir provanın sonunda onu kenara çekti. "'Baby, It's Cold Outside' aranjmanı hakkında düşünüyordum," dedi.

"Evet. Kesebiliriz," dedi Gwen yorgun bir sesle.

"Aslında birkaç parça için konuk bir solisti davet etmeyi düşünüyordum. 'Baby, It's Cold Outside', 'Silent Night' düzenlemesi... bunun gibi şeyler. İnsanlar Xander Thorne'un Noel'de bizimle olmayacağını anladığında bilet satışlarını tekrar artırmamız gerekecek. Ne dersiniz?"

Gwen sanki biri göğsüne yumruk atmış gibi hissetti. Bunlar onun sololarıydı. Bunlar ilk sandalyenin hediye ettiği anlardı.

Ama bunun olabileceğini biliyordu, değil mi? Hilary Hahn'ı New York Filarmoni'de izlediğinden ve Mabel ona ilk sandalyenin kenara çekilip konuğu karşılaması gerektiğini söylediğinden beri.

Gwen yüzünü soğukkanlı tuttu. "Oh, elbette. O anları dört gözle beklediğimi söylemeliyim ama daha fazla satış ihtiyacını anlıyorum."

Nathan onun omzunu sıktı. "Başka yerlerde de parlayacaksın, bundan eminim. Birinci perdenin sonundan önce Xander'ın solosuna ne dersin? Orada yapabileceğin bir parça düşün." O parlak gülümsemesiyle gülümsedi ve Xander Thorne'un yerini doldurmak için ne yapabileceğini düşünmesi için onu yalnız bıraktı.

Mei bir gün provadan sonra onu bir bara sürükledi, zorla eline içki tutuşturdu ve bilgi almak için yalvardı.

"Biri kedinizi zehirlemiş ve sonra da arabayla üzerinden geçmiş gibi görünüyorsunuz."

"Benim kedim yok," dedi Gwen asık suratla, pipeti buzuna batırarak. "Bir tane almalısın. Sahip olduğun bu estetik gerçekten de Cat Lady demek için."

Gwen kaşlarını çatarak ona baktı ve pütürlü kazağını çekiştirdi.

"Ne oldu peki? Turneye çıktı ve senden ayrıldı mı?" Mei bir içki daha almak için barmeni işaret ederek sordu.

"Hayır, ondan ayrıldım. Sanırım. U2 turnesi için Pops'tan ayrılma konusunda kavga ettik."

"Neden ki?" Mei yüzünü buruşturdu. "Bu tam anlamıyla bir rüya." Gwen ona baktı. "Hayalin U2 ile turneye çıkmak mı?"

"Kim bunu es geçer ki! Gwen." Mei onun kolunu tuttu. "Gwen, Pops'tan ayrıldığı için ondan ayrılmadığını söyle bana."

"Hayır, sadece o değil..." Gözlerini bardağına dikti. Ama belki de olan buydu. "Uzun vedaları sevmem. Göz göze gelemiyorduk, neredeyse bir yıl boyunca turneye çıkacaktı, ben de bizim için hızlıca hallettim."

"Kızım, Kansas'tan Hong Kong'a uzun mesafe yaptım. Neden turu suçluyorsun?"

Gwen düşünceleriyle oturmuş, aklının nerede olduğunu çözümlemeye çalışıyordu. Mei konuyu değiştirdi ve Gwen, Jeremy'nin yatakta ne kadar sinir bozucu derecede vanilya olduğunu duyduğuna sevindi.

22 Aralık'ta, U2 turnesinin Los Angeles'ta başladığı gün, Gwen Pops'un provasındaydı. Konuk solistlerden birinin "Baby, It's Cold Outside" ın erkek kısmını söylemesine, konuk kemancının da kemanla kadın kısmını çalmasına karar vermişlerdi. Bunu dün prova etmişlerdi ve herkes bunun çok komik olduğunu düşünüyordu. Gwen olması gerektiği gibi gülümsedi. Olması gerektiği gibi güldü. Konuk kemancı birçok orkestrayla turneye çıkmış hoş bir kadındı. Gwen ona sorular sormak ve onu tanımak için daha fazla zaman harcamalıydı, ama samimi olmaktan başka bir şey yapamadı. Enerjisi yoktu.

Nathan son molada onu kenara çekti ve "Alex'in solosu yerine ne çalmak istediğin hakkında bir fikrin var mı? Belki üzerinde çalıştığın orijinal bir şey?"

Gwen ona göz kırptı. "Ben müzik yazmıyorum, Nathan."

"Ama Alex'e aranjmanlarında yardım ettiğini sanıyordum." "Bir bakıma yardım ettim." İçinde bir öfke kabarması hissetti.

"Yazdığınız hiçbir şey yok mu? Çalınabilecek bir şey yok mu?"

Dudaklarını birbirine bastırdı ve Nathan'ın Mabel'in eserini nasıl sahiplendiğini düşündü. Belki de o keman solosunu çalmalı ve dünyaya kimin yazdığını söylemeliydi. İçindeki küçük bir ses buna bayıldı.

Ama bu onun anlatacağı bir hikaye değildi. Ya da bestesi. Alex'in aşk şarkısına eşlik eden melodiyi düşündü. Alex onu sevdiğini söylemeden önceki anlarda, birbirlerine bakarlarken onun stüdyosunda çaldığı melodiyi.

"Ben... Ben bir şey olduğunu sanmıyorum." Yere baktı. "Bir solo çalabilirim ama orijinal bir beste değil, hayır."

"Pekâlâ," dedi Nathan parlak bir sırıtışla. "Bunu düşün ve bana haber ver. Yine de orijinal besteler her zaman dinleyicileri memnun edecektir."

Onun omzunu sıktı ve sahne amiriyle konuşmaya gitti. Haftalardır onu ele geçiren uyuşukluk aniden eridi. Günün geri kalanında orkestrayla birlikte çalışan Nathan'a baktı. Eğer orijinal besteler her zaman seyirciyi memnun ediyorsa, o zaman neden Mabel ve Ava'nın bestesi yıllar önce Pops için "uygun değildi"?

Gwen midesine bir ateş düştüğünü hissetti. Orkestraya baktı - artık onunla şakalaşmayan Henry'ye, her provanın sonunda ona nota vermeye çalışan Diane'e, artık onu içkiye davet etmeyen üflemeliler bölümüne. Bu onun ailesi miydi? Bunun için Alex'i kaybetmeye değer miydi?

"I'll Be Home for Christmas" çalarken Mei'yle konuşmaları kulaklarında çınladı ve zihninde çılgınca bir fikir canlandı.

Alex'i görmesi gerekiyordu.

Her şeyi geri alması gerekiyordu. Hayır, parçası bile olmadığı bir rock grubu için Pops'tan ayrılamazdı. Bu zihninde hâlâ değişmemişti. Ama ya birine ya da diğerine sahip olması gerekmiyordu.

Son on beş dakikalık molada Gwen kemanını dolaplardan birine yerleştirdi ve sadece bez çantasını ve ceketini aldı. Mei onu banyodan çıkarken gördü.

"Nereye gidiyorsun, kızım?"

Gwen nefesi kesilmiş bir halde ona döndü. "Los Angeles'a gidiyorum. Alex'i görmeye gidiyorum."

"EVET! GWEN, BU TAM BİR GURME AŞK HİKAYESİ! EVET
-"

Bir eliyle Mei'nin çırpınan dudaklarını kapatarak onu susturdu. "Yapma! Lütfen Nathan'a hastalandığımı ve eve gitmek zorunda kaldığımı söyler misin? Sadece gitmem gerekiyor. Yarınki prova için döneceğim, söz veriyorum."

"Adamını al, Gwen Jackson!" Gwen Carnegie Hall'dan hızla çıkarken Mei zıplayıp duruyordu.

E trenine atladı ve kırk beş dakika içinde JFK'de inecekti. Masaya gitti ve LAX'e giden bir sonraki uçağa iki bin dolara bindi, birinci koltukta o ana kadar biriktirdiği tüm parayla.

Gwen uçağın arka tarafındaki orta koltuğa yerleştikten sonra, ne yaptığını gerçekten düşünmek için bir an durdu. Uçak altı buçukta inecekti. Konser alanına varması bir saat sürecekti, bu da Thorne ve Roses'ın sahneye çıkmasına yarım saat kaldığını gösteriyordu. Eğer yarım saat içinde yetişemezse, daha sonra onu bekleyebilirdi.

Alex'i görmek için ülkenin bir ucundan diğerine uçtuğunun aniden farkına varması damarlarında dolaştı ve göğsüne düştü. Ona sarılacak ve nefesini içine çekecekti. Ona gülümseyecek ve karşılığında onun da kendisine gülümsemesini izleyecekti.

Son doksan dakikanın adrenalini ondan uzaklaştı ve hiçbir planı olmadığını fark etti. Bir U2 konserinin kulis kapısından öylece geçemezdi. Ona önceden haber vermesi gerekiyordu.

Uçuş görevlisi hoparlörden yolculara cihazları uçak moduna almaları talimatını vermeye başlamıştı bile. Gwen hemen Instagram'ı açtı ve Dom'a mesaj attı.

Hey, bu akşam Alex'i görmek için gösteriye geliyorum. Listeye girebilir miyim? 7:30'da orada olacağım.

Uçuş görevlisi sonunda onu azarlayana kadar üç noktalı balonu bekledi ve telefonunu kapattı. Koltuğuna geri yaslandı ve penguenlerin olduğu bir film izledi.

Bu gece Alex'e ne söylemek istiyordu? *Beni geri al mı?* Aslında bu değildi. Ona haklı olduğunu söylemek istiyordu. Bu gece sahnede onlara katılmayı beklemiyordu ama ona evet demesi ve onunla birlikte dünyayı dolaşması gerektiğini söyleyebilirdi.

Yarın sabah saat onda Pops provası vardı ama şu anda bunu düşünemiyordu. Kulaklarında duyduğu tek şey Boston konserindeki kalabalıktı. Hissedebildiği tek şey sahne ışıklarıydı. Sonunda yeniden nefes alabildiğini hissetti, sanki Nathan ondan bir solo çalmasını ve bunun Alex'in olmaması gerekiyormuş gibi davranmasını istediğinden beri hiç nefes almamıştı. Ondan öncesinden beri.

Uçak on dakika erken indi ve alacak bir çantası olmayan Gwen doğruca taksilere yürüdü. Instagram mesajlarını kontrol etti ve Dom'un yaklaşık dört saat önce bir dizi *Cool* ile birlikte dostça bir beğenisini buldu! *Bu bir sürpriz mi? Ona söylemeli miyim?*

Taksi rekor bir sürede mekâna yanaştı ve şoför aslında sanatçıların girişinin nerede olduğunu biliyordu, daha önce hangi ünlüleri buraya getirdiğine dair hikâyelerle onu eğlendirdi. U2'nun tanıtım fotoğraflarının yer aldığı elektronik tabelanın önünden geçtiler ve ardından Thorne ve Roses'ın, Alex'in siyah ve diğerlerinin kırmızılar içinde, enstrümanlarını tutarken çekilmiş güzel bir fotoğrafı yanıp söndü. Servis girişinin yakınında, Bono'yu sahne kapısında görme fırsatı için konseri kaçırmaya hazır, ellerinde U2 tabelalarıyla kamp kuran yirmi kadar insanı uzak tutan metal barikatlar vardı.

Şoföre parasını ödedi ve yükleme alanına çıktı. Barikatların önünde asık suratlı bir güvenlik görevlisi vardı. Uzun bir yürüyüşten sonra ona ulaştığında, "Merhaba, umarım listede adım vardır?" dedi.

"Eminim öylesinizdir," dedi alaycı bir tavırla.

Yüzünü buruşturdu. "Gwen Jackson? Thorne ve Roses için mi buradasınız?"

Ona baktı ve "Listede adın yok." dedi. Listeye bile *bakmadı*.

"Tamam. Başka bir kapı var mı? Ya da birisi-" "Bayan Jackson," diye arkasından bağırıldığını duydu.

Gwen döndü ve barikatların hemen ötesinde siyah bir sedan gördü. Şoför araçtan inmiş, takım elbise ceketinin düğmelerini ilikliyordu. Tanıdık gelmemişti ama Gwen adımlarını geri takip ederek şoförün yanına gitti. Arka koltuğun kapısını açtı.

Uğursuzdu ama adını biliyordu. Onu bekliyordu. Onu Alex'e götürecekti.

Arka koltuğa kaydı ve yanında başka birinin oturduğunu gördü. Tasarım bir takım elbisenin içindeki uzun bacakları yıpranmış bir yüze kadar takip eden Calvin Lorenz, gözlerine ulaşmayan o gülümsemeyi ona verdiğinde kalbinin durduğunu hissetti.

"Bayan Jackson."

Bu çılgınca anlık yolculuk için sahip olduğu tüm umutlar buharlaştı. "Bay Lorenz."

"Duyduğuma göre buraya kadar sadece Xander'ı görmek için gelmişsin," dedi sesi hafifçe titreyerek. "Bu çok tatlı."

Dom onu ispiyonladı. Kazara mı? Kim bilir. Derin bir nefes aldı. "Engel olmak istemiyorum. Sadece onunla konuşmak istiyorum."

"Ne yazık ki, siz yolumuza çıkıyorsunuz. Oldukça sık."

Araba hareket etmeye başladı. Gwen panik içinde kapı koluna uzandı ve birkaç kez salladı. Kilitlendi.

"Nereye gidiyoruz?"

Lorenz, "LAX'e dönüyoruz," dedi. "Sizi sağ salim uçağa bindiğinizi görmek istiyorum Bayan Jackson." İç cebinden bir zarf çıkardı ve ona uzattı. İçinde JFK'ye kırmızı gözle dönüş için bir bilet vardı.

"Kenara çek," diye bağırdı şoföre. "Arabadan inmek istiyorum."

Adam onu görmezden geldi ve park yerinden caddeye çıktı.

"Sorun şu, Bayan Jackson. Xander sizi görmek istemiyor. Bu işle bizzat ilgilenmemi istedi."

Gwen buna bir an bile inanmadı. "Konserden önce dikkatini dağıtmama gerek yok. Onu sonra görebilirim. Sadece bir saatliğine-"

"Bayan Jackson," dedi yüzünde küçümseyici bir sırıtışla, "ona seçim yapmasını söyledim. Ya siz ya da grup dedim. O sizi seçmedi."

Göğsü sıkıştı. Omurgasından aşağı soğuk bir şeyin süzüldüğünü hissetti. Lorenz ilk kez gerçek olabilecek kadar tanıdık gelen bir şey söylemişti. Alex onun için kariyerinden vazgeçer miydi? Kendisine ultimatoma verilirse Xander Thorne'u ve Güller'le birlikte inşa ettiği tüm kariyerini bırakır mıydı? Ona Xander Thorne'un sadece bir kişilik olduğunu söylediğinde yüzünde beliren yaralı ifadeyi hatırlıyordu.

Otoyola girdiklerinde Gwen, Lorenz'in bilen gözlerine arkasını döndü ve pencereden dışarı baktı.

"Çok açık olmak istiyorum Bayan Jackson," dedi. Dizine ritmik olmayan bir vuruş yaptı. "Xander'ı veya bu grubun herhangi bir üyesini taciz etmeye devam ederseniz, diğer çılgın hayranlarına yaptığım gibi size de yasaklama emri çıkarmak zorunda kalacağım."

Boğazına bir taş saplanmıştı. Onunla savaşmanın anlamsız olacağını bildiği için bakışlarını pencereden dışarı çevirdi.

"Anladın mı?"

Gözyaşlarını geri kırıptı ve "Evet" dedi.

Lorenz yolculuğun geri kalanında onu görmezden gelerek telefonuyla uğraştı.

Havaalanında Alex'in numarasını engelledi. Hayatına devam edebilmek için ondan kalan izleri silmesi gerekiyordu.

Uçakta da aynı penguen filmini izledi. Uçuş görevlisi onu birden fazla kez kontrol etti ve Gwen ağladığını uçuşun yarısına kadar fark etmedi.

U2 turnesi övgülerle başladı. İnternette Xander Thorne ve Roses'ın açılış konserinin fotoğraflarını buldu. Oradaki performansın klipleri olağanüstü görünüyordu. Işıklandırma ve mekân hayal edebileceğinden çok daha iyiydi.

Ve Xander Thorne muhteşem oynadı.

Dom ona birkaç kez mesaj atmış, gelip gelmediğini, içeri girmek için yardıma ihtiyacı olup olmadığını, hangi otelde kaldığını sormuştu. Sürpriz olması ihtimaline karşı kimseye söylemediğini iddia etmişti ama Gwen Lorenz'in başka nasıl öğrenebileceğini bilmiyordu.

İki gün sonra, Noel arifesinde, Carnegie Hall'un sahne arkasında bekledi, bir elinde Squeaky, diğer elinde yayı. Duvara yaslanırken, Nathan'ı görmediği ve orada olduğu için mutluymuş gibi davranmak zorunda kalmadığı için memnundu.

Adam ertesi sabah ona yine solo bir parça istemiş, o da uyuşuk bir şekilde başını sallamıştı. Şimdi buradaydı, hâlâ birinci perdenin sonunda onu kalabalığa takdim ettiğinde ne olacağına karar veriyordu. Bu bir Noel konseriydi, bu yüzden parçanın canlandırıcı ve neşeli hissettirmesi gerektiği açıktı. Ama Gwen bunların hiçbirini hissetmiyordu.

Boynunu yuvarladı, omuzlarında bugünlerde giderek daha sık ortaya çıkan gerginlikten kurtulmaya çalıştı. Alex bu gece ve yarın San Francisco'daydı. Sonra ayın yirmi altısı için Sacramento'ya, oradan da hafta sonunun geri kalanı için Portland ve Seattle'a gideceklerdi.

Sahne amiri ona işaret verdi ve kapı açılıp sahne ışıkları gözlerine vururken Gwen parlak bir gülümseme takındı. Kalabalık alkışladı. Öğrencilerin oturduğu üst sıralara doğru el salladı ve adının kirislerden haykırıldığını duydu. Chase Center'daymış gibi davranabilir, seyircilerin kendisinden yine daha fazlasını talep etmesini dinleyebilirdi.

Sandalyesine döndü - kendi sandalyesine - ve gözleri orkestrasının üzerinde gezindi.

Orkestrası.

Rol yapabilirdi.

İlk şarkı sorunsuz geçti. Sonra Nathan mikrofonu aldı ve erkek şarkıcıyla birlikte "Baby, It's Cold Outside "ı çalacak olan konuk kemancıyı tanıttı.

Onun şarkısı. Onun solosu. Onun fırsatı.

Çok nazik ve kibar bir kadın olan konuk kemancı sahneye çıktığında Gwen gülümsedi ve alkışladı. Sandalyesini yana kaydırmak zorunda kaldı, böylece

misafir sığabilirdi. Gwen, Mabel'in benzetmesini düşünmeden edemedi. Bu orkestradan muhteşem bir yemek yapmıştı. Bütün gününü, bütün yılını bu orkestrayı lezzetli hale getirmek için harcamıştı. Ve şimdi konukların masaya oturma ve Gwen'in kenara çekilme zamanı gelmişti. Ona teşekkür edilecekti. Selamlanacaktı. Hatta birinci perdenin sonunda Alex'in genelde aldığı solo performansı bile alacaktı.

Ama bu yeterli miydi? Kemanı eline aldığı anda istediği şey bu muydu?

Carnegie Hall yüksek sesle alkışladı ama Boston'daki konser salonu kadar yüksek sesle değil.

Daha ne olduğunu anlamadan Nathan onu tanıtıyor, *çırak*, *çırak* gibi patronların sevdiği ama Gwen'in yanlış olduğunu bildiği sözcükler kullanıyordu.

Keman çalmayı burada, Pops'ta öğrenmedi. Mabel ona bedavaya öğretmişti. Mabel ona kendini müzik yoluyla ifade etme fırsatı vermiş, Nathan da ona ilk maaş çekini vermişti.

Seyirciler onu alkışladı ve Nathan geri çekildi. Gwen bunun çalma zamanının geldiği anlamına geldiğini düşündü. Kendisine ilham verecek bir şeyler bulabilmek umuduyla zihnini yokladı. Chaconne vardı, Beethoven'ın Konçertosu vardı... ama Nathan orijinal bir şey umuyordu.

Yayını kemanına götürdü ve Alex'in sabahları onun için çaldığı aşk şarkısını hatırladı. Onun çello kısmını çalmaya cesaret edemiyordu ama onun üzerine yazdığı keman kısmı parmak uçlarından dökülüyordu.

Alex olmadan kendini eksik ve boş hissediyordu. Aklına bir fikir geldiğinde hissettiği duyguları taklit etmek için elinden geleni yaptı ama bu da göğsünde bir kuyu açtı. Kalbinden geçenleri duymak için çaresizce onu nasıl hatırladı. Onu nasıl takip ettiğini ve şarkısını yeniden yazmasına nasıl izin verdiğini.

Arpejlerini çaldı ve Carnegie Hall'un etrafında dans ettirdi, gözlerini kapadı ve Alex'i orada onunla birlikte hayal etti. Çello kısmını hayal -Ve bunu duyabilen tek kişinin kendisi olmasından zevk alıyordu. İkisinin sonsuza dek paylaşacağı bir sır.

Oynamak diğer her şeyden çok daha kolaydı. Gergin ya da katı hissetmiyordu. Kimi etkilemesi gerekiyordu ki? Mükemmel olmaya çalışsanız bile insanlar sizi terk eder. Annesinin tahta kaşığa bağırarak akortsuz şarkı sözleri söylediğini, Mabel'in orta seviye alıştırma kitaplarını masasının üzerine bıraktığını düşündü.

Müzik sehпасı, Alex'in düğünde kemanı ondan koparıp alması ve ona sadece çalmasını söylemesi.

Sadece oyna.

Belki de aşk şarkılarını seviyordu. Alex'le birlikte çaldığı sürece.

Sona doğru ilerlerken, Gwen hiç son oynamadığını fark etti. Sözü kesilmişti. Adam ekşi bir nota çalmış ve yüzünü buruşturmuştu, o da gülmüştü. Ve ona onu sevdiğini söylemişti.

Dudağı titredi. Melodi bir dönüş yaptı. Vücudu toparlanma ve şarkıyı bitirmenin bir yolunu bulma ihtiyacıyla titredi. Ama şarkının kolay bir sonu yoktu. Hâlâ yazılmamış ve mükemmelleştirilmemişti. Dirseği hızla çekerek cümleleri doldurdu ve yüzü konsantrasyonla kapandı, Alex'in anısını, gülümsemesini ve böylesine güzel bir müzik yaratan büyük ellerini engellemeye çalışıyordu-

Boğazı düğümlendi. Ve gözleri kapalı kapaklarının ardında yaşlarla doldu. Bu bir hataydı. Başını salladı, tekrar ayaklarının üzerinde durmaya çalıştı. Artık bir aşk şarkısı gibi hissetmiyordu. Özlem, umut ve çürüyen hayaller tek bir parçada toplanmış gibiydi. Gözlerinden kaçan yaşlar, parmak uçlarını iten melodi gibiydi sanki, artık ona ihtiyaç duymuyordu. Kendi hikâyelerini anlatıyorlardı.

Kemanının yayını çekiştirdi ve bir tonik buldu. Doğru değildi ama bu bir sondu. Soluk soluğa bir nefes aldı ve gözleri açılıp gözyaşları dökülürken Carnegie ayağa kalktı, hıçkırıklarının sesini bastırdı.

Gülümsedi, sanki acı bütünün gerekli bir parçasıymış gibi. Sanki tüm müziklerin bir bedeli olmalıymış gibi.

Her kademe için eğilerek, "*Seni Seviyoruz Gwen!*" yazılı bir pankart sallayan öğrencilere baktı. Başını eğerek ilk sıradaki yönetim kurulu üyelerine baktı, Bayan Michaels ve Dr. Bergman'ı ayakta, potansiyel bağışçılarla hızlıca fısıldaşırken buldu. Ve tüm Carnegie Hall'da bir kişi oturmuş, Gwen'e sanki henüz bitirmediğini biliyormuş gibi bakıyordu. Sanki şarkının devamı varmış gibi. Ava Fitzgerald balkon korkuluklarına tutunmuş, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu.

Gwen yerine oturdu ve gözlerini bir sonraki sayfaya dikti. Gösteri devam etmeliydi.

"Harika değil mi!" Nathan mikrofona bağırdı ve kalabalık . Ona baktı ve gözlerinde öyle bir parıltı vardı ki

Gwen'in hoşuna gitmedi. "Biliyor musunuz, sanırım Gwen adına konuşuyorum... tatillerde sevdiğiniz birinden ayrılmak çok zordur."

Nefesi kesildi ve boğazının arkasına safra kaçıyormuş gibi hissetti. Bunu sağlamaya çalışıyor olamazdı...

Seyirciye dönüp, "Bizim Xander Thorne'un karşısına inanılmaz bir fırsat çıktı. Şu anda U2 ile turnede!"

Seyirciler alkışladı ve Gwen'in ağzı kurudu.

"Onu yakında geri almayı umuyoruz." Ve başını hafifçe eğerek alaycı bir şekilde, "Muhtemelen Sevgililer Günü civarında," dedi.

Aboneler coştı. Balkondaki çocuklar çığlık attı. Ve Gwen, Nathan'ın kırık kalbini para kazanmak için kullanmasını izledi. Titriyordu.

"Bunun için gözünüzü dört açın!" dedi şakacı bir tavırla. "Ancak Gwen'in biraz önceki güzel performansının da kanıtlayabileceği gibi, tatilleri sevgiliniz olmadan geçirmek çok zordur. Birinci bölümün son şarkısı da aynı minvalde."

Sırada "I'll Be Home for Christmas" vardı. Gwen notalarına baktı ve kendini hareketlerle sürükledi. Sonunda, Nathan'ın kendisine sahneden çıkarken eşlik etmesine izin verdi, içinde öfke ve umutsuzluğun döndüğünü hissediyordu. Kapılar kapanırken Nathan ona doğru döndü.

"Gwen, o şarkı *muhteşemdi*."

Başını salladı ve konuşmasına izin verirse pişman olacağı bir şey söyleyeceğini bildiğinden onun etrafında dolaşmaya çalıştı.

Ava koridorda durmuş, ellerini iki yana açmış Gwen'i dikkatle izliyordu. Solosundan sonra balkondan inmiş olmalıydı.

"Bunu kaydetmeliyiz!"

Gwen durakladı, kemanı parmaklarının ucunda sallanıyordu. Ava'nın ağzı açıldı, sözsüz ve faydasızdı.

Gwen ona dönerek, "Kaydedildi," diye tekrarladı.

"Evet, bunu Pops'un albümüne koyabiliriz! Muhteşemdi ve çok iyi satacak-

"Satmak sana düşmez."

Nathan ona göz kırptı. "Elbette. Özür dilerim. Eğer kendiniz üretmekle ilgileniyorsanız, tam destek veririm. Sadece çok etkilendim." Ellerini birbirine vurdu ve ona gülümsedi. "Beste yapabileceğini biliyordum

."

." Sözleri kesik kesik ve ani olmuştu.

"Yine mi geldin?"

"Alex beste yapabileceğimi biliyordu. Sen de bilet satabileceğimi biliyordun." Gülümsemesi duraksadı. "İma etmek istememiştim."

"Yaptın. İma etmek istedin. Ben senin çırağın değilim. Ava'nın Washington DC'deki keman solosu ne kadar aitse ben de Mabel Rodriguez'e o kadar aidim."

Ava'nın hafifçe soluduğunu duydu.

Nathan'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Seni kırdığımı hissediyorum, bu yüzden şimdilik buna bir nokta koyacağım. Bak," dedi ellerini kızın omuzlarına koyarak. "Hepimiz için zor bir hafta oldu. Alex'i özlediğini biliyorum ve onu görememenin ne kadar hayal kırıklığı yarattığını da biliyorum." Kendini tutmuş gibiydi. "Yılın bu zamanında. Onu burada görememek."

Gwen'in gözleri kısıldı. *Onu görememek ne kadar da hayal kırıklığı yaratmıştı.*

"Sen..." Nefesi hızlı bir ritimle kendisine geldi. "Los Angeles'ı biliyor muydun?"

Nathan'ın cevap vermeden önce duraklamasını izledi.

Arkasından Ava, "LA?" diye sordu.

"Mei'ye ne kadar hasta olduğunu sordum ve bana endişelenmemem için yeterli olduğunu söyledi. Gösterimizden birkaç gün önce ülkenin diğer ucuna gitmeyi planladığını duyduğuma sevindiğimi söyleyemem."

Yüzünde onaylamayan ama nazik bir ifade vardı. Ama bir şeyler ona doğru gelmiyordu.

"Çünkü bu size bir sürü para kaybettirirdi, değil mi? Eğer beni bir pazarlama aracı olarak kullanamasaydın," dedi. "Ve eğer -Tanrı korusun- Los Angeles'ta kalmaya karar verseydim ve U2 turnesine katılsaydım... Bunu asla telafi edemezdin, değil mi?"

Nathan başını ona doğru eğdi. "Evet, kesinlikle. Bu yüzden bizimle kalmayı seçtiğin ve sözleşmeni onurlandırdığın için çok mutluyum."

"Lorenz'i mi aradın?" Gwen, bunun doğru olduğunu zaten bildiğini söyledi. "Los Angeles'a geleceğimi ona sen mi haber verdin?"

Nathan'ın çenesi tıkırdadı. "Dinle, Gwen."

Midesi bulandı. Çok uzun süredir devam eden bir şarkıda çözüme ulaşılmış gibi hissetti.

Ava bir adım öne çıktı. "Gwen, hayatım. Neden yapsın ki? Hiçbir konuda aynı fikirde değiller."

"Alex ve ben ülkenin karşı taraflarında kaldığımız sürece ne kadar daha fazla para kazanacaklarını saymazsak," dedi.

Nathan iç çekti. "Gwen, sen çok gençsin. Kalbin kırıldığında, yeniden doğru hissetmek için her şeyi bir kenara atabileceğini *biliyorum*. Lorenz ve benim tek ortak noktamız, her iki öğrencimizin de odaklanmasını sağlamak ve dikkatlerinin dağılmasını önlemek."

Gwen, Ava'dan gelen sessiz bir soluk sesi duydu.

Başını kaldırarak Nathan'a doğru adım attı. "Ben senin çırağın değilim. Biletlerini satacak başka birini bulman gerekecek, Nathan."

Tam sahnenin kapısı açılıp orkestranın geri kalanı ara için içeri alınırken topuklarının üzerinde döndü. Hasta gibi görünen Ava'nın yanında durdu. Gwen kemanını ona uzattı.

"İkinci perdeyi oynamak zorunda kalacaksın. Ve sandalyeyi geri alabilirsin," diye ekledi. "Artık onu istemiyorum. İstedğimden de emin değilim."

Dolabından çantasını aldı ve Washington Heights'a giden bir taksiye binerek Aralık havasında dışarı çıktı.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Jacob tatil için Declan'ın ailesinin evindeydi. Gwen Connecticut'ta onlara katılması için davet edilmişti ama Noel yemeği için Mabel'lara gidebilmek için reddetmişti. Şükran Günü o kadar kötü geçtikten sonra, Mabel'la bir tatil geçirmenin tam zamanıydı.

Eve döndüğünde küçük, hüznü plastik ağacın bulunduğu boş daireyi gördü ve istifa mektubunu yazmak için hemen Jacob'ın bilgisayarını açtı. Kısa ve basit tuttu ve daha fazla düşünmeden bir tıklamayla gönderdi.

Duşta ağladı, çaldığı şarkı hâlâ teninde mırıldanıyordu. Aslında Alex'in şarkısıydı. Sadece ona eşlik etmek için bir şeyler yazmıştı. O da bunu istemişti. Uykuya daldı ve ertesi güne kadar telefonunu kontrol etmesine izin vermedi.

Sabahın beşinde kendisine gelen bildirimleri okudu. Pops'a düzenli olarak yer veren dergi ve bloglardan birkaçı dün geceki felaketle ilgili hikâyeler yayınlamıştı. Görünüşe göre Nathan, Ava'nın ikinci perde için sahneye çıkmasını "Noel sürprizi" olarak yorumlayabilmişti. Ancak yazarlar Gwen'in ortadan kaybolması üzerine kafalarını kaşımışlardı.

Birisi onu aşk şarkısına eşlik ederken telefonuyla çekmiş ve yayınlamıştı. Blog yazarlarından biri makalesinde buna bağlantı vererek "Gwen Jackson sonunda sesini buldu" dedi. X başlığı karışık eleştirilerle doluydu, bazı insanlar açıkça Xander Thorne'un kalbini kırdığını söylerken, diğer yarısı aşırı dramatik performansından yakınıyordu. Kendi videosunu izlemek istemediği için uygulamayı kapattı.

Dün gece gösteriden sonra Nathan'dan altı cevapsız arama ve ayın yirmi altısında görüşmek üzere ofise gelmesi için yalvaran çılgınca bir geri dönüş e-postası almıştı. Ava'dan gelen bir mesaj vardı: "*Lütfen eve sağ salim vardığını haber ver. Tek umursadığım bu.*"

Gwen yutkundu. Kulağa yeterince ciddi geliyordu. Olumlu yanıt verdi.

Kalktı, yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı ve tam Mabel için pişireceği kurabiyelerin malzemelerini indiriyordu ki ön kapıdan bir yumruk sesi geldi. Yerinden sıçradı ve yüzündeki un kabardı.

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!

Mikrodalga fırınının üzerindeki saate baktı. Saat sabahın altı buçuğuydu. Noel günü. Gwen kapıyı açmak için hızla hareket etti-

Alex kapı aralığına doğru eğildi, elleri çerçevenin üzerindeydi. Oda döndü ve kız onun gerçek olup olmadığına karar veremeden, "Sorun ne? Yaralandın mı?" diye sordu.

Kız sessiz dururken gözleri onun üzerinde gezindi.

Kadının yanından hızla geçerek dairesine girdi ve ona dönmeden önce küçük alanı araştırdı. "Jacob iyi mi? Nerede o?" Bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve yanağının içini ısırdı.

"O Connecticut'ta. Noel'deyiz," diye hatırlattı ona uysalca ve kapıyı kapattı. "Ne zamandır New York'tasın?"

"Kırk beş dakika."

Onu içeri aldı. Henley ve deri ceket, yırtık kot pantolon. Kaliforniya kıyafetleri. Uçaktan yeni inmiş. "Ne-?"

"Gwen, ne oldu? Neyin var?" Adam ona doğru adım attı ve kadın onun kokusunu alabildi, onun içinde boğuldu. "Neden ikinci perdeyi bitirmedin?"

"Pops'tan ayrıldım." Ağzından tereyağı gibi, İngiliz dilindeki en kolay sözcükler gibi döküldü. "Nathan konusunda haklıydın."

Alex'in gözleri kızın yüzünde gezinirken parlıyordu. "Ne oldu?"

"Seni ikili *konserimiz* için nasıl olursa olsun geri getirmek istedi. hissettim. Ve o... Şey, dün gece bir solo çaldım-"

"Biliyorum. İnternette gördüm."

Ona baktı. Adam sanki güneşmiş gibi ona bakıyordu. Bu tanıdıktı. Düğünde, Plaza'da onda gördüğü aynı hayranlık. Sanki hayatı boyunca sorduğu bir sorunun cevabıydı.

"Olağanüstü bir şeydi, Gwen."

Çıplak ayaklarına baktı ve tamamen kendisine ait olmayan bir şarkı seçtiği için utanarak başını salladı.

"Değil... hak iddia etmek istememiştim." "Sen yazdın," dedi.

"Hayır, *sen* yazdın. Ben sadece riff yaptım-"

"Bu bizim. Onu birlikte yarattık." Parmak uçları kızın çenesinde gezinerek yüzünü ona doğru eğdi. "Ve seni onu çalarken izlemek hayatımı değiştirdi."

Kendini onun övgülerine gömüldüğünü hissetti, bu yüzden kendini oraya gömmeden önce geri adım attı. "Burada ne işin var? Neden San Francisco'da değilsin?"

"Dom dün gece bana Los Angeles'a gelmek için ona DM attığını söyledi ama sonra hiç gelmedin. Sonra seni şarkımızı çalarken gördüm ve seninle konuşmam gerekiyordu. Sophia'ya gelip gelmediğini sordum, o da Lorenz'in söyledi. Dün gece gösteriden sonra Lorenz'e seni görmem gerektiğini söyledim. Bu geceki şovumuz için çağrı saatine kadar döneceğimi söyledim. Ama uçağa binersen geri gelmemem gerektiğini söyledi."

Gwen ona bakakaldı, zihni allak bullak olmuştu. "Ne?"

"Turu bıraktım. Bıraktım." Derin kahverengi gözleri onunkilere dikilmişti. "Buraya gelmekten başka bir şey düşünemiyordum. Ne yaptığımı bilmiyorum." Güldü ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Dom'a söyleyecek bir saniyem bile olmadı. Bana gitmemi söyledi, ben de gittim."

Ona doğru ilerledi, kollarını omuzlarına doladı ve başını çenesinin altına sıkıştırdı. Adam onun üzerine doğru kıvrıldı, sanki bu onun için ikinci bir doğaymış gibi onu sardı.

Dün gece ikisi de işi bırakmıştı. Onu sıktı.

"Peki ya Güller?" diye fısıldadı omzuna. "Bu gece sahne alacaklar mı?"

Onun başını salladığını hissetti. "Xander Thorne'un kendisine ait bir marka olduğunu söyledi. Benim değilmiş. Başka bir Xander Thorne bulabilirmiş. Sen haklıydın."

Göğsü daraldı. Adamın yüzüne baktı; gözleri ıslaktı ve dudakları titriyordu.

"Gerçekten yirmi dört saat içinde senin yerini alabileceğini mi düşünüyor?" diye sordu.

"Her zaman yapabileceğini söylerdi. Forrest'ın gitmeye hazır olduğunu bana ilk kez söylemiyordu. Bütün çello parçalarını ezberlemişti."

Forrest. Başlangıçta gruptan çıkarılan adam.

Gwen başını salladı. "Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Artık istemiyorum, Gwen. Ben sadece..." Uzandı ve kızın saçlarını kulağının üzerinden itti. "Sadece sana yakın olmak istiyorum."

Gözleri yaşlarla doldu ve onu öptü. Kolları onu kendine çekti ve ayak parmaklarına kadar kaldırdı. Gözyaşları düşerken onun dudaklarına karşı inledi ve

parmakları onun saçlarında kıvrılmıştı.

"Seni özledim." Kadın kendini ona doğru bastırdı ve adam onu tekrar öptü.

Bir el çenesini kavradı. "Bir daha hiçbir yere gitmeyeceğim. Sensiz olmaz."

Adam onu belinden yukarı çekti ve kadın da bacaklarını adamın arkasına kilitledi. Yatak odasına kadar onu öptü, ama onları küçük yatağına yatırdığında, "Taşınıyorsun. Buna dayanamıyorum."

Güldü ve ceketini çekiştirerek çıkardı. "Artık o daireye paran yetiyor mu?"

"Bir yolunu buluruz. İkimiz de bahşiş için metroda oynayacağız."

Gülümseyerek ona sarıldı ve onları ters çevirdi. Adamın kalçalarına oturdu ve tişörtünü çıkarıp pijama pantolonundan sıyrıldı. Kız onu çözmeye başladığında, adam kızın ağzına karşı onun adını inledi.

Elleri her yerdeydi, en sevdikleri yolları izliyor ve onun açıları üzerinde kıvrılıyordu. Kot pantolonunu çekiştirerek çıkardı ve kalçalarını adamın sikine bastırarak onu kızdırdı ve kendini yukarı kaldırdı. Adam gözlerini dikmiş ona bakıyor, bakışlarının göğsünde ve karnında gezinmesine izin veriyordu.

"Neden ağlıyordun?" diye nefes aldı. "Şarkı sırasında."

Dudaklarını yaladı. "Seni düşünüyordum. Ve seni hâlâ ne kadar sevdiğimi."

Ayağa kalktı ve kucağına oturttuğu kızın yüzünü kendine doğru çekti. "Seni seviyorum."

Onu kendisine doğru çekip göğüslerini birbirine bastırarak ağzına doğru iç çekti ve üzerine çıkana kadar yuvarlanmasına izin verdi. Göğsünden aşağıya doğru öptü, göğüslerini yumuşakça emdi ve elleri dizlerini açana kadar aşağıya doğru devam etti.

Özürlerini tenine fısıldadı, affedilmeyi isterken kalçalarına öpücükler kondurdu. Dili uzun, geniş darbelerle defalarca kızın üzerinde gezindi ve kız ona bir şekilde onun tadını çıkarmasına gerek olmadığını söylemesi gerektiğini biliyordu. O tam buradaydı.

Parmaklarıyla onu açık tutarken, dili acımasızdı, içine daldı ve girişini kızdırdı. Kadın inleyerek adamın saçlarını yumrukladı ve adam da kadının kalçalarını minderlere doğru iterek onu açtı. Dili, düşmeden önce onu ne kadar yakına itebileceğiyle sınırlarını test etti.

Adam klitorisini dudaklarının arasına aldı ve adam baskıyı artırıp iki parmağını içine sokana kadar bağırdı. Sırtını eğdi, parmakları kumaşın üzerinde sürüklendi ve bitirdiğinde ve

Yatağa yığılmış olan kız, altında kıvrılıp kıvrana kadar parmaklarını kızın içine sokmaya devam etti.

Gwen'in vücudunda gezinirken sanki hiçbir yere gitmesine izin vermeyecekmiş gibi ağır davranıyordu. Yavaş bir hamleyle onu doldurdu ve Gwen vücudunun sanki aniden melodiyi hatırlamış gibi yeniden şarkı söylediğini hissetti. Bir koluyla dizini beline kavrayan adam, kalçalarını giderek artan bir tempoyla döndürdü, sikini kadının duvarlarına sürttü ve gözleri geriye dönüp tırnakları omuzlarını tırmalarken perili bir bakışla onu izledi. Adam kadının içine pompaladı ve üçüncü kez çığlık atmasını sağladı, kadın sikinin etrafında kenetlenirken boynunu ısırdı.

Birbirlerine sözler fısıldadılar, gözyaşlarını öpüşerek uzaklaştırdılar ve özürleri yuttular. Adam boşalırken kadının omzuna "seviyorum" diye mırıldandı ve kadın her seferinde bu sözlerle karşılık verdi.

Adam onun üzerine uzanırken parmak uçları adamın sırtında geziniyor, nefesini boynunda hissediyordu. Ellerinden biri saçlarına dolanmış, diğeri ise beline sarılmıştı.

"Bu öğleden sonra benimle Mabel'lara gelir misin?" diye fısıldadı kış sabahının sessizliğine.

"Artık benden nefret ediyor," diye homurdandı Alex onun tenine doğru.

Gwen güldü. "Çok kaba ve kibirli olduğunu ve her zaman bir şeylerden şikayet ettiğini duydum-"

"Eminim hepsi doğrudur."

Gülümsedi ve onun saçlarını öptü. "Bana Nathan'ın YouTube kanalı için müzik aramaya geldiğini söyledi." Başını salladı. "Daha büyükken prova odalarında çalışıyor muydun? On beş yaşında falan?"

"Bazen. Nathan'a dayanamadığımda. Ya da yaz için Jersey'deyken babamın yanına gelirdim."

Göğsüne bir sıcaklık doldu ve boğazındaki yumruyu geri yuttu. "Sanırım seni duydum. Sanırım keman çalmak istememin sebebi sensin."

Adam başını kaldırıp ona baktı, saçları gözlerinin önüne düşmüştü. Kafasının karışmasını ya da şaşırmasını bekliyordu ama o sadece gülümsedi ve "Hatırlamıyor musun?" dedi.

Göğsünün çöktüğünü hissetti. Ona baktı.

"Bir gün antrenman odasından çıkarken neredeyse seni eziyordum. Bana ne çaldığımı sormuştun, ben de sana siktir git demiştim."

Nefes nefese kaldı. ". Bunu hatırlamam gerekirdi!"

"gibi bir şeydi." Dirseklerine kadar çekti. "On ya da on bir ." Ona gülümsedi. "New York Times röportajı sırasında senin Mabel'in veledi olduğunu fark ettim."

Ona bakıp gözlerini hızla kırıştırarak hissettiği mutlak huzur için kelimeler bulmaya çalıştı. Sanki tüm ahenkler yerine oturmuştu.

Mabel'in veledi.

Buna bayılırdı.

"Videoyu izledin mi?" Alex sordu.

Gözlerini kırıştırdı. "Dün geceki solodan mı? Hayır. Gerçekten yeniden yaşamak istemedim." "Sana gösterebilir miyim?"

Güldü. "Alex, ben oradaydım-"

"Ama sen kendini görmedin." Doğrulup oturdu. "Gwen. Çok duygusaldı. Çok tutkulu oynadın. İzlemelisin."

Dudağını ısırды ve gözlerini devirdi. Eğer ona göstermek istiyorsa, izleyecekti.

Telefonunu kaptı ve yazıyı açtı. Yatakta onun yanına oturdu ve Gwen'in soloyu çalmaya başlamasını izlediler.

Yarisına kadar gözlerini kapatmıştı, bunu hatırlıyordu. Ama Gwen kendini izlerken sonunda herkesin ne hakkında konuştuğunu gördü. Ağlamaya ve Alex'i hatırlamaya başladığında, vücudu tepki verdi. Her zaman ihtiyaç duyduğu şekilde *hareket etti*. Videoyu izlerken ve Alex'in telefon hoparlörlerinden gelen alkış seslerini dinlerken gözlerini sildi.

"Etkileyecek kimse olmadığını düşünüyordum. Nathan'ın ya da Carnegie'deki herhangi birinin ne düşündüğü umurumda değildi." Ona baktı. "Bunun hep kibir olduğunu düşünmüşümdür - böyle düşündüğün için kendini beğenmiş olduğunu. Ama aslında bu ince bir özgüven gibi. Ait olduğunu bilmek gibi." Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Bunu daha önce göremediğim için özür dilerim. Xander senin kendinden başka kimseyi memnun etmeye çalışmayan bir parçan."

Alex onun gözyaşlarını öpüp uzaklaştırdı, tenine onun ne kadar mükemmel olduğunu ve birlikte her şeyi yapabileceklerini mırıldanarak övdü. Ne kadar durdurulamaz olduklarını.

Sonunda birbirlerinden ayrıldılar ve Alex duş alırken Gwen de kurabiyeleri hazırlamaya başladı. Sabah dokuzda alt katın zili çaldı. Gwen kaşlarını çattı ve içeri girmek için bastı. Dahili telefon çalışmıyordu ve

Genelde kapı zaten açık olurdu. Belki komşulardan biri anahtarlarını unutmuştur?

Kapısı çalındığında Gwen tereddütle kapıyı açtı. Ava biraz soluk soluğa paspasın üzerinde duruyordu, elinde Gwen'in keman kutusu ve bir Tupperware kabı vardı.

"Mutlu Noeller," diye selamladı.

"Mutlu Noeller, Ava." Gwen dudağını ısırıldı. "Ben, şey... Yeniden düşünmeyeceğim-"

"Hayır, hayır." Ava başını salladı. "Buraya gelme sebebim bu değil. Hem kemanını getirmek hem de Noel için bir şeyler aldığından emin olmak istedim." Kabı kaldırdı. "Tarçınlı çörek. Ev yapımı."

Gwen gülümsedi ama ona teşekkür edemeden banyo kapısının açıldığını duydu. Alex üzerinde sadece bir havluyla dışarı çıktı. Yüzünü buruşturdu, araba kazasını durduramıyordu.

"Anne!" diye ciyakladı, yakalanmış bir ergen gibi. Havluyu kendisine doğru tuttu.

Ava'nın gözleri parlayarak ikisinin arasına baktı. "Mutlu Noeller! Seni burada beklemiyordum."

"Ben de *seni* burada beklemiyordum." Alex göğsünden kulaklarına kadar kızardı. "Um, ben sadece... giyineceğim..."

Gwen dehşete düşmüş bir utançla Alex'in giysilerini almak için odasına koşuşturmasını izledi. Ava'ya bakınca yüzünü buruşturdu.

Ama Ava deli bir kadın gibi sırtıyordu. "evde mi?" "O... Bırakayım da sana o söylesin. Biraz içeri gelmek ister misin?"

Alex yatak odasından kıyafetleriyle çıktığında Ava ve Gwen'i küçük mutfak tezgâhında kahve içerken ve tarçınlı ekmekleri ısıtırken buldu.

Ava ona zorla sarılırken, "Mutlu Noeller anne," diye fısıldadı yanağına.

Gwen onun kolunu sıkarak, "Siz konuşun," dedi. "Ben duş alacağım."

Saçlarını havluyla kuruturken hâlâ konuştuklarını duydu, bu yüzden makyajını yapmak için acele etmedi.

"Bu kabul edilemez," dedi Ava, Gwen'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Bu yasal olarak bağlayıcı olamaz. Alex, bunu bir avukata incelettin mi?"

"Sorun yok anne. Vazgeçmeyi kabul ettim. Artık bunun için savaşmak istemiyorum."

"Uğruna savaşmanız gereken şey pozisyonunuz değil, payınız!"

"Anne," dedi Alex usulca. "Yapamam... Çok yorgunum. Lütfen."

Gwen yansımasına bakıp ikisini dinliyordu. Kulak misafiri olmaktan nefret ederdi ama Ava'nın tekrar konuşmaya başladığını duyunca banyo fanını kapatmaktan alamadı.

"Sana bana gelemeyeceğini hissettirdiğim için özür dilerim. Pek çok kez kemani bırakıp basit biri olmak istediğimi hissettim. Bu yüzden okulu bıraktığında, bunun mantıklı olduğunu ve sana zaman tanımam gerektiğini düşündüm. Ama sen asla basitliği istemedin. Her zaman bir sonraki şey için çalışıyordun. Ve sen yoluna devam ederken ben seni kaybettim."

Gwen, Alex'in derin bir nefes alışını dinledi.

"..." Boğazını temizledi. "Eskiden Nathan'ı bana tercih ettiğini düşünürdüm. Ve bana yapmamı söylediği şeyin senin istediğin şey olduğunu."

"Hayır." Ava onu susturdu. "Hayır. *Bunun* için gerçekten üzgünüm."

Gwen sessizliği dinledi ve makyaj yapıyormuş gibi davranmayı bırakma zamanının geldiğine karar verdi. Biraz Hazel Renee ruj sürdü ve banyodan çıktı.

Ava gözlerini sildi ve Gwen'e üzerinde tarçınlı rulo olan bir tabak uzattı.

"Akşam yemeği için planladığın bir şey yoksa," diye başladı Ava, "bir İkinizin de katılabileceği bir rezervasyon."

Gwen dudağını ısırdı. "Şu anda Nathan'la uğraşmak istemiyorum..."

"O aslında..." Ava tereddüt etti ve Alex'in bardağı dudaklarına doğru giderken dondu. "Sabahtan beri telefonla konuşuyor." Tarçınlı rulosunu eline aldı. "Berlin Filarmoni ile konuşuyor. Birkaç hafta önce ona bir teklif yapmışlar ve şimdi bunu düşünüyor. Bu ve Lorenz'le yaptığı gösteri arasında, ona davet edilmediğini söyledim."

Gwen midesinin bulandığını hissetti. Eğer babalar Xander Thorne, Gwen Jackson ve Nathan Andrews'u kaybederlerse, ellerinde ne kalacaktı?

Ava hemen onun elini tuttu. "Babalar için endişelenme, Gwen. Onların yükünü omuzlarında taşımak zorunda değilsin. İkimizin de yok. Kurul bir yolunu bulacaktır. Bu yüzden bir kurul var. Seninle gurur duyuyorum. Dün gece doğru kararı verdin." Gözlerini oğluna çevirdi ve sessizce, "İkiniz de öyle yaptınız." dedi.

Alex sessizdi ama Gwen onun vücut dilinde hiçbir gerginlik sezmiyordu. Ava boğazını temizledi.

"Ve Gwen, Nathan'ın bu kadar ileri gitmesine izin verdiğim için özür dilerim. Bilet satışları için ilişkinizi kullanmaya devam etmesi için baskı yapmasına asla izin vermemeliydim. O..." O

oğluna baktı. "Hassas durumlardan ve savunmasız insanlardan çok fazla şey almak gibi kötü bir alışkanlığı var. Lorenz'i aradığından da haberim yoktu."

Alex çaprazlanmamış onun Silahlar, ve Gwen ovuldu a el arasında Omuzları.

Ava, Gwen'e dönerek, "Akşam yemeği beşte mi?" diye sordu.

Gwen'in aklına ani bir fikir geldi. "Alex ve benim akşam yemeği için planlarımız var ama sen de *bize* katılmak ister misin?"

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Mabel kapıyı açtığında Gwen'in yanında iki Fitzgerald görünce derin bir iç çekti.

"Bu ne o zaman?"

"Bugün Noel!" Gwen parlak bir şekilde söyledi. "Ne kadar çok o kadar neşeli!"

Mabel kapının önünde durmuş, kaşlarını çatarak Gwen'e bakıyordu.

"Sadece üç kişilik yemeğim var. Sen, ben ve Lenny üst katta."

"Kurabiye ve tarçınlı çörek getirdik ve markete uğrayıp piliç çevirme ve hazır patates aldık."

Alex sanki bunu kanıtlamak istercesine tepsiyi güçsüzce kaldırdı.

Mabel onları içeri aldı ve Gwen onun Ava'ya doğru zar zor baktığını, çenesinin gergin olduğunu fark etti.

Gwen, kanepede oturmuş kuruyemiş atıştıran yarı sağır doksan dört yaşındaki Lenny'ye selam verdi ve onu Alex ve Ava ile tanıştırdı. "Ava Fitzgerald," dedi Lenny sulu bir gülümsemeyle. "On yıllar oldu, değil mi?"

"Leonard," dedi Ava sevgiyle, kanepeye oturup onun elini tutarak. "Kardeşin nasıl?"

"Hâlâ tekmeliyor!" Lenny kıkırdarak söyledi.

Gwen, katıldığı Noeller ve Şükran Günleri boyunca onun bir erkek kardeşten bahsettiğini hiç duymamıştı. Herhangi bir tepki verip vermediğini görmek için Mabel'a döndü ama Mabel tüm konuşmayı görmezden geliyordu.

Gwen şarap şişesini açmayı teklif etti ve Mabel'a fısıldayacak kadar yaklaştı, "Bundan memnun olmadığını biliyorum..."

Mabel omuz silkti. "Ben ne zaman mutlu oldum ki?" Gözleri, Mabel'ın duvarlarında asılı olan enstrümanlara bakan Alex'e kaydı. "Bono turuna ne oldu?"

"Ayrıldı. Vazgeçti."

"Göreceğiz," dedi Mabel yumuşak bir sesle.

"Hayır. Menajeri gittiğini söyledi. Eğer yürürse, bir daha asla geri dönemez."

Gwen Pinot'nun mantarını çıkarırken Mabel bir an sessiz kaldı. Gwen, Mabel'a Noel adına Fitzgerald'lara bir şans vermesi için yalvarmak üzere ağzını açtığı anda Mabel seslendi, "Alexander. Bir karıştırma kabına ihtiyacım var. Bak bakalım işe yarayabilecek misin?"

Omzunun üzerinden bakmak için dönen Gwen, Alex'in itaatkâr bir tavırla mutfığa girip dolapları karıştırdığını gördü. Daha önce kimsenin ona Alexander dediğini duymamıştı.

Gwen, Alex'in bir süre Mabel'la mutfakta çalışmasına izin vererek gizlice uzaklaştı. Lenny ile oturdu ve Şükran Günü'nde kaçırdığı her şeyi duydu. Alex sebzeleri doğruyor ve Mabel'la ileri geri fısıldaşıyordu ve Gwen Mabel'ın uzanıp Alex'in kolunu sıktığını gördü - muhtemelen ona verebileceği en yakın Mabel sarılmasıydı bu. Ava mutfığa girip yardım teklif etmek için tam da o anı bekliyor gibiydi. Her şeyin tam olarak nerede olduğunu bilerek dolapları ve çekmeceleri açtı. Ava soğanı doğrama işini üstlendi ve Alex'i Gwen ve Lenny ile kanepede oturması için bıraktı.

Ava ve Mabel'ın birbirleriyle usulca konuşmalarını izlediler.

"Senfoni üzerinde çalışmaya devam etmek istediğini bilmiyordum," dedi Ava, sonunda Gwen'in duyabileceği kadar yüksek sesle. "Beste yapmayı bıraktığını sanıyordum."

"Bitirmek istediğimi söylemedim. Sadece yazdığım şey için takdir edilmek istedim." Mabel bıçağı ondan aldı, doğrama becerilerinden dolayı hayal kırıklığına uğramıştı.

Ava bir an sessizce durdu. "Nathan'ı neden onaylamadığınızı anlayamadım. Herkesi bir araya getirmeye çalışmak yerine aranızdan birini seçmek istememe neden oldu." Gwen, Ava'nın Alex'e bakışını izledi. "Sanırım ben de bu hatayı çok yaptım. Ama artık Nathan'ı seçmiyorum."

Mabel maydanoz ve adaçayını ustalıkla doğradığı yerden Ava'ya baktı. "Bu ne anlama geliyor?"

Gwen yanında Lenny ve Alex arasında geçen konuşmayı duymak için kendini zorladı.

"Bu şu demek... Eğer Berlin'e giderse, ben de onu terk ederim. Herhangi bir zamanda onu büyüleyen herhangi bir orkestraya sürüklenemez. *Ben* onu büyülemeliyim."

Gwen, Mabel'ın bıçağı yere bırakmasını izledi. "Sen Ava Fitzgerald'sın. Odadaki en büyüleyici insansın." Ava burnunu çekti. "Oğlun hariç tabii. O başımıza bela olmak üzere. İkisi de öyle."

Ava gülerken Mabel kanepede oturan Gwen ve Alex'e başıyla onay verdi. Ava'nın cevap olarak söyleyebileceği her şey n kapının alınmasıyla bastırıldı. Gwen daha kimi beklediklerini soramadan kapı açıldı ve Jacob ile Declan kafalarını içeri uzattılar.

"İki kişilik daha yer var mı?"

Gwen koltuktan fırladı. "Ne yapıyorsun burada?!"

"Gwen, bebeğim," dedi Declan, "dün gece o videoda seni ağlarken gördüm ve Jake'e 'New York'a geri dönmeliyiz' dedim. Bebeğim kötüleşiyor' dedim."

Jacob ona sarıldı. "Mabel'a mesaj attım ve kendimizi davet ettirdik. Evin dolu olduğunu bilmiyordum gerçi!"

Gwen onu sıkıca kavradı. "Ben iyiyim." Declan'a erkeksi bir tokalaşmayla merhaba diyen Alex'e baktı. "şimdi gerçekten iyiyim."

Jacob ve Declan'ı Ava ve Lenny ile tanıştırdılar. Jacob mutfağa gitti ve eti nasıl baharatlayacağı konusunda Mabel'la kavga etmeye başladı. Mabel onu tahta bir kaşıkla kovaladı.

Declan, Alex'le birlikte masaya oturdu ve getirdikleri şarabı paketinden çıkarmaya başladı. Gwen onun "Xander Thorne" hakkında sorular sorduğunu duydu.

"Bana o sözleşmeyi gönderecek misin?" Declan mantarı ustalıkla çekerken sordu. "Bir göz atabilirim."

"Gerçekten zahmet etmek istemiyorum," dedi Alex. Gwen onun yanına geldi. "İnsanların ona bakmasını sağladım."

Declan şarabı doldururken, "Ama bu yedi yıl önceydi," dedi. "Benim işim tam anlamıyla boşlukları bulmak. 'Xander Thorne' menajerinize ait, peki ya orkestrasyonlarınız? Grubun çaldığı aranjmanlar?"

"Rayların sahibi o."

Declan homurdandı. "Tamam, Scooter. Ama eminim bir şeyler bulabilirim. Müziği yazdığın programın sahibi kim?"

Alex durakladı ve onun zihninin çalışmasını izledi.

Gwen kollarını Alex'in yan tarafına doladı. "Gndermekten zarar gelmez."

Alex başını salladı. "Nefesimi tutmayacağım ama bakarsan memnun olurum."

şarap kadehlerini tokuşturdular ve Gwen mutlu bir şekilde Alex'in yanına sokuldu.

Mabel'ın küçük masasında, yedi kişi yetersiz bir akşam yemeğinin etrafında toplandılar ve gülüp içtiler.

Yemekten sonra bulaşıkları yıkarlarken Gwen Alex'e, "Mabel ve annenin birlikte müzik yazdıklarını biliyor muydun?" dedi.

"Senfoni mi? Evet. Ben büyürken hep çalardı."

"Bir gün dinlemeyi çok isterim."

Gwen Alex'e gülümsedi ve Ava'yı onun diğer tarafında, lavaboya daha fazla bulaşık koyarken buldu. Ava dönüp omzunun üzerinden baktı. "Mabel, sen... notalar hâlâ sende mi?"

Sadece musluktan gelen su sesinin duyulduğu hareketsiz bir sessizlik vardı. Mabel dudaklarını birbirine bastırarak tuzluk ve biberliğe baktı. "Mm-hm."

Gwen umutla Mabel'a baktı. Mabel sandalyesinden kalktı ve dik duran piyanosuna doğru ilerledi. Piyano sehпасından bir cilt çıkardı ve oturmadan önce onu piyanonun üzerine yerleştirdi.

Ava sayfaları çevirmesine yardım etmek için hamle yapmıştı ki Mabel onun elini tokatladı. "Bir sayfayı gayet iyi çevirebilirim, biliyorsun-"

"Neden her zaman bu kadar huysuz olmak zorundasın?" "Git bir işe yara ve şu eski kemanı kap."

Ava şaşırmış bir halde durakladı. Ava duvardaki kemanlardan birini çekerken Gwen kolunu Alex'in koluna doladı, muhteşem bir şey görmek üzereymiş gibi hissediyordu.

Mabel piyanoda güzel bir melodi çalmaya başladı; büyük ve etkileyici bir şeydi. Jacob kanepeden başını Declan'ın omzuna yaslayarak mırıldandı. Ava kemanıyla en tepeden geldi. Mabel işi berbat edip küfrettiğinde gülüşüler ve Ava bir bölüme çok erken girdiğinde Mabel ona şakacı bir şekilde çıkıştı.

Alex onun yanından ayrıldı ve Gwen onun duvardan diğer kemanı alıp ikisine katılmasını izledi. Masada Lenny'nin yanına oturdu ve Alex'in ikinci kemanı alışını dinledi. Ava gözlerinde yaşlarla ona baktı ve Mabel gösteriş yapmaya çalıştığında ona bağırdı.

Sonunda Jacob piyanonun başına geçip geçemeyeceğini sordu. Mabel ofladı. "Olur. Alex mi? Dolapta bir çello var."

"Kemanda iyiyim ama bir de çelloda Gwen'i dinlemelisin." Ona sırtıttı. "Çoğu zaman metro direği gibi tutuyor ama sanırım bugün iyi çalacak."

Gwen ona ters ters baktı ve çelloyu almaya giderken kalçasına çarptı. Ayarlamak için birkaç saniye bekledi ve Mabel'ın omzunun üzerinden baktı.

Ava açıkça ağlıyor, oynamayı bırakmayı reddediyordu.

Mabel eski bir viyola buldu, Jacob piyanoda, Fitzgerald'lar kemanda ve Gwen de cellodaydı. Declan kendisine tefte ihtiyaç olup olmadığını sordu, hayır cevabını aldı.

Çok güzeldi. Senfoniden parçalar çalıyorlardı ve Mabel "Trompetler bunu alsın!" ve "Bu ikisini birleştiren bir parçamız olacak" gibi şeyler bağırıyordu.

Lenny, daireyi dolduran beş müzisyenin sesine mutlulukla başını salladı ve Declan orada huşu içinde oturdu.

Tatlıdan sonra Gwen, Alex'i aşk şarkılarından alabildiklerini çalmaya ikna etti. Ava şarkı boyunca ağladı ve Mabel gözlerini kapadı. Lenny kar yağmaya başladığında gülümseyerek uykuya daldı.

ÇELLO SÜİTİ NO. 6

Alex röportajlara asla alışamazdı. Çocukken bile annesini izleyicilere konuşurken izlediğinde, onun nasıl başka bir insana dönüşebildiğini ve yine de tamamen aynı kalabildiğini merak ederdi.

Gwen için de aynı şeyi düşünüyordu.

Alex, Gwen'in Mark'ın elini sıkmasını izledi -bu da ona aynısını yapmasını hatırlattı- ve sonra parmaklarını birleştirmek için kendi eline uzandı.

"*Times*'a tekrar katıldığınız için teşekkürler. Sizi görmek çok güzel," dedi Mark sırtarak, verandada Gwen ve Alex'in karşısındaki sandalyeye yerleşirken. "Son konuşmamızdan bu yana yaklaşık bir yıl geçti, değil mi?"

"Evet," dedi Gwen. "Neredeyse."

"Peki geçen yıl sizin için her şeyin nasıl değiştiğini söyleyebilirsiniz?" Mark not defterini açtı ve kapuçinosunu yudumladı.

Alex sözlerine şöyle başladı: "Geçen kış Thorne and Roses'tan ayrılma kararı aldım. Aileme ve bestecilik kariyerime odaklanmak istiyordum ve mevcut yaşam tarzımda bunu yapmanın zor olduğunu gördüm."

Gwen gülümseyerek onu cesaretlendirdi. Lorenz'in avukatlarını kızdırmamak için doğru ifadeleri birlikte çalışmışlardı.

"Ve bu senin için çok büyük bir şey," diye söze girdi Mark. "Yepyeni bir adın var!"

Alex gülümseyerek "Eski isim," diye düzeltti. "Yeni bir bakış açısı."

"Thorne and Roses'tan ayrılmak sadece sizin için değil, Calvin Lorenz için de büyük bir değişim oldu. Şu anda sağlam müşteri kaybediyor."

"mi?" Alex masumca sordu. "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Mark ona göz kırptı ve bir şeyler karaladı. "Eski grup arkadaşlarınızla hâlâ konuşuyor musun? Ayrıldığın için sana kızgınlar mı?"

"Öyle olduklarını sanmıyorum. Lorenz ile olan sözleşmelerimi netleştirmek için bir avukat arkadaşım ile çalıştım. Telif hakları uygun şekilde dağıtıldığı sürece Thorne ve Roses performansları için orijinal düzenlemelerimi kullanmaya devam edebilir. Telif haklarımı eski grup arkadaşlarıma tahsis ettim."

Forrest Miles, şu anda 'Xander Thorne'u canlandırıyor. Çocuklarla birlikte ilk iki albümümüzdeki parçaları da yeniden kaydediyoruz."

"Alex'in Versiyonu," diye mırıldandı Gwen nefesinin altında. Alex dirseğini onun kaburgalarına doğru itti ve Gwen lattesine doğru gülümsedi.

"konuda söyleyebileceklerim bu kadar," diye Mark'a açıklama yaptı.

"Onca yıl gömülü kaldıktan sonra yeniden ortaya çıkmak nasıl bir şeydi? Yani, senin uzun süredir kayıp olan Fitzgerald'ın çocuğu olduğunu bildiğimi kabul ediyorum ama pek çok kişi bilmiyordu."

Alex yüzünü buruşturmamaya çalıştı. "Garip olduğu kesin. Ama Gwen ve annem Ava Fitzgerald olmasaydı bunu başaramazdım."

"Annenizle ilişkiniz nasıl? Yakın zamanda boşandığımı biliyorum."

"Hiç bu kadar yakın olmamıştık," dedi Alex dürüstçe. "İkimiz de yeni yollara girdik. Enerjisini Manhattan Pops'a odaklıyor ama yine de Gwen ve benim kendi başımıza ilerlememizi son derece destekliyor. Nathan Andrews Berlin'de harika işler çıkartıyor ve benim bildiğim tek şey bu."

"Ve Gwen"-Mark ona döndü-"iyi gidiyorsun. Pops'tan Ocak ayında ayrıldın ama ana akım kariyerin inanılmaz bir başlangıç yaptı."

"Evet." Gwen onun için boşlukları doldurmaya başladı. "Pops'ta geçirdiğim zamanı çok sevdim ama aslında daha çok ufkumu biraz genişletmekle ilgileniyordum. Alex ve ben yeni besteler üzerinde ortak çalışıyoruz ve düet olarak turneye çıkıyoruz. Doğu Yakası turnemize yarın burada, Carnegie Hall'da başlıyoruz."

Mark sırtarak, "Kendi evimde," dedi. "Bana ikinizin ikili turnesinden bahset. Bana müzikten bahset."

Gwen Alex'e baktı. Devam etmesi için eliyle işaret etti.

"Alex... tabii ki bir müzik dehası. Çellist olduğu kadar iyi bir kemancı ve şimdi de piyanoda ustalaşıyor," dedi Gwen. "Ben de çelloyla daha çok uğraşıyorum, yani gerçekten birlikte her türlü şeyi yapıyoruz. Kendimizi sınırlamıyoruz."

Masanın altından onun elini sıktı.

Mark sözlerine şöyle devam etti: "Bu ortaklıkla ilgili en çarpıcı şeyin yarattığınız orijinal besteler olduğunu söylememe izin verin. Pops'un Noel konserinde Gwen'in çaldığı yeni parçaya bayıldım. Ama Füg Serisi hala favorim. şu anda seride üç besteniz var ve hikaye anlatımında çok derinliğe sahipler. şimdi onları tamamlanmış olarak dinlemekten büyük onur duydum."

"Teşekkürler," dedi Alex. "Füg Serisinin benim kalbimde de özel bir yeri var. İlki -Bir Numaralı Füg- Gwen'le birlikte üzerinde çalıştığımız ilk eser."

"Bir Numaralı Füg, Eşlikli senin için gerçekten ne ifade ediyor, Alex? Ne hakkında?"

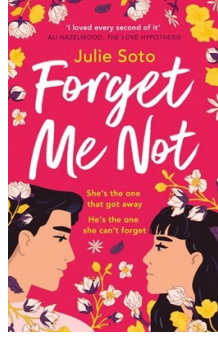
Alex derin bir nefes aldı. Ona gerçekte ne olduğunu hiç söylememişti. İkinci ve üçüncü bölümleri yazarken bile bu konu hakkında hiç konuşmamışlardı. Geçen yılı, her karşılaştıklarında onu yalnız bırakmayan melodiyi düşündü. Onunla ilk kez oynadıktan hemen sonra, kiraz çiçekleri tenlerine düşerken bu melodiyi yazma ihtiyacı duymuştu. Haftalar sonra, bütün sabahı çello partisine eşlik edecek yaylıları düşünerek geçirmiş ve yürüyüşe çıkmaya, biraz hava almaya, taco yemeye karar vermişti. Ve onu taco dükkanında gördüğünde tüm eşliğin içine nasıl dolduğunu. Onun çello partisini çaldığını duymak, içinde eksik olan tüm boşlukları nasıl doldurdu.

Onu pek çok yönden hayata döndürmüştü.

Alex başparmağıyla parmak eklemlerini ovarken Gwen'in gözlerini üzerinde hissetti. "Çok basit, gerçekten," dedi. "Bir çello çalgısına aşık olan bir keman."

Okumaya devam et

Not Another Love Song'u beğendiyseniz, Julie'nin ilk romanı *Forget Me Not*'u kaçırmak istemeyeceksiniz

Şimdi satın almak için [buraya](#) tıklayın

JULIE'NİN 2025'TE ÇIKACAK BİR
SONRAKİ KİTABINI
KAÇIRMAYIN!

OKUMA GRUBU REHBERİ

YOUR
BOOK
CLUB
RESOURCE

Sevgili okuyucu,

Hepimiz şu eski şakayı biliriz: "Carnegie Hall'a nasıl gidilir?" Cevap mı? "Pratik, pratik, ." Size söylemedikleri şey, eğer piyanoda kötüyseniz, bunun yerine yirmi yıl bekleyip bir kitap yazabileceğinizdir.

Hayatımın on yılı boyunca aralıklı olarak New York'ta yaşadım. Orada oyunculuk eğitimi aldım, müzikalimi orada başlattım ve kurgu yazmaya ilk orada başladım. Yine de romanınızı New York'ta kurmak inanılmaz derecede farklı, çünkü şehir hala pencerenizin dışında değil de rafınızdaki bir kar küresinde yaşıyormuş gibi hissettiriyor.

Bu on yıl boyunca hiç kira kontratı yapmadım, bunun başlıca nedeni bir kanepe satın almak istemememdi, ama aynı zamanda hiçbir zaman belirli bir mahalleye bağlı kalmak istemedim. Hem Gwen'in hem de Mabel'in mahallesinde yaşadım ve Gwen gibi ben de Alex ve Ava gibi parkta yaşıyormuş gibi yapmaktan keyif aldım. Bu hikaye benim için her zaman New York'ta *geçiyordu*, tıpkı *Unutma Beni*'nin Sacramento'da geçmesi gibi. Gwen'e salgın başladığında yaşadığım Washington Heights/Inwood'daki dairenin aynısını verdim, yatak odası kapısı, oturma odası ya da yemek odası olmayan bir yerde yaşamanın ne kadar saçma olduğunu biliyordum, çünkü Gwen'in adada yaşamak için maaştan maaşa yaşadığı koşuşturma kültürünü biliyordum.

New York'ta geçen ve pek çoğumuzu tanımlayan filmler ve kitaplar var. Bir hikayenin New York'ta geçmesi bazen belli bir ağırlığa sahipmiş gibi hissettiriyor; sanki Gwen'in Köşedeki Dükkan'a giderken Kathleen Kelly ile aynı treni paylaşabileceği ya da Alex'in Strand'de Harry ve Sally ile karşılaşabileceği çoklu bir evren varmış gibi. En azından ben böyle düşünmek istiyorum.

Kurgusal Manhattan Pops orkestrası elbette Carnegie Hall'da çalan New York Pops'a dayanmaktadır. Umarım bir sonraki New York ziyaretinizde canlı tiyatro veya canlı müzik performanslarını desteklemeyi düşünür ve kendinizi NYC çoklu evreninde hayal edersiniz. Orası oldukça görkemli.

Julie

TARTIŞMA SORULARI

1. Gwen ve Alex'in eğitimlerinde çok farklı geçmişleri var. Pratik ve eğitim gerektiren bir hobiniz ya da beceriniz var mı? Sizin yolculuğunuz Alex'inkine mi yoksa Gwen'inkine mi daha yakındı?
2. Mabel, Gwen için hem bir vekil anne hem de bir akıl hocası gibi davranıyor. Gwen için belirlediği önceliklere katılıyor musunuz? Çok katı mıydılar yoksa doğru muydular?
3. Alex yarattığı kişiliği ve kariyerini bırakma konusunda isteksiz. Sence neden?
4. Bir önceki sorunun derinlerine inersek, sizce Xander'ın hangi yönleri gerçek? Xander'ı Xander ve Alex'i Alex yapan şey nedir - ve herhangi bir örtüşme var mı?
5. Ava ve Nathan'ın ilişkisi ile Gwen ve Alex'in ilişkisi hangi açılardan birbirini yansıtıyor? Hangi açılardan farklılar?
6. Sizce Ava neden Nathan'ın Alex'i çocukken bu kadar zorlamasına izin verdi? Sizce Nathan'ı Alex'in iyiliğine mi tercih etti, yoksa Alex'in kendi bariz hırsı yüzünden itilmek istediğini mi varsaydı? Sürmek mi?
7. Gwen çevresindeki insanlar tarafından çok farklı yönlere çekiliyor (Mabel Juilliard' gitmesini istiyor; Ava/Nathan Pops'un yüzü olmasını istiyor; Alex onunla birlikte beste yapmasını ve turneye çıkmasını istiyor), ama sizce Gwen sonunda hangi noktada ne istediğine ve neden istediğine karar veriyor?
Gwen'in kariyeri ve kendisi için doğru kararlar verdiğini düşünüyor musunuz?
8. Sizce Gwen için kendini müziğe tamamen neden bu kadar zordu?
9. Gwen'e Thorne and Roses ile U2'nun açılışını yapması için hayatta bir kez karşılaşabileceği bir fırsat sunuldu. Sizce Gwen, Thorne ve Roses'ın Pops'la sözleşmesi olmasına rağmen rüyalar mı? Sizce Pops'a mı yoksa Ava ve Nathan'a mı çok fazla sadakat duyuyordu?
10. Sizce iş ile ilişkiyi karıştırmak kötü bir fikir mi?

11. Gwen ve Alex'in bundan sonra ne yapmasını umuyorsunuz? Nerede sahne almalarını istersiniz?

TEŞEKKÜRLER

Uzun zaman önce, çok çok uzaklardaki bir AO3 sayfasında, iki olağanüstü aptal hakkındaki bu hikaye doğdu. Bu kitabın o zamandan beri dolu dolu bir hayatı oldu ve varlığının bir parçası olan herkese teşekkür etmeliyim.

Öncelikle ve en önemlisi, bu kitaba her adımda inanan Gaia Banks'e teşekkür ederim. Bu, sorduğum ve sorguladığım, reddedilen ve reddedilen ve yeniden yazılan ve yeniden yazılan bir kitaptı. Sizinle birlikte yuvasını bulduğu için çok mutluyum.

Editör ekibim kesinlikle en iyisi ve bu ifadeye hiçbir itirazım olmayacak. Forever'dan Junessa Vilorio ve HarperFiction'dan Belinda Toor, Martha Ashby ve Kimberley Atkins - elimden gelse size milyonlarca aşk şarkısı yazardım. Size bir banyo tezgahının altından attığım bu kitabı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. (Bu doğru değil; bunu yapmayın.) Beth, Sabrina, Leah, Tareth ve Daniela'ya teşekkür ederim. Teşekkürler, Rebecca Maines! Tanıtım ve pazarlama ekiplerime BAYILIYORUM ve her şeyi onlara borçluyum. Kraliçe Estelle, siz benim vahşi ve kibirli sarışın domuzuma karşı ayakları yere basan, mantıklı yeşil kurbağamsınız ve bana telefon numaranızı verdiğinizde inanamıyorum. Bu bir hataydı. Dana Cuadrado hayallerimin hype kadını ve benim için meme yaptığın için çok mutluyum. Maude, Emily ve Sian-her şey için teşekkürler! Yangın alarmları bana her zaman sevgiyle sizi hatırlatacak.

Yabancı ülkelerdeki editörlerime teşekkür ederim: Marina Sanchez, Gabriele Anniballi ve Newton Compton'daki tüm ekip; Wilhelm Goldmann'dan Theresa Klingemann; HarperCollins Polonya'dan Alicja Oczko. Film ajanslarıma teşekkür ederim: Sheil Land'den Lucy Fawcett ve APA'dan Steve Fisher ve Alec Frankel. Lauren Coleman'a yorulmadan çalıştığı ve IRS'yi bana açıkladığı için teşekkür ederim :)

Bu kitap yavaş yavaş dönüşürken pek çok kişi okudu. Bazı kişileri atladığıma eminim ama Mar, Cat, Amanda, Thao Le, Jen, Lucy, Claire, Alannah, Sabine, Iryna, Katie, Margaret, Kelly, Celia Winters, Sarah Hawley, Jenna Levine, Victoria, Rebecca, Ana Handen, Ash'e çok minnettarım,

Julia Mosby, Julian Bigg, Anna Conathan, Thea Guanzon, Kate Goldbeck ve Ali Hazelwood. Grems, WAH, MW ve All That (G)litters'a destekleri için teşekkür ederiz.

Nikita, bu kapak. Bu kapak. O sahneyi yapabileceğimizi söylediğime inanamıyorum, sonra o sahneyi yapmana izin verdiler ve şimdi kapakta o *sahne* var. Ne harika bir dünya.

Yayıncılık alanında edindiğim ve bir bebek yazar olarak bana inanılmaz derecede nazik davranan arkadaşlarıma minnettarım. Kitap çıktığında aranızda çok daha fazlası olacak ama özellikle Christina Lauren, Rosie Danan, Susan Lee, Adriana Herrera, Abby Jimenez, Sierra Simone ve Julie Murphy'ye teşekkür etmek istiyorum. Kitaplarımı elden satan tüm kitapçılara teşekkür ederim! Kitaplarım için komik ve seksi içerikler hazırlayan Bookstagrammers ve BookTokkers'a (bunu nasıl yazdığımı sevmiyorum) teşekkür ederim.

Beni sanatın her türüyle ilgilenmeye teşvik ettikleri için anneme ve babama teşekkür ederim. Teşekkürler Anna, her üç ayda bir bana bu kitabın gerçekten iyi olduğunu hatırlattığın için. Katie, dünyayı benimle birlikte gördüğün ve bana düş almam gerektiğini hatırlattığın için teşekkür ederim. Teşekkürler, Katelyn Goldbeck ve Alison Hazelwood, en büyük çocuk olma konusunda benimle birlikte sırayla hareket ettiğiniz için.

Ve okuyucularıma teşekkür ederim. RoR arkadaşlarıma. Doğrular ve Yanlışlar Facebook grubum. AO3 abonelerim. Yeni okurlarım, uzun süreli okurlarım. Hiçbir şey beni sizinle yüz yüze tanışmaktan ve "tüm çalışmalarımı" okuduğunuzu duymaktan ve daha fazlasını söylemek istemiyorsanız paylaştığımız o gizli gülümsemeden daha mutlu edemez. Eğer beni desteklerken sessiz kaldıysanız, teşekkür ederim. Sesinizi yükselttiyseniz, teşekkür ederim. Bana aşk şarkıları yazma isteği veriyorsunuz.

Yazar Hakkında

Julie Soto aslen Sacramento, Kaliforniyalı bir yazar, oyun yazarı ve oyuncudur. *Generation Me* adlı müzikali 2017 New York Müzikal Festivali'nde En İyi Müzikal ödülünün yanı sıra senaryosu için En İyi Kitap ödülünü kazandı. Kendisi bir müzikal tiyatro meraklısı, fandom meraklısı ve LovesBitca8 olarak popüler fanfic *The Auction* da dahil olmak üzere birçok baharatlı fanfiction'ın yazarıdır. Julie şu anda Fort Bragg, Kaliforniya'da köpeği Charlie ile birlikte yaşıyor. Siz bu satırları okurken muhtemelen kahve içiyordur.

 [JulieSotoWrites](https://twitter.com/JulieSotoWrites)

 [@juliesotowrites](https://www.instagram.com/juliesotowrites)

 [@JulieSotoWrites](https://www.facebook.com/JulieSotoWrites)

 [/JulieSotoWrites](https://www.facebook.com/JulieSotoWrites)

www.juliesotowrites.com

AYRICA JULIE SOTO
TARAFINDAN

Unutma Beni

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street Sydney,
NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins Hindistan
4. Kat, Kule A, Bina No. 10, DLF Cyber City,
DLF Faz II, Gurugram, Haryana - 122002 www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi

Londra SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

Dublin
HarperCollins Publishers
Macken House, 39/40 Mayor Street Yukarı
Dublin 1
D01 C9W8 İrlanda
<http://www.harpercollins.co.uk>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.